Dintotdeauna

Roman

COLLEEN HOOVER

Autoare de bestselleruri *New York Times*

Morgan Grant și fiica ei de șaisprezece ani, Clara, au un lucru în comun: nu doresc să își semene.

Morgan a rămas însărcinată la șaptesprezece ani. De atunci, nu a trăit pentru sine și nu a avut șansa de a afla cine este cu adevărat, dincolo de rolurile de mamă și soție. Prin urmare, e hotărâtă să o împiedice pe Clara să facă aceeași greșeală. Pe de altă parte, Clara nu vrea să calce pe urmele mamei sale, care, în opinia ei, e cel mai previzibil om din lume.

Chris, soțul lui Morgan, pare să fie elementul de echilibru între cele două. Tocmai de aceea, armonia din familia Grant dispare când acesta e implicat într-un tragic accident de mașină, alături de Jenny, sora lui Morgan.

Încercând să supraviețuiască emoțional în mijlocul dezastrului, Morgan își găsește alinarea lângă o persoană cu totul neașteptată, în timp ce Clara caută sprijin în băiatul cu care i s-a interzis să aibă o relație. Fiecare zi scoate la iveală noi secrete dureroase, motive de resentimente și neînțelegeri care adâncesc prăpastia dintre mamă și fiică. Trebuie să găsească repede ceva sau pe cineva care să le reunească, înainte să fie prea târziu.

„În această carte captivantă găsim numeroase trăiri și elemente-surpriză în stilul lui Hoover. [...] Romanul va stârni discuții despre regrete și despre bucuria de a primi o a doua șansă."

Booklist

„Un roman excelent, în care trădările, secretele și relațiile schimbătoare din sânul unei familii vă vor acapara. [...] Aici, proza lui Hoover e la cel mai înalt nivel."

Publishers Weekly

„Emoțiile sunt intense, conversațiile — profunde, iar relațiile evoluează și se destramă cu o iuțeală amețitoare."

Kirkus Reviews

Cover design by David Drummond

ISBN 978-606-8754-87-1

This is EpicLove!
Ficțiune contemporană
www.edituraepica.ro

+17

Oana N.

Dintotdeauna TU

Roman

COLLEEN HOOVER

Traducere din limba engleză de
IOANA SOCOLESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2020

Această carte îi este dedicată strălucitei
și fascinantei Scarlet Reynolds.
Abia aștept să îți lași amprenta asupra acestei lumi.

CAPITOLUL UNU

Morgan

Oare oamenii sunt singurele ființe care se simt pustii pe dinăuntru?

Cu toate că trupul meu e alcătuit la fel ca toate celelalte corpuri omenești — din oase, mușchi, sânge și organe —, nu pricep de ce uneori pieptul mi-e gol, ca și cum, dacă cineva și-ar lipi gura de a mea și ar striga, țipătul ar reverbera în mine.

Am starea asta de câteva săptămâni. Speram să treacă de la sine. Încep să îmi fac griji. Nu știu de unde vine senzația de gol interior. De doi ani, am un iubit minunat. Lăsând deoparte momentele de imaturitate adolescentină ale lui Chris (în mare parte, provocate de alcool), nu mi-aș putea dori un iubit mai bun. E amuzant, arată bine, își iubește mama, are țeluri în viață. Nu cred că mă simt așa din cauza lui.

Jenny, sora mea mai mică, e prietena mea cea mai bună. Sunt sigură că nici ea nu e de vină pentru ceea ce simt. Deși suntem foarte diferite, ea e principala mea sursă de fericire. Are o fire deschisă, e spontană, gălăgioasă și aș da orice să am un râs ca al ei. Eu sunt mai retrasă decât ea și, de cele mai multe ori, râsul meu e forțat.

Adesea, spunem în glumă că avem firi atât de diferite, încât, dacă nu am fi surori, nu ne-am suporta. Jenny m-ar considera plicticoasă, iar pe mine m-ar enerva prezența ei, dar, fiindcă suntem surori și ne-am născut la distanță de numai un an, diferențele dintre noi nu ne deranjează. Sigur, avem și neînțelegeri, dar, de fiecare dată când ne certăm, avem grijă să ne împăcăm repede. De la o vreme, ne certăm tot mai puțin și suntem foarte apropiate. Mai ales acum, când Jenny și Jonah — cel mai bun prieten al lui Chris — formează un cuplu. De luna trecută, când Chris și Jonah au absolvit liceul, noi patru am petrecut aproape tot timpul împreună.

E posibil ca mama să fie cauza proastei mele dispoziții, dar nu ar avea noimă. Pentru mine, faptul că mama e absentă nu mai este de mult o noutate. M-am obișnuit cu situația, așa că în ultimul timp am început să accept tot mai mult gândul că eu și Jenny nu am prea avut noroc în privința părinților noștri. Încă de la moartea tatei, acum cinci ani, mama a dispărut din viața noastră. Pe atunci, mă cam irita faptul că trebuia să am grijă de Jenny. Cu cât mă maturizez mai mult, cu atât mă deranjează mai puțin că nu avem o mamă care își bagă nasul în treburile noastre, care impune o oră de ajuns acasă sau... căreia îi pasă de proprii copii. Ca să fiu sinceră, e

chiar ca lumea să ai șaptesprezece ani și să te bucuri de atâta libertate. Alte fete de vârsta mea doar visează la treaba asta.

Nu s-a întâmplat nimic recent în viața mea care ar putea explica golul interior profund pe care îl simt. *Sau poate că s-a întâmplat ceva, dar mi-e frică să recunosc și să accept.*

— Ghici ce! îmi spune Jenny.

Stă pe scaunul din dreapta șoferului. Jonah e la volan, eu și Chris suntem pe bancheta din spate.

În scurtul meu răgaz de reflecție, am privit pe geam. Dau gândurile deoparte și mă uit la ea. S-a răsucit spre noi, iar privirea ei însuflețită se mută când la Chris, când la mine. Arată foarte drăguț în seara asta. I-am împrumutat una dintre rochiile mele lungi. Sora mea nu a exagerat deloc cu machiajul. Diferența dintre Jenny cea de cincisprezece ani și Jenny la șaisprezece e uimitoare.

— Hank a zis că ne poate face rost de marfă în seara asta, adaugă ea.

Chris și Jenny bat cuba. Eu mă uit iar pe geam. Nu îmi convine că surorii mele îi place să se drogheze. Și eu m-am drogat de câteva ori; e una dintre consecințele faptului că avem o mamă nepăsătoare. Jenny are doar șaisprezece ani și, de fiecare dată când mergem la o petrecere, profită de ocazie ca să se drogheze cu te miri ce găsește pe acolo. Pentru că dintotdeauna m-am simțit responsabilă pentru Jenny — din moment ce sunt sora mai mare —, iar mama habar nu are de noi, am ales să *nu* mă droghez la petreceri.

Câteodată am senzația că trebuie să îl dădăcesc și pe Chris. Singura persoană din mașina asta pe care nu e nevoie să o temperez este Jonah, dar nu fiindcă nu bea alcool sau nu

se droghează, ci pur și simplu pentru că își menține un anumit nivel de maturitate, indiferent de substanțele „euforizante" pe care le consumă. Jonah este unul dintre cei mai cu capul pe umeri oameni pe care îi cunosc. E liniștit când e beat, când se droghează, când e fericit. Iar când se înfurie e și mai tăcut.

El și Chris sunt prieteni încă din copilărie. Parcă ar fi Jenny și cu mine, în variantă masculină, dar invers. Chris și Jenny sunt sufletul petrecerii, în vreme ce eu și Jonah suntem cei care îi susțin din umbră.

Mie îmi convine. Prefer să mă fac una cu pereții și să privesc lumea decât să mă cocoț pe o masă, în mijlocul unei încăperi, iar ceilalți să se uite la mine.

— Cât de departe e locul ăsta? întreabă Jonah.

— Mai sunt vreo șapte kilometri, îi răspunde Chris. Nu-i departe.

— N-o fi departe de unde suntem acum, dar e departe de casele noastre. Cine o să ne ducă acasă la noapte? se interesează Jonah.

— Nu eu! exclamă la unison Jenny și Chris.

Jonah mă privește în oglinda retrovizoare. Ne uităm unul la celălalt pentru o clipă, apoi dăm amândoi din cap. Fără să schimbăm vreo vorbă, stabilim că în seara asta noi doi vom rămâne treji.

Habar nu am cum de reușim să ne înțelegem fără cuvinte. Poate se explică prin faptul că semănăm atât de mult, încât mințile noastre s-au sincronizat. Jenny și Chris nu bagă de seamă schimbul nostru de priviri. Ei doi nu au nevoie să

comunice în tăcere cu nimeni. Indiferent ce au de zis, se exprimă liber, chiar dacă de multe ori ar trebui să tacă.

Chris mă ia de mână ca să îmi atragă atenția. Când mă răsucesc spre el, mă sărută și îmi șoptește:

— Ești frumoasă în seara asta.

Îi zâmbesc.

— Mulțumesc. Nici tu nu arăți rău.

— Vrei să rămâi la mine acasă peste noapte?

Stau pe gânduri pentru o secundă. Jenny se răsucește brusc în scaun și răspunde în locul meu:

— Nu poate să mă lase singură în seara asta. Sunt minoră și mă pregătesc să consum o grămadă de alcool în următoarele ore și, poate, o substanță ilegală. Dacă rămâne la tine, cine o să-mi țină capul, dimineață, când o să vomit?

Chris ridică din umeri.

— Nu știu. Jonah, poate?

Jenny izbucnește în râs.

— Părinții lui sunt stricți și vor să ajungă acasă la miezul nopții. Doar știi asta.

— Jonah tocmai a absolvit liceul, zice Chris, vorbind de parcă prietenul lui nu ar sta pe locul șoferului și nu i-ar auzi fiecare cuvânt. Ar trebui să fie bărbat și, măcar o dată, să petreacă noaptea în altă parte decât acasă.

Jonah oprește mașina în parcarea unei benzinării.

— Are careva nevoie de ceva? ne întreabă el, ignorând conversația în plină desfășurare, al cărei subiect e chiar el.

— Intru și eu. O să-ncerc să cumpăr niște bere, anunță Chris.

Mă pufnește râsul.

— Pari de optsprezece ani toată ziua. N-or să-ți vândă bere.

Chris îmi rânjește. Cred că mi-a luat remarca drept o provocare. Coboară din mașină și intră în benzinărie, în timp ce Jonah alimentează cu benzină. Mă întind, deschid torpedoul și iau o bomboană Jolly Ranchers cu aromă de pepene roșu. Jonah lasă mereu în pungă bomboanele cu gust de pepene roșu. Aroma asta e cea mai bună. Nu pricep cum de cineva poate să o deteste, dar lui Jonah nu îi place.

Jenny își desface centura de siguranță și se mută pe bancheta din spate. Își strecoară picioarele sub ea și se întoarce cu fața spre mine. În ochi are o scânteie poznașă.

— Cred că în noaptea asta o să fac sex cu Jonah, mă anunță ea.

Pentru prima dată după mult timp, îmi simt pieptul plin. Dar nu e o senzație plăcută. Parcă m-am scufundat într-o apă mâloasă.

— Abia ai împlinit șaisprezece ani, îi reamintesc eu.

— Și tu aveai tot atât când ai făcut sex cu Chris pentru prima oară.

— Așa-i, dar noi eram împreună de mai mult de două luni. Încă regret că am făcut-o. M-a durut ca naiba, a durat puțin mai mult de un minut, iar Chris duhnea a tequila.

Tac o clipă. Dau impresia că tocmai am insultat abilitățile erotice ale iubitului meu, așa că mă grăbesc să adaug:

— După aia, a devenit mai priceput la sex.

Jenny chicotește, se sprijină de spătarul banchetei și subliniază:

— Mi se pare lăudabil că am rezistat două luni fără să mă culc cu el.

Îmi vine să râd. Două luni e un fleac. Aș prefera ca sora mea să mai aștepte un an. Sau cinci.

Nu îmi pot explica de ce ideea asta nu îmi place deloc. La urma urmei, Jenny are dreptate. Eram mai mică decât ea când mi-am început viața sexuală. În plus, dacă vrea să își piardă virginitatea cu vreun băiat, atunci măcar să fie unul de treabă. Jonah nu a încercat niciodată să profite de sora mea mai mică. Deși se cunoșteau de un an întreg, el i-a făcut avansuri abia după ce Jenny a împlinit șaisprezece ani. Pentru ea a fost frustrant, dar alegerea asta m-a făcut să îl respect.

Oftez.

— Jenny, îți pierzi virginitatea o singură dată în viață. Nu vreau să ți se întâmple în timp ce ești beată, într-o casă străină. Nu vreau să o faci în patul altcuiva.

Jenny pare să îmi cântărească spusele.

— Atunci, am putea face sex în mașina lui.

Deși nu e amuzant, izbucnesc în râs. Știu că mă ia peste picior. Exact așa mi-am pierdut eu virginitatea, cu Chris: în Audiul tatălui său, înghesuiți pe bancheta din spate. A fost absolut ordinar și stânjenitor. Cu toate că după aia partidele noastre de sex au devenit din ce în ce mai reușite, mi-ar fi plăcut să ne putem aminti cu mai multă plăcere de momentul ăla.

Nu vreau să vorbesc despre chestia asta. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ea. E greu să fiu cea mai bună prietenă a surorii mele; îmi doresc să mă bucur că o să facă sex pentru prima dată și aș vrea să îmi povestească totul, dar, în același timp, vreau să o protejez, ca să nu facă aceleași greșeli pe care le-am făcut eu. Vreau să îi fie bine.

Mă uit la ea cu toată sinceritatea de care sunt în stare și mă străduiesc să nu adopt un ton prea părintesc.

— Dacă se întâmplă în noaptea asta, măcar ai grijă să fii trează.

Auzindu-mi sfatul, Jenny dă ochii peste cap și se mută pe locul din față exact în clipa când Jonah deschide portiera.

S-a întors și Chris. *Fără* bere. Trântește portiera din dreptul lui și își încrucișează brațele la piept, îmbufnat.

— Ce mă enervează că am o față de copil!

Râd și îi mângâi obrazul.

— Mie îmi place fața ta de copil.

Îmi surâde. Se apleacă și mă sărută, dar în secunda următoare se retrage și lovește ușor scaunul lui Jonah.

— Încearcă tu să faci rost de bere! își roagă el prietenul.

Chris scoate câteva bancnote din buzunar și i le întinde lui Jonah.

Jonah întreabă:

— N-o să fie destulă băutură la petrecere?

— E cea mai mare petrecere de absolvire a anului. Toți elevii de a douăsprezecea o să fie acolo, și cu toții suntem minori. Avem nevoie de toate întăririle disponibile.

Jonah ia banii, fără tragere de inimă, și coboară iar. Chris mă sărută încă o dată, de data asta folosindu-și limba. Pe urmă se retrage și cere să știe:

— Ce ai în gură?

Strivesc bomboana între dinți.

— O bomboană.

— Vreau și eu, zice Chris, apoi își apropie din nou buzele de ale mele.

Jenny exclamă agasată:

— Încetați! Aud cum vă mozoliți.

Chris se retrage cu un rânjet. A reușit să îmi șterpelească din gură o bucată de bomboană. Își pune centura de siguranță și spune:

— Am absolvit liceul acum șase săptămâni. Cine naiba organizează o petrecere de absolvire la o lună și jumătate după absolvire? Nu că m-aș plânge. Dar pur și simplu nu mai are niciun haz.

— Nu au trecut șase săptămâni, îl contrazic eu. Doar patru.

— Ba sunt șase. Azi e unsprezece iulie.

Șase săptămâni?

Fiecare mușchi mi se încordează. Încerc să îmi ascund neliniștea. Reacția mea e involuntară. Nu mă pot împotrivi. Înțepenesc complet.

Nu se poate să fi trecut șase săptămâni.

În cazul ăsta... înseamnă că ciclul mi-a întârziat cu două săptămâni.

Rahat, rahat, rahat!

Portbagajul mașinii se deschide brusc. Eu și Chris ne răsucim spre lunetă. Jonah închide portbagajul și se apropie de portieră. Când urcă la volan, are o expresie satisfăcută.

— Drăcia dracului! mârâie Chris, clătinând din cap. Vânzătoarea nici măcar nu a cerut să-ți vadă cartea de identitate, nu-i așa?

Jonah pornește motorul și iese din parcare.

— Amice, e o chestiune de încredere în sine, declară el, apoi întinde un braț și o ia de mână pe Jenny.

Eu mă uit pe geam. În vreme ce număr, în gând, zilele de la ultimul meu ciclu, stomacul mi se strânge ghem. Îmi simt palmele asudate, inima îmi bubuie în piept. Nu m-am gândit deloc la treaba asta. Știu că ciclul meu s-a suprapus cu absolvirea, fiindcă Chris a fost bosumflat că nu puteam face sex. Crezând că a trecut abia o lună de atunci, mă așteptam să-mi vină din zi în zi. Noi patru am fost atât de ocupați în timpul ăsta făcând practic nimic, încât nu mi-a stat deloc mintea la ciclu.

Douăsprezece zile. Ciclul meu a întârziat cu douăsprezece zile.

• •

Toată noaptea, la petrecere, numai la asta m-am gândit. Tare aș vrea să împrumut mașina lui Jonah, să mă duc la o farmacie non-stop și să cumpăr un test de sarcină, dar asta i-ar atrage atenția. Ar începe să pună întrebări. În plus, Jenny și Chris ar observa că am plecat de la petrecere. Prin urmare, sunt nevoită să stau în casa asta, unde muzica răsună atât de tare, încât îi simt vibrația în oase. Locul e plin de trupuri asudate, deci nu am unde să mă refugiez. Mi-e frică să beau alcool pentru că, dacă sunt însărcinată, habar nu am ce efect ar putea avea asupra sarcinii. Până acum nu m-am prea gândit la sarcină, așa că nu știu ce cantitate de alcool poate vătăma fătul. Nu vreau să risc.

Nu îmi vine să cred.

— Morgan!

Chris mă strigă din celălalt capăt al camerei. S-a cocoțat pe o masă. Lângă el, pe o altă masă, stă un alt tip. Joacă un

joc: amândoi stau într-un picior și beau *shot*-uri, până când unul dintre ei își pierde echilibrul și cade. E jocul de petrecere preferat al lui Chris, iar mie nu îmi place deloc să fiu în preajma lui când îl joacă, dar n-am ce face, fiindcă m-a chemat lângă el. Dintr-odată, băiatul necunoscut cade și Chris ridică un pumn în aer, în semn de victorie. Când ajung la el, sare de pe masă. Mă cuprinde cu un braț și mă trage aproape.

— Ești plicticoasă, îmi zice el, după care îmi duce la buze paharul lui. Bea și veselește-te!

Dau paharul la o parte.

— Eu conduc în seara asta. Nu vreau să beau.

— Ba nu. Jonah conduce, deci e OK. Poți bea.

Chris îmi întinde iar paharul, eu îl dau din nou la o parte. Decid să îi spun o minciună.

— Jonah vrea să bea ceva, așa că m-am oferit să conduc eu.

Chris se uită de jur împrejur și ochii i se opresc asupra unei persoane aflate în apropiere. Mă uit și eu într-acolo. Îl văd pe Jonah. Stă așezat pe canapea, lângă Jenny, care și-a ridicat picioarele în poala lui.

— Tu o să fii șoferul la noapte, nu? îl întreabă Chris.

Înainte de a răspunde, Jonah se uită la mine. Avem un schimb de priviri. Jonah vede expresia mea rugătoare și își dă seama de ceea vreau să îi spună lui Chris.

Curios, Jonah își apleacă ușor capul într-o parte, apoi răspunde:

— Nu. Am de gând să mă îmbăt.

Chris e dezamăgit.

— Bine. Atunci, o să mă distrez singur.

Deşi mă străduiesc să nu mă las afectată, mi-e greu să nu mă simt jignită de cuvintele lui.

— Adică nu sunt distractivă când nu beau?

— Ba da, dar o plac mai mult pe Morgan când e matol.

Uau! Vorbele lui mă întristează. Dar e deja beat bine, aşa că, pentru moment, o să îi trec cu vederea jignirea. Nu am chef să mă cert cu el. Acum am preocupări mai importante.

— Morgan n-o să se facă matol în seara asta, aşa că ai face bine să găseşti pe altcineva cu care să te distrezi, îi spun eu.

Imediat, cineva îl înşfacă pe Chris de braţe şi îl saltă iar pe masă.

— Vrem remiză! strigă cineva.

Cum nivelul meu de trezie nu mai e în atenţia lui Chris, profit de ocazie şi las în urmă zgomotul, mulţimea invitaţilor. Când ies pe uşa din spate, mă întâmpină aerul proaspăt. Pe marginea piscinei văd un scaun gol. Chiar dacă în apă e un cuplu care sunt aproape sigură că desfăşoară o activitate considerată neigienică pentru o piscină, tot mă simt mai bine aici decât înăuntru. Îmi întorc scaunul aşa încât să nu îi pot vedea, mă sprijin de spătar şi închid ochii. În următoarele minute, fac eforturi să nu mă gândesc prea mult la eventualele simptome de sarcină pe care e posibil să le fi avut luna asta.

Nu apuc să meditez la impactul pe care situaţia asta l-ar putea avea asupra viitorului meu, fiindcă aud cum, în spatele meu, cineva îşi trage un scaun. Nu vreau să deschid ochii şi să văd cine e. În clipa asta, nu vreau să am de-a face cu Chris şi cu faptul că e beat. Nu aş putea să o suport nici pe Jenny, care în seara asta a combinat şpriţul cu marijuana.

— Eşti bine?

Oftez uşurată auzind vocea lui Jonah. Deschid ochii şi zâmbesc.

— Da. Sunt OK.

După expresia lui, îmi dau seama că nu mă crede, însă în niciun caz nu o să îi spun lui Jonah că mi-a întârziat ciclul. În primul rând, nu îl privește. În al doilea rând, nici măcar nu știu sigur dacă sunt însărcinată. În al treilea rând, dacă sunt însărcinată, Chris va fi prima persoană pe care o voi anunța.

— Mersi că l-ai mințit pe Chris pentru mine. Pur şi simplu n-am chef să beau alcool în seara asta.

Jonah dă înțelegător din cap și îmi întinde un pahar de plastic, de unică folosință. Bag de seamă că a adus două pahare.

— E suc, îmi spune el. Am găsit o sticlă rătăcită într-o ladă frigorifică.

Iau o gură de suc şi mă reazem de scaun. Oricum, sucul are un gust mult mai bun decât alcoolul.

— Unde-i Jenny?

Jonah face un gest către casă.

— Pe o masă. Bea *shot*-uri. N-am mai suportat să o văd în halul ăsta.

— Urăsc jocul ăla! declar eu, cu un geamăt de exasperare.

Jonah râde şi întreabă:

— Cum de noi doi ne-am cuplat cu persoane care sunt exact opusul nostru?

— Ştii ce se zice: opusurile se atrag.

Jonah dă din umeri. Gestul lui mi se pare ciudat. Mă fixează o clipă, după care se uită în altă parte şi spune:

— Am auzit ce ți-a zis Chris. Nu știu dacă ai ieșit fiindcă te-ai supărat pe el, dar, oricum, nu a vorbit serios. E beat. Știi cum se poartă la petreceri.

Îmi place că în clipa asta Jonah îi ia apărarea. Cu toate că uneori Chris se poartă ca un nesimțit, și eu, și Jonah știm că prietenul lui are o inimă foarte mare.

— M-aș supăra dacă s-ar purta așa tot timpul, dar, la urma urmei, suntem la o petrecere de absolvire. Îl înțeleg. Se distrează și vrea să ne simțim bine împreună. Într-un fel, are dreptate: amețită, sunt mai cool decât trează.

Jonah îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu sunt deloc de acord.

Îndată ce termină de vorbit, îmi desprind ochii dintr-ai lui și cobor privirea, pentru că mi-e frică de ceea ce se întâmplă acum. Îmi simt iar pieptul plin. De data asta, în sensul bun al cuvântului. Pustiul de mai înainte e înlocuit de un val de căldură, de bătăi năvalnice ale inimii. Nu îmi place deloc, fiindcă bănuiesc că am aflat de ce în ultimele săptămâni m-am simțit atât de goală pe dinăuntru.

Jonah.

Câteodată, când suntem doar noi doi, mă privește într-un fel care mă face să mă simt pustie atunci când își mută privirea în altă parte. Cu Chris nu mi se întâmplă așa.

Descoperirea asta bruscă mă sperie îngrozitor.

Până de curând, viața mea a curs fără a cunoaște o asemenea trăire. Dar acum, după ce am început să o simt, de fiecare dată când dispare, senzația asta e ca și cum o parte din mine se ofilește.

Îmi ascund fața în palme. Mă simt foarte aiurea constatând că, dintre toate persoanele din lume pe care îmi doresc să le am aproape, Jonah Sullivan e în capul listei.

Parcă lipsește o bucată din pieptul meu, iar Jonah o ține în palmă.

Mă ridic. Trebuie să mă îndepărtez de el. Sunt îndrăgostită de Chris. Prin urmare, mă simt stânjenită că stau cu prietenul lui cel mai bun și că am sentimentele astea. Poate mă simt așa din cauza spaimei că e posibil să fiu însărcinată.

Poate că nu are nicio legătură cu Jonah.

După câteva secunde, apare Chris. Mă ia în brațe și apoi se azvârle, cu mine cu tot, în piscină. Pe cât sunt de enervată, pe atât sunt și de ușurată, fiindcă trebuia să mă îndepărtez cumva de Jonah. Cu toate astea, nu aveam deloc intenția să fac o baie complet îmbrăcată.

Ieșim amândoi la suprafață. Nu apuc să țip la el. Chris mă trage aproape și mă sărută. Pentru că e o distragere bine-venită, îl sărut și eu.

— Unde e Jenny?

Ridicăm privirea, văzându-l pe Jonah aplecat deasupra noastră. Se uită acuzator la Chris.

— Nu știu, îi răspunde iubitul meu.

Jonah e agasat.

— Ți-am zis să stai cu ochii pe ea. E beată.

Jonah se duce să o caute.

— Și eu sunt beat, spune Chris. Nu e indicat să-i ceri cuiva care a băut să dădăcească pe altcineva, tot beat.

Chris dă înapoi, până când spatele lui se sprijină de un perete al piscinei, apoi mă trage lângă el. Stăm față în față. Brațele mele îi înlănțuie gâtul.

— Îmi pare rău că am vorbit așa adineauri. Trează sau nu, nicio variantă a lui Morgan nu e plicticoasă.

Și-a dat seama că s-a purtat ca un dobitoc. Mă simt ușurată.

— Dar vreau să te simți bine în seara asta. Nu mi se pare că te distrezi.

— Acum mă distrez, îl asigur eu, pe un ton forțat.

Nu vreau să îmi observe frământarea. Îmi fac griji pentru mine, pentru el, pentru relația noastră, pentru copilul pe care e posibil să îl aducem pe lume, cu toate că nici eu, nici Chris nu suntem pregătiți. Nu ne permitem să creștem un copil. Nici măcar nu știu dacă el e persoana alături de care vreau să îmi petrec restul vieții. Înainte de a concepe o ființă, un cuplu trebuie să știe sigur că vor să rămână împreună pentru totdeauna.

Tricoul meu se înfoaie și se ridică spre suprafața apei, așa că el îi strecoară marginea în betelia blugilor mei.

— Știi ce îmi place cel mai mult la tine? întreabă Chris. Te sacrifici. Faci lucruri pe care nu îți dorești să le faci, pentru ca oamenii din jurul tău să aibă o viață mai bună. Ca în seara asta, când te-ai oferit să fii cea care conduce. Asta nu înseamnă că ești plicticoasă. Asta te transformă în eroină.

Izbucnesc în râs. Când se îmbată, Chris îmi face complimente. Câteodată îl iau peste picior din cauza asta, dar adevărul e că îmi place mult.

— Acum e rândul tău să-mi spui ce îți place mult la mine, îmi zice el.

Ridic privirea și mă prefac că stau pe gânduri. Chris îmi strânge jucăuș talia.

— Îmi place că ești foarte amuzant, îi răspund eu. Mă faci să râd chiar și când mă exasperezi.

Chris surâde. În bărbie îi apare o gropiță. Are un zâmbet așa de frumos! Dacă se dovedește că o să avem un copil, sper să moștenească zâmbetul lui. E singurul lucru bun la care mă pot gândi în legătură cu situația asta.

— Și ce altceva îți place? vrea Chris să știe.

Îi ating gropița, gata să spun că îi ador zâmbetul, dar mă trezesc spunând altceva:

— Cred că, într-o zi, o să fii un tată grozav.

Nu știu de ce am zis-o. Poate să tatonez terenul. Poate că vreau să îi văd reacția.

Chris chicotește.

— Să știi că o să fiu un tată grozav. Clara va fi topită după mine.

— Cine e Clara?

— Viitoarea mea fiică. Deja i-am găsit un nume. Încă mai caut unul pentru fiul meu.

Dau ochii peste cap.

— Și dacă viitoarei tale soții n-o să-i placă numele ăsta?

Chris îmi cuprinde obrajii în palme.

— O să-ți placă.

Mă sărută. Deși sărutul lui nu îmi umple pieptul, așa cum reușește să facă privirea lui Jonah, mă simt cuprinsă de liniște. Cuvintele și iubirea lui Chris față de mine mă alină.

Indiferent ce o să se întâmple mâine, după ce voi face testul de sarcină... sunt convinsă că mă va susține. Pur și simplu așa e Chris.

— Băieți, hai să mergem! ne spune Jonah.

Eu și Cris ne desprindem unul de celălalt și ridicăm privirile spre el. Jonah o susține pe Jenny. Sora mea îl ține de gât, cu fața lipită de pieptul lui. Jenny geme.

— Și doar i-am zis să nu se urce pe masă, murmură Chris, apoi iese din piscină.

Mă ajută să ies din apă. Ne străduim să ne stoarcem hainele cât putem de mult, înainte de a urca în mașina lui Jonah. Din fericire, tapițeria e de piele. Chris știe că m-am oferit să conduc, așa că urc la volan, iar Jonah se strecoară pe bancheta din spate, lângă Jenny. Pornim, iar Chris caută o melodie bună la radio.

Din difuzoare începe să răsune *Bohemian Rhapsody*. Chris dă mai tare și începe să cânte. După câteva clipe, Jonah i se alătură.

În mod surprinzător, încep și eu să cânt. E absolut imposibil să fii la volan și să nu cânți atunci când auzi melodia asta, chiar dacă ești speriată de moarte la gândul că e posibil să fii însărcinată la șaptesprezece ani; chiar dacă știi că ai sentimente pentru un băiat de pe bancheta din spate, deși ar trebui să îl iubești pe tipul de lângă tine.

CAPITOLUL DOI

Clara

După șaptesprezece ani

Mă uit la scaunul din dreapta șoferului și mă crispez. Ca de obicei, în crăpăturile tapițeriei de piele sunt firimituri de origine necunoscută. Îmi arunc rucsacul pe bancheta din spate, laolaltă cu o pungă veche de fast-food și două sticle goale, în care altădată a fost apă. Încerc să mătur firimiturile pe podea. S-ar putea să fie resturile feliei de chec cu banane pe care Lexie a mâncat-o în mașină, săptămâna trecută. Sau poate că firimiturile sunt de la covrigul pe care l-a înfulecat azi-dimineață, în drum spre școală.

Câteva extemporale de-ale mele, corectate și notate, zac pe podea. Mă întind după ele, iar mașina virează brusc spre șanțul de pe marginea șoselei. Îndrept volanul, hotărând că

nu merită să mor doar ca mașina mea să arate cât de cât decent.

Când ajung în dreptul stopului, opresc și cântăresc decizia asta foarte serios: pe de o parte, aș putea să îmi continui drumul spre casă, unde familia mea se pregătește pentru una dintre tradiționalele noastre cine aniversare, sau aș putea să întorc mașina și să mă îndrept spre coama dealului, acolo unde am trecut pe lângă Miller Adams, care stătea pe marginea șoselei.

Miller m-a evitat tot anul trecut, dar, indiferent cât de stânjenitoare ar fi situația între noi doi, nu aș putea să îl las de izbeliște în căldura asta. Afară sunt aproape treizeci și opt de grade Celsius. Cu toate că am pornit aerul condiționat, pe spatele meu se preling picături de transpirație, îmbibându-mi-se în sutien.

Lexie își spală sutienele abia după ce le poartă o săptămână încheiată. Zice că în fiecare dimineață le pulverizează cu deodorant. Mie mi se pare că a purta un sutien de două ori la rând fără să îl speli este la fel de aiurea ca a purta aceeași pereche de chiloți două zile, consecutiv.

Păcat că nu aplic aceleași principii de curățenie și în cazul mașinii mele.

Adulmec aerul. Mașina miroase a mucegai. Stau pe gânduri, încercând să decid dacă e bine să pulverizez în interio puțin deodorant. Țin tubul în torpedou. Dar, dacă hotărăs să mă întorc și să îl iau pe Miller cu mașina, aici o să miroas a deodorant. Habar nu am care variantă e mai rea: un interio de mașină care miroase a mucegai sau unul în care miroase c

și cum s-a pulverizat deodorant *ca să se mascheze* izul de mucegai.

Nu aș vrea să se creadă că încerc să îl impresionez pe Miller Adams. Deși pare lipsit de sens să îmi pese de părerea unui tip care se dă de ceasul morții ca să mă evite, *de fapt îmi pasă.*

Fiindcă mi s-a părut jenant, nu i-am spus lui Lexie că, la începutul acestui an școlar, s-a nimerit ca dulăpiorul meu și al lui Miller să fie unul lângă altul. Dar, după două ore, am observat că Charlie Banks folosea dulăpiorul lui Miller. L-am întrebat dacă i se atribuise un altul. Mi-a răspuns că Miller i-a oferit douăzeci de dolari ca să facă schimb de dulăpioare.

Cel mai probabil, nu eu eram de vină, dar tot m-am simțit ofensată. Habar nu am care faptă de-a mea mi-a atras antipatia lui Miller. Încerc să nu mă las afectată, însă nu îmi convine deloc că el nu mă place, așa că nici nu îmi trece prin cap să mă prefac că nu îl văd și, astfel, să ofer o justificare pentru părerea lui proastă despre mine. La naiba! Sunt o tipă amabilă, nu o persoană oribilă, așa cum probabil mă consideră Miller.

Întorc mașina. Chiar dacă o fac din motive egoiste, vreau ca Miller să își schimbe părerea despre mine.

Când ajung aproape de coama dealului, îl zăresc. Miller stă lângă un indicator rutier și ține un telefon mobil în mână. Habar nu am unde e mașina lui. În mod sigur, Miller nu se află aici fiindcă are chef să iasă la jogging. Poartă o pereche de blugi prespălați și un tricou negru — pe o asemenea căldură, fiecare dintre articolele astea de îmbrăcăminte este, în sine, o condamnare la moarte. E ciudat să alegi să mori de insolație, dar — așa cum se spune — fiecare cu nebunia lui.

În timp ce mă apropii de el și parchez, Miller mă privește. Acum e la vreo doi metri și jumătate distanță de botul mașinii, deci îi văd limpede rânjetul atunci când își strecoară mobilul în buzunarul din spate al blugilor.

Nu cred că Miller conștientizează ce efect are asupra celorlalți când își îndreaptă atenția asupra lor. Când te privește, ai senzația că ești cea mai interesantă persoană pe care a văzut-o vreodată. Cumva, reușește să își folosească tot corpul: se apleacă spre tine, sprâncenele i se îmbină, sugerând curiozitate, dă aprobator din cap, ascultă, râde, se încruntă. Atunci când ascultă ce au alții de zis, expresiile care îi apar pe chip sunt fascinante. Câteodată, îl privesc de la distanță în vreme ce discută cu altcineva. În sinea mea, îi invidiez pe interlocutorii lui, pentru că se bucură de toată atenția sa. Mereu m-am întrebat cum e să porți o conversație adevărată cu el. Până acum, eu și Miller nu am discutat față în față, dar în câteva ocazii l-am surprins aruncându-mi câte o privire, deci pot să spun că până și o singură secundă de atenție din partea lui mă face să mă înfior.

Încep să cred că poate nu a fost o idee bună să mă întorc. Dar acum e prea târziu pentru regrete, deci cobor geamul și încerc să îmi stăpânesc agitația.

— Mai sunt cel puțin treisprezece zile până la următoarea cursă Greyhound. Vrei să te iau cu mașina?

Pentru o clipă, Miller se holbează la mine. Apoi aruncă o privire în spatele lui, scrutând șoseaua pustie de parcă așteaptă să apară o opțiune mai bună. Își șterge stropii de sudoare de pe frunte, pe urmă se concentrează asupra stâlpului indicatorului, pe care l-a cuprins cu degetele unei mâini.

Neliniştea pe care o simt dovedeşte clar că părerea lui Miller Adams e foarte importantă pentru mine, indiferent cât de mult aş încerca să mă conving de contrariu.

Nu îmi place că între noi situaţia e stânjenitoare. Nu cred să se fi întâmplat nimic care să justifice purtarea lui. Cu toate astea, faptul că mă evită mă face să bănuiesc că între noi doi au existat neînţelegeri, deşi nu am interacţionat deloc. Ai zice că m-am despărţit de el, iar acum nu ştiu cum să fac ca să rămânem prieteni.

Aş vrea să nu îmi doresc să aflu mai multe despre el, însă e greu. Îţi doreşti să te bucuri de atenţia lui fiindcă e unic. Şi arată bine. Acum poartă o şapcă inscripţionată cu numele echipei Rangers, cu cozorocul întors spre ceafă. Şuviţe de păr întunecat se iţesc de dedesubtul ei. Ar fi cazul să meargă la frizer. De obicei, se tunde scurt. Dar când a început anul şcolar, am observat că peste vară l-a lăsat să crească. Îmi place părul lui aşa. Îmi place şi când e scurt.

Rahat! Vasăzică am fost atentă la *părul* lui? Am senzaţia că m-am trădat pe mine însămi, fără să îmi dau seama.

Suge o acadea. Dependenţa lui de dulce mă amuză şi, în acelaşi timp, sugerează că e uşor arogant. Mi se pare că tipii nesiguri pe ei înşişi nu ar mânca permanent bomboane, aşa cum face el. De fiecare dată când îl văd sosind la şcoală, Miller are o bomboană în gură, iar la sfârşitul prânzului, de regulă devorează o alta.

Miller scoate bomboana din gură şi se linge pe buze. Brusc, conştientizez acut faptul că sunt o puştoaică transpirată, de şaisprezece ani.

— Vii aici două secunde? îmi zice el.

Vreau să îl iau cu mașina, dar nu plănuiam să cobor în arșița asta.

— Nu. E prea cald.

Îmi face semn și adaugă:

— Durează doar câteva minute. Hai mai repede, până nu mă prinde careva!

Nu am chef să cobor din mașină. Chiar dacă în sfârșit am ocazia să îi vorbesc, așa cum mi-am dorit, acum îmi pare rău că m-am întors aici.

Dar pentru mine o discuție cu Miller este al doilea cel mai plăcut lucru din lume, imediat după aerul condiționat din mașina mea. Înainte de a deschide portiera, dau ochii peste cap. Trebuie să priceapă că fac un sacrificiu enorm.

Smoala înmuiată de arșiță mi se lipește de tălpile șlapilor. Șoseaua asta e în lucru de câteva luni. Sunt aproape convinsă că s-a ales praful de șlapii mei.

Ridic un picior, verificând talpa unui șlap. E plină de smoală. Scot un sunet exasperat.

— Îmi ești dator cu o pereche nouă de pantofi.

Miller aruncă o privire întrebătoare în direcția tălpilor mele și declară:

— Ăștia nu sunt pantofi.

Arunc o privire la stâlpul indicatorului. E semnul care marchează ieșirea din oraș. Stă vertical doar fiindcă muncitorii au improvizat o platformă de lemn, ținută pe loc cu ajutorul a doi saci uriași, plini de nisip. Pentru că șoseaua e în lucru, niciunul dintre semnele și indicatoarele rutiere de pe autostrada asta nu sunt fixate cu ciment.

După ce își șterge iar fruntea, Miller se apleacă și ridică un sac cu nisip, apoi mi-l întinde.

— Ia-l și vino după mine.

Când Miller lasă sacul să cadă în brațele mele, icnesc din pricina greutății.

— Unde să vin?

Cu un semn al capului, îmi arată direcția din care tocmai am venit.

— Vreo șase metri mai încolo.

Își strecoară iar acadeaua în gură, ia celălalt sac și îl aruncă fără efort pe un umăr, pe urmă începe să târască indicatorul. Platforma de lemn zgârie asfaltul, lăsând așchii în urmă.

— Vrei să furi indicatorul de limită al orașului?

— Nu. Doar îl mut.

Își vede mai departe de drum. Eu nu mă clintesc. Mă holbez la el, în timp ce târăște indicatorul. Mușchii antebrațului său sunt întinși la maximum, încordați, iar eu mă întreb cum arată și restul mușchilor lui Miller, supuși la un astfel de efort. *Clara, încetează!* Greutatea sacului cu nisip îmi provoacă durere în brațe. Dorința trupească depășește încetul cu încetul mândria, așa că, totuși, pornesc după Miller, dar fără tragere de inimă.

— Nu voiam decât să mă ofer să te iau cu mașina. Nu aveam de gând să devin complice la... chestia asta.

După ce am mers vreo șase metri, Miller proptește stâlpul indicatorului și îl țintuiește la pământ cu cei doi saci. Potrivește pancarta, așa încât să fie îndreptată în direcția corectă. Scoate din nou bomboana din gură și zâmbește.

— Perfect! Mulțumesc.

Își șterge de blugi palma transpirată.

— Mă duci acasă, nu? mă întreabă Miller. Jur că s-a făcut cu zece grade mai cald în timp ce am venit pe jos, până aici. Ar fi trebuit să iau camioneta.

Fac un gest către indicator și întreb:

— De ce l-am mutat aici?

Miller întoarce șapca și își potrivește cozorocul deasupra ochilor, ca să îi apere de soare.

— Locuiesc la un kilometru și jumătate în direcția aia, explică el, gesticulând peste umăr. Pizzeria mea preferată nu face livrări în afara orașului, așa că în fiecare săptămână mai mut indicatorul câte puțin. Încerc să îl mut dincolo de aleea noastră înainte să se termine lucrările la autostradă și să îl cimenteze.

— Adică pentru pizza schimbi locul indicatorului?

Miller se îndreaptă spre mașina mea.

— Doar cu un kilometru și jumătate.

— Nu e ilegal să muți indicatoarele rutiere?

— Poate. Nu știu.

Pornesc după el.

— De ce îl muți numai câte puțin odată? De ce nu îl duci chiar acum de cealaltă parte a aleii tale?

Miller deschide portiera din dreapta șoferului.

— Dacă îl mut așa, câte puțin, n-o să observe nimeni.

Are dreptate.

Când urcăm în mașină, îmi scot șlapii năclăiți de smoală și pornesc aerul condiționat. Miller își pune centura de siguranță. Extemporalele foșnesc sub tălpile lui. Se apleacă și le ridică. Le răsfoiește, se uită la note.

— Numai de-alde zece, comentează el, punând foile pe bancheta din spate. Înveți mult sau pur și simplu îți vine ușor să iei note mari?

— Uau! Da' știu că ești cam băgăcios!

Mă încadrez pe șosea. Miller deschide torpedoul și se uită înăuntru. Parcă ar fi un cățel curios.

— Ce faci?

Miller scoate la iveală tubul meu de deodorant.

— E pentru urgențe?

Rânjește și îi scoate capacul, pe urmă îl adulmecă.

— Miroase bine.

Îl pune la loc, apoi scoate din torpedou un pachet de gumă de mestecat. Ia o bucată, pe urmă îmi întinde pachetul. *Îmi oferă o bucată din pachetul meu de gumă.*

Clatin dezaprobator din cap, privind cum Miller îmi cercetează mașina, plin de curiozitate nepoliticoasă. Nu bagă în gură bucata de gumă, fiindcă încă nu a terminat bomboana. În schimb, o strecoară în buzunar și începe să caute un post de radio.

— Ești mereu așa de băgăcios?

— Sunt doar un puști, îmi zice el, de parcă asta ar fi o scuză. Ce muzică asculți?

— Playlist-ul meu e pus pe *shuffle*. Melodia asta e de Greta Van Fleet.

Când Miller dă volumul mai tare, melodia tocmai se sfârșește, așa că pentru două clipe nu se aude nimic.

— Tipa e pricepută la muzică? se interesează el.

— Greta Van Fleet nu e *o tipă*. E o formație rock.

Acordul de chitară de la începutul următoarei melodii izbucnește tare din difuzoare și un zâmbet uriaș se lățește pe chipul lui Miller.

— Mă așteptam să fie ceva mai lent! țipă el, ca să se facă auzit.

Întorc privirea spre șosea. Mă întreb dacă Miller Adams e așa tot timpul: spontan, curios, poate chiar hiperactiv. Școala noastră nu e foarte mare, dar el e în ultimul an de liceu, ceea ce înseamnă că nu avem ore împreună. Chiar și așa, îl cunosc îndeajuns ca să îmi dau seama că mă evită. Nu am fost niciodată într-o asemenea situație alături de el: stăm foarte aproape unul de celălalt. Nu am știut la ce să mă aștept. Cu siguranță, nu la asta.

Strecoară o mână între console și scaunul lui, scoțând la iveală un dosar. Înainte să mă dezmeticesc, Miller deja și-a băgat nasul în el. I-l smulg din mână și îl arunc pe bancheta din spate.

— Ce-i aia? mă întreabă el.

E un dosar în care am strâns toate cererile mele de admitere la facultăți. Nu vreau să discut despre ele, fiindcă facultatea e un motiv de ceartă între mine și părinții mei.

— Nimic important.

— Mi se pare că am văzut o cerere de înscriere la o facultate de teatru. Deja ai început să trimiți cereri către universități?

— Ești cea mai băgăcioasă persoană pe care o știu. Nu, nu trimit cereri. Pur și simplu strâng broșuri de-ale universităților fiindcă vreau să fiu pregătită.

Și le ascund în mașina mea pentru că ai mei ar face o criză de nervi dacă ar ști cât de în serios iau actoria.

— Tu încă nu ai trimis nicio cerere? îl întreb eu.

— Ba da. La o facultate de regie.

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet larg.

Mă ia peste picior.

Începe să bată darabana în tabloul de bord al mașinii, în ritmul muzicii. Încerc să nu îmi iau ochii de la șosea, dar simt că Miller îmi atrage irezistibil privirea. Un motiv ar fi că tipul ăsta e captivant. Un alt motiv e că are nevoie de o bonă.

Tresare și se îndreaptă brusc de spate. Mă încordez. Nu știu ce l-a speriat. Își scoate mobilul din buzunarul blugilor și răspunde. Muzica e atât de tare, că nu am auzit sunetul de apel. Închide sistemul stereo al mașinii și scoate bomboana din gură. Aproape că nu a mai rămas nimic din ea.

— Bună, iubi!

Iubi? Îmi vine să dau ochii peste cap, dar încerc să mă abțin.

Trebuie să fie Shelby Philips, iubita lui. Sunt împreună de un an. Shelby a învățat la școala noastră. A absolvit anul trecut, iar acum e la facultate, la patruzeci și cinci de minute distanță de aici. Nu am nimic împotriva ei. De fapt, nu am interacționat deloc cu ea. E cu doi ani mai mare decât mine. Deși din perspectiva adulților o diferență de doi ani e o nimica toată, pentru niște liceeni e mare lucru. La gândul că Miller Adams are o iubită studentă mă face să mă gârbovesc ușor. În mod inexplicabil, mă simt inferioară, de parcă, dacă mergi la facultate, înseamnă că ești mult mai intelectual și mai interesant decât ar putea fi vreodată un adolescent de clasa a zecea.

Aş vrea să îi văd fiecare expresie în timpul ce vorbeşte cu Shelby, dar mă mulţumesc să mă uit în faţă.

— Sunt în drum spre casă.

Miller ascultă răspunsul, apoi adaugă:

— Credeam că asta o să fie mâine-seară.

După o nouă repriză de tăcere, Miller zice:

— Tocmai ai trecut de aleea mea.

Trece o secundă până îmi dau seama că mi se adresa. Mă uit la el. A acoperit mobilul cu palma.

— Aia era aleea casei mele.

Apăs pedala de frână. Miller îşi propteşte palmele în bordul maşinii şi, după ce chicoteşte, mormăie o înjurătură.

Eram atât de absorbită de convorbirea lor, încât am uitat unde trebuia să ajung.

— Nooo, zice el. Am ieşit să mă plimb, dar s-a făcut foarte cald, aşa că am făcut autostopul. M-a luat cineva cu maşina.

Aud glasul lui Shelby: „Cine te-a luat cu maşina?".

Ochii lui Miller fug la mine pentru o clipă.

— Un tip. Nu îl cunosc. Te sun mai încolo, bine?

Un tip? Hm... Se pare că fata nu prea are încredere ir Miller.

Intru pe aleea casei familiei Adams. O văd pentru prim oară. Ştiam şi înainte unde locuieşte, dar, din cauza şirurilor d copaci care mărginesc aleea, până acum nu am văzut-o bine.

Nu e cum mă aşteptam să fie.

E o casă mai veche, foarte mică. Are mare nevoie de u strat de zugrăveală. În veranda din faţă observ un leagăn şi do balansoare. Sunt singurele lucruri atrăgătoare din locul ăsta.

Pe alee e parcată o camionetă albastră, veche. O altă mașină — nu la fel de veche precum camioneta, dar într-o stare jalnică — stă pe butuci, în dreapta casei. Buruienile au năpădit-o.

Sunt uluită. Mi-am închipuit că Miller locuiește într-o casă somptuoasă, cu un lac în curtea din spate și un garaj destul de încăpător pentru patru mașini. Puștii care învață la școală noastră sunt răi și, dacă n-ai avere și nu arăți bine, nu ai cum să fii popular. Dar, având în vedere că Miller se bucură de popularitate, poate că personalitatea lui compensează faptul că nu are mulți bani. Nu am auzit pe nimeni care să spună ceva de rău despre el.

— Nu e cum te așteptai să fie? mă întreabă el.

Vorbele lui mă tulbură. Când ajungem la capătul aleii, parchez și fac eforturi să mă prefac că aspectul casei nu mă șochează. Schimb subiectul, privindu-l pieziș:

— Și zici că *un tip* te-a luat cu mașina?

— N-o să-i spun prietenei mele că tu m-ai dus acasă. Aș avea parte de un interogatoriu de trei ore.

— Mi se pare că aveți o relație fericită și echilibrată.

— Chiar este, când nu sunt supus la interogatorii.

În timp ce Miller coboară din mașină, îi spun:

— Dacă nu îți plac interogatoriile, poate că n-ar trebui să te joci cu indicatorul de limită al orașului.

Înainte de a închide portiera, se apleacă și se uită la mine.

— Dacă nu mă torni că modific limita orașului, nici eu n-o să pomenesc că mi-ai fost complice.

— Dacă îmi cumperi șlapi noi, o să uit ce am văzut.

Zâmbește larg și zice:

— Portofelul meu e în casă. Vino după mine.

Am spus-o în glumă. Dată fiind starea casei unde locuiește, nu vreau să îi iau banii. Dar se pare că am învățat să comunicăm prin intermediul sarcasmului, așa că, dacă devin brusc compătimitoare și îi refuz banii, Miller s-ar putea simți jignit. Nu m-ar deranja să îl jignesc în glumă, dar nu vreau să se simtă *cu adevărat* ofensat. Pe deasupra, deja a pornit spre casă.

Îmi las șlapii în mașină, așa încât să nu pătez cu smoală podeaua casei. În picioarele goale, urc treptele scârțâitoare. Observ că lemnul celei de-a doua trepte e putred, așa că sar peste ea.

Miller a observat.

Se descalță în fața ușii de la intrare. Pășim în sufragerie. Mă simt ușurată văzând că interiorul casei arată mai acceptabil decât exteriorul. Spațiul e curat și bine organizat, dar decorul pare desprins din anii șaizeci. Mobila e veche. Văd o canapea portocalie, de catifea, pe care stă întinsă o cuvertură. De cealaltă parte a încăperii sunt două scaune verzi, care îmi lasă impresia că sunt foarte incomode. Par să fie vechi de jumătate de secol. Am senzația că mobila asta e cea originală și că a fost cumpărată cu mult înainte ca Miller să se nască.

Singura piesă de mobilier care pare mai recentă este un fotoliu orientat spre ecranul televizorului. Persoana așezată în el pare mai bătrână decât fotoliul. Văd doar o parte din profil și un petic de chelie. Pielea capului e zbârcită, iar puținul păr care i-a mai rămas este argintiu. Omul sforăie.

Înăuntru, aerul e mai fierbinte decât afară. Miroase a ulei încins. Fereastra sufrageriei e deschisă și flancată de două

ventilatoare orientate spre bărbatul din fotoliu. Probabil că e bunicul lui Miller. Pare prea în vârstă ca să îi fie tată.

Miller pășește prin sufragerie și se îndreaptă către un hol. Gândul că am venit aici ca să îi iau banii începe să mă apese. Am spus în glumă că vreau încălțări noi. Acum am senzația că gluma mea dovedește că nu sunt deloc o persoană de treabă.

Ajungem la dormitorul lui. El deschide ușa, însă eu rămân în hol. O boare îi cutreieră camera, ajungând până la mine. Îmi răsfiră părul. Deși aerul e cald, mă simt înviorată.

Cercetez dormitorul lui Miller. Starea jalnică a exteriorului casei nu se oglindește nici aici. Văd un pat mare, lipit de perete. *Aici doarme. Se întoarce de pe o parte pe alta în cearșafurile alea, noaptea.* Mă silesc să îmi desprind privirea de pat. Mă uit la un poster uriaș cu The Beatles. Mă întreb dacă lui Miller îi place muzica retro sau dacă posterul e aici încă din anii șaizeci, la fel ca restul mobilei. Casa asta e atât de veche, încât nu m-aș mira ca dormitorul lui Miller să fi fost al bunicului său, când acesta era adolescent.

Însă ceea ce îmi atrage cu adevărat atenția este aparatul foto așezat pe o comodă. Nu e un model ieftin. Lângă el sunt câteva obiective de diferite mărimi. Un fotograf amator ar fi cuprins de invidie, dacă le-ar vedea.

— Îți place să faci poze? îl întreb.

Miller aruncă și el o privire în direcția aparatului.

— Da.

Trage primul sertar de sus al comodei.

— Dar adevărata mea pasiune este cinematografia. Vreau să devin regizor.

Se uită la mine și continuă:

— Mi-ar plăcea la nebunie să fiu admis la UT[1], dar mă îndoiesc că o să obțin bursă. Prin urmare, o să mă aleg cu o universitate de stat.

Când mi-a zis că a trimis cereri de admitere la facultăți de regie, am crezut că glumește, însă acum, când privesc de jur împrejur, îmi dau seama că e posibil să fi zis adevărul. Lângă pat observ un teanc de cărți. Una dintre ele poartă titlul *Cum să faci filme*. E scrisă de Sidney Lumet. O iau și încep să o răsfoiesc.

— Ești foarte băgăcioasă, îmi zice el, împrumutându-mi exprimarea de mai înainte.

Dau ochii peste cap și pun cartea la locul ei.

— Poți să studiezi regie la o Universitate de stat?

Miller clatină din cap.

— Nu, dar ar putea fi un punct de plecare pentru altceva mai bun.

Se apropie de mine. Între degete ține o bancnotă de zece dolari.

— La Walmart, șlapii ăia costă cinci dolari. Fă-ți de cap!

Șovăi. Nu vreau să iau banii. El îmi observă ezitarea. Scoate un oftat de frustrare și îmi pune bancnota în buzunarul stâng al blugilor.

— Casa asta e vai de capul ei, dar nu sunt lefter. Ia banii.

Înghit în sec.

Tocmai și-a strecurat degetele în buzunarul meu. Încă le mai simt atingerea.

---

[1] University of Texas.

Îmi dreg glasul și mă silesc să zâmbesc.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine.

Miller înclină capul într-o parte.

— Chiar așa? Mie mi se pare că te simți supervinovată fiindcă iei banii mei.

De obicei, sunt o actriță destul de bună. Acum, mă simt dezamăgită.

Deși mi-ar plăcea să rămân mai mult aici, mă îndrept spre ușa dormitorului.

— Nu mă simt vinovată. La urma urmei, din cauza ta mi-am distrus șlapii. Îmi erai dator.

Ies din cameră. Nu mă aștept ca Miller să vină după mine, și totuși o face. Când ajung în hol, mă opresc. Bătrânul nu mai e în fotoliu. Acum e în bucătărie, lângă frigider. Tocmai desface capacul unei sticle cu apă. Mă privește curios, în vreme ce soarbe din sticlă.

Miller intră și el în bucătărie, ocolindu-mă.

— Bunelule, ți-ai luat medicamentele?

Îi spune „bunelule". De-a dreptul drăgălaș!

„Bunelul" se uită la Miller și se strâmbă.

— De când s-a dus bunica ta, le-am luat zilnic. Nu sunt invalid, să știi.

— Nu *încă*, zice Miller. Bunica nu s-a dus. A murit din cauza unui atac de cord.

— Indiferent cum îi zici, tot se cheamă că m-a părăsit.

Miller mă privește peste umăr și îmi face cu ochiul. Habar nu am ce semnificație are gestul ăsta. Poate că așa vrea să

compenseze faptul că bunicul lui seamănă puțin cu domnul Nebbercracker[1] și să îmi dea de înțeles că bătrânul e inofensiv.

— Ce pisălog ești! îl apostrofează bunicul lui. Pun pariu pe douăzeci de dolari că o să trăiesc mai mult decât tine și decât generația ta de nătărăi.

Miller râde.

— Ai grijă, bunelule! Începi să-ți dai pe față latura afurisită!

Bătrânul mă cântărește din ochi o clipă, apoi își întoarce privirea către nepotul lui.

— Ai grijă, Miller! Începi să-ți dai pe față infidelitatea.

Miller se amuză de înțepătura bunicului său, dar eu mă simt stânjenită.

— Ai grijă, bunelule! Ți se văd venele varicoase!

Bunicul azvârle capacul sticlei cu apă, care îl lovește pe Miller drept în obraz.

— O să-mi modific testamentul, îl amenință bătrânul. Nu-ți mai las nimic moștenire.

— N-ai decât. Mereu zici că singurul bun de valoare pe care îl ai e aerul.

Bunicul ridică din umeri.

— Așa-i. Acum n-o să-l mai moștenești nici pe ăla.

În cele din urmă, pufnesc și eu în râs. Înainte ca bătrânul să arunce capacul, nu eram convinsă că schimbul lor de replici e în glumă.

---

[1] Horace Nebbercracker, personaj din filmul de animație *Monster House* (2006). La prima vedere, este un bătrân nesuferit, furios și răutăcios.

Miller ridică de jos capacul și îl ține în pumn, apoi gesticulează spre mine și zice:

— Ea e Clara Grant, o prietenă de-a mea, de la școală.

O prietenă? OK... Îi fac cu mâna bunicului.

— Mă bucur să vă cunosc.

Bătrânul se uită la mine, foarte serios.

— Clara Grant?

Aprob cu un gest al capului.

— Când Miller avea șase ani, s-a căcat pe el de frică, la supermarket, din cauza toaletelor care trăgeau apa automat.

Miller scoate un sunet exasperat și deschide ușa de la intrare, apoi se uită la mine.

— Știam eu că n-ar fi trebuit să te aduc înăuntru.

Îmi face semn să ies, dar nu mă mișc din loc.

— Nu vreau să plec, spun eu, chicotind. Mi-ar plăcea să mai aud și alte povești de-ale bunicului tău.

— Am o grămadă, zice bătrânul. Cred că asta o să-ți placă la nebunie: am o înregistrare video de când Miller avea cincisprezece ani, iar noi eram la școala...

Miller se răstește:

— *Bunelule, gata!* Trage și tu un pui de somn! Au trecut cinci minute de la ultimul.

Miller mă apucă de încheietura mâinii și mă scoate din casă, închizând ușa în urma lui.

— Stai puțin! intervin eu. Ce s-a întâmplat când aveai cincisprezece ani?

Sper ca bunicul lui să termine ce voia să îmi spună, fiindcă acum simt nevoia să știu continuarea.

Miller clatină din cap. Pare puțin jenat.

— Nu s-a întâmplat nimic. Mereu născocește tâmpenii.

Rânjesc.

— Ba nu. Cred că *tu* născocești tâmpenii. Trebuie să aud povestea aia.

Miller îmi pune o mână pe umăr și mă împinge spre treptele verandei.

— N-o s-o auzi niciodată.

— Habar n-ai cât de încăpățânată pot fi. În plus, îmi place de bunicul tău. S-ar putea să încep să-l vizitez — îl tachinez eu pe Miller. După ce termini cu limita orașului, o să comand o pizza cu pepperoni și ananas și o să-l ascult pe bunicul tău spunând chestii stânjenitoare despre tine.

— *Ananas* pe *pizza*?

Miller clatină din cap, dezamăgit, și declară:

— Nu mai ești bine-venită aici.

Cobor treptele, sărind peste cea putrezită. Odată ce ajung teafără pe iarbă, mă răsucesc spre el.

— Nu-mi dictezi tu cu cine am voie să mă împrietenesc. Și să știi că pizza cu ananas e delicioasă. E o combinație perfectă între dulce și sărat.

Îmi scot mobilul și întreb:

— Bunicul tău are cont de Instagram?

Deși Miller dă ochii peste cap, văd că zâmbește.

— Ne vedem la școală, Clara! Nu mai ai ce căuta la mine acasă.

Râd și mă îndrept spre mașina mea. Când deschid portiera și mă răsucesc spre casă, observ că Miller e cu ochii la mobilul lui. Nu se uită la mine nici măcar o dată. După ce

dispare în casă, un sunet mă anunță că am o notificare pe Instagram.

Miller Adams a început să vă urmărească profilul.

Zâmbesc.

Poate doar mi s-a părut că Miller mă evită.

Înainte să ies de pe alee, o sun pe mătușa Jenny.

CAPITOLUL TREI

Morgan

— Termină, Morgan!

Jenny îmi ia cuțitul din mână și împinge deoparte suportul de tăiat legume.

— E ziua ta de naștere. N-ar trebui să muncești.

Îmi sprijin un șold de tăblia mesei și mă uit la ea. Jenny începe să felieze roșia. Îmi mușc limba, ca să nu intervin. Taie roșia în felii mult prea groase. Chiar dacă amândouă avem peste treizeci de ani, tot mai simt pornirea de a interveni și de a o corecta pe sora mea mai mică.

Și totuși, pe bune?! Aș putea tăia în trei felii o singură felie de-a ei.

— Nu mă mai judeca! îmi cere Jenny.

— Păi, nu te judec.

— Ba mă judeci. Doar știi că nu gătesc.

Jenny ridică în aer cuțitul, ca și cum s-ar pregăti să mă înjunghie. Înalț împăciuitor brațele deasupra capului, apoi mă salt lângă ea, pe blatul de bucătărie.

— Așa..., zice Jenny, aruncându-mi o privire piezișă.

După tonul ei, îmi dau seama că se pregătește să îmi spună ceva despre care știe că nu o să-mi convină.

Apoi sora mea mai mică lansează o bombă:

— Eu și Jonah am decis să ne căsătorim.

În mod surprinzător, nu am nicio reacție exterioară. Însă cuvintele ei sunt ca niște gheare care mă zgârie pe dinăuntru.

— Te-a cerut în căsătorie?

Jenny nu vrea ca Jonah — care în clipa asta e în sufragerie — să audă conversația noastră, așa că îmi șoptește:

— Nu chiar. A fost mai degrabă o discuție. Căsătoria ar fi următoarea mișcare logică.

— E cel mai lipsit de romantism lucru pe care l-am auzit în viața mea.

Jenny mijește ochii la mine.

— Adică felul în care te-a cerut Chris a fost diferit?

— Nu pot să pretind că te înșeli.

Mă enervează la culme când argumentele ei sunt solide. Are dreptate. Nu am avut parte de o cerere sofisticată în căsătorie; nu am avut parte nici măcar de o cerere obișnuită. A doua zi după ce l-am anunțat pe Chris că sunt însărcinată, mi-a spus: „Deci se pare că trebuie să ne căsătorim".

Iar eu i-am răspuns: „Mda... Cred că da".

Și asta a fost tot.

De șaptesprezece ani, eu și Chris avem o căsnicie fericită, așa că habar nu am de ce o judec pe Jenny pentru situația

asta, în care a intrat de bunăvoie. Pur și simplu mi se pare altfel. Jonah și Chris sunt cât se poate de diferiți; în plus, cel puțin eu și Chris eram un cuplu când ne-am căsătorit. Habar nu am ce fel de relație are sora mea cu Jonah. Nu și-au mai vorbit de când el a absolvit liceul. Iar acum, dintr-odată, s-a întors în viețile și în familiile noastre.

Tatăl lui a murit anul trecut. Cu toate că niciunul dintre noi nu s-a mai întâlnit și nici nu a mai vorbit cu Jonah de ani de zile, Jenny a hotărât să se ducă la înmormântare. Au făcut sex, iar a doua zi Jonah s-a întors la el acasă, în Minnesota. După o lună, Jenny a aflat că era însărcinată.

Trebuie să recunosc meritele lui Jonah: și-a pus la punct treburile în Minnesota și s-a mutat aici, cu o lună înainte ca sora mea să nască. Dar asta s-a întâmplat abia cu trei luni în urmă, iar ezitarea mea se explică prin faptul că nu știu cine a devenit Jonah între timp.

Când erau amândoi liceeni, el și Jenny au fost împreună două luni, iar acum Jonah se mută în celălalt capăt al țării, ca să crească împreună un copil.

— Până la urmă, de câte ori ați făcut sex? o întreb eu.

Jenny mă privește șocată, de parcă întrebarea mea e prea iscoditoare.

Dau ochii peste cap.

— Hai, n-o face pe rușinoasa! Vorbesc serios. Ați avut o aventură de o noapte și pe urmă nu l-ai mai văzut decât când erai în a noua lună de sarcină. Medicul ți-a spus că e în regulă să ai iar contact sexual?

Jenny dă aprobator din cap.

— Da. Am fost la doctor săptămâna trecută.

— Aşa. Şi...?

Încă aştept să îmi răspundă la prima întrebare.

— Am făcut sex de trei ori.

— Punând la socoteală şi aventura voastră de o noapte?

Jenny clatină din cap.

— De fapt, cred că în total am făcut-o de *patru* ori. Sau... de cinci. În noaptea aia, am făcut sex de două ori.

Uau! Vasăzică el și Jenny sunt aproape niște străini unul pentru celălalt.

— Vasăzică ați făcut sex doar de cinci ori, iar acum te *măriți* cu el?

Jenny a terminat de feliat roșiile. Le aranjează pe farfurie și începe să taie o ceapă.

— Nu e ca şi cum abia ne-am întâlnit. Când eram împreună, în liceu, îl simpatizai. Nu pricep de ce acum te deranjează.

Fac un pas în spate.

— Păi, hai să vedem de ce... Ți-a dat papucii, a doua zi s-a mutat în Minnesota, a dispărut din peisaj pentru șaptesprezece ani, iar acum, brusc, vrea să rămâneți împreună pentru totdeauna? Mi se pare ciudat că reacția mea ți se pare ciudată.

— Morgan, am făcut un copil cu el. Nu cumva din acelaşi motiv tu şi Chris sunteți căsătoriți de șaptesprezece ani?

Încă un argument cât se poate de solid.

Mobilul lui Jenny începe să sune. Se şterge pe mâini şi îl scoate din buzunar.

— Că tot vorbeam de copilul tău...

Jenny răspunde:

— Bună, Clara!

Telefonul ei e pus pe *speaker*. Mă doare puțin când o aud pe fiica mea spunând:

— Mama nu e pe lângă tine, nu?

Jenny face ochii mari și se uită la mine.

— Nu, nu e.

Se duce să vorbească în sufragerie.

Nu mă deranjează că, de fiecare dată când Clara vrea un sfat, o sună pe sora mea. Adevărata problemă este că Jenny nu se pricepe să îi dea sfaturi. Jenny și-a petrecut mare parte din viață făcându-și de cap și petrecând, chinuindu-se să absolve școala de asistente medicale și apelând la mine când avea nevoie de un loc unde să stea pentru o vreme.

De obicei, când Clara o sună și îi pune o întrebare la care Jenny nu știe să răspundă, sora mea inventează un pretext ca să închidă telefonul, după care mă sună pe mine și îmi spune tot. Eu îi zic ce să îi spună Clarei, pe urmă Jenny o sună pe fiica mea și îi dă sfatul cu pricina de parcă ar fi fost ideea ei.

Aranjamentul ăsta îmi convine, deși aș prefera ca fiica mea să mă întrebe pe mine. Cu toate astea, o înțeleg: eu sunt mama ei, iar Jenny e mătușa cool. Îmi dau seama că fiica mea nu dorește să aflu despre anumite lucruri. Ar muri de rușine dacă ar ști că sunt la curent cu multe secrete de-ale ei. De exemplu, acum câteva luni, a rugat-o pe sora mea să îi facă o programare la ginecolog. Voia să se apuce de luat contraceptive, *pentru orice eventualitate*.

Sar de pe blatul de bucătărie și continui să tai ceapa. Ușa batantă a bucătăriei se deschide brusc. Jonah intră. Arată spre suportul de tăiat.

— Jenny mi-a spus să mă ocup eu, fiindcă nu ai voie să muncești azi.

Mă strâmb și las cuțitul deoparte. Îi fac loc.

Mă zgâiesc la mâna lui stângă, întrebându-mă cum va arăta verigheta pe degetul lui. Mi-e greu să mi-l închipui pe Jonah Sullivan punându-și pirostriile. Tot nu îmi vine să cred că s-a întors în viețile noastre. Și totuși uite-l aici, în bucătăria mea, tocând legume pe un suport pe care eu și Chris l-am primit ca dar de nuntă. O nuntă la care Jonah nici măcar nu a participat.

— Te simți bine? mă întreabă el.

Îi arunc o privire. Așteaptă să primească un răspuns, cu capul aplecat într-o parte. Ochii lui albastru-cobalt sunt plini de curiozitate. Am senzația că înăuntrul meu totul devine vâscos: sângele meu, saliva mea, resentimentele mele.

— Da. Sunt OK.

Îi zâmbesc scurt.

Trebuie să îmi îndrept atenția în altă parte. Mă duc la frigider și îl deschid, prefăcându-mă că scotocesc prin el, căutând ceva. De când s-a mutat înapoi aici, am reușit să evit orice discuție între patru ochi cu Jonah. Azi nu am chef să stăm la taclale, mai ales având în vedere că e ziua mea de naștere.

Ușa bucătăriei se deschide. Chris intră, aducând un platou cu burgeri proaspăt luați de pe grătar. Închid frigiderul și mă holbez la ușă, care continuă să oscileze chiar și după ce soțul meu a intrat.

În casa asta, nimic nu mă calcă pe nervi mai mult decât ușa batantă a bucătăriei.

Nu vreau să fiu înțeleasă greșit; sunt recunoscătoare că am primit casa. Părinții lui Chris ne-au dăruit-o la nunta noastră, înainte de a se muta în Florida. Însă e aceeași locuință în care au trăit tatăl și bunicul lui Chris. Casa asta e aproape un monument istoric. A fost construită în 1918 și îmi amintește în fiecare zi că e veche de peste un secol: scândurile podelei scârțâie, țevile au mereu nevoie de reparații. Chiar și după ce am renovat-o, acum șase ani, vârsta casei își spune cuvântul.

Chris a vrut să păstrăm aceeași dispunere a camerelor, deci, cu toate că multe accesorii sunt noi, e foarte compartimentată. Eu aș fi vrut o casă de tip *open floor*. Uneori, din cauza atâtor pereți, am senzația că nu pot respira aici.

Un alt neajuns este că nu pot să trag cu urechea la conversația dintre Jenny și Clara, așa cum aș dori.

Chris așază pe aragaz platoul cu burgeri.

— Mă duc să-i aduc și pe ceilalți. După aia, cred că o să fim gata. Clara e în drum spre casă?

— Nu știu, îi răspund eu. Întreab-o pe Jenny.

Chris ridică din sprâncene. S-a prins că sunt geloasă pe sora mea mai mică. Iese din bucătărie, iar ușa continuă să oscileze în urma lui. Jonah întinde un picior și o oprește, fără să înceteze în a tăia legumele.

Deși eu, Chris, Jonah și Jenny am fost odată cei mai buni prieteni, câteodată Jonah îmi pare a fi străin. În mare, arată la fel, dar există mici diferențe subtile. În adolescența noastră, avea părul lung. Atât de lung, încât uneori îl strângea în coadă. Acum e mai scurt și nuanța lui castanie este mai pronunțată. Nu mai are șuvițe de culoarea mierii, care îi apăreau în păr la sfârșitul verii, dar nuanța asta mai închisă îi scoate în evidență

culoarea ochilor. Chiar și atunci când se înfuria, ochii lui erau mereu blânzi. Îți puteai da seama că era supărat doar dacă mușchii maxilarului i se încordau.

Chris e exact opusul lui. Are păr blond, ochi de un verde-smarald și nu își ascunde maxilarul sub o barbă de câteva zile. Una dintre cerințele slujbei sale este să arate mereu îngrijit. Pielea lui netedă îl face să pară cu câțiva ani mai tânăr. Iar când zâmbește, în bărbie îi apare o gropiță adorabilă. Chiar și după atâția ani de căsnicie, încă îmi place mult când surâde.

Când îi compar, îmi vine greu să cred că amândoi au treizeci și cinci de ani. Chris încă are o față ca de copil, iar cine nu îl cunoaște ar putea crede că are puțin peste douăzeci de ani. Jonah nu pare deloc mai tânăr. Pare că a crescut cu câțiva centimetri de când nu l-am mai văzut.

Mă întreb cât de schimbată sunt eu, în comparație cu anii adolescenței mele. Mi-ar plăcea să cred că arăt la fel de tânără precum Chris, dar adevărul e că mă simt mai în vârstă decât o femeie de treizeci și trei de ani.

Ei, de fapt, acum am treizeci și *patru* de ani.

Jonah trece pe lângă mine și scoate o farfurie din dulap. Îmi aruncă o privire, apoi nu își mai ferește ochii. Intuiesc după expresia lui că are ceva de spus, dar probabil că nu o să se exprime, pentru că așa e el: gândește mai mult decât vorbește.

— Ce-i?

Mă holbez și eu la el, așteptând un răspuns.

Jonah clatină din cap și îmi întoarce spatele.

— Nimic. Nu contează.

— Nu-i corect să te uiți la mine așa, iar după aia să nu-mi spui ce ai de spus.

Nu se întoarce cu fața la mine. Oftează și începe să taie o căpățână de salată verde.

— E ziua ta de naștere. Nu vreau să aduc vorba de asta tocmai acum.

— Prea târziu să-ți faci griji.

Se răsucește către mine. Ezită, dar apoi îmi spune la ce se gândește.

— De când m-am întors aici, aproape că nu ai vorbit deloc cu mine.

Uau! Văd că nu se ascunde după deget. Simt că gâtul și pieptul mi se înroșesc. Mă simt groaznic de stânjenită că Jonah mă ia la întrebări. Îmi dreg glasul.

— Păi, acum vorbesc cu tine.

Jonah strânge din buze. Pare că face eforturi ca să fie răbdător cu mine.

— Lucrurile s-au schimbat. Ceva e diferit.

Cuvintele lui se rostogolesc și invadează spațiul îngust al bucătăriei, iar eu nu știu cum să fac să le evit.

— Diferit față de ce?

Își șterge mâinile cu un prosop.

— Față de cum era înainte să plec. Altădată, vorbeam tot timpul.

Auzind comentariul lui ridicol, îmi vine să pufnesc. Normal că lucrurile s-au schimbat. Acum suntem adulți, avem copii și responsabilități. Nu mai putem avea o prietenie lipsită de griji, ca atunci când eram adolescenți.

— Au trecut mai mult de șaptesprezece ani. Ai crezut că, odată ce o să apari aici, relațiile dintre noi patru o să fie la fel ca înainte?

Jonah dă din umeri.

— Relația dintre mine și Chris e la fel ca înainte. La fel s-a întâmplat cu Jenny și cu mine. Însă cu noi doi lucrurile stau altfel.

Șovăi între a ieși din bucătărie și a-i trânti în față tot ce am vrut să îi spun atunci când ne-a părăsit într-un mod atât de egoist.

Ca să trag de timp, beau tacticos o gură de vin. Se uită la mine cu o privire dezamăgită. Încerc să încropesc un răspuns. Sau poate că expresia lui e una de dispreț. Indiferent ce simte, exact așa m-a privit cu atâția ani în urmă, cu câteva clipe înainte de a pleca.

Și, tot la fel ca atunci, nu îmi dau seama dacă dezamăgirea lui se îndreaptă către mine sau către propria persoană.

Jonah oftează. Simt povara gândurilor pe care nu le rostește cu voce tare.

— Morgan, îmi pare rău că am plecat așa, dar nu poți fi supărată pe mine o veșnicie.

Vorbește încet, de parcă nu vrea ca discuția asta să fie auzită de alte urechi. Pe urmă iese din bucătărie și pune capăt conversației.

Abia acum îmi aduc aminte de senzația de apăsare pe care o simțeam pe atunci, în prezența lui. Câteodată, să respirăm același aer mi se părea înăbușitor, de parcă el îmi consuma tot oxigenul.

Acum, și-a făcut apariția aceeași apăsare. Mă impresoară în propria bucătărie.

Chiar dacă Jonah a ieșit din bucătărie, îmi simt pieptul împovărat.

Imediat ce opresc oscilația ușii, Jenny intră în bucătărie. Conversația pe care am refuzat să o port cu Jonah trece în plan secundar. Va trebui să mă gândesc la ea mai târziu, fiindcă acum vreau să aud tot ce fiica mea i-a zis lui Jenny.

— Nu era cine știe ce, mă informează Jenny. L-a luat cu mașina pe un tip care învață la aceeași școală cu ea, iar el a început să îi urmărească profilul de Instagram. Clara nu știa dacă tipul flirta cu ea sau nu.

— Care tip?

— Parcă a zis că îl cheamă Morris. Sau Miller. Numele lui de familie este Adams.

Chris a intrat în bucătărie. Așază alt platou pe aragaz.

— Miller Adams? De ce vorbiți despre el?

— Îl cunoști? îl întreb eu.

Privirea pe care mi-o aruncă Chris îmi dă de înțeles că ar trebui să știu *foarte bine* cine e Miller Adams, dar mie numele lui nu îmi pare cunoscut.

— E băiatul lui Hank, mă informează el.

— Hank? Încă se mai folosește numele ăsta în zilele noastre?

Chris dă ochii peste cap.

— Haide, Morgan! Pe bune? Doar am fost colegi de școală cu Hank Adams.

— Îmi amintesc de numele ăsta, dar foarte vag.

Chris clatină din cap.

— El îmi vindea marijuana. S-a lăsat de școală într-a zecea. A fost arestat fiindcă a furat mașina profului de fizică. Și pentru o mulțime de alte chestii. E în închisoare de câțiva ani.

Chris se uită la Jenny și continuă:

— Cred că a condus băut de prea multe ori. De ce discutăm despre băiatul lui? Sper că Clara nu se vede cu el!

Jenny scoate din frigider carafa de ceai cu gheață și închide ușa cu o mișcare de șold.

— Nu. Noi discutăm despre un tip faimos pe care-l cheamă Miller Adams, iar tu vorbești despre cineva din partea locului. Sunt două persoane diferite.

Chris răsuflă ușurat.

— Slavă Domnului! Alde Adams sunt ultimii oameni cu care Clara ar trebui să umble.

Lui Chris nu îi place deloc când vine vorba despre fiica noastră și un băiat, indiferent care ar fi el. Ia carafa din mâna lui Jenny și se duce să o pună pe masa din sufragerie.

Îndată ce Chris se îndepărtează îndeajuns, mă pufnește râsul.

— Un tip faimos? Ce tot spui acolo?

Jenny dă din umeri.

— N-am vrut să intre Clara în bucluc.

De când o știu, Jenny se descurcă în astfel de situații. Se pricepe așa de bine să improvizeze, încât aproape că mă sperie.

— Jonah crede că îl urăsc, o anunț eu pe soră-mea.

— Păi, câteodată, chiar pare că-l urăști.

— Nu l-am urât niciodată, știi bine. Doar că... abia dacă-l cunoști.

— Eu și Jonah avem un copil.

— Durează treizeci de secunde să faci un copil.

Jenny râde.

— Dacă vrei să știi, a durat peste trei ore.

Dau ochii peste cap.

— Nu vreau să știu.

Din sufragerie, Chris ne strigă că masa e gata. Jenny duce burgerii, iar eu așez legumele pe un platou.

Chris se așază în fața lui Jenny, iar eu mă așez lângă el. Asta înseamnă că Jonah stă în fața mea, de cealaltă parte a mesei. Privirile noastre se evită în vreme ce ne punem mâncare în farfurii. Sper să fie la fel toată seara. Doar atât îmi doresc de ziua mea: cât mai puțin contact vizual cu Jonah Sullivan.

— Ai emoții pentru mâine? o întreabă soțul meu pe Jenny.

Sora mea dă din cap.

— Nici nu-ți închipui!

Jenny și Chris lucrează în același spital. Ea e asistentă medicală, iar el este șeful departamentului de calitate. Sora mea e în concediu de maternitate de șase săptămâni, de la nașterea lui Elijah, iar mâine va fi prima ei zi de muncă după concediu.

Ușa de la intrare se lovește cu putere de perete. A intrat Lexie, cea mai bună prietenă a Clarei.

— Ați început să mâncați fără mine? se lamentează ea.

— Mereu întârzii. De fiecare dată începem să mâncăm fără tine. Unde-i Clara?

— Pe drum încoace, probabil. Plănuiam să vin cu ea, dar mama mi-a dat voie să iau mașina.

Lexie ne privește și îl salută pe Jonah cu o mișcare a capului.

— Bună, Unchiule Profesor!

— Salut, Lexie!

Pare agasat de porecla pe care prietena fiicei mele i-a născocit-o.

După ce s-a întors aici, Jonah a obținut un post de profesor de istorie la școala unde învață Clara. Mie încă nu îmi vine să cred că predă. Nu îmi amintesc să îmi fi spus vreodată că vrea să devină profesor. Dar probabil că, atunci când s-a mutat aici, ca să o ajute pe Jenny să-l crească pe Elijah, în orășelul nostru texan nu existau multe opțiuni în materie de slujbe. El lucra în domeniul afacerilor. Aici, ca să predai nu îți trebuie decât o diplomă de licență și un CV însoțit de o cerere de angajare. Din cauza salariilor de rahat, posturile de profesor se ocupă greu.

— Sigur nu te deranjează să ai grijă de Elijah săptămâna asta? mă întreabă Jenny.

— Normal că nu. Abia aștept.

E adevărat. Începând de săptămâna viitoare, băiețelul o să fie dus la creșă. Ne-am înțeles să am grijă de el patru zile săptămâna asta, cât timp Jenny va fi la slujbă.

Uneori mă surprinde că eu și Chris nu am mai făcut încă un copil. Am discutat pe tema asta, dar deocamdată nu ne-am sincronizat. La un moment dat, eu am vrut încă unul, dar el muncea atât de mult, că nu se simțea pregătit. Apoi, când Clara avea treisprezece ani, Chris a readus în discuție posibilitatea de a-i dărui Clarei un frate sau o soră, însă gândul de a avea simultan un adolescent și un bebeluș ni s-a părut înspăimântător. De atunci încoace nu am mai abordat

subiectul, iar acum, când am împlinit treizeci și patru de ani, nu sunt sigură că vreau să o iau de la capăt cu un alt copil.

Elijah e soluția perfectă: voi avea grijă de un bebeluș, cu jumătate de normă, iar la urmă îl pot trimite acasă, la părinții lui.

— Ce păcat că încă sunt la liceu! spune Lexie. Aș fi o bonă grozavă.

Jenny dă ochii peste cap și îi atrage atenția:

— Nu cumva tu mi-ai băgat în curte un câine necunoscut fiindcă ai crezut că era al meu?

— Arăta la fel ca al tău.

— Nici măcar nu *am* un câine, spune Jenny.

— Păi, eu credeam că ai. Te rog să mă scuzi că am vrut să fiu proactivă.

În sfârșit, după ce își pune mâncare în farfurie, Lexie se așază la masă.

— Nu pot să stau mult. Am o întâlnire stabilită pe Tinder.

Jenny mormăie:

— Tot nu-mi vine să cred că ai cont de Tinder. Ai șaisprezece ani. Limita de vârstă pentru crearea unui cont nu e de optsprezece ani?

Lexie rânjește.

— Păi, pe Tinder, *am* optsprezece ani. Că tot veni vorba de chestii surprinzătoare, încă mă șochează că ai același iubit pentru mai mult de o noapte. Nu-ți stă în fire.

Apoi, după ce îi aruncă o privire lui Jonah, adaugă:

— Nu te supăra.

El îi răspunde cu gura plină:

— Nu mă supăr.

De când se știu, Jenny și Lexie se tachinează. Fiindcă ele două se aseamănă atât de mult, schimburile lor de replici mi se par amuzante. Între vârsta de douăzeci și cea de treizeci de ani, Jenny a avut o grămadă de iubiți. Dacă aplicația Tinder ar fi existat pe vremea aia, Jenny ar fi fost Regina Tinderului.

Cu mine lucrurile stau altfel. Chris e singurul bărbat cu care am avut o relație, singurul bărbat pe care l-am sărutat vreodată. Așa se întâmplă când îl întâlnești la o vârstă atât de fragedă pe bărbatul cu care te măriți. L-am cunoscut pe Chris înainte de a decide ce specializare voiam să aleg la facultate.

Nu că asta ar fi contat. Nu am rezistat mult la facultate. Faptul că am născut-o atât de devreme pe Clara m-a obligat să amân planurile pe care le aveam pentru cariera mea.

În ultimul timp, mă gândesc mult la treaba asta. Acum, când Clara a început să se maturizeze, simt în mine un gol. Mi se pare că trăiesc doar pentru Chris și pentru Clara.

Exact în toiul acestui gând, Clara intră pe ușă. Se oprește în loc, înainte de a ajunge la masă. Ne ignoră. Degetele ei aleargă pe ecranul mobilului.

— Unde ai fost? cere Chris să știe.

A întârziat doar o jumătate de oră, dar el a observat.

— Scuze, spune Clara, după care își pune telefonul pe masă, lângă al lui Lexie.

Se apleacă peste umărul lui Jonah și ia o farfurie.

— Am avut o ședință la clubul de teatru, după ore, și pe urmă un coleg de clasă a avut nevoie să îl duc undeva cu mașina, explică ea, apoi îmi zâmbește. La mulți ani, mamă!

— Care coleg a avut nevoie să-l duci cu mașina? întrebă Chris.

În vreme ce eu și Jenny schimbăm o privire, Clara îi răspunde:

— Miller Adams.

Rahat!

Chris își lasă furculița să cadă cu zgomot în farfurie.

— *Poftim?* Și pe mine de ce nu m-ai sunat să-mi spui? o mustră Lexie.

Chris se uită la mine, pe urmă la sora mea. Pare pe punctul de a ne certa că l-am mințit. Îl strâng de picior, pe sub masă, dându-i de înțeles să nu dea în vileag faptul că noi trei am discutat despre Miller. Știe și el, la fel de bine ca mine, că Jenny e o sursă excelentă de informații cu privire la evenimentele din viața fiicei noastre și că, dacă dezvăluie că Jenny mi-a povestit conversația pe care a purtat-o cu Clara, cu toții vom avea de suferit.

— De ce îl duci pe Miller Adams cu mașina? o descoase Chris.

Lexie intervine:

— Chiar așa! De ce l-ai dus pe Miller Adams cu mașina? Vreau să aud tot!

Ignorându-și prietena, Clara i se adresează doar lui Chris:

— L-am dus cu mașina mai puțin de doi kilometri. De ce te deranjează așa de mult?

— Să nu se mai repete, îi zice soțul meu.

— Eu sunt de părere să se mai repete, spune Lexie.

Clara îl privește pe Chris de parcă nu îi vine să creadă ce aude.

— Era foarte cald afară. Doar nu era să-l las să meargă pe jos.

Chris ridică din sprâncene. Schițează gestul ăsta rareori, așa că, atunci când o face, e destul de intimidant.

— Nu vreau să umbli cu el, Clara. Pe deasupra, nu ar trebui să iei băieți în mașină. E riscant.

— Tatăl tău are dreptate, comentează Lexie. Să nu iei băieți cu mașina decât dacă *eu* sunt cu tine.

Clara se trântește pe un scaun, apoi dă ochii peste cap.

— Doamne, tată! Miller nu e un străin și nici nu suntem împreună. Are iubită de mai mult de un an.

— Dar prietena lui e la facultate, așa că nu-i nicio problemă, spune Lexie.

— Lexie!

În tonul lui Chris răsună o avertizare.

Prietena Clarei dă din cap, în semn că a înțeles mesajul, apoi face un gest ca și cum își trage fermoarul peste gură.

Clara se preface că nu a sunat-o adineauri pe Jenny, agitată că puștiul ăla flirta cu ea, iar asta mă șochează. Se preface că nu îi pasă — atât față de tatăl ei, cât și față de Lexie. Dar, datorită lui Jenny, știu că, de fapt, îi pasă. Mă holbez la fiica mea. Sunt absolut uluită de abilitatea ei de a juca teatru, dar totodată mă simt neliniștită. Și abilitatea ei de a minți, și abilitatea *lui Jenny* de a spune minciuni mă impresionează la fel de mult.

E înspăimântător. Eu, una, nu aș fi în stare să mint nici dacă ar fi o chestiune de viață și de moarte. Când încerc să spun o minciună, mă fâstâcesc și mă înroșesc la față. Aș face orice ca să evit o confruntare.

— Nu-mi pasă: poate să fie celibatar, căsătorit sau milionar. Te rog să nu îl mai duci cu mașina, îi zice Chris Clarei.

Lexie schițează o mișcare, ca și cum ar deschide fermoarul de la gură.

— Ești tatăl ei! N-ar trebui să-i spui asta. Dacă îi spui unei adolescente să nu se apropie de un băiat, o să-și dorească și mai mult să fie cu el.

Chris împunge aerul cu furculița, în direcția lui Lexie, și se uită de jur împrejurul mesei.

— Cine o tot invită pe la noi?

Deși pufnesc în râs, sunt conștientă că Lexie are dreptate. Dacă Chris o să o țină tot așa, nu va fi bine. Clara deja a făcut o mică pasiune pentru băiatul ăla, iar acum tatăl ei i-a interzis să se apropie de el. Trebuie să îl previn pe Chris să nu mai aducă vorba despre asta, dacă nu vrea ca Hank Adams să fie viitorul socru al Clarei.

— Mă simt lăsat pe dinafară, spune Jonah. De ce e Miller Adams așa de nasol?

— Nu e deloc nasol, îi răspunde Clara. Pur și simplu așa sunt ai mei: puțin cam prea protectori.

Nu se înșală. În copilărie, mama mea nu m-a protejat deloc. E unul dintre motivele pentru care am rămas însărcinată la șaptesprezece ani. Tocmai de asta, câteodată eu și Chris exagerăm cu grija părintească. Și recunoaștem amândoi. Pe de altă parte, Clara e singurul nostru copil, și nu vrem să trăiască ce am trăit noi.

— Miller e un puști de treabă, declară Jonah. E elevul meu. Nu seamănă deloc cu Hank, când era la vârsta lui.

— Tu îl vezi patruzeci de minute în fiecare zi, spune Chris. Nu ai cum să îl cunoşti bine. Aşchia nu sare departe de trunchi.

Jonah se zgâieşte la Chris, însă decide să nu prelungească discuţia. Câteodată, când Chris susţine morţiş ceva, nu o lasă mai moale decât când interlocutorul lui se dă bătut. Îmi amintesc că în adolescenţa noastră ei doi se certau, iar Jonah era singurul care refuza să bată în retragere şi să îl lase pe Chris să triumfe.

Dar, de când s-a întors aici, ceva s-a schimbat. E mai tăcut în preajma lui Chris. De fiecare dată, îl lasă să aibă ultimul cuvânt. Însă nu cred că e o dovadă de slăbiciune. De fapt, sunt de-a dreptul impresionată. Din când în când, Chris se poartă ca un adolescent încăpăţânat şi impulsiv, aşa cum era când ne-am întâlnit. Însă Jonah pare să fi depăşit etapa în care îi ţinea piept prietenului său. Ca şi cum a încerca să îi demonstreze lui Chris că se înşală i se pare o pierdere de timp.

Poate că, parţial, aşa se explică de ce nu îmi convine că Jonah s-a întors. Nu îmi place să îmi privesc soţul prin ochii lui.

— De ce spui asta? întreabă Clara. Cum adică, aşchia nu sare departe de trunchi? Care-i faza cu părinţii lui Miller?

Chris clatină din cap.

— Las-o baltă.

Clara dă din umeri şi muşcă din burgerul ei. Mă bucur că a abandonat conversaţia. Uneori, e foarte bătăioasă. În privinţa asta, îl moşteneşte pe Chris. Niciodată nu poţi şti dacă o să se împotrivească sau nu.

Pe de altă parte, eu nu sunt deloc bătăioasă, ceea ce îl deranjează uneori pe soţul meu. Îi place să aducă argumente în

sprijinul propriei păreri, așa că, atunci când eu cedez și nu îi dau prilejul să se certe, i se pare că eu câștig.

Primul lucru pe care l-am învățat după ce ne-am căsătorit a fost că, din când în când, ca să câștigi o luptă trebuie să o abandonezi.

Jonah pare la fel de dornic să schimbe subiectul conversației.

— Nu ai depus cerere de participare la proiectul cinematografic al UIL[1], îi spune el Clarei.

— Știu, răspunde ea.

— Mâine e termenul-limită pentru depunerea cererilor.

— Nu găsesc pe nimeni care să participe cu mine. E prea greu ca să mă ocup singură de proiect.

Mă deranjează că Jonah îi cântă Clarei în strună. Ea vrea să studieze actoria la facultate. Nu mă îndoiesc că s-ar descurca de minune, pentru că e absolut fabuloasă pe scenă. Dar, pe de altă parte, știu că șansele de a reuși într-un domeniu atât de competitiv sunt foarte mici. În plus, dacă te numeri printre cei care ajung sus, trebuie să plătești scump pentru celebritatea ta. Nu vreau ca fiica mea să se confrunte cu așa ceva. Eu și Chris am dori să opteze pentru actorie ca specializare secundară. Clara ar trebui să aleagă o profesie care să o susțină financiar.

Jonah o abordează pe Lexie:

— Nu vrei să o ajuți?

Prietena Clarei se strâmbă.

— În niciun caz! Muncesc prea mult.

[1] University Interscholastic League — instituție non-profit care organizează competiții la nivel statal și regional, în statul Texas.

Jonah se răsucește spre Clara și îi propune:

— Hai să ne întâlnim mâine-dimineață, înainte de prima oră. Mai e un elev care își caută partener pentru proiect. O să-l întreb dacă e interesat.

Clara dă aprobator din cap. Când prietena ei dă să-și ia la pachet restul de burger, o întreabă:

— Unde pleci?

Jenny răspunde în locul lui Lexie:

— Are o întâlnire cu un tip întâlnit pe Tinder.

Clara izbucnește în râs.

— Măcar are aceeași vârstă ca noi?

— Normal. Știi că nu-mi plac studenții. Toți duhnesc a bere.

Lexie se apleacă și îi șoptește Clarei ceva la ureche. Fiica mea râde, apoi Lexie pleacă.

Clara îl întreabă pe Jonah despre cerințele proiectului cinematografic. Jenny și Chris sunt absorbiți de conversația lor. Discută despre evenimentele pe care Jenny le-a ratat cât timp a fost în concediul de maternitate.

Eu nu vorbesc cu nimeni. Îmi frunzăresc mâncarea.

Este ziua mea de naștere, sunt înconjurată de toate persoanele importante pentru mine, și totuși, dintr-un motiv necunoscut, mă simt mai singură ca niciodată. Ar trebui să fiu fericită, dar am senzația că ceva nu e în regulă. Nu îmi dau seama ce anume. Poate că mă plictisesc.

Sau, mai rău, poate că *sunt plictisitoare*.

Uneori, când e ziua ta de naștere, se mai întâmplă să te simți așa. Încă de dimineață, mi-am analizat viața. M-am gândit la faptul că am nevoie de ceva numai al meu. După

nașterea Clarei, eu și Chris ne-am căsătorit. De când a absolvit facultatea, doar el a adus bani în casă. Într-adevăr, eu sunt cea care are grijă de casă, dar peste puțin timp Clara o să împlinească șaptesprezece ani.

Jenny are o carieră, un bebeluș și, în scurt timp, va avea un soț.

Acum trei luni Chris a fost promovat, iar rezultatul este că stă și mai mult la birou.

Eu ce-o să fac după ce Clara pleacă la facultate?

Chiar și la o oră după cină, mintea îmi e tot la starea vieții mele. Tocmai pun vasele murdare în mașina de spălat vase, când Jonah intră în bucătărie. Se asigură că ușa batantă nu oscilează. Pe lângă faptul că e un tată bun, urăște ușa bucătăriei mele. *Încă un lucru care îmi place la el.*

Poate că încă mai există șanse de a ne salva prietenia.

Îl ține pe Elijah la piept.

— Te rog, dă-mi o cârpă umedă.

Observ că bebelușul a regurgitat pe tricoul lui. Iau o cârpă, o umezesc sub robinet, pe urmă i-o întind lui Jonah. Iau băiețelul în brațe cât timp Jonah își curăță tricoul.

Îl privesc pe Elijah și surâd. Seamănă cu Clara când era de vârsta lui. Păr blond, subțire, ochi albastru-închis, un căpșor rotund, perfect. Încep să îl legăn. E un bebeluș tare liniștit. Mai liniștit decât a fost Clara. Ea avea colici și plângea tot timpul. Elijah plânge atât de rar, încât, când se întâmplă, uneori Jenny mă sună ca să ne înduioșăm amândouă auzind cât de drăgălaș e când îl supără ceva.

Când ridic ochii, observ că Jonah ne privește. Se uită în altă parte și întinde un braț după geanta în care a adus lucrurile bebelușului.

— Ți-am luat un cadou de ziua ta.

Sunt nedumerită. Înainte de cină, părea nemulțumit de mine, iar acum îmi dă un cadou? Îmi întinde cadoul neîmpachetat. E o pungă uriașă, plină cu... bomboane.

Poate are impresia că avem doisprezece ani.

Îndată ce văd că punga e plină de bomboane Jolly Ranchers cu aromă de pepene roșu, îmi vine să zâmbesc. În schimb, mă încrunt.

Își amintește.

Jonah își drege glasul și aruncă în chiuvetă cârpa. Apoi îl ia pe Elijah din brațele mele.

— Noi ne pregătim să mergem acasă. La mulți ani, Morgan!

Îi ofer primul zâmbet sincer de când s-a întors aici.

După cinci secunde în care se zgâiește la mine, surâzând, iar eu dau din cap, Jonah iese din bucătărie.

Nu știu care e semnificația acestei tăceri. Poate că am încheiat un fel de armistițiu. Omul chiar face eforturi. Se poartă minunat cu Jenny și cu Elijah, e unul dintre profesorii preferați ai Clarei.

Și atunci, dacă se poartă așa de frumos cu toți cei pe care îi iubesc, de ce mi-am dorit să nu reapară în viețile noastre?

După ce sora mea, Jonah și bebelușul pleacă, Clara se duce în camera ei. Acolo își petrece majoritatea serilor. Înainte să împlinească paisprezece ani, voia să stăm mai mult împreună.

Chris urmărește filme pe Netflix sau se uită la meciuri, pe iPadul lui.

Eu îmi irosesc seara în fața televizorului. În fiecare seară, aceleași emisiuni. Pentru mine, totul e o rutină.

În fiecare seară, mă culc la aceeași oră.

În fiecare dimineață, mă trezesc la aceeași oră.

Frecventez aceeași sală de sport, unde fac mereu aceleași exerciții fizice.

Fac aceleași comisioane și gătesc aceleași feluri de mâncare.

Poate din cauză că am împlinit treizeci și patru de ani, m-am simțit atât de abătută încă de dimineață. Toată lumea din jurul meu pare să aibă un scop, în vreme ce eu am senzația că, după ce am ajuns la vârsta asta, viața mea se învârte numai în jurul soțului și al fiicei mele. Nu ar trebui să fiu atât de plictisitoare. Unele dintre prietenele mele din liceu încă nu și-au întemeiat o familie, însă fiica mea o să plece la facultate peste aproape doi ani.

Chris intră în bucătărie și scoate din frigider o sticlă cu apă. Ia în mână punga uriașă de Jolly Ranchers și o cercetează pe toate părțile.

— De ce ai cumpărat o pungă de bomboane cu cea mai nasoală aromă din lume?

— Jonah mi-a făcut-o cadou.

Chris izbucnește în râs și pune punga pe blatul de bucătărie.

— Ce cadou oribil!

Încerc să nu analizez prea mult faptul că soțul meu nu își amintește că aroma de pepene roșu e preferata mea. La urma urmei, nici eu nu îmi aduc aminte toate lucrurile care îi plăceau lui când ne-am întâlnit prima oară.

— Mâine o să întârzii la cină. Nu îți bate capul să gătești, îmi spune el.

Deja mi-am bătut capul. Cina de mâine e în *slow cooker*, dar nu i-o spun. Chris dă să iasă din bucătărie.

— Chris?

Se oprește în loc și se întoarce spre mine.

— M-am gândit să mă înscriu iar la facultate.

— De ce?

Ridic din umeri.

— Încă nu mi-am dat seama.

Chris e nedumerit.

— Dar de ce tocmai acum? Ai treizeci și patru de ani.

Uau!

Imediat ce observă cât de mult m-a rănit replica lui, Chris își regretă cuvintele. Mă trage spre el, vrând să mă îmbrățișeze.

— N-am vrut să sune așa. Iartă-mă.

Mă sărută pe tâmplă, apoi pe frunte.

— Fiindcă eu câștig destui bani ca să trăim bine, nu am crezut că te interesează chestia asta. Dar, dacă vrei să ai o diplomă, înscrie-te la facultate. Mă duc să fac duș.

Chris iese din bucătărie. Mă holbez la ușa batantă, care oscilează înainte și înapoi. *Chiar că urăsc ușa asta.*

Mi-ar plăcea să vindem casa și să o luăm de la capăt, dar știu că soțul meu nu ar fi de acord. Dar așa, aș avea un scop către care să îmi direcționez energia. În clipa asta, simt că nu fac nimic cu energia mea. O simt fierbând în mine. Îmi zic că tare aș vrea o ușă nouă de bucătărie.

Poate că mâine o să o demontez definitiv. Prefer să stau fără ușă la bucătărie, decât să am una care nici măcar nu

funcționează ca o ușă normală. Ar trebui să poți trânti ușile când ești supărat.

Scot din ambalaj o bomboană Jolly Ranchers și o bag în gură. Gustul ei îmi stârnește nostalgie. Mă întorc cu gândul la vremea adolescenței noastre. Mi-e dor de serile când ne plimbam toți patru în mașina lui Jonah: eu și Chris pe bancheta din spate, iar Jenny, pe locul din dreapta șoferului. Lui Jonah îi plăceau bomboanele Jolly Ranchers și avea întotdeauna o pungă în torpedou.

Nu le mânca niciodată pe cele cu aromă de pepene roșu, dar, fiindcă astea erau preferatele mele, le păstra pentru mine.

Nu îmi vine să cred că a trecut atâta timp de când am mâncat una. Jur că, uneori, uit cine eram și ce îmi plăcea înainte de a rămâne însărcinată cu Clara. În ziua când am aflat că urma să nasc un copil, parcă am devenit altcineva. Dar probabil că e firesc, atunci când devii mamă. Nu te mai concentrezi asupra propriei persoane. Viața ta gravitează în jurul micii și frumoasei făpturi pe care ai conceput-o.

Clara — care nu mai e de mult o făptură mică și frumoasă — intră în bucătărie. Este în continuare frumoasă, dar a crescut, iar uneori mă întristează că a lăsat copilăria în urmă, perioada în care mi se așeza în poală sau când mă culcușeam în pat, lângă ea, până adormea.

Clara strecoară o mână în punga cu bomboane.

— Ura! Jolly Ranchers.

După ce ia o bomboană, se duce la frigider și deschide ușa.

— Pot să beau un suc?

— E târziu. Nu e bine să consumi cofeină la ora asta.

Clara mă privește lung.

— Dar e ziua ta. Și încă n-am completat panoul aniversar.

Am uitat de el. Pentru prima dată pe ziua de azi, mă simt însuflețită.

— Ai dreptate. Adu-mi și mie un suc.

Clara zâmbește larg, iar eu mă duc să iau panoul aniversar. Chiar dacă Clara e prea mare ca să mai stea în poala mea, cel puțin încă se entuziasmează la fel de mult ca mine când vine vorba de micile noastre tradiții. Am pus bazele tradiției panoului când ea avea opt ani. Chris nu participă la activitatea asta. Prin urmare, e doar a mea și a Clarei și o desfășurăm de două ori pe an. E ca un fel de panou al aspirațiilor, dar, în loc să alcătuim unul nou în fiecare an, doar adăugăm câte ceva la cel vechi. Fiecare dintre noi are un panou propriu. Adăugăm ceva doar când e ziua noastră de naștere. Dat fiind că până la ziua Clarei mai sunt câteva luni, iau panoul meu și îl las pe al ei în dulăpior.

Clara se așază lângă mine, la masa din bucătărie, apoi alege o cariocă mov. Înainte de a se apuca de scris, recitește ceea ce am pus pe panou, de-a lungul anilor. Își trece degetele peste câteva cuvinte pe care le-a scris, la unsprezece ani, pe panoul meu: *Sper ca anul ăsta mama să rămână însărcinată.* Ba chiar a decupat imaginea unei mici jucării zornăitoare și a lipit-o lângă fraza ei.

— Încă nu e prea târziu să îmi dăruiești o soră mai mică, îmi zice Clara. Ai abia treizeci și patru de ani.

— N-o să vezi!

Izbucnește în râs. Ochii mei scrutează panoul. Caut unul dintre obiectivele pe care le-am scris aici anul trecut. În colțul

de sus, în stânga, văd imaginea unei grădini cu flori. Mi-am propus să scot tufele din curtea noastră din spate și să plantez flori în locul lor. Am îndeplinit obiectivul ăsta în primăvară.

Pe urmă găsesc al doilea obiectiv. Când îl citesc, mă încrunt. *Să găsesc ceva care să umple colțurile goale.*

Sunt convinsă că fiica mea a crezut că exprimarea asta e literală. De fapt, nu doream să umplu fiecare colț al casei cu ceva. Era un obiectiv mai degrabă lăuntric. Vasăzică până și anul trecut mă simțeam neîmplinită. Sunt mândră de soțul meu și de fiica mea, dar, când îmi analizez viața separat de ale lor, nu prea găsesc nimic de care pot fi mândră. Mi se pare că am mult potențial nefolosit. Câteodată, pieptul meu pare gol, de parcă am trăit o viață plină de lucruri neînsemnate. Deși am inima plină, e singura parte din mine care are cât de cât greutate.

Clara se apucă să scrie obiectivul pe care mi-l propune. Mă aplec și îl citesc: *Acceptă că fiica ta vrea să devină actriță.* Pune capacul cariocii și o strecoară înapoi în cutie.

Obiectivul ăsta mă face să mă simt vinovată. Vreau ca fiica mea să își urmeze visurile, însă îmi doresc să fie unele realiste.

— Dacă nu reușești ca actriță, ce o să faci cu o diplomă care nu-ți folosește la nimic?

Clara dă din umeri și spune:

— Om trăi și-om vedea.

Îndoaie un picior, pune talpa pe scaun și își sprijină bărbia pe genunchi.

— Când erai de vârsta mea, tu ce voiai să devii?

Rămân cu ochii la panou. Nu pot să îi răspund la întrebare.

— Nu știam ce voiam să devin. Nu aveam niciun talent deosebit. Nu străluceam în niciun domeniu.

— Te pasiona ceva, așa cum mă pasionează pe mine actoria?

Mă gândesc o clipă, dar nu îmi vine nimic în minte.

— Îmi plăcea să petrec timp cu prietenii mei și să nu mă gândesc la viitor. Credeam că o să se lămurească totul la facultate.

Clara schițează un gest către panou.

— Cred că anul ăsta obiectivul tău ar trebui să fie să îți dai seama ce te pasionează. *Nu* se poate ca pasiunea ta să fie să fii casnică.

— Ar putea fi, zic eu. Unele persoane se simt foarte împlinite în rolul ăsta.

Odată, și eu *mă simțeam* împlinită. Dar acum e altfel.

Clara soarbe iar din suc. Notez pe panou sugestia ei: *Să găsesc ce mă pasionează.*

Fiica mea nu știe că îmi amintește de mine însămi, când eram la vârsta ei: încrezătoare, convinsă că le știu pe toate. Dacă ar fi să o descriu pe Clara printr-un singur atribut, acesta ar fi *sigură pe sine*. Și eu eram așa, dar acum sunt... Nici nu știu cum sunt. Dacă ar fi să mă descriu printr-un singur cuvânt, bazându-mă pe purtarea mea de astăzi, cuvântul ar fi *plângăreață*.

O întreb:

— Când te gândești la mine, ce cuvinte îți vin în minte?

Clara răspunde pe loc:

— Mamă. Casnică. *Ultraprotectoare.*

Izbucnește în râs.

— Vorbesc serios. Cum mi-ai descrie personalitatea, într-un singur cuvânt?

Clara stă pe gânduri, fixându-mă cu privirea pentru câteva momente. Apoi îmi răspunde pe un ton foarte serios și sincer.

— Previzibilă.

Rămân cu gura căscată. Mă simt jignită.

— *Previzibilă?*

— Nu în sensul rău al cuvântului.

Oare *previzibil* poate rezuma în mod *pozitiv* o personalitate? Cred că nimeni din lumea asta nu vrea să fie descris drept *previzibil*.

— Poate am vrut să spun că lumea *se poate baza* pe tine, adaugă Clara.

Se apleacă și mă îmbrățișează.

— Noapte bună, mamă. La mulți ani!

— Noapte bună.

Clara se duce în camera ei. Fără să știe, m-a tulburat.

Nu cred că intenția ei a fost să fie răutăcioasă, dar nu voiam să aud cuvântul *previzibil*. Nu voiam să îl aud deoarece știu că așa sunt. Mai știu și că, în adolescență, mă temeam că așa urma să ajung, ca adult.

CAPITOLUL PATRU

Clara

Probabil că nu ar fi trebuit să îi zic mamei că e previzibilă. Azi-dimineață, pentru prima dată după mult timp, nu am găsit-o în bucătărie, pregătind micul dejun.

Poate ar fi cazul să îmi cer scuze. Mor de foame.

O găsesc în sufragerie, încă în pijamale. Se uită la un episod din *Real Housewives*.

— Ce avem la micul dejun?

— N-am avut chef să gătesc. Mănâncă o Pop-Tart[1].

În mod sigur nu ar fi trebuit să îi spun că e previzibilă.

---

[1] Produs de patiserie care conține o umplutură dulce, între două straturi subțiri de aluat. Majoritatea varietăților de Pop-Tart sunt congelate. Pot fi încălzite la microunde sau în prăjitorul de pâine.

Tata intră în sufragerie, îndreptându-și cravata. Când o vede pe mama întinsă pe canapea, se oprește brusc în loc și o întreabă:

— Te simți bine?

Din poziția ei confortabilă, mama se uită la noi.

— Da. Pur și simplu nu am avut chef să gătesc micul dejun.

Își îndreaptă iar atenția spre televizor. Eu și tata schimbăm o privire. Tata ridică din sprâncene, după care o sărută scurt pe frunte.

— Ne vedem diseară! Te iubesc.

— Și eu te iubesc, îi răspunde mama.

Îl urmez pe tata în bucătărie. Iau cutia cu Pop-Tarts și îi întind una.

— Am senzația că e vina mea.

— E vina ta că nu a pregătit micul dejun? se miră el.

Încuviințez din cap.

— Aseară, i-am zis că e previzibilă.

Tata își încrețește nasul.

— Aha... Mda, n-a fost drăguț din partea ta.

— N-am spus-o ca pe ceva rău. M-a rugat să o descriu folosind un singur cuvânt, și ăsta a fost primul care mi-a venit în minte.

Dus pe gânduri, tata își toarnă cafea în cană și se sprijină de blatul de bucătărie.

— Da... Nu te înșeli. Chiar îi place rutina.

— Se trezește la șase, în fiecare dimineață. Micul dejun e gata înainte de șapte, punctez eu.

— Cina, la şapte şi jumătate, în fiecare seară, completează tata.

— Cu meniu alternativ.

— Se duce la sala de sport la ora zece, în fiecare dimineaţă.

— Lunea face cumpărături la hipermarket, continui eu litania.

— Miercurea spală aşternuturile de pat.

— Vezi? îi spun tatei. E previzibilă. A fost mai degrabă o constatare decât o insultă.

— Păi... Ca să fim cinstiţi, o dată, când ne-am întors acasă, am găsit un bilet. Ne-a scris că se duce la cazinou, cu Jenny.

— Îmi aduc aminte. Amândoi am crezut că a fost răpită.

E adevărat. Mamei nu îi stă deloc în fire să plece din senin în călătorie, spontan, fără să planifice totul cu luni înainte. Eu şi tata le-am sunat pe amândouă, ca să ne asigurăm că mama a scris cu adevărat biletul ăla.

Tata râde şi mă îmbrăţişează. Ador îmbrăţişările lui. Când se pregăteşte să plece la muncă, poartă cămăşi albe, moi, iar uneori, când mă cuprinde în braţe, e ca şi cum aş fi înfăşurată într-o pătură plăcută. Problema e că, de multe ori, „pătura" cu pricina vrea să facă militărie cu mine.

— Trebuie să plec, anunţă tata, apoi mă trage uşor de păr. Distracţie plăcută la şcoală!

— Distracţie plăcută la muncă!

Ieşim amândoi din bucătărie. Mama s-a ridicat de pe canapea. Acum stă în picioare, în faţa televizorului, cu telecomanda îndreptată spre ecran.

— S-a blocat imaginea.

— S-ar putea să fie de la telecomandă, îi spune tata.

— Sau de la furnizorul de televiziune prin cablu, adaug eu, luând telecomanda din mâna mamei.

Are obiceiul de a apăsa pe butonul greșit, iar după aia nu mai știe unde să apese ca să revină la canalul care o interesează. Apăs pe toate butoanele, la întâmplare, dar în zadar. Închid televizorul, sperând să rezolv problema.

— Cioc, cioc!

Mătușa Jenny intră în casă.

Tata o ajută, ducând în brațe scaunul auto al lui Elijah și o grămadă de alte lucruri. Pornesc iar televizorul, însă degeaba.

— Cred că s-a stricat, o anunț pe mama.

— Of, Doamne! se lamentează ea, ca și cum ar fi de coșmar să stea toată ziua acasă, cu un bebeluș, fără televizor.

Mătușa Jenny îi întinde mamei geanta cu lucrurile copilului.

— Încă mai aveți televiziune prin cablu? se minunează ea. În ziua de azi, nimeni nu se mai uită la TV.

Deși între mătușa Jenny și mama există o diferență de numai un an, uneori am senzația că mama e și părintele mătușii, nu doar al meu.

— Și noi am încercat să-i spunem asta — îi explic mătușii —, dar insistă să păstrăm televiziunea prin cablu.

— Nu vreau să mă uit pe iPad la emisiunile mele, protestează mama.

— Poți urmări Netflix la televizor, îi atrage tata atenția.

— Netflixul nu are canalul Bravo, îi spune mama. Prin urmare, păstrăm abonamentul de TV prin cablu.

Discuția asta îmi provoacă o durere de cap, așa că îl iau pe Elijah din scaunul lui. Vreau să îl țin în brațe câteva minute, înainte să plec la școală.

Am fost superîncântată când am aflat de sarcina mătușii Jenny. Mi-am dorit dintotdeauna un frate sau o soră, dar, după ce m-am născut, ai mei nu au mai vrut un alt copil. Într-un fel, Elijah e fratele pe care nu l-am avut niciodată, așa că vreau să ne cunoaștem bine. Vreau ca el să mă placă pe mine mai mult decât pe oricine altcineva.

— Dă-mi-l să-l țin și eu, cere tata, luând bebelușul din brațele mele.

Îmi place că tata ține mult la nepotul lui. Încă o dată, îmi aduc aminte că aș vrea ca părinții mei să mai facă un copil. Nu e prea târziu. Mama are doar treizeci și patru de ani. Ar fi trebuit să scriu iar pe panoul ei că vreau un frate sau o soră.

Mătușa îi dă mamei o listă de instrucțiuni.

— Aici ți-am notat orele la care mănâncă. Și cum să încălzești laptele de mamă. Uite și numărul meu de mobil. Ți l-am scris în caz că ți se descarcă bateria mobilului. Uite și numărul lui Jonah.

— Să știi că am mai crescut un copil. Știu ce am de făcut, îi atrage atenția mama.

— Da, dar asta a fost demult.

Mătușa se apropie de tata și îl pupă pe Elijah pe creștet.

— Pa, puiule! Mami te iubește.

Dă să iasă pe ușă. Îmi înșfac în grabă rucsacul, fiindcă vreau să discut ceva cu ea. Își dă seama că vin în urma ei abia când ajunge la mașină.

— Aseară, Miller mi-a dat *unfollow* pe Instagram, o informez pe mătușa.

Se răsucește brusc spre mine, luată prin surprindere de prezența mea.

— Deja?

Deschide portiera și se sprijină de ea.

— I-ai zis ceva care l-a supărat?

— Nu. N-am mai vorbit cu Miller de când am plecat de la el de acasă. Nu am postat nimic pe Instagram. Nici măcar nu am pus vreun comentariu la pozele lui. Nu înțeleg. De ce să înceapă să mă urmărească, iar apoi, după câteva ore, să-mi dea *unfollow*?

— Rețelele de socializare pot fi sucite.

— Și băieții la fel.

— Ei, nu sunt la fel de suciți ca noi, fetele, zice mătușa, apoi mă privește lung. Îl placi?

Nu pot să o mint.

— Nu știu. Încerc să nu îl plac, dar e așa de diferit față de ceilalți tipi din școala mea. Se dă peste cap ca să mă evite, mănâncă bomboane întruna și are o relație adorabil de ciudată cu bunicul lui.

— Deci... îl placi fiindcă te ignoră, fiindcă mănâncă bomboane și fiindcă are un bunic ciudat?

Mătușa Jenny devine puțin îngrijorată.

— Clara, astea-s niște motive dubioase.

— Pe deasupra, arată bine. Mi-a zis că vrea să studieze regia de film la facultate. Asta-i un lucru pe care îl avem în comun.

— Da, chestia asta ajută. Dar mi se pare că nu prea îl cunoști. În locul tău, n-aș lua prea personal că ți-a dat *unfollow*.

— Știu.

Scot un sunet de agasare și îmi încrucișez brațele la piept.

— Faza cu atracția e așa de idioată! E abia șapte dimineața, iar faptul că mi-a dat *unfollow* deja m-a întors pe dos.

— Poate că prietena lui a văzut că Miller a început să te urmărească pe Instagram și nu i-a convenit, sugerează mătușa Jenny.

Pentru scurt timp, mi-a trecut și mie prin minte posibilitatea asta, dar nu îmi place gândul că Miller și prietena lui vorbesc despre mine.

Tata iese pe ușă. Mătușa mă îmbrățișează de rămas-bun și urcă în mașina ei. Eu urc în mașina mea și îi trimit un SMS lui Lexie, așteptând ca Jenny să iasă de pe aleea noastră.

Sper că ai primit SMS-ul meu de aseară. Ți-am scris că azi vin să te iau mai devreme cu jumătate de oră. Nu mi-ai răspuns.

Când ajung pe aleea lui Lexie, încă n-am primit niciun semn de la ea.

Tocmai mă pregătesc să o sun, când prietena mea iese valvârtej din casă. Rucsacul îi atârnă de un braț. Lexie se chinuie să își strecoare un pantof în picior. Se oprește și se sprijină de capota mașinii, încercând să termine cu încălțatul. Ajunge la portieră. Părul îi stă vâlvoi și sub ochi are urme de rimel. E ca un uragan mahmur.

Urcă în mașină, își trântește rucsacul pe podea și își scoate gentuța cu produse de machiaj.

— Abia te-ai trezit?

— Da, acum patru minute, când mi-ai dat mesaj. Scuze!

— Cum a fost întâlnirea cu tipul de pe *Tinder*? o întreb eu, sarcastic.

Lexie pufnește în râs.

— Incredibil! Ai tăi tot încă mai cred că am cont pe Tinder.

— De fiecare dată când vii pe la mine, îi minți și pomenești de contul tău. De ce ar crede că nu ai unul?

— Muncesc prea mult. N-am timp decât pentru școală, pentru muncă și, dacă sunt norocoasă, pentru un duș.

Lexie deschide gentuța cu produse de machiaj.

— Apropo, ai auzit ce s-a întâmplat cu Miller și Shelby?

Întorc iute capul spre ea.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

Desface tubul de rimel. Opresc la un stop.

— Stai o secundă, te rog, îmi spune ea.

Începe să își aplice rimelul pe gene. Aștept să termine ce are de spus despre Miller Adams și prietena lui. Ce coincidență că e primul lucru pe care mi-l spune pe ziua de azi, iar mie doar la asta mi-a stat gândul încă de ieri, de când l-am dus pe Miller cu mașina!

— Ce s-a întâmplat cu Miller și Shelby?

Lexie mută periuța rimelului în dreptul celeilalte pleoape. Nu îmi răspunde, așa că repet întrebarea:

— Lexie, ce s-a întâmplat?

— Of, Doamne! exclamă ea, strecurând iar periuța în tub. Lasă-mă două secunde!

Îmi face semn să pornesc din loc și scoate un ruj.

— S-au despărțit aseară.

E cea mai frumoasă propoziție pe care am auzit-o vreodată din gura ei.

— De unde știi?

— Mi-a spus Emily. Shelby a sunat-o.

— De ce s-au despărțit? întreb eu, încercând *din răsputeri* să par nepăsătoare.

— Din câte se pare, din cauza ta.

— Din cauza *mea*?

Îmi îndrept privirea înainte, spre șosea, și comentez:

— E ridicol. L-am dus până acasă. A stat cel mult trei minute în mașina mea.

— Shelby are impresia că Miller a înșelat-o cu tine.

— Tipa are probleme de încredere.

— Deci asta a fost tot? mă întreabă Lexie. Doar l-ai dus acasă?

— Da. *Atât* de neînsemnată a fost interacțiunea dintre mine și el.

— Îl placi?

— Nu. Sigur că nu. Tipul e un dobitoc.

— Nu-i adevărat. E de treabă. Enervant de drăguț.

Are dreptate. Chiar e de treabă. *Numai cu mine se poartă ca un nemernic.*

— Tata crede că Miller nu e OK. Nu ți se pare ciudat?

Lexie dă din umeri.

— Nu. Tatăl tău nu mă simpatizează nici măcar pe mine, or eu sunt grozavă.

— Ba te simpatizează. Tata îi tachinează doar pe oamenii care îi plac.

— Poate că Miller face la fel, sugerează prietena mea. Poate că îi ignoră numai pe cei pe care îi place.

Îi ignor comentariul. În continuare, Lexie se concentrează pe machiajul ei. Între timp, mintea parcă mi-a stat în loc. *Oare s-au certat din cauza unei prostii? Din cauză că altcineva l-a dus pe Miller undeva, cu mașina?*

Cel mai probabil, nu e singurul motiv; a contribuit și faptul că a început să îmi urmărească profilul de Instagram. Iar asta ar explica de ce Miller mi-a dat *unfollow* aseară. Deci încearcă să o recucerească pe Shelby.

— Crezi că o să rămână despărțiți?

Lexie îmi aruncă o privire și zâmbește larg.

— Ce-ți pasă? Parcă spuneai că e o chestie *neînsemnată*.

• •

Jonah ține să mă adresez cu „domnule Sullivan" când îi vorbesc la școală. Sigur i-ar plăcea dacă i-aș spune „unchiule Jonah" atunci când nu suntem la școală, dar pentru mine el e doar „Jonah". Cu toate că el și mătușa Jenny au făcut un copil, nu mi se pare că îl cunosc îndeajuns de bine ca să îl consider unchiul meu. După ce se căsătoresc, poate voi folosi și „titlul" ăsta. Deocamdată, nu știu despre el decât ce mi-au povestit ai mei: în liceu, i-a frânt inima mătușii Jenny și s-a mutat în alt stat, din senin. Nu i-am întrebat niciodată pe ai mei de ce s-a despărțit de ea. Până acum, nu prea mi-a păsat. Dar, din motive necunoscute, azi mă simt cuprinsă de curiozitate.

Când intru în sala de clasă, Jonah stă la catedră și corectează extemporale.

— 'Neața!

— 'Neața!

Astăzi am prima oră cu el. Îmi azvârl rucsacul pe scaunul meu, dar apoi mă așez în dreapta lui.

— Jenny l-a lăsat pe Elijah cu mama ta? se interesează el.

— Da. E la fel de drăgălaș ca întotdeauna.

— Chiar e drăgălaș. Seamănă cu tatăl lui.

— Ha! Ba nu. Seamănă cu mine, îl corectez eu.

Jonah aranjează extemporalele într-un teanc și le împinge deoparte. Înainte de a începe discuția despre proiectul cinematografic, mă las purtată de curiozitate.

— De ce te-ai despărțit de mătușa Jenny, când erați la liceu?

Jonah ridică iute capul și ridică din sprâncene. Râde agitat. Îmi lasă impresia că nu vrea să poarte discuția asta nici cu mine, nici cu oricine altcineva.

— Eram foarte tineri. Nici nu-mi mai amintesc motivul.

— Mamei nu i-a convenit când ai lăsat-o gravidă pe Jenny, anul trecut.

— Sunt convins că nu i-a plăcut. Nici eu, nici Jenny nu am cântărit bine totul.

— Mi se pare cam ipocrit din partea mamei, având în vedere că ea m-a născut la șaptesprezece ani.

Jonah dă din umeri și comentează:

— Nu e o atitudine ipocrită decât dacă acțiunea față de care mama ta are obiecții se desfășoară *după* obiecția cu pricina.

— Mă rog...

— Cei care fac greșeli învață din ele. Asta nu înseamnă că sunt ipocriți, ci că au experiență.

— La facultate nu te-au învățat să nu oferi lecții de viață înainte să se sune de intrare?

Jonah se sprijină de spătarul scaunului. Ochii lui au o expresie amuzată.

— Îmi aduci aminte de mama ta, când era la aceeași vârstă.

— Dumnezeule!

— E un compliment.

— Cum să fie un compliment?

Jonah râde.

— Ai fi surprinsă.

— Nu mă mai insulta.

Jonah râde iar, însă eu glumesc doar pe jumătate. O iubesc pe mama, dar nu-mi doresc să *fiu* ca ea.

Jonah îmi întinde unul dintre cele două dosare pregătite pe catedră.

— Te rog să completezi cererea de înscriere, chiar dacă se întâmplă să nu fii aleasă. Dacă te numeri printre primii selectați, chestia asta o să dea extraordinar de bine în cererea ta de înscriere la facultatea de teatru. Ca să nu mai zic că o să ai și o înregistrare video în care interpretezi un rol.

Deschid dosarul și îl răsfoiesc.

— Deci cine are nevoie de un partener pentru proiect?

— Miller Adams.

Când Jonah îi pronunță numele, ridic brusc capul.

Îmi explică:

— Aseară, când tu și Chris vorbeați despre el, mi-am adus aminte că am citit în observațiile profesorului care a sponsorizat proiectul cinematografic, anul trecut, că Miller a făcut parte dintr-o echipă care s-a numărat printre primele clasate.

L-am rugat să se înscrie și anul ăsta, dar până la urmă a refuzat. A zis că are multe pe cap și că proiectul ăsta e un angajament important. Dar dacă veți face echipă, poate că o să se răzgândească și o să accepte.

Nu vreau să mint. Recunosc că, în secret, speram să fie vorba despre Miller Adams, mai ales după ce mi-a zis că îl interesează regia de film. *Dar Jonah nu era prezent aseară, la cină, când s-a discutat despre Miller?*

— După tot ce-a spus tata despre el, de ce încerci să mă cuplezi cu Miller?

— Sunt profesor, nu pețitor. Miller e partenerul perfect pentru proiectul ăsta. Pe deasupra, e un băiat de treabă. Tatăl tău e prost informat.

— Chiar și așa, tata a impus niște limite clare.

Iar eu știu încă de pe acum că nu le voi respecta.

Pentru câteva clipe, Jonah mă privește gânditor, apoi își încrucișează brațele și le sprijină de catedră.

— Știu. A fost doar o sugestie. Eu sunt de părere că proiectul o să-ți prindă bine, dar, dacă tatăl tău se împotrivește, nu prea am ce să fac... Pe de altă parte, nu e nevoie ca părinții să își dea acordul când elevii se înscriu. Ai nevoie de permisiunea lor doar ca să trimiți spre evaluare rezultatul proiectului, iar până atunci mai sunt câteva luni.

Îmi place faptul că Jonah mă încurajează să nu îl ascult pe tata. Până la urmă, poate că el și mătușa Jenny chiar sunt făcuți unul pentru celălalt.

Ușa se deschide și Miller Adams intră în sala de clasă. *Mersi că m-ai anunțat din timp, Jonah.*

Primul lucru pe care îl observ la el sunt ochii injectați și umflați. Nu cred că a dormit azi-noapte. Tricoul lui e boțit și are părul vraiște.

Miller se uită când la mine, când la Jonah. S-a oprit după ce a intrat pe ușă. Gesticulează în direcția mea, privindu-l pe Jonah.

— Vreți să particip la proiect cu *ea*?

Derutat de reacția lui, Jonah încuviințează din cap. Eu, una, nu sunt surprinsă. M-am obișnuit ca Miller să se țină cât mai departe de mine.

— Îmi pare rău, dar nu se poate, zice Miller, pe urmă îmi aruncă o privire. Fără supărare, Clara. Sunt sigur că îmi înțelegi motivele.

Vasăzică, până la urmă, motivul chiar este prietena lui.

I-o întorc:

— M-am prins când mi-ai dat *unfollow* pe Instagram, la câteva ore după ce ai început să-mi urmărești contul.

Miller se apropie de o bancă, își lasă joc rucsacul și se trântește pe scaun.

— Shelby spune că n-ar fi trebuit să-ți dau *follow*.

Izbucnesc în râs.

— Adu-ți aminte că prietena ta ți-a dat papucii pentru că te-am luat cu mașina, când afară erau peste treizeci și opt de grade. E ceva dubios aici.

— Mi-a dat papucii pentru că am mințit-o despre cine m-a luat în mașină.

— Aha. Iar tu ai mințit-o fiindcă știai că, dacă află adevărul, o să se despartă de tine. Iată sursa problemei.

Jonah intervine în conversația noastră, aplecându-se și privindu-ne pe amândoi:

— Am nevoie de niște cafea.

După ce aruncă pe banca lui Miller celălalt dosar, se îndreaptă spre ușă.

— Voi doi puneți-vă de acord, și după ore îmi spuneți ce ați hotărât.

Iese din sala de clasă. Eu și Miller rămânem singuri, holbându-ne unul la celălalt. În cele din urmă, își ferește privirea și începe să răsfoiască dosarul.

I-ar fi prins bine să mai doarmă câteva minute în plus. Mă simt prost că Jonah l-a chemat să vină mai devreme la școală. Parcă ar fi lovit de un camion. E limpede că cearta dintre el și Shelby l-a afectat.

— Mi se pare că suferi.

— Chiar sufăr, confirmă el, pe un ton plat.

— Păi... nu-i totul pierdut. Suferința îți clădește caracterul.

Miller izbucnește într-un hohot mohorât. Închide dosarul și se uită la mine.

— Dacă Shelby află că lucrăm împreună la proiectul ăsta, n-o să mă ierte niciodată.

— Asta înseamnă că o să participi?

De data asta, nu mai râde. Pare puțin supărat că îl iau peste picior. Evident, nu are chef de glume. Sincer, într-un fel, nu o pot condamna pe Shelby că i-a făcut vânt. Dacă iubitul meu ar susține — în mod fals — că nu a călătorit în mașina unei anumite fete, iar după aia ar începe să îi urmărească profilul de Instagram, aș proceda la fel ca ea.

— Scuze, Miller. Sunt convinsă că Shelby e o fată super. Dacă pot să te ajut cumva — eventual, să-ți susțin varianta —, poți să apelezi la mine.

Miller îmi zâmbește în semn de mulțumire, apoi se ridică și se îndreaptă spre ușă. Lasă dosarul pe bancă.

— Ar trebui să participi la proiect chiar și fără mine, îmi spune el.

Dau aprobator din cap, dar nu vreau să mă înscriu singură în competiție. Pentru câteva secunde, m-am bucurat la gândul că e posibil să lucrez la proiect împreună cu Miller. Acum, după ce ideea asta m-a însuflețit pentru scurt timp, orice altă opțiune mi se pare nesatisfăcătoare.

După câteva secunde, Miller se face nevăzut.

Mă holbez la celălalt dosar, apoi îl deschid și completez a doua cerere, în locul lui Miller. Cine știe? Poate că Shelby și Miller nu se vor împăca. Ar fi aiurea ca el să nu se înscrie în concurs doar pentru că prietena lui e prea geloasă.

La scurt timp după ce termin de completat cele două cereri, Jonah se întoarce, aducând două cafele. Îmi întinde una și se sprijină nonșalant de catedră.

S-a mutat la noi în oraș de câteva luni, și totuși nu a aflat că urăsc cafeaua. Uite de-asta nu îi zic încă „*unchiul* Jonah".

— Care-i treaba cu Miller?

— Prietena lui mă urăște. În fine... *fosta* lui prietenă.

Ca să fiu politicoasă, iau o gură de cafea. Are un gust infect.

— Păi, atunci n-ar trebui să existe o problemă, nu?

Pufnesc în râs.

— Așa ar fi logic.

Îi întind cele două dosare.

— Am completat și cererea lui, pentru orice eventualitate. Nu-i sufla nicio vorbă lui Miller! Dacă se răzgândește în legătură cu proiectul, măcar o să fim în regulă în privința termenului-limită de predare a cererilor de înscriere.

— Îmi place cum gândești, mă laudă Jonah.

Își lasă paharul de cafea pe catedră și ia o bucată de cretă. Când doi dintre colegii mei intră în sala de clasă, Jonah tocmai notează data de azi.

Mă întorc la locul meu. În vreme ce clasa se umple treptat de elevi, Jonah se răsucește spre mine și privește insistent paharul meu de cafea, așezat pe bancă.

— Clara, elevii n-au voie cu lichide în sala de clasă. Dacă se mai repetă, o să intri în bucluc.

Dau ochii peste cap, dar mă amuză teribil abilitatea lui de a-și intra atât de iute în rolul de profesor, chiar dacă de fapt doar mă necăjește.

— Da, domnule Sullivan, îi spun eu, ironic.

Duc paharul la coșul de gunoi, pe urmă iau mobilul și, în drum spre banca mea, îi trimit un mesaj mătușii Jenny.

Eu: Ești ocupată?

Mătușa Jenny: Sunt în drum spre muncă.

Eu: Nu te rețin mult. Două chestii. Unu: tăticul bebelușului tău o face pe deșteptul; doi: Miller și Shelby s-au despărțit. Nu știu cât o să țină faza.

Mătușa Jenny: De ce s-au despărțit? Fiindcă l-ai dus cu mașina?

Eu: Faptul că Miller mi-a dat *follow* pe Instagram a fost picătura care a umplut paharul.

Mătușa Jenny: Vești bune! Acum poți să-ți dai întâlnire cu tipul care are un bunic ciudat.
Eu: N-am zis că are un bunic ciudat. Am zis că relația cu bunicul lui e adorabil de ciudată. În plus, am aflat că vrea să se împace cu iubita lui, deci nu știu dacă am vreo șansă.
Mătușa Jenny: Ce nasol! Atunci, nu te ține după el. Crede-mă, nu vrei să fii „cealaltă fată".
Eu: Când erai în liceu ai fost „cealaltă fată"? Trebuie să aud totul. De asta v-ați despărțit tu și Jonah atunci?

Cele trei puncte care apar pe ecranul mobilului îmi dau de înțeles că mătușa tastează un răspuns. Aștept să citesc detalii despre scandalul din adolescența ei, dar apoi punctele dispar.

Eu: Eu îți zic tot. Nu-i corect să-mi sugerezi că ai avut o aventură, iar după aia să nu dai detalii.
Eu: Jenny?
Eu: Jenny!?!

— Clara, lasă jos telefonul.

Cu iuțeala fulgerului, arunc mobilul în rucsacul meu. Habar nu am cu cine l-a înșelat Jenny pe Jonah, dar, oricine ar fi, dacă Jonah nu știe despre chestia asta, nu cred că o să fie OK pentru relația lor dacă el îmi confiscă mobilul și ne citește conversația.

O să îi telefonez mătușii în pauza de prânz și o s-o silesc să-mi povestească. Chiar dacă și Jonah e implicat, vreau să aflu.

• •

CAPITOLUL CINCI

Morgan

Odată, am auzit pe cineva spunând că un singur apel telefonic e de ajuns ca să te îngenuncheze.

E foarte adevărat. Când întreb „E bine?", vocea îmi tremură.

Aștept ca asistenta medicală cu care vorbesc la telefon să mă asigure că Chris își va reveni, dar urmează o lungă tăcere. Mă simt de parcă șira spinării îmi este stoarsă ca un prosop ud. Îmi vine să mă îndoi de durere, însă durerea nu e fizică. E un soi de angoasă, care mă copleșește.

— Nu am detalii, îmi răspunde asistenta. Tot ce știu e că a fost adus aici acum câteva minute, așa că străduiți-vă să ajungeți la spital cât mai repede.

Rostesc sugrumat o confirmare, pe urmă închei convorbirea. Sunt aproape convinsă că femeia mi-ar fi spus mai multe, dacă veștile ar fi fost mai bune.

Dacă totul ar fi în ordine, Chris mi-ar fi telefonat personal.

Îl țin pe Elijah în brațe. Îl țineam și când a sunat telefonul, dar acum îl strâng mai tare. Am căzut în genunchi. Rămân nemișcată un minut, pe podeaua sufrageriei. Pe urmă Elijah cască și mă aduce iar cu picioarele pe pământ, în realitatea asta cumplită.

Prima dată o sun pe Jenny, dar mă întâmpină căsuța vocală. E prima ei zi de muncă după concediul de maternitate. Abia în pauza de prânz va avea timp să își verifice mobilul. Dar în spital vestea accidentului o să se răspândească repede, așa că va afla în curând.

Dau să îl sun pe Jonah, ca să vină să îl ia pe Elijah, dar nu i-am înregistrat numărul în telefonul meu. Mă reped la hârtia pe care Jenny mi-a dat-o azi-dimineață și tastez numărul. Din nou căsuța vocală. *Probabil că e la oră.*

O să telefonez la școală, ca să vorbesc cu el cât mai repede, însă fiecare secundă petrecută încercând să dau de cineva îmi întârzie sosirea la spital. Îl pun pe Elijah în scaunul auto, înșfac geanta cu lucrurile lui și cheile, apoi ies din casă.

Merg spre spital ca prin ceață. Pe drum, murmur rugăciuni, strâng înverșunat volanul și verific continuu ecranul mobilului, așezat pe locul din dreapta mea. Aștept ca Jenny să mă sune.

Deocamdată nu vreau să o sun pe Clara. Înainte să o bag în sperieți, trebuie să știu dacă Chris e bine.

Dacă Jenny încă nu a aflat că Chris a fost implicat într-un accident, când ajung la spital o să le zic să o contacteze. Jenny îl va lua pe Elijah.

Iau geanta cu lucrurile bebelușului, îl înșfac cu tot cu scaunul auto și alerg spre intrarea în spital. Alerg spre ușile cu deschidere automată, de la intrarea în secția de Urgențe. Sunt obligată să mă opresc câteva secunde, până când se deschid îndeajuns de mult ca să mă strecor dincolo de ele. Mă duc țintă la biroul asistentei de serviciu. Nu o recunosc. Altădată, îi știam pe aproape toți angajații spitalului, fiindcă îmi închipuiam că pentru Chris dă bine să îi recunosc pe toți atunci când mergeam împreună la petrecerile organizate de spital. Dar angajații se schimbă atât de des, încât nici nu mai încerc să țin pasul.

— Unde e soțul meu?

Sunt cuprinsă de panică. Vorbele mi se rostogolesc de pe buze, toate odată.

Femeia mă privește compătimitor.

— Cine este soțul dumneavoastră?

Deși gâfâi, izbutesc să răspund:

— Chris. Chris Grant. Lucrează aici. Tocmai l-au adus.

Când aude numele lui, expresia asistentei se schimbă.

— Aduc imediat pe cineva care vă poate ajuta. Eu abia am intrat în tură.

— Puteți să o anunțați pe sora mea? Și ea lucrează aici. O cheamă Jenny Davidson.

Asistenta încuviințează din cap, dar pleacă în fugă de la birou fără să o cheme pe Jenny.

Îl așez pe Elijah pe cel mai apropiat scaun. Mai încerc o dată să o sun pe Jenny, apoi îi telefonez lui Jonah. De fiecare dată, mă întâmpină căsuța vocală.

Nu am timp să o aștept pe asistentă. Sun la numărul de telefon al spitalului și cer să mi se facă legătura cu secția Nașteri. După treizeci de secunde de așteptare chinuitoare, îmi răspunde un glas.

— Ați sunat la secția de Nașteri. Cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să vorbesc cu Jenny Davidson. Lucrează în secție. E urgent.

— Așteptați, vă rog.

Elijah începe să plângă. Pun telefonul pe *speaker* și îl așez pe un scaun, ca să îl pot lua pe Elijah în brațe. Mă plimb de colo colo, așteptând să îmi răspundă Jenny, așteptând să apară o asistentă, așteptând să apară un medic. Aștept și iar aștept.

— Doamnă...

Înșfac telefonul.

— Da?

— Jenny începe munca abia de mâine. A avut concediu de maternitate.

Frustrată, clatin din cap. Elijah se agită din ce în ce mai mult. Îi e foame.

— Nu se poate! Azi se întoarce la muncă.

Femeia tace pentru câteva clipe, după care repetă:

— O să înceapă de mâine. Am fost în secție toată ziua, iar Jenny nu e aici.

Nu apuc să mă cert cu ea. Ușile spre exterior se deschid și Jonah dă buzna înăuntru. Se oprește în loc pentru o secundă, ca și cum nu se aștepta să mă găsească aici. Închei conversația și arunc telefonul pe scaun.

Exclam „Slavă Domnului!" și i-l întind pe Eijah. Scot o suzetă din geanta cu lucrurile bebelușului. O strecor în gura

băiețelului, apoi mă apropii din nou de biroul asistentei de serviciu și apăs pe sonerie de trei ori.

Jonah ajunge în dreptul meu.

— Ai aflat ceva?

— Nu, nimic, îi răspund exasperată. La telefon mi-au zis doar că e vorba de un accident de mașină.

Când în sfârșit ridic ochii spre Jonah, constat că nu l-am mai văzut niciodată așa: palid, cu chipul golit de orice expresie. Pentru o clipă, îmi fac mai multe griji pentru el decât pentru mine și îi iau bebelușul din brațe. Se așază pe un scaun. În plin șoc, încep să mă simt iritată. Chris e soțul meu, deci ar fi cazul ca în momentele astea Jonah să se îngrijoreze mai mult din cauza mea decât din cauza propriei persoane.

Sala de așteptare este alarmant de pustie. Elijah plânge mai tare. Las trei scaune goale între mine și Jonah, după care scot biberonul din geantă. Laptele s-a răcit, dar nu am ce face. În clipa când tetina îi atinge buzele, Elijah încetează cu plânsul și începe să înghită lacom laptele.

Miroase a pudră pentru bebeluși. Închid ochii și îmi lipesc obrazul de creștetul lui cald, sperând ca astfel să îmi distrag atenția și să nu cedez nervos. La un nivel instinctual, simt că nu ar fi deloc bine. Cel mai probabil, faptul că încă nu ne lasă să îl vedem pe Chris înseamnă că soțul meu e în operație. Să sperăm că nu e nimic grav.

O vreau pe sora mea aproape. În asemenea momente, nu Jonah este cel capabil să mă liniștească. De fapt, mi-aș dori să nu fie aici. Dacă reușesc să dau de Jenny, ea va fi persoana care o să îmi aducă alinare. Probabil că ea poate afla mai multe despre starea lui Chris. Poate că Jonah a vorbit deja cu ea.

— Jenny e pe drum încoace? îl întreb eu.

Ridic capul exact în clipa când Jonah se uită în direcția mea. Nu îmi răspunde. Pur și simplu se uită la mine, încruntat. Îi explic:

— Am încercat să dau de Jenny, dar asistenta care mi-a răspuns la telefon, în secția de Nașteri, mi-a zis că azi nu era programată să vină la serviciu.

Jonah clatină din cap și mijește ochii, nedumerit.

— Nu înțeleg.

— Nici eu. I-am zis asistentei că Jenny reîncepe munca azi, dar tipa a încercat să mă contrazică.

— De ce încerci să o suni pe Jenny? întreabă Jonah.

S-a ridicat în picioare. Văzându-i zăpăceala totală, încep să mă simt și mai agitată.

— E sora mea. E normal să o sun și să-i spun ce i s-a întâmplat lui Chris.

Din nou, Jonah clatină din cap, apoi întreabă:

— Ce i s-a întâmplat lui Chris?

Cum adică?

Sunt total confuză.

— Ce vrei să spui? M-au sunat să mă anunțe că Chris a avut un accident de mașină. De ce crezi să sunt aici?

Jonah înghite în sec, apoi își freacă fața. Ochii lui sunt și mai îngrijorați. Face un pas spre mine.

— Morgan, am venit aici pentru că *Jenny* a avut un accident de mașină.

Dacă nu aș sta deja pe scaun, în clipa asta m-aș fi prăbușit.

Nu scot niciun sunet. Mă zgâiesc la el și încerc să asimilez informația asta nouă. Clatin din cap și încerc să vorbesc, dar vocea mea e firavă, tremurătoare:

— Sigur ai înțeles greșit. Nu se poate ca amândoi să...

— Așteaptă puțin, mă întrerupe Jonah.

Se îndreaptă spre biroul asistentei de serviciu și apasă butonul soneriei. Scot mobilul din poșetă și tastez numărul lui Jenny. Din nou, căsuța vocală. Îl sun pe Chris. Poate că cei de la spital au încurcat informațiile. Aud iar vocea robotică a căsuței vocale.

Trebuie să fie o greșeală.

În continuare, nu se vede țipenie de om. Jonah se duce la ușile care dau spre secția de Urgențe. Bate la ușă până când, în cele din urmă, cineva apare la geam. E o asistentă pe care o recunosc imediat. O cheamă Sierra. Fiica ei și Clara sunt colege de clasă. Se uită la mine, apoi la Jonah.

— Cred că s-a făcut o greșeală, îi spune el.

Cu Elijah în brațe, mă duc și eu la ușă. Nu îmi mai simt picioarele. Nu știu cum am reușit să merg de la scaun până aici. Nu pot stăvili întrebările care mi se rostogolesc de pe buze, ca un torent:

— Cine a avut un accident? Pe cine au adus aici? Pe soțul meu sau pe sora mea?

Sierra își mută privirea de la mine la Jonah și apoi la biroul din fața ei.

— Morgan, o să chem pe cineva care te poate ajuta, mă anunță Sierra.

Când asistenta se îndepărtează, Jonah se trage de păr și exclamă exasperat:

— *La dracu'!*

Nu îmi scapă faptul că angajații spitalului nu vor să se afle în preajma noastră. Ne evită, iar chestia asta mă înspăimântă. Nimeni nu vrea să dea veștile proaste.

— Nu se poate să fie amândoi răniți, șoptesc eu. Nu se poate.

— Nu sunt răniți, declară Jonah, iar glasul lui e atât de încrezător, încât aproape că îl cred.

Dar apoi își masează fruntea și se sprijină de perete.

— Cine te-a sunat? Ce-au zis?

— Cineva de la spital, acum vreo douăzeci de minute. Au spus „Chris", cât se poate de clar. Nu au pomenit despre Jenny.

— Și la mine a fost la fel, numai că mie mi-au spus doar despre Jenny.

În secunda următoare, Sierra iese pe ușile ce dau spre secția de Urgențe.

— Veniți cu mine!

Nu ne conduce într-un salon pentru pacienți, ci într-o altă sală de așteptare, aflată mai adânc înăuntrul secției.

Acum, Jonah îl ține pe Eijah. Nici măcar nu am observat când mi l-a luat din brațe. Sierra ne invită să luăm loc, dar nici eu, nici Jonah nu ne așezăm.

— Momentan, nu am vești despre starea lor.

— Deci chiar i-au adus aici pe amândoi? o întreabă Jonah. Pe Jenny *și* pe Chris?

Sierra încuviințează din cap.

— Dumnezeule..., șoptesc eu.

Îmi cuprind capul în mâini. Două lacrimi enorme mi se preling pe obraji.

— Îmi pare rău, Morgan, îmi spune Sierra. Așteptați aici. Îndată ce aflu ceva, mă întorc la voi.

Sierra iese din cameră și închide ușa.

Jonah se așază lângă mine.

Ne aflăm în secția de Urgențe de mai puțin de zece minute, însă faptul că încă nu știm nimic îmi dă senzația că au trecut ore întregi.

— Poate că unuia dintre ei i s-a stricat mașina, mormăie Jonah. Probabil că de asta erau în aceeași mașină.

Deși dau din cap, în clipa asta mintea mea nu poate procesa replica lui. Nu știu de ce sora mea și soțul meu erau împreună, în aceeași mașină. Nu știu de ce Jenny ne-a mințit și a pretins că lucrează azi. Nici măcar nu îmi pasă de motivele lor. Tot ce vreau e să știu că ei sunt bine.

Elijah a adormit. Jonah îl așază în scaunul auto, apoi se ridică și începe să se plimbe prin cameră. Verific ora afișată pe ecranul mobilului. Ar trebui să rog pe cineva să o ia pe Clara de la școală. Poate pe un prieten. Sau să o sun pe Lexie. Vreau să o ia cineva pe Clara, înainte ca ea să afle despre accident de la altcineva.

Ar trebui să iau legătura cu părinții lui Chris.

Ba nu. O să aștept, să mă asigur că se simte bine. Părinții lui locuiesc în Florida. Nu prea au cum să ne ajute de acolo. Și-ar face griji în mod inutil.

Jonah o sună pe mama lui și o roagă să vină la spital, ca să îl ia pe Elijah. Înainte să încheie conversația, îi atrag atenția și întreb:

— Poate să o ia pe Clara de la școală?

Jonah îmi face semn că a înțeles, apoi transmite întrebarea mea. Pe urmă sună la școală și îmi întinde mobilul lui. Îi anunț că astăzi mama lui Jonah o să vină după Clara.

Fiica mea o cunoaște, fiindcă a întâlnit-o de câteva ori, dar știu că o să fie nedumerită. Mama lui Jonah nu apare pe lista persoanelor cărora li se permite să o ia pe Clara de la școală. Nu îmi place ideea ca fiica mea să conducă singură până acasă. Cu siguranță, ar fi îngrijorată și panicată. Pe deasupra, are permis de conducere de prea puțin timp.

Mai trec câteva minute. Jonah sună la secția de poliție și încearcă să obțină amănunte despre accident. Nu i se spun multe. Află că mașină implicată în accident — o Toyota Highlander — este a lui Jenny și că la volan era un bărbat. Doar atât.

— De ce conducea Chris mașina ei? Și de ce a mințit Jenny despre tura ei de azi? se întreabă Jonah, retoric.

Mă uit întruna la mobilul meu. Parcă mă aștept ca Jenny sau Chris să mă sune din clipă în clipă și să îmi spună că sunt bine.

Jonah îmi pronunță numele.

Nu mă în direcția lui.

— Crezi că... Jenny și Chris au o aven...

— Taci! mă răstesc la el.

Nu vreau să aud așa ceva, nu vreau să mă gândesc la posibilitatea asta. E absurd. E de neînțeles.

Mă ridic și încep să mă plimb, la rândul meu, de colo colo. Sunetele nu m-au iritat niciodată atât de mult ca acum: bipurile care răzbat de-a lungul coridorului, zgomotul pe care degetele lui Jonah îl fac în vreme ce el trimite mesaje către

Jenny și Chris, anunțurile adresate angajaților spitalului, care răsună din difuzoare, scârțâitul pantofilor mei pe parchet. Orice sunet, oricât de neînsemnat, mă calcă pe nervi în ultimul hal. Pe de altă parte, cacofonia de sunete prezentă în capul meu îmi convine pentru că mă împiedică să mă gândesc la motivul pentru care Jenny și Chris erau împreună, în aceeași mașină.

— Clara și mama o să ajungă aici în curând, mă anunță Jonah. Trebuie să inventăm o explicație pentru faptul că Jenny și Chris erau în mașina aia.

— De ce să le mințim? Sigur a fost o chestiune de serviciu.

Jonah și-a pironit ochii în podea, însă e limpede că se îndoiește. Expresia lui e plină de îngrijorare. De *teamă*.

Îmi șterg lacrimile și încuviințez din cap. Se poate să aibă dreptate, dar aleg să cred că se înșală. Mama lui și Clara sigur ne vor pune întrebări. Dacă nu le dăm răspunsuri concrete, vor avea fel de fel de gânduri, la fel ca mine și ca Jonah. Nu le putem spune că nu știm de ce ei doi erau împreună în mașină. Clara ar intra la bănuieli.

Îi sugerez o soluție:

— Le-am putea spune că mașina lui Chris a făcut pană, iar Jenny l-a luat cu a ei. După aia, Chris și Jenny o să le dea o explicație.

Privirile noastre se întâlnesc. De când Jonah a intrat în spital, nu ne-am privit. Strânge din buze și aprobă cu un gest al capului. Expresia din ochii lui mă face să mă nărui pe dinăuntru.

Ca și cum simte că încep să cedez nervos, Jonah se apropie și mă cuprinde într-o îmbrățișare liniștitoare. Cu ochii

închiși, cuprinsă de spaimă, mă agăț de el. În sfârșit, ușa se deschide.

Ne desprindem din îmbrățișare. Jonah face un pas în față, dar, când observ chipul medicului, eu pășesc în spate.

Începe să vorbească, însă habar nu am ce spune. Pentru mine, vorbele lui nu au sens. Citesc răspunsul în privirea lui tristă, în felul în care colțurile gurii i se îndreaptă în jos, în poziția corpului său, care inspiră părere de rău.

Când doctorul ne anunță că nu au putut face nimic, Jonah se prăbușește pe un scaun.

Iar eu... eu mă prăbușesc pur și simplu.

CAPITOLUL ȘASE

Clara

Când eram mică, făceam colecție de globuri decorative. Stăteau înșirate pe un raft, în camera mea. Le scuturam rând pe rând, apoi mă așezam pe pat și priveam cum fulgii de zăpadă miniaturali și particulele de sclipici se învolburau înăuntru.

În cele din urmă, furtuna din interiorul globurilor se domolea. Particulele se așterneau, totul rămânea nemișcat, iar globurile de pe raftul meu se întorceau la starea lor încremenită.

Îmi plăceau pentru că îmi aduceau aminte de viața mea. Câteodată, ai impresia că cineva agită lumea care te înconjoară. Diverse chestii se îndreaptă spre tine cu viteză, din toate direcțiile, dar, dacă aștepți îndeajuns de mult, toate încep să se liniștească. Îmi plăcea ideea că, de fiecare dată, în cele din urmă furtuna dinăuntru dispare.

Ceea ce s-a petrecut săptămâna asta mi-a dovedit că se întâmplă ca furtuna să nu se domolească mereu. Uneori, răul făcut e devastator și ireparabil.

De cinci zile încoace, de când mama lui Jonah a venit să mă ducă de la școală la spital, mă simt ca și cum m-aș afla în interiorul unui glob pe care cineva l-a scuturat, apoi l-a lăsat să cadă. Simt că viața mea s-a sfărâmat, iar eu m-am spart în bucăți. Frânturi din ființa mea s-au împrăștiat pe o podea prăfuită.

Mă simt înfrântă, într-un mod iremediabil.

Și nici măcar nu pot să dau vina pe altcineva, fiindcă doar eu sunt vinovată.

Nu e cinstit că un singur eveniment... o singură secundă... îți poate zgudui din temelii viața, poate da totul peste cap, poate distruge toate momentele tale fericite petrecute înaintea acelei secunde devastatoare.

Acum, trăim cu toții într-o tăcere dureroasă.

Mama tot întreabă dacă mă simt bine. Nu sunt în stare să fac altceva decât să dau din cap. În afară de întrebarea asta, mama e la fel de tăcută ca mine. Parcă am trăi un coșmar în care nu vrem să mâncăm, să bem sau să vorbim. În coșmarul ăsta, vrem să urlăm, dar nu putem scoate niciun sunet.

Nu sunt genul de persoană care plânge. În privința asta, o moștenesc pe mama. La spital, am plâns împreună. La fel, Jonah și mama lui. Dar, imediat ce am plecat de la spital și am ajuns la firma de pompe funebre, mama a redevenit supercalmă și stăpână pe sine, așa cum toată lumea se așteaptă din partea ei. Se pricepe să pară stoică în public. Își păstrează

lacrimile pentru intimitatea propriului dormitor. Știu asta fiindcă și eu fac același lucru.

Părinții tatei au venit aici cu avionul, acum trei zile. Stau la noi. Bunica ne-a ajutat cu treburile prin casă și sunt convinsă că asta i-a făcut bine mamei. La urma urmei, a fost nevoită să organizeze două înmormântări: a soțului și a surorii ei.

Înmormântarea mătușii Jenny a avut loc ieri. A tatei e în plină desfășurare, chiar acum.

Mama a insistat ca fiecare înmormântare să aibă loc individual, chestie care m-a înfuriat. Nici măcar morții nu doresc să îndure așa ceva două zile, una după alta.

Nu mă pot hotărî ce mi se pare mai epuizant: zilele sau nopțile. După accident, în timpul zilei, la noi în casă e un du-te-vino continuu: lumea aduce mâncare, ne adresează condoleanțe, vine în vizită ca să se asigure că suntem bine. Majoritatea sunt colegi de muncă de-ai tatei și de-ai mătușii Jenny.

Îmi petrec nopțile plângând în pernă.

Știu că mama vrea să se termine odată cu agitația asta. Vrea să își vadă socrii plecați.

Iar eu vreau să mă întorc acasă.

De la începutul slujbei de înmormântare, îl țin pe Elijah în brațe. Nu îmi explic de ce, de la accident încoace, simt o dorință copleșitoare de a-l ține în brațe. Poate pentru că viața lui atât de fragedă mi se pare liniștitoare, când în jur e atâta moarte.

Începe să se agite. Sigur nu îi e foame, pentru că mama lui Jonah i-a dat să mănânce adineauri. I-am schimbat scutecul înainte de slujbă. Probabil că îl deranjează zgomotul. Preotul

pe care mama l-a ales să țină slujba nu pare să știe cum se ține ca lumea un microfon. Îl tot atinge cu buzele. De fiecare dată când se apropie de difuzoare, din ele izbucnește un sunet strident.

Când bebelușul începe să plângă de-a binelea, mai întâi mă uit spre capătul culoarului, căutându-l din ochi pe Jonah. Dar locul pe care stătea adineauri e gol. Din fericire, m-am așezat lângă perete, aproape de capătul rândului, deci când mă ridic și ies, nu sunt nevoită să pășesc pe culoarul central, în văzul lumii. Oricum, slujba se apropie de sfârșit. Urmează rugăciunea finală, apoi lumea se va perinda prin dreptul sicriului, ne va îmbrățișa și va pleca acasă.

I-am îmbrățișat pe toți ieri, la înmormântarea mătușii Jenny. Nu vreau deloc să repet experiența și azi. Iată cum se explică, în parte, dorința mea de a-l ține în brațe pe Elijah. La urma urmei, dacă am brațele ocupate cu verișorul meu, nu am cum să îi îmbrățișez.

Îl așez în cărucior și îl scot afară. Ironia sorții face ca ziua asta să fie superbă. Soarele îmi încălzește pielea, dar nu îmi stârnește o stare plăcută. Mi se pare nedrept. Tatei îi plăceau zilele frumoase, cum e cea de azi. Odată, pur și simplu pentru că vremea era perfectă, s-a învoit de la serviciu și m-a luat cu el la pescuit.

— Elijah se simte bine?

În stânga mea, la umbră, Jonah se sprijină de zid. Se apropie de noi. Mi se pare ciudat că a ieșit din capelă. Deși el și tata erau cei mai buni prieteni, acum Jonah lipsește de la slujba de înmormântare a prietenului său.

Dar nu sunt cea mai în măsură să îl judec. La urma urmei, și eu sunt aici.

— A început să se agite, așa că l-am scos afară, îi explic eu.

Jonah își pune palma pe căpșorul bebelușului, mângâindu-i fruntea cu degetul mare.

— Poți să te întorci în capelă. O să-l duc pe Elijah acasă.

Îl invidiez. Lui îi dă mâna să plece. *Și eu* vreau să plec de aici.

Nu mă întorc înăuntru. Mă așez pe o bancă, lângă intrarea în capelă. Mă uit cum Jonah împinge căruciorul prin parcare. După ce pune copilul în scaunul lui auto și așază căruciorul în portbagaj, Jonah îmi face cu mâna și urcă la volan.

Îi fac și eu cu mâna, fără să îmi pot ascunde expresia de compătimire. Deși Elijah nu a împlinit nici măcar două luni de viață, Jonah va trebui să îl crească de unul singur.

Elijah nu va ști niciodată cum era mătușa Jenny.

Poate ar trebui să aștern pe hârtie cele mai frumoase amintiri despre ea, înainte de a începe să le uit.

Gândul ăsta îmi ațâță iar suferința. Îi voi uita pe amândoi. Sigur că nu o să se întâmple dintr-odată, dar, cu timpul, amintirile mele vor păli. O să uit că tata cânta fals și în gura mare melodii de-ale lui John Denver, când tundea gazonul. O să uit cum îmi făcea Jenny cu ochiul ori de câte ori mama spunea ceva care îi scotea în evidență latura mult prea protectoare. Voi începe să uit cum mirosea tata — a cafea și a iarbă proaspătă —, cum mirosea mătușa Jenny — a miere —, iar la un moment dat, o să mă trezesc că am uitat sunetul vocii lor și cum arătau chipurile lor, văzute de aproape.

Lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji. Mă întind pe bancă și mă ghemuiesc. Închid ochii, încerc să nu mă las

devorată de vină. Dar sentimentul de vinovăție mă învăluie, apăsându-mi pieptul. În clipa când am aflat despre accidentul lor, am știut care a fost cauza.

I-am trimis mesaje mătușii.

Mi-a răspuns, dar apoi, brusc, nu am mai primit nimic. Nu a mai dat niciun semn de viață, iar două ore mai târziu, m-au anunțat despre accident.

Tare aș vrea să cred că nu a fost vina mea; însă, când am început să îi scriu, mătușa mi-a zis că era în drum spre muncă. Ar fi trebuit să mă preocupe faptul că citea mesajele pe mobil în timp ce era la volan, dar eram prea absorbită de mine însămi și de așa-zisele mele probleme.

Mă intreb dacă mama știe că schimbul nostru de replici a provocat accidentul. Dacă nu i-aș fi trimis mesaje lui Jenny, dacă aș fi așteptat până ar fi ajuns la muncă, mama nu și-ar fi pierdut atât soțul, cât și sora. În clipa asta, nu ar fi nevoită să îi îngroape pe doi dintre cei mai importanți oameni din viața ei.

Jonah nu ar fi pierdut-o pe Jenny. Elijah nu și-ar fi pierdut mama.

Iar eu nu mi-aș fi pierdut tatăl — singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Oare au verificat telefonul mătușii? Și-au dat seama că trimitea mesaje în timp ce conducea mașina?

Dacă mama află că totul s-a întâmplat pentru că am ținut morțiș ca mătușa Jenny să îmi citească mesajele și să îmi răspundă, cu toate că știam că era la volan, suferința va fi și mai mare.

Cu toate astea pe suflet, nu vreau să fiu prezentă la înmormântare, unde fiecare lacrimă se varsă din cauza mea.

— Bună...

Îi aud vocea și deschid repede ochii. Miller stă aplecat asupra mea, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Mă ridic în capul oaselor și îmi netezesc rochia așa încât să îmi acopere coapsele. Mă mir că e aici. Poartă un costum negru. Mă simt oribil la gândul că trupul meu este capabil să simtă atâta durere, și totuși e cutreierat de un fior de dorință îndată ce Miller își face apariția. Îmi șterg lacrimile de pe obraji.

— Salut.

Strânge din buze și se uită în altă parte. Deci situația chiar e atât de stânjenitoare precum mă tem eu că e.

— Am vrut să văd cum te simți, îmi zice Miller.

Nu mă simt bine. Absolut deloc. Aș vrea să îi spun asta, dar din gura mea iese un singur lucru:

— Nu vreau să fiu aici.

Nu îi cer lui Miller să mă ducă undeva. Pur și simplu exprim sincer ceea ce simt acum. Miller îmi face semn spre parcare.

— Atunci, hai să plecăm.

• •

Miller conduce vechea camioneta albastră pe care am văzut-o în fața casei sale, în ziua când l-am dus cu mașina. Habar nu am ce fel de camionetă este, dar pot spune că are aceeași culoare pe care o are cerul în clipa asta. Toate geamurile sunt coborâte, deci probabil că sistemul de aer condiționat nu funcționează. Sau poate că lui Miller îi place să șofeze cu geamurile coborâte. Îmi strâng părul în creștet și îl înnod într-un coc, ca să nu îmi mai fluture în obraz. Îmi petrec

după urechi câteva șuvițe răzlețe. Îmi sprijin bărbia pe un braț și rămân cu privirea pierdută pe geam.

Nu îl întreb încotro ne îndreptăm. Nu îmi pasă. Cu cât lăsăm în urmă capela funerară, cu atât scade apăsarea din pieptul meu.

Începe o melodie. Îl rog pe Miller să dea volumul mai tare. E prima oară când o aud. E frumoasă. Nu are nicio legătură cu gândurile care mă bântuie acum, iar vocea solistului e așa de liniștitoare, încât îmi pare un balsam. După ce se încheie, îl rog pe Miller să o pună de la capăt.

— Nu pot, îmi zice el. E la radio. Camioneta e prea veche ca să aibă Bluetooth.

— Ce melodie era?

— *Dark Four Door*, de Billy Raffoul.

— Mi-a plăcut.

Mă uit iar pe geam. Începe o altă piesă. Aș vrea să pot face asta în fiecare zi, tot timpul: să mă plimb cu mașina, ascultând melodii triste, în timp ce Miller e la volan. Dintr-un motiv inexplicabil, muzica aceasta tristă reușește să domolească durerea pe care o simt în suflet. Cu cât suferința exprimată în melodie e mai mare, cu atât mai bine mă simt. Melodiile astea sunt ca drogurile: nu îți fac bine, însă te ajută să te simți mai bine.

De fapt, nu am de unde să știu. Niciodată nu am consumat droguri. Nu am simțit niciodată euforia provocată de asemenea substanțe. Când părinții tăi supracompensează pentru greșelile din adolescența *lor*, e greu să te răzvrătești, așa cum fac majoritatea adolescenților normali.

— Ți-e foame sau sete? se interesează Miller.

Îmi desprind privirea de la peisaj și mă uit la el.

— Nu. Dar aș vrea să mă droghez.

Ochii lui mă privesc. Zâmbește ușor.

— Sunt convins că vrei.

— Vorbesc serios, insist eu, îndreptându-mă de spate. Nu m-am drogat niciodată. Azi chiar vreau să nu mă mai gândesc la nimic. Ai marijuana?

— Nu.

Mă cocoșez în scaun, dezamăgită.

Miller adaugă:

— Dar știu de unde putem face rost.

• •

Zece minute mai târziu, Miller parchează în fața cinematografului din oraș. Îmi spune să aștept în mașină. Aproape că îi zic să o lase baltă, dar, pe de altă parte, vreau să aflu dacă marijuana îmi va ușura întru câtva durerea. În momentul ăsta, aș încerca orice.

Miller intră în cinematograf, iar după mai puțin de un minut iese de acolo însoțit de un tip care pare ceva mai în vârstă decât noi. Posibil să aibă vreo douăzeci de ani. Nu îl cunosc. Miller și celălalt tip se apropie de mașina acestuia, iar după cincisprezece secunde, au făcut deja schimbul: bani contra marijuana. *Floare la ureche.* Mi se pare o tranzacție foarte simplă, și totuși mă simt puțin neliniștită. În Texas, consumul de marijuana nu este legal. Chiar dacă ar fi, Miller are doar șaptesprezece ani.

Pe deasupra, în camionetă are o cameră de bord nou-nouță. Sunt sigură că nu a înregistrat tranzacția lor, dar, dacă Miller

ar fi arestat acum, poliția i-ar percheziționa mașina, ar urmări înregistrările și ar asculta conversația noastră, din care reiese clar că marijuana e pentru mine.

Când urcă iar la volan, sunt așa de agitată, încât bâțâi dintr-un genunchi.

Miller mută mașina cu fața către șosea, ca să avem vedere spre toată parcarea. Scoate din buzunar o pungută obișnuită, de plastic. În ea e un *joint* deja rulat.

Camioneta asta e așa de veche, încât are o brichetă încorporată în bord, așa cum vezi în mașinile de acum câteva zeci de ani. Miller o apasă, lăsând-o să se încingă, apoi îmi întinde țigara. Mă zgâiesc la ea. Nu știu ce să fac. Mă uit la el și întreb:

— Nu mi-o aprinzi tu?

Miller clatină din cap.

— Nu fumez.

— Dar... ai un *dealer*.

Miller râde.

— Îl cheamă Steven. Nu e *dealer*. Suntem colegi de muncă. Are mereu marijuana la el.

— Rahat! Nu credeam că va trebui să o fac singură. Nu am mai aprins o țigară până acum.

Îmi scot mobilul și deschid YouTube. Caut clipuri demonstrative, care te învață cum să aprinzi un *joint*, și încep să urmăresc o înregistrare.

— Pe YouTube găsești filmulețe despre cum se fumează iarbă? se miră el.

— Știu, e șocant.

După expresia lui, îmi dau seama că se amuză. Se mută mai aproape de mine și urmărim împreună filmulețul.

— Ești sigură că vrei să fumezi chestia asta? Îți tremură mâinile.

Îmi ia telefonul din mână.

— Aș fi nepoliticoasă dacă m-aș răzgândi acum. Deja ai plătit pentru *joint*.

După ce înregistrarea se termină, scot șovăitor bricheta din locașul ei.

— Dă-mi-o mie, îmi zice Miller. O să-ncerc să o aprind.

Aprinde țigara de parcă ar fi un vechi consumator de marijuana. Încep să pun sub semnul întrebării afirmația lui, cum că nu fumează. Inspiră adânc fumul, apoi îl suflă pe geam, departe de mine. Mi-o întinde. Când încerc să trag fumul în piept, mă înec și tușesc. Nu fumez nici pe departe la fel de stilat ca el.

— Dacă nu fumezi iarbă, cum explici că ai aprins țigara așa de ușor? îl iscodesc eu.

Miller izbucnește în râs și mă lămurește:

— N-am spus că nu am încercat niciodată marijuana. Pur și simplu nu am aprins niciodată un *joint*.

Încerc încă o dată să trag fumul în piept, dar nu prea funcționează.

— Ce scârbos! îngaim eu, cu voce gâtuită.

— Produsele comestibile făcute cu marijuana sunt mai bune.

— Și atunci, de ce nu mi-ai cumpărat una de asta?

— Steven nu avea așa ceva azi. În plus, nu prea îmi plac drogurile.

Privesc lung țigara dintre degetele mele și mă întreb cum de am ajuns aici, când ar trebui să fiu la înmormântarea tatei.

Se pare că nici mie nu îmi plac drogurile. Să fumez marijuana mi se pare cu totul nefiresc.

— Și atunci ce îți place? îl întreb, aruncându-i o privire.

Își sprijină capul de tetieră și rămâne pe gânduri câteva secunde.

— Îmi place ceaiul cu gheață. Și pâinea cu mălai. O ador.

Izbucnesc în râs. Nu mă așteptam să aud răspunsul ăsta. Mai trag un fum. Dacă m-ar vedea acum, Lexie s-ar îngrozi.

Rahat! Am uitat de Lexie.

Nici măcar nu am anunțat-o că plec de la slujbă. Când verific mobilul, văd că prietena mea nu mi-a trimis mesaj. În schimb, am unul de la mama, trimis acum un sfert de oră.

Mama: Unde ești?

Întorc mobilul cu ecranul în jos. Dacă nu văd mesajul, e ca și cum nu ar exista.

— Dar tu? întreabă Miller. Ție ce îți place?

— Să joc roluri. Dar deja știi asta.

Se strâmbă.

— Când m-ai întrebat ce îmi place, am crezut că vorbim despre ce îmi place să consum.

Îi zâmbesc și clarific:

— Nu. Mă refeream la orice. Ce îți place cel mai mult și mai mult? La care lucru nu ai vrea să renunți niciodată?

Probabil că o să zică „Shelby".

Îmi răspunde fără să stea pe gânduri:

— Fotografia. Și să filmez, să editez înregistrări. Orice presupune să stau în spatele unei camere de filmat sau de fotografiat.

Miller înclină ușor capul într-o parte și completează:

— Dar deja știi asta.

— De-aia ai o cameră de bord? întreb eu, gesticulând spre ea. Simți nevoia să fii în spatele unei camere de filmat chiar și când conduci?

Miller încuviințează din cap.

— Mai am și chestia asta.

Scoate din torpedou o cameră GoPro.

— Am întotdeauna o cameră de filmat, de un fel sau altul. Nu poți ști niciodată când apare un moment care merită imortalizat.

Am impresia că lui Miller îi place să filmeze tot atât de mult precum îmi place mie actoria.

— Păcat că fosta ta prietenă nu ar fi de acord să lucrăm la proiectul cinematografic. Am putea face o echipă bună.

Duc iar țigara la buze, cu toate că gustul de marijuana nu îmi place deloc.

— Cât de multă iarbă trebuie să fumez ca să mă simt amorțită?

— S-ar putea să *nu* te simți amorțită. E posibil să devii agitată și paranoică.

Sunt dezamăgită.

— Ce nasol!

Vreau să o sting, dar în camioneta lui nu există scrumieră.

— Și acum ce fac cu ea? Nu-mi place.

Miller ia țigara din mâna mea și o stinge folosindu-se de buricele degetelor, după care coboară din mașină, aruncă *joint*-ul la un coș de gunoi și se întoarce.

Un adevărat gentleman. Mai întâi cumpără iarbă pentru mine, apoi mă ajută să mă descotorosesc de ea.

Ce zi ciudată! Deocamdată nu simt nimic, în afară de suferință.

— Eu și Shelby ne-am împăcat.

Retractez. Pe asta chiar că am simțit-o.

— Nasol! comentez eu.

— N-aş zice.

Îi arunc o privire ironică.

— Ba da... E nasol. N-ar fi trebuit să deschizi subiectul.

— Păi, nu l-am deschis. Ai zis că e fosta mea prietenă, și am simțit nevoia să clarific.

Habar nu am de ce îmi spune asta. Mijesc ochii la el și întreb:

— Ai impresia că te plac? De asta mă tot ții la curent cu starea relației tale cu Shelby, ori de câte ori ne întâlnim?

Miller zâmbește.

— Ești caustică.

Pufnesc în râs și mă uit în altă parte, temându-mă că râsul meu o să se transforme în plâns. Cu toate astea, situația mi se pare comică. E amuzant și trist în același timp, fiindcă mama obișnuia să îl descrie pe tata drept caustic. Aparent, așchia nu a sărit departe de trunchi.

Miller probabil își închipuie că m-a jignit, fiindcă se înclină spre mine și încearcă să îmi atragă atenția.

— Nu am spus-o la modul negativ.

Flutur nepăsătoare din mână, dându-i de înțeles că nu mă simt jignită.

— Nu-i nimic. Ai dreptate. Sunt caustică. Îmi place să mă cert cu lumea, chiar și când știu că mă înșel.

Mă răsucesc spre el.

— Dar am început să mă schimb. Am învățat că, uneori, ca să câștigi o luptă trebuie să o abandonezi.

Mătușa Jenny mi-a spus chestia asta, mai demult. De fiecare dată când simt nevoia să contraatac, încerc să îmi amintesc de replica ei.

Miller îmi surâde blând. Poate mă simt amețită fiindcă marijuana își face, în sfârșit, efectul; sau poate că zâmbetul lui îmi stârnește senzația asta. Oricare ar fi explicația, amețeala face să dispară durerea de cap pe care o simt permanent de cinci zile încoace, fiindcă am plâns în neștire.

— Dacă v-ați împăcat, de ce te asiguri că sunt OK, chiar în clipa asta? Sunt convinsă că lui Shelby nu i-ar conveni.

Pe chipul lui trece o umbră de vinovăție. Își încleștează degetele pe volan.

— M-aș simți mult mai vinovat dacă *nu* m-aș asigura că ești OK.

Tare mi-ar plăcea să meditez mai mult la cuvintele lui, dar cineva parchează fix lângă noi, curmându-ne conversația. Arunc o privire către nou-venit. În clipa următoare îmi îndrept brusc spatele și exclam:

— Rahat!

— Treci în mașină, Clara!

Mama a vorbit răspicat și ferm. A parcat atât de aproape de camioneta lui Miller, încât nu sunt sigură dacă voi putea deschide portiera.

— Asta nu-i mama ta? îmi șoptește Miller.

— Mda.

E bizar: prezența mamei, în condițiile astea, nu mă descumpănește foarte mult, așa cum probabil ar fi cazul. Poate că marijuana chiar m-a ajutat. Îmi vine să râd la gândul că mama a venit aici.

— Am uitat că am instalat pe telefon aplicația aia care o anunță mereu unde mă poate găsi, îi explic lui Miller.

Mama îmi pronunță iar numele.

Miller ridică dintr-o sprânceană și îmi urează:

— Baftă!

Îi zâmbesc și dau să deschid portiera. Nu m-am înșelat: chiar nu pot să o deschid.

— Mamă, ai parcat prea aproape de noi.

Mama trage încet aer în piept, apoi mută mașina. Nu îi mai arunc nicio privire lui Miller. Urc în mașina mamei. În tăcere, mama pornește motorul și iese din parcarea cinematografului.

Apoi, din senin, mă întreabă:

— Cine e băiatul ăla?

Îi simt dezaprobarea în glas. După câteva secunde, întoarce iute capul spre mine.

— Doamne! Te-ai drogat?

— Cum?

— Tu și tipul ăla vă drogați adineauri, în parcare?

— Nu. Doar stăteam de vorbă.

Nu prea a sunat convingător.

Mama pufnește și spune:

— Miroși a marijuana.

— Serios?

Îmi adulmec rochia. Ce idioată sunt! Dacă știi că nu miroși a marijuana, nu te adulmeci singur, ca să verifici că nu miroși a marijuana.

Când ne privim în ochi, mama strânge din dinți. Ceva m-a dat de gol. Cobor oglinda și constat că am ochii injectați. *Uau! Ce efect rapid a avut iarba aia!* Ridic oglinda la locul ei.

— Nu-mi vine să cred că ai plecat de la înmormântarea tatălui tău ca să te droghezi.

— Slujba aproape se terminase.

— E *înmormântarea* tatălui tău, Clara!

E supernervoasă. Oftez și mă uit pe geam.

— Cât timp o să fiu pedepsită?

Frustrată, mama expiră prelung.

— O să-ți spun după ce discut cu tatăl...

Când își dă seama ce era să zică, închide iute gura.

Mi se pare că plânge tot drumul până acasă. Fiindcă mă holbez pe geam în tot acest timp, nu pot spune cu certitudine.

CAPITOLUL ȘAPTE

Morgan

Doi ani, șase luni și treisprezece zile. Dacă ne continuăm stilul de viață de până acum, atât putem trăi eu și Clara cu banii din asigurarea de viață a lui Chris. Cecul pe care urmează să îl primim de acum încolo e mult mai mic decât salariul lui. Asta înseamnă că voi fi nevoită să iau anumite hotărâri, iar finanțele noastre vor trebui regândite. Poate că va fi nevoie ca economiile pentru educația universitară a Clarei să se micșoreze. Trebuie să îmi găsesc o slujbă. O *carieră*.

Și cu toate astea... nu mă pot urni din pat sau de pe canapea, ca să iau situația în piept. Îmi închipui că suferința pe care o simt acum o să mai scadă, cu fiecare ceas care mă îndepărtează de ziua accidentului. Când voi începe să sufăr mai puțin, poate voi găsi puterea și dorința de a mă ocupa de tot ce trebuie făcut.

Mă gândesc că cea mai rapidă metodă de a ajunge din punctul A (suferință) în punctul B (mai puțin suferință) e să dorm cât mai mult. Probabil că și Clara e de aceeași părere, așa că amândouă ne petrecem majoritatea weekendului dormind.

De la înmormântare, eu și Clara abia dacă am schimbat două vorbe. După ce am aflat că s-a drogat, i-am confiscat telefonul. În ultimul timp, nici eu nu am avut chef de discuții, așa că nu o presez.

Nu o presez, însă o îmbrățișez des. Habar nu am dacă procedez așa fiindcă am nevoie de îmbrățișări sau fiindcă îmi fac griji despre cum se descurcă fiica mea în situația de față. Marțea asta se va împlini o săptămână de la accident. Nu știu dacă mâine o să se ducă la școală sau dacă are încă nevoie de timp ca să-și revină. Sunt gata să i-l acord, însă deocamdată eu și Clara nu am discutat pe tema asta.

Strecor o privire în camera ei, să văd cum se simte. Nu știu cum să o ajut să treacă printr-o astfel de suferință. Până acum, nici eu, nici ea nu ne-am mai confruntat cu o tragedie. Fără Chris și Jenny, mă simt pierdută. Întotdeauna, ei au fost cei la care alergam ca să mă descarc sau când simțeam nevoia să mi se spună că sunt un părinte bun.

Mama a murit acum câțiva ani. Oricum, ea ar fi fost ultima persoană la care aș fi apelat pentru sfaturi despre cum să îți crești copiii. Am prieteni, însă niciunul nu a pierdut atât de brusc pe cineva drag. Mă aflu într-o situație nouă pentru toți cunoscuții mei. Am de gând să o duc pe Clara la un psihoterapeut, dar o să mai aștept măcar o lună. Înainte să o silesc să facă ceva despre care știu prea bine că nu o să-i convină,

vreau să o las să proceseze singură cea mai dureroasă perioadă a acestei situații.

Casa noastră nu a fost niciodată așa de tăcută. Nu se aude nici sunetul televizorului, în fundal, fiindcă afurisitul de cablu de televiziune e stricat. Având în vedere că soțul meu se ocupa de plata facturilor, nici măcar nu știu numele furnizorului nostru de televiziune prin cablu. Până la urmă, o să-l aflu.

Mă așez pe podeaua sufrageriei. E întuneric. Încerc să meditez. De fapt, mă străduiesc să mă gândesc la orice care nu are legătură cu Chris sau cu Jenny, dar e greu. Aproape toate amintirile mele sunt legate de unul dintre ei.

Ei doi au fost prezenți la toate evenimentele importante din viața mea: sarcina, nașterea Clarei, căsătoria noastră, aniversările noastre, absolvirile, vacanțele petrecute în familie, zilele de naștere, momentele când ne-am dus împreună la film, excursiile de pescuit și drumețiile, nașterea lui Elijah.

Jenny și Chris erau universul meu, și invers. Tocmai de asta refuz să mă gândesc de ce erau împreună în ziua accidentului. Nu se poate să mă fi trădat atât de urât. Nu se poate să o fi trădat *pe Clara*. Dacă ar fi adevărat, mi-aș fi dat seama.

Cu siguranță mi-aș fi dat seama.

Soneria de la intrare mă smulge din reverie.

Când ajung la ușă, zăresc pe fereastră mașina lui Jonah. Nu sunt ușurată să îl văd —aș prefera să nu primesc niciun fel de vizite —, dar nici nu simt iritare când îi deschid. Compătimirea mea pentru el, pentru situația lui îmi înăbușă iritarea. Bineînțeles că moartea lui Chris și a lui Jenny m-a îngenuncheat, dar știu că Jonah e mai afectat decât mine. La urma urmei, trebuie să se ocupe de un copil mic.

Eu măcar îi aveam pe Chris și pe Jenny, pe părinții lui Chris ca să mă ajute să o cresc pe Clara.

Jonah nu o are decât pe mama lui.

Mă are și pe mine, dar acum nu prea sunt bună de nimic.

Când deschid ușa, sunt șocată să văd că Jonah nu s-a bărbierit de câteva zile. Nu pare să fi făcut duș, nici să fi dormit.

— Salut! îmi zice el, apatic.

Îl las să intre.

— Unde e Elijah?

— Mama a vrut să se ocupe de el câteva ore.

Sunt ușurată. Jonah are nevoie de o pauză.

Nu știu de ce a venit, dar mă tem că vrea să discutăm despre ce s-a întâmplat. Probabil că vrea să despice firul în patru și să stabilim de ce Jenny și Chris erau în aceeași mașină în ziua aia. Dacă ar fi după mine, nu aș mai deschide niciodată subiectul. Vreau să mă prefac că nu s-a întâmplat. Și așa mi-e destul de greu că i-am pierdut. Refuz să adaug furie și sentimentul trădării la suferința asta.

Vreau doar să îmi fie dor de ei. Nu cred că am putere să îi urăsc.

Eu și Jonah stăm tăcuți, în picioare, în sufragerie. Nu știu ce să fac. Să îl conduc în curtea din spate? Să ne așezăm la masa din sufragerie? Pe canapea? E stânjenitor, fiindcă nu mă mai simt în largul meu alături de Jonah. De când a reapărut în peisaj, l-am evitat. Dat fiind că acum nu îl mai pot evita, mi se pare că raporturile dintre noi s-au schimbat.

— Clara e acasă?

— Da. În camera ei.

Aruncă o privire în hol.

— Dacă ai timp, aş vrea să vorbim între patru ochi.

Sufrageria e cea mai îndepărtată cameră de dormitorul Clarei. De aici, pot să o văd, în caz că iese din camera ei. Îi fac semn lui Jonah să se aşeze pe o sofa mică, iar eu mă aşez pe canapea.

Jonah se apleacă, își sprijină coatele pe genunchi și își unește degetele sub bărbie. Oftează din rărunchi.

— Am atâtea întrebări..., îmi zice el. Poate că e prea devreme să vorbim despre ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să discut *niciodată* despre asta.

Jonah oftează din nou. Își sprijină spatele de sofa.

— Morgan.

Nu îmi place deloc felul în care îmi pronunță numele, plin de dezamăgire.

— La ce bun, Jonah? Nu știm dacă erau un cuplu. Dacă începem să întoarcem chestia asta pe toate părțile, s-ar putea să obținem răspunsuri neplăcute.

Jonah strânge din dinți. Se scurge un minut de tăcere profundă, stânjenitoare.

Apoi, ca și cum un gând neașteptat i-ar fi fulgerat prin minte, Jonah se uită la mine și întreabă:

— Unde e mașina lui Chris?

După felul în care îmi feresc ochii, Jonah își dă seama că nu vreau să mă gândesc la răspuns.

— În ziua aia, a plecat de acasă cu mașina lui, nu?

— Da, șoptesc eu.

Şi eu m-am întrebat unde e maşina soţului meu, dar nu am mişcat un deget ca să o caut. Mi-e teamă de ce aş putea

afla, dacă o găsesc. Prefer să nu știu niciodată unde e, decât să descopăr că stă în parcarea vreunui hotel.

— Chris avea abonament OnStar[1]?

Încuviințez din cap. Jonah își scoate mobilul din buzunar și iese din cameră, ca să le telefoneze. Eu mă duc în bucătărie. Simt nevoia să beau ceva. Mi-e greață. Găsesc sticla cu vin pe care Jenny și Jonah mi-au adus-o de ziua mea, săptămâna trecută. Nu am desfăcut-o atunci, pentru că aveam alta. Scot dopul și îmi torn vin în pahar.

Când Jonah intră în bucătărie, aproape că am golit paharul.

E foarte palid. Nu e greu de ghicit că situația e urâtă. Probabil că cea mai mare teamă a mea e pe punctul de a se adeveri. Deși nu vreau să știu adevărul, nu mă pot abține să întreb.

Duc o mână la gură și îi șoptesc lui Jonah:

— Unde e?

Expresia lui mă face să înțeleg înainte să aud cuvintele.

— E în parcarea hotelului Langford.

Iau mâna de la gură. Îmi apăs palmele pe stomac. Probabil că arăt de parcă aș fi în pragul leșinului. Jonah îmi ia paharul din mână și îl pune pe masă, cu grijă.

— Am sunat la hotel. I-au lăsat lui Chris mesaje vocale. Mi-au spus să venim să luăm cheia mașinii și lucrurile rămase în camera lor.

Camera *lor*.

[1] OnStar Corporation este o ramură a companiei General Motors și furnizează servicii de securitate și de urgență pentru automobile, în schimbul unui abonament. OnStar folosește sateliți pentru a stabili unde se află un anumit vehicul.

Camera de hotel a surorii mele și a soțului meu.

— Jonah, nu pot să merg acolo.

Glasul meu e firav, sugrumat.

Chipul lui e plin de compătimire. Își așază palmele pe umerii mei.

— Trebuie să ne ducem. Primăria o să ia mașina în custodie dacă nu mergem diseară să o luăm. Morgan, ai nevoie de mașina lui Chris.

Am ochii plini de lacrimi. Strâng din buze și dau aprobator din cap.

— OK. Dar nu vreau să știu ce e în camera aia.

— Bine. Tu o să iei mașina și te întorci acasă, iar eu mă ocup de restul.

• •

Eu și Chris ne-am cazat la Langford o dată. Era cu ocazia aniversării a doi ani de căsnicie, înainte ca eu să renunț definitiv la studiile universitare. Pentru că nu putea să își ia liber de la slujba lui de zi, Chris a rezervat o cameră pentru miercuri seara. Am lăsat-o pe Clara la mama, iar noi doi am petrecut toată noaptea în pat, împreună. *Dormind.*

A fost minunat.

Eram amândoi epuizați. Aveam un copil mic și încercam să ne ținem de școală. Prin urmare, profitam de orice moment de liniște. Eram foarte tineri: eu aveam nouăsprezece ani, iar Chris, douăzeci. Încă nu împliniserăm vârsta legală pentru a consuma alcool, și totuși eram la fel de obosiți precum un cuplu de două ori mai în vârstă decât noi.

În cele din urmă, ne-am dat seama că o zi de creșă costa mai mult decât câștigam eu, la slujba mea cu jumătate de

normă. Abia o duceam de pe azi pe mâine, iar atunci singura soluție logică pe care am găsit-o a fost să devin casnică și să mă ocup de Clara. Chris a zis că îmi pot continua studiile după ce absolvă el, dar nu m-am mai reînscris la facultate. După ce Chris a obținut o slujbă bună, grijile noastre financiare nu au mai fost așa de presante, iar noi ne-am instalat într-o rutină plăcută.

Eram mulțumită de viața mea. Credeam că și el era mulțumit. Dar poate că era mai nemulțumit de viața lui decât mi-am închipuit.

Acum suntem în parcarea hotelului Langford. Aștept în mașina lui Jonah, oprită lângă SUV-ul lui Chris. Jonah s-a dus să caute în camera de hotel cheia mașinii lui Chris. Au trecut cinci minute de când a intrat. Îmi sprijin capul de tetieră și mă rog în gând. Sper ca Jonah să îmi spună că, indiferent ce a găsit în cameră, de fapt ne-am agitat degeaba. Dar, de fapt, știu adevărul. Știu că singura persoană de la care nu mă așteptam să mă rănească m-a rănit într-un mod cumplit.

Sora mea. Prietena mea cea mai bună.

Ideea că soțul meu mi-a făcut așa ceva mă doare enorm.

Dar faptul că Jenny a fost în stare de gestul ăsta îmi nimicește sufletul.

Jonah se întoarce. Urcă la volan și aruncă pe bancheta din spate geanta de sport a lui Jenny. Eu și Chris i-am dăruit-o la Crăciunul trecut. Îmi întinde cheile SUV-ului.

Mă zgâiesc la geantă, întrebându-mă de ce îi trebuia lui Jenny. În dimineața aia, se pregătea pentru o tură de douăsprezece ore la spital, nu pentru o excursie. De ce ar fi avut nevoie de o geantă cu haine și lucruri pentru noapte?

— De ce era geanta ei în cameră?

Jonah nu răspunde. Strânge din dinți și se uită înainte.

— Jonah, de ce a avut Jenny nevoie de o geantă? Doar ți-a spus că se ducea la serviciu. Nu plănuia să petreacă noaptea în altă parte.

— În geantă e uniforma ei.

Felul în care o spune mă face să cred că minte.

A luat o geantă cu schimburi ca să își *scoată* uniforma după ce pleca de la mine. Dar cu ce plănuia să se îmbrace?

Întind o mână către bancheta din spate. Jonah mă apucă de încheietură, vrea să mă oprească. Mă trag departe de el și mă răsucesc pe scaun. Încerc din nou să apuc baretele genții. Brațul lui mi se pune în cale. Pentru câteva momente, ne luptăm. În cele din urmă, deși brațele lui m-au cuprins, încercând să mă țină pe loc, am reușit să desfac fermoarul genții.

Îndată ce întrezăresc dantela neagră a unei piese provocatoare de lenjerie intimă, mă prăbușesc pe scaunul meu. Privesc în gol, nemișcată. Mă chinui să țin la distanță imaginile care îmi apar în minte. Convingerea că sora mea plănuia să poarte o astfel de lenjerie pentru soțul meu e unul dintre cele mai urâte lucruri imaginabile.

Și Jonah a rămas stană de piatră.

În liniște, amândoi ne străduim să înfruntăm adevărul. Această realitate nouă și sumbră ia locul fostei mele îndoieli. Mă ghemuiesc și îmi trag genunchii la piept.

— De ce?

Cuvintele ies sugrumate din gâtlejul meu. Jonah întinde un braț spre mine, într-un gest care se vrea a fi liniștitor, dar îl resping și îl rog:

— Du-mă acasă.

— Dar... cum rămâne cu mașina lui Chris?

— Nu vreau mașina aia *nenorocită*!

Jonah dă din cap. Pornește motorul și iese din parcare, în marșarier. Lăsăm în urmă SUV-ul soțului meu, în același loc unde a zăcut toată săptămâna trecută.

Acum sper ca mașina să intre în custodia primăriei. Contractul de vânzare e pe numele lui Chris, nu pe al meu. Din partea mea, banca n-are decât să o ia.

• •

Imediat ce Jonah oprește pe aleea mea, deschid portiera. Mi se pare că mi-am ținut respirația încă de când am plecat de la hotelul Langford. Însă nici aerul proaspăt al serii nu mă ajută. Nu respir mai ușor.

Nu mă aștept ca Jonah să coboare, însă mă urmează. Când ajung la ușa de la intrare, mă răsucesc pe călcâie și îl privesc în ochi.

— Știai că aveau o aventură?

El clatină din cap.

— Sigur că nu.

Răsuflarea mea e greoaie. Sunt furioasă, dar furia mea nu se îndreaptă împotriva lui Jonah. Totul mă înfurie: Chris, Jenny, amintirile mele în care ei doi apar împreună. Sunt furioasă deoarece știu bine că, de acum înainte, aceasta va fi noua mea obsesie. Mă voi întreba mereu când anume a început totul între ei, ce semnificație avea fiecare privire pe care au schimbat-o, ce a însemnat fiecare conversație pe care au purtat-o. Oare aveau mici glume pe care le înțelegeau doar ei

doi? Le-au rostit de față cu mine? Oare s-au amuzat văzând că nu eram în stare să îmi dau seama ce se întâmpla sub nasul meu?

Jonah pășește spre mine, șovăitor. Plâng, însă de data asta lacrimile mele nu se nasc din suferința cu care m-am luptat toată săptămâna.

Când încerc să inspir, simt că plămânii mi se blochează. Jonah pare din ce în ce mai îngrijorat. Se apropie mai mult. Fiindcă îmi invadează spațiul personal, îmi vine și mai greu să răsuflu.

Îmi spune că îi pare rău, încearcă să îmi aline panica. Îl împing ușor, însă nu intru în casă. Nu vreau să mă vadă Clara în starea asta. Acum mă sufoc de-a binelea, iar faptul că mă chinui să îmi stăpânesc lacrimile înrăutățește situația. Jonah mă conduce către un scaun din curte și mă obligă să mă așez.

Abia reușesc să îngaim:

— Nu pot... Nu pot respira.

— Îți aduc niște apă.

Jonah intră în casă. În secunda în care ușa se închide în urma lui, izbucnesc în suspine. Îmi duc mâinile la gură, vrând să le stăvilesc. Nu vreau să fiu tristă, nici furioasă. Tot ce vreau e să mă simt amorțită.

Cu coada ochiului, zăresc o mișcare. Mă uit la casa vecină. Din spatele draperiilor sufrageriei, doamna Nettle trage cu ochiul la mine. Se uită cum plâng.

E cea mai băgăreață și mai nesuferită vecină pe care am avut-o vreodată. Mă enervează că în clipa asta se zgâiește la mine, probabil satisfăcută să mă vadă în toiul unui atac de panică.

Acum trei ani, când s-a mutat aici, nu i-a convenit culoarea pe care o avea peluza noastră, fiindcă susținea că nu se asortează cu iarba din curtea ei. Prin urmare, a încercat să depună o plângere la Asociația Proprietarilor de Case. Ar fi vrut să ne oblige să plantăm lucernă în curtea noastră, în locul ierbii Sfântului Augustin.

Iar asta a fost doar în prima lună de la mutarea ei. De atunci, se poartă din ce în ce mai aiurea.

Dumnezeule! Furia mea ilogică, îndreptată împotriva vecinei mele vârstnice, îmi îngreunează respirația și mai mult.

Acum pulsul meu e atât de accelerat, încât îl simt la baza gâtului. Duc o mână la piept. Jonah se întoarce aducându-mi un pahar. Se așază lângă mine, pe un alt scaun, și se asigură că iau o gură de apă, după care pune paharul pe masa dintre noi.

— Apleacă-te și pune capul între genunchi.

Îl ascult.

Jonah trage încet aer în piept și îmi cere să îl imit. Respirăm așa de vreo zece ori, până când bătăile inimii mele se domolesc. După ce simt că nu mă mai paște un infarct miocardic, ridic capul și mă sprijin de spătar, încercând să respir normal. Oftez prelung, apoi privirea mea alunecă spre fereastra vecinei. Doamna Nettle e tot acolo. Se holbează la noi, din spatele draperiei.

Nici măcar nu face eforturi să își mascheze curiozitatea. Fac un gest obscen în direcția ei. Se pare că funcționează. Trage brusc draperiile și stinge lumina din sufrageria ei.

Jonah scoate un sunet, ca și cum îi vine să râdă. Poate că imaginea e într-adevăr comică: eu, arătându-i degetul mijlociu

unei femei de optzeci de ani. Însă în clipa asta nu aș putea să râd pentru nimic în lume.

— Cum de poți fi așa de calm?

Jonah se lasă pe spate, în scaun, și îmi aruncă o privire piezișă.

— Nu sunt calm. Sufăr. Sunt furios. Dar, pe de altă parte, nu sunt la fel de implicat ca tine, deci mi se pare normal ca tu și eu să reacționăm diferit.

— Cum adică nu ești la fel de implicat?

Jonah îmi explică:

— Chris nu era fratele meu. Nu am fost însurat cu Jenny jumătate din viața mea. Pe tine te-au rănit mai rău decât m-au rănit pe mine.

Cuvintele astea mă dor. Îmi feresc privirea. Nu îmi place descrierea lui Jonah. *Pe tine te-au rănit...*

Exact așa mă simt acum: rănită. Nu mi-am imaginat vreodată că mă voi simți așa din cauza lui Jenny și a lui Chris.

Pentru un timp, păstrăm tăcerea. Nu mai plâng. Acum, că tot m-am liniștit, ar trebui să intru în casă. În ultimele zile, am încercat să îmi ascund emoțiile de Clara. Nu suferința, pentru că e firească. Nu mă deranjează să îmi manifest tristețea în prezența Clarei, însă nu vreau să îmi simtă furia. Nu îmi doresc ca fiica mea să afle ce au făcut mătușa și tatăl ei. A suferit destul.

Dacă ar afla adevărul despre aventura lor, nu se știe ce reacție ciudată ar putea să aibă. Deja a avut o purtare care nu o caracterizează deloc.

— Clara a plecat din capelă înainte de sfârșitul slujbei de înmormântare. Am găsit-o în parcarea cinematografului. Se

droga împreună cu băiatul ăla, Miller Adams. Știi tu, cel despre care ai spus că e un puști de treabă.

Habar nu am de ce am spus-o de parcă ar fi din vina lui Jonah.

El oftează și scoate o exclamație uimită.

— Exact! Cel mai rău e că nu știu cum să mă descurc cu situația asta și nici pentru cât timp ar trebui să o pedepsesc.

Jonah se ridică de pe scaun.

— Clara suferă, la fel ca noi. Mă îndoiesc că în alte împrejurări ar fi făcut așa ceva. Trece-i și tu cu vederea purtarea de săptămâna asta.

Deși dau din cap, nu sunt de acord cu el. Dacă fiica mea ar fi făcut ceva mai puțin grav decât să consume droguri, i-aș fi trecut-o cu vederea. Ar fi fost potrivit să o iert dacă s-ar fi întors acasă mai târziu decât ora stabilită. Nu pot să ignor faptul că a plecat de la înmormântarea lui Chris ca să fumeze marijuana. Pe deasupra, era tocmai cu băiatul pe care tatăl ei i-a atras atenția să îl evite. Dacă trec cu vederea ambele lucruri, ce fel de consecințe va avea indulgența mea?

Mă ridic, gata să intru în casă. Deschid ușa de la intrare, apoi mă răsucesc spre Jonah. A rămas în prag, cu ochii plecați.

— Trebuie să îl iau pe Elijah de la mama, îmi zice el.

Când ridică privirea spre mine, nu îmi dau seama dacă are lacrimi în ochi. Sau poate am uitat că, atunci când ești așa de aproape de Jonah Sullivan, albastrul ochilor săi pare lichid.

— O să fii bine? mă întreabă el.

Scot un hohot anemic. Lacrimile nici nu mi s-au uscat încă, iar el mă întreabă dacă o să fiu bine.

Nu m-am simțit bine de o săptămână. Nici acum nu mă simt bine. Cu toate astea, ridic din umeri și declar:

— Voi supraviețui.

Jonah ezită. Pare că vrea să adauge ceva, dar tace. Se întoarce la mașină, iar eu închid ușa de la intrare.

— Ce-a fost asta? întreabă Clara.

Fiica mea stă în hol și se uită la mine.

Răspund puțin cam prea repede:

— Nimic.

— Totul e în regulă cu Jonah?

— Da. Pur și simplu... îi e greu. Trebuie să îl crească singur pe Elijah. A vrut să-mi pună câteva întrebări.

E adevărat că nu sunt cea mai pricepută la mințit din familia asta, dar de fapt nu i-am spus Clarei o minciună. Evident că lui Jonah îi este greu. Nu a mai crescut un copil până acum și, în plus, a pierdut-o pe Jenny. La urma urmei, știu prea bine cât de greu e să faci totul singur. Când Clara era bebeluș, Chris lucra în fiecare zi în care nu avea cursuri. Îl înțeleg perfect pe Jonah.

Pe de altă parte, știu că e mai ușor să te ocupi de Elijah decât mi-a fost mie să o cresc pe Clara, când era bebeluș. Elijah și fiica mea seamănă așa de mult, încât ai crede că sunt gemeni, însă au personalități foarte diferite.

— Cui i l-a lăsat pe Elijah? întreabă Clara.

O aud, dar nu pot să îi răspund pentru că mintea parcă mi s-a oprit în loc. A rămas blocată la gândul care tocmai mi-a trecut prin cap.

Clara și Elijah seamănă așa de mult, încât ai crede că sunt gemeni.

Mă sprijin de perete. Am senzația că revelația asta m-a izbit în moalele capului.

— De ce ai plecat de acasă cu Jonah? mă trage Clara de limbă. Unde ați fost?

Elijah nu seamănă deloc cu Jonah. E leit Clara.

— Mamă!

Clara a vorbit apăsat. Așteaptă un răspuns de la mine.

Iar Clara seamănă perfect cu Chris.

Pereții încep să pulseze dinaintea ochilor mei. Îi fac semn Clarei să plece. Știu că nu sunt deloc o mincinoasă convingătoare, iar ea sigur nu s-ar lăsa păcălită, fiindcă mă cunoaște.

— Tot ești pedepsită. Du-te în camera ta.

— Adică acum nu mai am voie să stau în *sufragerie*? se miră ea.

— Clara, *pleacă*! îi cer eu, ferm.

Trebuie să iasă din camera asta înainte să cedez nervos în fața fiicei mele.

Clara iese valvârtej.

Eu alerg în dormitorul meu și trântesc ușa.

De parcă moartea lor nu ar fi îndeajuns de dureroasă, loviturile vin în neștire, una mai urâtă decât alta.

CAPITOLUL OPT

Clara

Îndată ce mama s-a dus în dormitorul ei și a trântit ușa, am plecat de acasă. Nu am voie să ies, fiindcă sunt pedepsită, deci mă aștept ca pedeapsa mea să se prelungească. Însă nu îmi pasă. Nu mai suport să stau închisă în casa asta, unde totul îmi amintește de tata. De fiecare dată când dau cu ochii de mama, stă așezată în tăcere, cu ochii în gol.

Sau se răstește la mine.

Știu că suferă, dar nu e singura. Pur și simplu am întrebat-o unde e Elijah și de ce a plecat cu Jonah, iar ea a făcut din țânțar armăsar.

Deci așa va fi de acum încolo? Pentru că tata a murit, simte nevoia să îi compenseze lipsa și să fie mai severă cu mine? *Cui naiba i se mai interzice să intre în propria sufragerie?*

Având în vedere că mi-a confiscat telefonul, mama nu poate afla unde sunt. M-am temut că ar fi în stare să mă dea dispărută, așa că i-am lăsat un bilet: *Mă simt rău. Mă duc acasă la Lexie. O să stau câteva ore, dar mă întorc înainte de zece seara.* Știam că, dacă adaug faptul că nu mă simt bine, n-o să se supere chiar așa de tare. Suferința e nasoală, dar, pe de altă parte, poate fi folosită drept o scuză grozavă.

Am condus până la casa lui Lexie. Speram să fie acasă, dar nu era.

Așa că acum stau în parcarea cinematografului și mă zgâiesc la camioneta lui Miller.

Am venit aici gândindu-mă că ar fi minunat să stau în întunericul din sală, pentru o oră și jumătate, și să uit că lumea de afară există. Dar acum, știind că Miller e de serviciu în seara asta, nu prea îmi vine să intru. O să pară că am venit aici anume pentru el.

Oare chiar am condus până aici pentru el? Nu îmi dau seama.

Orice-ar fi, nu am de gând să evit cinematograful de fiecare dată când Miller intră în tură doar pentru că are prietenă. Și nici pentru că mi-e teamă că o să fie jenant.

La urma urmei, tipul mi-a cumpărat droguri. Situația nu poate deveni mai jenantă decât atât.

Chioșcul de la care se cumpără bilete e închis, dar Miller e în clădirea cinematografului. Mă uit la el, dincolo de ușile de sticlă. Șterge tejgheaua chioșcului cu gustări și băuturi, în vreme ce Steven, tipul care i-a vândut marijuana, mătură floricelele de porumb împrăștiate pe podea.

Când pășesc înăuntru, foaierul cinematografului e tăcut. La auzul ușii, amândoi se opresc și ridică privirea.

Miller îmi zâmbește când mă vede. Deodată, mă simt mai agitată decât am crezut că o să fiu.

Mă apropii de el. Își sprijină palmele pe tejghea și se apleacă spre mine.

— Credeam că ești pedepsită.

Dau din umeri.

— Încă sunt. Mama mi-a luat mobilul și m-a exilat în camera mea.

Citesc meniul afișat sus, deasupra capului său, apoi adaug:

— Am evadat.

Miller izbucnește în râs.

— Ultima proiecție din seara asta a început acum vreo jumătate de oră, dar poți să alegi. Sala numărul patru e cel mai puțin aglomerată.

— Ce film rulează în sala patru?

— *Interstate.* E un film de acțiune.

— Nasol! Vreau un bilet.

Scot câteva bancnote din portofel, dar Miller le refuză.

— Nu-i nevoie. Rudele angajaților intră la film pe gratis. Dacă te întreabă cineva, zi-le că ești sora mea.

— Cred că prefer să plătesc decât să mă prefac că suntem frate și soră.

Miller râde și ia un pahar mare.

— Ce vrei să bei?

— Sprite.

Îmi întinde sucul, apoi umezește câteva șervețele în chiuveta din spatele lui. Când mi le întinde, îl privesc nedumerită.

— Ești murdară pe față, îmi zice el, trasându-și cu arătătorul o dungă imaginară, pe obraz. Urme de machiaj. Ai plâns.

Îmi șterg obrajii. Nu îmi amintesc să mă fi dat cu rimel azi-dimineață. Se pare că fac mecanic gesturile mele obișnuite, fără să fiu cu adevărat conștientă de ele. Nici măcar nu mi-am dat seama că am plâns la volan, pe drum încoace. La naiba! Probabil că încă plâng. Nici nu îmi mai dau seama când bocesc și când nu. Am senzația că n-o să mă mai opresc din plâns vreodată. Mă simt vinovată știind că îi trimiteam mesaje mătușii Jenny, atunci când a avut accidentul. Mi-e tare dor de ei amândoi. La început, plângeam numai noaptea, dar se pare că, încet-încet, lacrimile au început să mă bântuie și în timpul zilei. Credeam că, odată cu timpul, o să mă simt mai bine, dar deocamdată emoțiile mele doar s-au acumulat. Îmi simt inima mult prea plină, ca și cum, dacă mai apare o tragedie, oricât de mică, o să explodeze.

În timp ce șterg urmele de rimel, Miller îmi pregătește o pungă mare cu popcorn.

— Vrei și unt?

— Da. Pune o tonă de unt.

Arunc la coșul de gunoi șervețelele folosite. Nici măcar nu îmi pasă dacă m-am șters bine. Miller îneacă floricelele de porumb în unt.

— Nu uita: dacă vreun angajat cere să-ți vadă biletul, spune-i că ești soră-mea, îmi reamintește el, întinzându-mi punga.

Încep să mestec câteva floricele. Înainte de a mă îndrepta spre sala numărul patru, îi spun:

— Mersi, frățioare!

La auzul cuvântului, Miller se strâmbă dezgustat, ca și cum gândul de a-mi fi frate îi creează repulsie. Deci o pană să se fi gândit la mine într-un alt rol decât cel de soră.

• •

Popcornul e moale. Probabil că Miller se pregătea să închidă chioșcul de gustări, înainte să îmi dea punga asta. Nu te poți aștepta să primești popcorn proaspăt la ultima proiecție a zilei. Au un gust oribil. Sunt aproape convinsă că sunt resturile care au zăcut la fundul mașinăriei de floricele încă de azi-dimineață, când le-au pregătit.

Totuși le mănânc.

Am ales să mă așez pe ultimul rând de sus, într-un colț. În sală sunt doar două persoane, la mijloc. Nu am vrut să mă așez în fața lor pentru că plănuiam să bocesc tot filmul, dar, până la urmă, *Interstate* se dovedește îndeajuns de interesant încât îmi distrage atenția de la gândurile mele.

Nu am spus că e un film *bun*. Doar interesant.

Cel puțin personajul principal e interesant. Tipa e o dură cu păr până la umeri, care se unduiește și se leagănă la fiecare mișcare. Am fost mai atentă la părul ei decât la intriga filmului. Al meu e lung până la jumătatea spatelui. Tatei îi plăcea grozav să mă vadă cu părul lung și, ori de câte ori voiam să îl mai scurtez, reușea să mă facă să mă răzgândesc.

Îmi plimb degetele de-a lungul unui fir de păr. M-am săturat de el. Cred că o să mă duc să îl tund. E timpul pentru o schimbare.

— Salut, îmi șoptește Miller.

Ridic privirea către el. Se așază lângă mine.

— Cum e filmul?

— Nu știu. Mă gândesc să mă tund.

Miller strecoară o mână în punga cu floricele, pe urmă se sprijină de spătarul scaunului și își sprijină picioarele pe cel din față.

— Am un foarfece în spatele tejghelei.

— Nu vreau să mă tund chiar în clipa asta.

— Aha. Ei, atunci, când o să te simți pregătită. Te tund eu, dacă vii aici.

Izbucnesc în râs.

— Nu am spus că vreau să mă tunzi *tu*.

— OK, dar te avertizez: Steven e mai priceput la măturatul popcornului și la vândutul de marijuana, decât la tuns.

Dau ochii peste cap. Îmi proptesc și eu picioarele pe spătarul scaunului din fața mea.

— Ai șlapi noi?

Se uită la picioarele mele.

— Da. Am făcut niște chestii superdubioase ca să fac rost de ei.

Miller mai ia un pumn de floricele. În următoarele câteva minute, niciun dintre noi nu spune nimic.

Filmul s-a terminat. Ceilalți doi spectatori se ridică și pleacă în timp ce genericul de final se derulează pe ecran. Mâna lui Miller se strecoară iar în punga cu floricele.

Nu facem nimic greșit, deși simt că e aiurea. Înainte ca el să se așeze lângă mine, mă simțeam doar amorțită. Acum îmi simt corpul scăldat în valuri de adrenalină. Și totuși brațele noastre nici măcar nu se ating. Eu am pus stăpânire pe cotiere,

iar el s-a aplecat într-o parte, departe de mine, probabil ca să evite orice fel de contact fizic.

Chiar și așa, tot am senzația că facem ceva aiurea. Miller s-a așezat lângă fata pe care știm amândoi foarte bine că prietena lui o urăște. Mă simt vinovată și, totodată, am un sentiment plăcut.

Miller spune:

— Floricelele astea sunt vechi.

— Cele mai nasoale din viața mea.

— Văd că le-ai mâncat.

Dau din umeri.

— Nu sunt mofturoasă.

Între noi se lasă iar tăcerea. Când Miller îmi surâde, un val de căldură se rostogolește prin trupul meu. Mă uit în pungă și o scutur ca și cum încerc să găsesc niște floricele de porumb mai acătării. Nu vreau să îl privesc și să mă simt așa în prezența unui tip care are prietenă. Nu vreau să mă simt așa în prezența nimănui. Având în vedere ce s-a întâmplat săptămâna asta, am impresia că sunt o persoană de doi bani dacă am vreo trăire cât de cât plăcută. Dar Miller nu încetează să se zgâiască la mine și încă nu dă semne că ar vrea să plece. Așa că, de vreme ce nu pot să mă ridic și să plec din sală, mă simt obligată să fac conversație.

— De cât timp lucrezi aici?

— De un an.

Se foiește puțin și își găsește o poziție mai comodă.

— E o slujbă OK. Mai bine decât ai crede. Mare parte din treaba mea e să strâng după clienți și să fac ordine.

— Dar poți să vezi oricâte filme vrei, nu?

— Tocmai de-aia încă lucrez aici. O consider un fel de pregătire pentru viitoarea mea carieră. Fac cercetare.

— Care e filmul tău preferat?

— Filmul meu preferat din toate timpurile? întreabă Miller.

— Alege unul din ultimii zece ani.

— Nu pot. Există o mulțime de filme grozave. Toate îmi plac, din motive diferite. De exemplu, ador efectele speciale din *Birdman*. Iubesc interpretarea actorilor în *Strigă-mă pe numele tău*. Iar *Fantasticul domn Fox* e desenul meu animat preferat pentru că Wes Anderson e un geniu.

Îmi aruncă o privire.

— Filmul tău preferat care e?

— Nu cred că *Fantasticul domn Fox* intră la socoteală. Am impresia că e mai vechi de zece ani.

Îmi sprijin capul de spătarul scaunului și îmi pironesc privirea în tavan. E o întrebare la care e greu să răspunzi.

— În privința asta, semăn cu tine: nu știu dacă am un singur film preferat. Am tendința să judec mai mult talentul decât firul narativ. Emma Stone e actrița mea preferată, iar Adam Driver e cel mai bun actor contemporan, dar nu cred că a obținut încă rolul vieții lui. A jucat bestial în *BlacKkKlansman*, dar nu îmi prea plac celelalte filme în care a jucat.

— I-ai văzut scheciul Kylo Ren? întreabă Miller.

Mă însuflețesc și exclam:

— Da! Cel din *Saturday Night Live*, nu? Doamne, cât de comic a fost!

Zâmbesc. Îmi vine să-mi dau pumni. Mi se pare aiurea să zâmbesc când sunt atât de tristă. Miller pare singurul capabil să îmi distragă atenția de la dezastrul din viața mea, și totuși

e singura persoană în preajma căruia îmi este interzis să mă aflu. *Mersi mult, Shelby!*

Ce nasol! Nu îmi place să mă gândesc la asta. Acum stăm unul lângă celălalt, dar când o să mă întorc la școală, totul va fi la fel ca înainte. Miller o să se țină departe de mine. O să respecte relația lui cu Shelby, ceea ce nu va face decât să îmi sporească respectul pentru el.

Iar eu voi fi, în continuare, într-o stare depresivă.

— Ar trebui să plec, îi spun eu.

După ce șovăie puțin, Miller începe să se foiască pe scaun.

— Da. Pauza mea s-a terminat acum zece minute.

Ne ridicăm amândoi, însă nu pot ieși din culoar. Miller îmi stă în cale. S-a întors cu fața la mine și nu schițează niciun gest care dă de înțeles că vrea să se urnească din loc. Pur și simplu se holbează la mine, de parcă ar vrea să mai spună ceva. Sau să *facă* altceva.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, îmi zice el.

În primul moment nu înțeleg la ce se referă, dar apoi îmi pică fisa. Strâng din buze și dau din cap. Nu spun nimic. Moartea tatei și a lui Jenny e ultimul lucru la care vreau să mă gândesc.

— Ar fi trebuit să ți-o spun ieri, la înmormântare.

— Nu-i nimic, îl asigur eu. Sunt bine. Sau cel puțin o să fiu bine. La un moment dat. Așa sper, adaug eu, cu un oftat.

Miller mă privește fix, de parcă ar vrea să mă cuprindă într-o îmbrățișare. Mi-ar plăcea să o facă. În schimb, se răsucește pe călcâie și iese de pe culoar.

În drum spre ieșire, mă duc la toaletă. El aduce un coș de gunoi și începe să îl tragă după el, spre sala de cinema din care tocmai am ieșit.

— Pa, Clara!

Nu îi spun la revedere. Intru în toaletă. Nici măcar nu încerc să mă prefac că între noi totul va fi la fel data viitoare când ne vom vedea. El o să mă evite, o să se străduiască să îi fie fidel lui Shelby și toate rahaturile alea siropoase. În fine, n-are decât. Nu contează. Oricum ar fi, nu trebuie să mai interacționez cu el. Indiferent cât de bine mă simt în preajma lui, constat că, atunci când nu sunt cu el, începe să doară, iar eu nu am nevoie să adaug paie pe foc.

• •

Când ajung acasă, îmi închipui că mama mă așteaptă plină de nervi și cu chef de ceartă. Însă casa e tăcută. În camera ei, lumina e stinsă.

Când intru în dormitorul meu, descopăr cu mirare că mi-a lăsat mobilul pe pernă.

O ramură de măslin. Nu mă așteptam la asta.

Mă întind în pat și încep să îmi citesc mesajele. Lexie mă întreabă dacă mâine vin la școală. Nu aveam de gând să mă întorc așa de repede, însă gândul de a sta în casa asta mi se pare mai neplăcut decât să fiu la școală. Îi trimit un mesaj în care îi răspund că o să vin.

Deschid aplicația Instagram și mă uit la pozele din contul lui Miller. Da, știu: am zis că n-o să mai interacționez cu el, și o să mă țin de cuvânt. Dar acum trebuie să îi trimit un mesaj. Unul singur. Pe urmă putem să ne întoarcem la treburile noastre și să ne purtăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Vreau să-ți mulțumesc pentru filmul gratuit și pentru popcornul oribil. Ești cel mai de treabă frate pe care l-am avut vreodată.

Având în vedere că el mi-a dat *unfollow*, mă aștept ca mesajul meu să ajungă printre mesajele filtrate, așa că o să îl vadă peste o lună. Dar, după câteva minute, mă trezesc cu un răspuns.

Miller: Ți-ai recuperat telefonul?

Când îi citesc mesajul, zâmbesc cu toată gura și mă rostogolesc pe burtă.

Eu: Da. Când m-am întors acasă, l-am găsit pe pernă. Cred că vrea să ne împăcăm.
Miller: Mama ta pare cool.

Dau ochii peste cap. Mi se pare cam generos să asociez cuvântul ăsta cu persoana mamei.

Eu: Mama e grozavă.

Adaug un emoticon zâmbitor, sperând ca astfel răspunsul meu să pară mai credibil.

Miller: Vii mâine la școală?
Eu: Cred că da.
Miller: Bravo! Nu cred c-ar trebui să mai vorbim aici. Am impresia că Shelby îmi știe parola de Instagram.

Eu: Uau! Incredibil. O s-o ceri de nevastă în curând?
Miller: Îți cam place să râzi de relația mea.
Eu: E hobby-ul meu preferat.
Miller: Probabil că merit să fiu luat peste picior.
Eu: A fost dintotdeauna geloasă sau ai făcut tu ceva?
Miller: Nu e o persoană geloasă. E așa doar când vine vorba de tine.
Eu: Poftim?! De ce.
Miller: E o poveste lungă și plicticoasă. Noapte bună, Clara.

O poveste plicticoasă? *În fine*...Toată noaptea o să mă gândesc numai la faptul că Miller are o poveste din al cărei fir narativ fac și eu parte.

Eu: Noapte bună. Ai grijă să ștergi mesajele astea.
Miller: Le-am șters deja.

Mă zgâiesc la telefon. Știu că ar trebui să încetez cu mesajele, dar tot îi mai trimit unul.

Eu: Uite numărul meu de telefon, în caz că te alegi iar cu inima frântă.

Îi trimit numărul meu, dar Miller nu mai răspunde. Probabil că așa e cel mai bine.

Mă întorc la profilul lui de Instagram și încep să mă uit la pozele lui. Le-am mai văzut și înainte, după ce am avut prima conversație cu el. Miller face niște poze bestiale. A postat câteva în care apare împreună cu Shelby, dar majoritatea au

ca subiect diverse lucruri. Miller nu apare de unul singur în nicio fotografie. Dintr-un motiv necunoscut, chestia asta îmi place.

Fotografia care îmi atrage atenția cel mai mult e una alb-negru, care înfățișează indicatorul de limită a orașului. Izbucnesc în râs. Apăs de două ori pe poză, în semn că îmi place.

Dintr-odată, primesc un SMS de la un număr necunoscut.

Ești o scandalagioaică.

Mesajul ăsta mă face să râd. Nu i-am dat *like* pozei lui de pe Instagram cu rea-intenție. Chiar mi s-a părut amuzantă și, pentru o secundă, am uitat că, apreciindu-i public poza, e posibil ca Shelby să intre iar la bănuieli.

Îi înregistrez imediat numărul în mobilul meu. Mă întreb dacă el o să-l înregistreze pe al meu cu un nume fals sau cu numele meu real. Dacă ar ști că Miller are numărul meu de telefon în agenda telefonului, Shelby ar face scandal. Sunt convinsă că, dacă știe parola de Instagram a lui Miller, își bagă nasul și prin telefonul lui.

Eu: Mi-ai înregistrat numărul sub un nume fals?
Miller: Mi-a trecut prin minte. Ce zici de „Jason"?
Eu: E un nume bun. Toată lumea știe câte un Jason. Prietena ta n-ar intra la bănuieli.

Zâmbesc, dar surâsul meu piere curând. Îmi aduc aminte ultimul mesaj pe care mătușa Jenny mi l-a trimis: „Crede-mă, nu vrei să fii «cealaltă fată»".

Are dreptate. Mătușa avea întotdeauna dreptate. *Ce naiba o fi în capul meu?*

Eu: Las-o baltă. Nu îmi înregistra numărul sub un nume fals. Nu vreau să apar drept „Jason" în telefonul tău și nici să mă dau drept sora ta, la cinematograf. Sună-mă atunci când pentru tine pot fi Clara, pur și simplu.

Cele trei puncte apar pe ecranul mobilului. Apoi dispar.

Miller nu îmi răspunde.

După câteva minute, fac o captură de ecran cu schimbul nostru de mesaje și pe urmă șterg numărul lui Miller din memoria telefonului.

CAPITOLUL NOUĂ

Morgan

Abia am adormit, când aud bătăi puternice în ușa de la intrare. Tresar din somn. Mă ridic în capul oaselor și întind brațul, vrând să îl zgâlțâi pe Chris.

Partea lui de pat e goală.

Mă zgâiesc la așternuturi și mă întreb când voi înceta să fac asemenea gesturi. Au trecut aproape două săptămâni de la moartea lor, dar eu tot mai iau mobilul, dând să îi telefonez lui Jenny sau lui Chris. A devenit ceva atât de firesc pentru mine, încât uit ce s-a întâmplat. Iar când îmi amintesc, sunt nevoită să retrăiesc suferința de a-i fi pierdut.

O altă bătaie. Indiferent dacă sunt sau nu pregătită să văd cine e la ușă, trebuie să cobor și să văd ce se petrece. Bătăile inimii mele se întețesc. Altădată, când ceva neașteptat se întâmpla în toiul nopții, Chris se ocupa întotdeauna.

Îmi pun halatul și mă grăbesc să ajung la ușă înainte ca zgomotul să o trezească pe Clara. Bătăile nu mai contenesc, iar asta mă enervează. Sper că nu doamna Nettle a venit la ușa mea, ca să mă acuze de mai știu eu ce. Odată, ne-a trezit la două dimineața ca să se plângă că o veveriță se urcase în copacul din curtea noastră.

Aprind becul din verandă și mă uit pe vizor. Descopăr ușurată că nu e doamna Nettle. Îl văd pe Jonah, răvășit și strângându-l pe Elijah la piept. Însă ușurarea mea durează doar o clipă, fiindcă îmi amintesc că e douăsprezece noaptea, iar Jonah nu vine așa, nitam-nisam, în toiul nopții. Probabil că Elijah a pățit ceva.

Îi deschid.

— E totul în ordine?

John clatină din cap. Are o privire rătăcită. Se strecoară înăuntru, pe lângă mine.

— Nu.

Închid ușa.

— Elijah are febră?

— Nu. Se simte bine, îmi răspunde Jonah.

Sunt nedumerită.

— Păi, tocmai ai spus că nu e bine.

— *El* se simte bine. *Eu* nu mă simt bine.

Îmi întinde bebelușul. Pentru orice eventualitate, îi verific fruntea, să văd dacă arde. Nu are febră, așa că încep să mă uit dacă are vreo iritație.

— Se simte *bine*, îmi repetă Jonah. E fericit, a mâncat, dar eu...

Clatină din cap și se duce spre ușa de la intrare, dar fără Elijah.

— Nu mai pot. Nu pot să fac chestia asta.

Mă cuprinde un sentiment apăsător. Mă grăbesc să îl prind pe Jonah din urmă și îi tai calea. Mă sprijin de ușa de la intrare.

— Cum adică nu poți să *faci* chestia asta?

Se dă înapoi un pas și se uită în altă parte. Își întrepătrunde degetele la ceafă. Acum îmi dau seama: ceea ce la început mi s-a părut a fi teamă nu e altceva decât un sentiment de pustiire. Nici măcar nu e nevoie să îmi explice de ce e așa de supărat. Știu motivul.

Jonah se răsucește spre mine. Are lacrimi în ochi. În privirea lui se citește o suferință enormă.

— În seara asta, Elijah a zâmbit pentru prima oară.

Tace pentru câteva momente, ca și cum ceea ce urmează să spună e prea dureros pentru a fi exprimat, după care adaugă:

— Elijah — fiul *meu* — are *zâmbetul* lui Chris!

Nu, nu, nu. Clatin din cap. Suferința se revarsă în valuri din trupul lui Jonah. Aud o ușă. Clara probabil s-a trezit. Expresia mea de compătimire se transformă brusc într-una rugătoare.

— Te rog, nu acum, îl implor eu, în șoaptă. Nu vreau să audă ce au făcut. O s-o distrugă.

Ochii lui se uită peste umărul meu.

Aud glasul Clarei:

— Ce se petrece?

Mă răsucesc pe călcâie. Clara stă în hol, somnoroasă, frecându-se la ochi.

— Nu pot să fac chestia asta. Îmi pare rău, mormăie Jonah, apoi deschide ușa de la intrare și pleacă.

Îi întind Clarei bebelușul și îi zic:

— Mă-ntorc imediat.

Când ies pe ușa din față și alerg după el, Jonah aproape a ajuns la mașina lui. Mă aude și se răsucește spre mine.

— De ce m-a mințit Jenny despre ceva *atât de important*?

Jonah e în agonie. Se ia de păr, apoi lovește capota cu palmele, de parcă nu știe ce să facă cu mâinile. Își ține capul plecat. Pare înfrânt.

— Una e să aibă o aventură, dar e groaznic că m-a dus de nas, ca să mă convingă că eu sunt tatăl *copilului* ei! Ce fel de om e capabil de așa ceva, Morgan?

Se desprinde de capotă și se apropie de mine, cu pași mari. Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat. Mă dau în spate.

— Tu știai că Elijah nu e al meu?

Mă privește ca și cum aș fi complicea lui Jenny.

— De aia a apărut din senin la înmormântarea tatălui meu, anul trecut? Voia să ascundă cine a lăsat-o însărcinată? Asta a fost planul ei, de la bun început?

Vorbele lui mă dor. Normal că nu am știut. Abia de curând am început să bănuiesc că există posibilitatea ca Elijah să fie fiul lui Chris.

— Chiar crezi că i-aș fi lăsat să scape basma curată? îl întreb.

Într-un gest de frustrare, Jonah își cuprinde capul în mâini, apoi ridică brațele spre cer.

— Nu știu! Tu ai fost soția lui jumătate de viață. Cum de *nu* ai bănuit că Chris e tatăl lui Elijah?

Dă să se întoarcă la mașină, dar îi vine o altă idee. Sunt convinsă că va spune ceva care o să mă înfurie și mai tare.

— Morgan, ai știut că și-o trăgeau? În adâncul tău, sigur ți-ai dat seama. Dar știm amândoi cât de pricepută ești la a nu observa ce se petrece chiar sub nasul tău!

O, da. Chiar că sunt mai furioasă decât eram acum zece secunde.

Jonah face un pas înapoi, parcă lovit de propriile cuvinte. Supărarea i se domolește. Acum, ochii lui mă roagă să îl iert.

— Ai terminat?

Jonah dă din cap.

— Unde e geanta cu lucrurile lui Elijah?

Jonah ia geanta din mașină, apoi mi-o aduce. Se holbează la betonul aleii, așteptând să mă îndepărtez.

— Jonah, copilul te are doar *pe tine*.

Mă privește, apoi clatină încet din cap.

— De fapt, doar *pe tine* te are. E copilul surorii tale. Nu are nicio trăsătură de-a mea, nu avem același sânge.

Vorbele lui sunt lipsite de amărăciunea de adineauri. În clipa asta, Jonah e tăcut și absolut devastat.

Mă uit rugător la el. Nici nu îmi pot închipui cum se simte, deci mă străduiesc să nu îl judec după reacția asta. Îl iubește pe Elijah. Oricât de rănit se simte acum, nu poate să abandoneze un bebeluș pe care îl crește de două luni. Dacă o va face, va regreta. Îi vorbesc blând:

— Du-te acasă. Culcă-te. Poți veni aici mâine-dimineață, să îl iei pe Elijah.

Mă întorc în casă. Trântesc involuntar ușa. Bebelușul se trezește și începe să plângă. Clara s-a așezat pe canapea, ținându-l în brațe. Îl iau eu, ca ea să se poată duce la culcare.

— Ce-a pățit Jonah? se interesează Clara. Părea supărat.

Deși nu mă pricep să mint, încerc să minimalizez situația cât pot de mult.

— E foarte obosit. I-am zis să îl lase pe Elijah aici, ca Jonah să se poată odihni.

Clara se uită lung la mine. Știe că mint, dar nu insistă. Când trece pe lângă mine, dă ochii peste cap.

Îl iau pe Elijah și mă duc în camera mea. Mă așez pe pat, ținându-l în brațe. S-a trezit de-a binelea, dar nu mai plânge. Zâmbește.

Jonah are dreptate. Când bebelușul surâde, în bărbie îi apare o gropiță adâncă.

E *leit* Chris.

CAPITOLUL ZECE

Clara

Toată lumea a crezut că luni Jonah o să se întoarcă la școală, dar nu a venit. Mama mi-a spus că o să vină luni, ca să îl ia pe Elijah, dar e deja miercuri, și nici urmă de Jonah.

Habar nu am ce se întâmplă. Mama nu îmi spune nimic. Când Lexie vine la mine, după ultima oră de curs, și mă întreabă „Care-i faza cu Unchiul Profesor?", nu știu ce să îi răspund.

Închid ușa dulăpiorului și dau din umeri.

— Nu știu. Cred că are o cădere nervoasă. Duminică noaptea, ni l-a adus pe Elijah și l-a lăsat la noi. Înainte să iasă valvârtej din casă, a spus: „Nu pot să fac chestia asta. Îmi pare rău".

— Rahat! Adică Elijah încă e acasă la voi?

Felul nonșalant în care Lexie mestecă gumă lasă impresia că discutăm despre când vom merge la mall, nu despre posibilitatea ca Jonah să își abandoneze fiul.

— Exact.

Lexie se sprijină de un dulap și declară:

— Nu-i a bună.

— Nu-i grav. Probabil că Jonah o să treacă azi pe la noi, să îl ia. Cred că pur și simplu are nevoie să recupereze niște ore de somn.

Lexie și-a dat seama că inventez scuze pentru Jonah.

Prietena mea ridică din umeri și sparge un balon de gumă.

— Mda, poate, îmi zice ea. Dar te avertizez: taică-miu „recuperează niște ore de somn" de treisprezece ani încoace.

Izbucnesc în râs. Jonah nu seamănă deloc cu tatăl lui Lexie. Știu sigur, chiar dacă nu l-am cunoscut niciodată. Jonah nu i-ar face niciodată una ca asta lui Elijah.

Lexie povestește:

— Mama mi-a zis că într-un an, a doua zi după Crăciun, tata a ieșit din casă cu o falcă în cer și cu alta-n pământ, a urlat „Nu mai pot!", apoi a plecat și nu s-a mai întors.

Lexie sparge încă un balon de gumă.

— Taică-miu știe una și bună: că nu mai poate. De treisprezece ani „nu mai poate".

Tace brusc și se uită undeva, dincolo de umărul meu. Ceva sau *cineva* i-a atras atenția.

Mă răsucesc și văd că Miller se îndreaptă spre noi. Ochii lui poposesc asupra mea și, pentru trei secunde, îmi susține privirea. E atât de concentrat asupra mea, încât, când trece pe lângă noi, se forțează să întoarcă, în cele din urmă, capul.

Nu am mai vorbit cu el din seara aia, când am schimbat mesaje. Îmi place și, totodată, nu îmi place că nu se ține după mine. Vreau ca Miller să fie o persoană de treabă, însă, pe de altă parte, mi-ar plăcea să nu țină așa de mult la relația cu Shelby.

Lexie fluieră a mirare și declară:

— Am simțit chestia asta.

Dau ochii peste cap și o contrazic:

— Ba n-ai simțit nimic.

— Ba da. Ți-a aruncat privirea aia... ca și cum...

— Hai să reluăm discuția despre Jonah, îi propun, îndepărtându-mă de dulapul meu. E un tată bun. Doar că are și el nevoie de o pauză.

— Pun pariu pe cincizeci de dolari că nu se mai întoarce.

Ne ducem spre ieșirea care dă în parcarea școlii.

— La ce te referi? întreb eu. Că nu se mai întoarce la școală sau la Elijah?

— La ambele. Din câte știu, Jonah s-a mutat aici doar fiindcă Jenny a rămas însărcinată. Probabil că avea o viață în alt oraș și vrea să și-o continue. Poate vrea să o ia de la capăt. Să pretindă că anul ăsta nici n-a existat.

— Ești îngrozitoare! o apostrofez eu.

— Nu. *Bărbații* sunt îngrozitori. Iar tații sunt cei mai răi.

Auzindu-i comentariul, umerii mi se gârbovesc puțin. Oftez și mă gândesc la tata.

— Nu și tata. Tatăl meu era minunat.

Lexie se oprește din mers.

— Iartă-mă, Clara. Sunt o idioată.

O iau de mână și o trag după mine.

— Nu-i nimic. Să știi că nu ai dreptate. Jonah seamănă cu tata. E unul dintre bărbații de treabă. Îl iubește prea mult pe Elijah. N-o să-l părăsească.

După ce mai înaintăm doi metri, Lexie se oprește din nou. Mă răsucesc cu spatele spre parcare și îmi măsor prietena din priviri.

— Ce s-a întâmplat?

— Miller a parcat chiar lângă mașina ta.

Fac ochii mari.

— Pe bune?

— Da. Am nevoie să mă duci acasă cu mașina, dar, dacă Miller vrea să discutați, nu am chef să fiu a cincea roată la căruță. O să intru în școală. Dă-mi un mesaj când pot ieși.

— OK.

Inima mi se strânge de neliniște.

— Ești o mincinoasă, declară Lexie. Ești în limbă după el. Dacă mai spui o singură dată cuvântul „neînsemnat" când vorbești despre Miller, să știi că te pocnesc.

— Bine.

Lexie se întoarce în școală, iar eu inspir adânc. Mă apropii de mașina mea, prefăcându-mă că nu observ camioneta lui Miller decât când ajung la portiera din dreptul șoferului. Geamurile camionetei sunt ridicate, motorul e pornit. Miller pur și simplu stă la volan. Se uită în gol și suge o acadea. Nici măcar nu mă bagă în seamă.

Cel mai probabil, nu a observat că a parcat lângă mașina mea, iar eu mi-am închipuit că a făcut-o intenționat. Mă simt ca o proastă.

Dau să urc la volan, dar încremenesc când Miller deschide portiera din dreptul meu.

Pe urmă întoarce încet capul spre mine și îmi aruncă o privire care îmi dă de înțeles că se așteaptă să urc în camioneta lui.

Stau pe gânduri, încercând să iau o decizie. Îmi place cum mă simt lângă el, așa că, deși știu că nu ar trebui să îi ofer satisfacția gândului că e de ajuns să se uite o singură dată la mine ca să mă convingă să urc în mașina lui, până la urmă o fac. Sunt de-a dreptul jalnică.

După ce închid portiera, ai crede că înăuntrul camionetei e încărcat de o energie aproape electrică. Tăcerea dintre noi nu face decât să accentueze tensiunea. Simt cum pulsul mi se zbate în stomac, în piept, în scobitura gâtului, ca și cum inima mea s-a mărit și amenință să îmi umple tot trunchiul.

Capul lui se sprijină de scaun. Își ține corpul îndreptat înainte, dar Miller e cu ochii pe mine. Și eu mă uit la el cu coada ochiului, deși nu sunt la fel de relaxată ca el. Stau foarte dreaptă, cu spinarea lipită de scaun.

Se pare că totuși mașina lui are sistem de aer condiționat. I-a dat drumul la maximum, iar curentul de aer îmi spulberă șuvițele, trimițându-mi fire de păr în față. Închid supapa aerului condiționat, apoi îmi îndepărtez o șuviță de păr care mi s-a lipit de buze. Miller îmi urmărește fiecare mișcare. Pentru o clipă, ochii lui poposesc pe gura mea.

Felul în care mă privește îmi stârnește o senzație ciudată. Ca și cum nu ar fi de ajuns că simpla lui prezență îmi provoacă o reacție fizică, ochii lui coboară și mai mult, până în dreptul pieptului meu care se zbate, chinuindu-se să respire.

Scoate din gură acadeua. Degetele lui se încleștează pe volan și își mută privirea în altă parte.

— M-am răzgândit. Te rog să cobori din camioneta mea.

Cuvintele astea mă zăpăcesc. Nu înțeleg deloc.

— În legătură cu ce te-ai răzgândit?

Se uită iar la mine. Pare foarte nehotărât. Trage încet aer în piept.

— Nu știu. Când ești aproape, mă simt foarte confuz.

El se simte confuz în preajma *mea*? Încep să zâmbesc.

Miller se încruntă.

Nu am idee ce se întâmplă în clipa asta. Nu îmi dau seama dacă îmi place sau nu. Tot ce știu e că, indiferent din ce motiv mă simt așa în prezența lui, nu o să mă pot împotrivi la nesfârșit. Privirea pe care mi-o aruncă Miller sugerează că nici el nu mai rezistă multă vreme.

— Miller, trebuie neapărat să te aduni.

Încuviințează din cap.

— Crede-mă că știu. Tocmai de asta te rog să cobori din camioneta mea.

Interacțiunea asta e atât de bizară, încât nu mă pot abține să râd. În cele din urmă, hohotele mele îi stârnesc și lui un zâmbet. Însă în secunda următoare geme de exasperare, apoi strânge volanul cu ambele mâini și își apasă fruntea de el.

— *Te rog*, Clara, coboară din mașină.

Ar trebui să mă simt prost că în clipa asta pare să ducă un fel de luptă morală. Îmi place ideea că e posibil ca Miller să se simtă atras de mine.

Încerc să nu uit de Shelby. Gândul că are o iubită la care ține și pe care o respectă mă împiedică să mă năpustesc la el

și să îl sărut, așa cum mi-aș dori. Pe de altă parte, din moment ce încă sunt aici, deși m-a rugat de trei ori să cobor, e limpede că nu fac mare lucru ca să îl ajut să se controleze.

De fapt, poate că înrăutățesc situația: întind o mână și îi iau acadeaua.

— Miller?

Întoarce capul spre mine și mă privește.

— Și eu mă simt confuză din cauza ta.

Îmi strecor în gură acadeaua lui și apuc mânerul portierei.

Se uită cum cobor. Îndată ce închid portiera, Miller o șterge iute din parcare, de parcă abia aștepta să mă lase în urmă.

Urc în mașina mea. Sunt convinsă că mătușa Jenny s-a înșelat într-o privință. A spus că fetele sunt mai sucite decât băieții, dar nu sunt deloc de acord.

Aștept ca Miller să se facă nevăzut și apoi dau să ies din parcare. Când aproape ajung în stradă, mă sună Lexie.

Rahat! Am uitat de ea.

Îi răspund:

— Iartă-mă! Mă întorc acum să te iau.

— M-ai uitat.

— Știu. Sunt îngrozitoare. Vin imediat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Morgan

Două luni, șase săptămâni și treisprezece zile. La ultimul meu calcul, atât *ar fi trebuit* să ne ajungă banii de pe urma asigurării de viață a lui Chris — asta, în cel mai rău caz. Dar, fiindcă acum se adaugă și costul îngrijirii unui bebeluș, o să ajungem în pragul sărăciei. Dacă trebuie să am grijă de un copil mic, nu pot să mă angajez. Dacă nu am o slujbă, nu îmi pot permite să îl las pe Elijah la creșă. Nu pot să îl dau în judecată pe Jonah și să îi cer pensie alimentară, pentru că nu el este tatăl copilului.

Când Elijah începe să plângă, aranjez documentele într-un teanc și mă duc la el. *Din nou.* Am crezut că e foarte diferit de cum era Clara când era mică, dar încep să cred că m-am înșelat. În ultimele zile, a plâns aproape încontinuu. Din când în când, mai și doarme, dar, în mare, plânge. Sunt convinsă

că starea lui se explică prin faptul că nu mă cunoaște. S-a obișnuit cu Jenny, dar de ceva timp nu i-a mai auzit glasul. Iar vocea lui Jonah nu a mai auzit-o de duminică noaptea. Fac eforturi să mă prefac că totul se va rezolva, dar nu mă pot abține să îmi fac griji, pentru că Jonah nu îmi răspunde la mesaje.

E foarte posibil să nu se mai întoarcă. Nu îl pot învinui. Are dreptate: eu sunt singura rudă de sânge a lui Elijah. Se pare că, într-adevăr, acum eu sunt răspunzătoare pentru băiețel. Chiar dacă numele lui Jonah apare pe certificatul de naștere, el nu are nicio obligație să crească un copil conceput de sora mea și de soțul meu.

Speram că Jonah și Elijah au petrecut împreună destul timp ca între ei să se țeasă acea legătură indestructibilă părinte-copil. Am sperat că Jonah o să-și vină în fire, că o să se întoarcă aici cu coada între picioare, dar nu s-a întâmplat așa. E a patra zi de când Jonah mi l-a lăsat pe Elijah. Din câte se pare, va trebui să cresc un nou-născut în mijlocul acestui haos.

Azi-noapte eram în sufragerie, cu Elijah în brațe, în timp ce el a plâns o oră întreagă, când am început să râd isteric. M-am întrebat dacă nu cumva o iau razna. În filme, așa sunt descriși oamenii nebuni: râd în situații foarte serioase, în care ar fi cazul să aibă o reacție mai potrivită. Nu îmi puteam stăpâni râsul la gândul că viața mea e complet la pământ. Este. La. Pământ. Soțul meu e mort. Sora mea e moartă. Trebuie să cresc singură copilul lor ilegitim, iar fiica mea abia dacă îmi vorbește. Nu mă pot descurca.

Și nici măcar nu pot să evadez un pic din toată nebunia asta, fiindcă nenorocitul de televizor e tot stricat.

— Ar trebui să le telefonez.

— Cui?

Mă mir că s-a întors Clara. Nici măcar nu am auzit-o intrând în casă.

— Cui vrei să-i telefonezi?

Nu mi-am dat seama că am vorbit cu voce tare.

— Celor de la compania de cablu. Mi-e dor să mă uit la televizor.

Clara clatină din cap, parcă vrând să spună: „Mamă, televiziunea prin cablu e istorie". Se apropie și îl ia pe Elijah în brațe.

În orașul nostru există doi furnizori de televiziune prin cablu. Printr-un noroc, nimeresc compania cu care avem contract. Stau în așteptare mult timp, până reușesc să stabilesc cu ei o oră și o zi în care vor trimite pe cineva aici. Așezată pe canapea, Clara se uită la mine și întreabă:

— Ai dormit?

Probabil a văzut că port aceleași haine de ieri și că nu m-am pieptănat. Nici nu îmi aduc aminte dacă m-am spălat pe dinți. De obicei, o fac înainte de culcare și imediat ce mă trezesc. Clara are dreptate. *Nu* am dormit. Mă întreb cât timp poți rezista fără somn.

În cazul lui Elijah, răspunsul pare să fie șapte ore. Atât timp a trecut de la ultimul lui somn până la cel de acum.

— Sună-l pe Jonah și spune-i să vină să-și ia fiul. Pari în pragul unei căderi nervoase, îmi zice Clara.

Evit să îi răspund. Îl iau pe Elijah din brațele ei.

— Vrei să te duci să cumperi scutece? A mai rămas doar unul, și trebuie să îl schimb.

— Nu poate să-ți aducă Jonah scutece? vrea Clara să știe. Nu e sarcina lui?

Îmi feresc privirea. Fiica mea se zgâiește la mine.

— Fii îngăduitoare cu Jonah. E extrem de bulversat.

— Și noi suntem la fel, protestează Clara. Dar asta nu înseamnă că noi am părăsi un nou-născut.

— Nu ai cum să înțelegi. Jonah are nevoie de puțin timp. Portofelul meu e în bucătărie, îi zic Clarei.

Chiar dacă mi-ar plăcea să zic ceva de Jonah, îi țin partea în continuare.

Clara ia banii și pleacă la magazin.

Când rămân singură cu Elijah, îl întind pe pătuțul pe care i l-am improvizat. În sfârșit, a adormit. Nu știu cât o să dureze, așa că profit și mă duc să îi spăl biberoanele în chiuveta din bucătărie.

A trebuit să-l trecem pe lapte praf, dar se pare că îi priește. Singurul neajuns e că acum am mult mai multe vase de spălat.

Tocmai clătesc un biberon, când mă podidește plânsul. În ultimul timp, când încep să plâng nu mă mai pot opri. Plâng noaptea, cu Elijah lângă mine. Plâng ziua, tot cu el. Plâng în duș. Plâng în mașină.

Simt o durere de cap necontenită și o suferință permanentă. Uneori, aș vrea ca totul să se termine. Totul. Să se sfârșească lumea.

Îți dai seama că viața ta se duce pe apa sâmbetei atunci când plângi și te rogi să vină sfârșitul lumii în timp ce speli biberoane.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Clara

Există mai multe moduri de a ajunge de acasă la magazin, de acasă la școală, de acasă până aproape oriunde în oraș. Cea mai scurtă rută e cea care duce pe șoseaua principală, prin centrul orașului. O altă rută este centura ocolitoare. Îmi vine cam peste mână, dar de aproape două săptămâni, doar pe aici o iau.

Pentru că e singura rută care mă poartă prin dreptul casei lui Miller Adams.

Indicatorul de limită a orașului a fost mutat încă puțin. Acum înțeleg de ce Miller îl deplasează încetul cu încetul. E greu să observi o mutare de cinci metri, în fiecare săptămână. Însă eu am observat. De fiecare dată când văd că indicatorul e pus în altă parte, zâmbesc.

Trec cu mașina pe aici sperând să îl văd iar pe marginea drumului. Așa, aș avea o scuză să opresc. Dar nu îl văd.

Îmi continui drumul spre magazin, ca să cumpăr scutece, deși nu am idee ce fel de scutece să iau sau ce mărime trebuie să aibă. Ajung la magazin și îi trimis SMS mamei ca să o întreb, dar nu îmi răspunde. Probabil că e ocupată cu Elijah.

Derulez agenda mobilului, până când dau de numărul lui Jonah. Mă zgâiesc la el și mă întreb de ce mama refuză să îl sune, ca să îl roage să îi aducă scutece. Pe deasupra, sunt curioasă de ce i l-a lăsat mamei pe Elijah atâta timp.

Când mama mi-a spus că Jonah are nevoie de o pauză, am știut că minte. Expresia din ochii ei a dat-o de gol. E îngrijorată. Mama speră că Jonah are nevoie *doar* de o pauză.

Dar dacă Lexie are dreptate? Dacă Jonah hotărăște să nu se întoarcă după Elijah?

În cazul ăsta, o să adăugăm încă ceva pe lista noastră de tragedii pentru care eu sunt de vină. Jonah e stresat pentru că a pierdut-o pe mama fiului său și pentru că habar nu are cum să îl crească. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă eu nu i-aș fi trimis SMS-uri mătușii.

Trebuie să găsesc o soluție, dar nu am cum, fiindcă nu știu ce anume se întâmplă.

Hotărăsc să nu îl sun pe Jonah. Îmi strecor mobilul în buzunar și ies din magazin fără să cumpăr scutece, apoi conduc până la casa lui Jonah. Nu am altă soluție, pentru că mătușa nu mai e aici ca să îmi ofere răspunsuri, iar mama nu e sinceră cu mine. Cea mai bună metodă de a obține răspunsuri e să mă duc direct la sursă.

Când mă apropii de ușa de la intrare, aud televizorul. Oftez ușurată: dacă televizorul e aprins, atunci probabil că Jonah nu a șters-o din oraș. *Încă.* Apăs butonul soneriei și aud foșnete în spatele ușii. Apoi, pași.

Se aud tot mai slab, de parcă Jonah se îndepărtează de ușa de la intrare, încercând să își evite musafirul. Bat tare în ușă. Vreau să știe că nu am de gând să plec de aici până nu îmi deschide. Dacă e nevoie, o să intru pe geam.

— Jonah!

Niciun răspuns. Apăs clanța, dar ușa e încuiată, așa că bat iar la ușă cu mâna dreaptă, în vreme ce apăs butonul soneriei cu stânga. Fac chestia asta timp de treizeci de secunde, în continuu. Pe urmă aud iar pași.

Ușa se deschide. Jonah tocmai trage pe el un tricou.

— Ai putea măcar să mă lași să mă îmbrac, îmi zice el, cu reproș.

Deși încă nu m-a invitat înăuntru, împing ușa și intru pe lângă el. Ultima dată, am fost pe aici cu o săptămână înainte de moartea lui Jenny. E de necrezut cât de delăsători pot deveni bărbații!

Recunosc că în casa lui nu e de-a dreptul dezgustător, dar cu siguranță e destul de jalnic: haine împrăștiate pe podea, cutii goale de pizza lăsate pe masă, două pungi de chipsuri desfăcute, pe canapea. Parcă jenat de starea propriei case — *pe bună dreptate* —, Jonah începe să strângă resturile și le duce în bucătărie.

— Ce crezi că faci? îl întreb.

Dă să arunce totul în coșul de gunoi, dar coșul aproape că dă pe dinafară. Jonah pune resturile pe blatul de bucătărie, lângă un morman de ambalaje.

— Curățenie.

Dă la o parte capacul coșului și începe să înnoade sacul de gunoi.

— Știi ce vreau să zic. De ce i l-ai lăsat mamei pe Elijah de duminică până acum?

Jonah scoate sacul din coș și îl așază pe podea, lângă ușa care dă spre garaj. Se oprește în loc și se uită la mine. S-ar putea ca de data asta să îmi răspundă sincer. Dar apoi clatină din cap.

— Nu ai cum să înțelegi.

M-am săturat până peste cap să aud replica asta. Adulții au impresia că, dacă ai șaisprezece ani, nu ești capabil să înțelegi ce ți se spune. Înțeleg destul de multe și știu bine că absolut nimic din lume nu ar trebui să țină un părinte departe de propriul copil. Nici măcar suferința.

— Măcar îți pasă de soarta lui Elijah?

Jonah pare jignit de întrebarea mea.

— Sigur că îmi pasă.

— Nu prea s-ar zice.

— Nu sunt în apele mele.

Izbucnesc în râs.

— Nici mama nu e în apele ei. Și-a pierdut sora și soțul.

Jonah îmi răspunde sec:

— Eu mi-am pierdut cel mai bun prieten, logodnica și pe mama fiului meu.

— Iar acum, ți-ai pierdut fiul. Da, mi se pare corect, îl ironizez eu.

Cu un oftat, Jonah se sprijină de blatul de bucătărie. Coboară privirea în podea, iar eu simt că prezența mea îi stârnește un sentiment de vinovăție. *Perfect!* Merită să se simtă vinovat. Dar încă nu am terminat de vorbit.

— Ai impresia că suferi mai mult decât mama?

Jonah răspunde instantaneu și cu hotărâre:

— Nu.

— Și atunci, de ce pui pe umerii ei responsabilitățile tale? Nu suferă mai puțin decât tine, iar acum i-ai lăsat copilul pe cap, de parcă suferința ta e mai importantă decât lucrurile pe care mama e nevoită să le îndure.

Jonah cugetă la vorbele mele. Pe măsură ce le conștientizează sensul, pare din ce în ce mai vinovat. Se desprinde brusc de blat și îmi întoarce spatele, ca și cum simpla mea prezență îi provoacă remușcare.

— Aseară, Elijah a reușit și s-a răsucit pe cealaltă parte.

Se întoarce iute spre mine și mă privește în ochi.

— Serios?

Clatin din cap.

— Nu. Dar o s-o facă în curând, iar tu nu vei fi de față.

Jonah strânge din dinți. Intuiesc schimbarea care se produce înăuntrul său cu câteva secunde înainte să apară.

— Ce naiba fac? șoptește el ca pentru sine.

Se repede la masa din sufragerie și ia cheile mașinii. Se duce la ușa care dă spre garaj.

— Unde pleci?

După ce șovăie o clipă, Jonah se răsucește spre mine.

— Mă duc să îl iau pe fiul meu.

Strig în urma lui:

— Pentru cincizeci de dolari, rămân și fac curat în casă!

Jonah se întoarce din drum, își scoate portofelul din buzunar. Îmi întinde două bancnote de douăzeci de dolari și una de zece. Apoi face un gest neașteptat. Se apleacă și mă sărută pe frunte. Apoi mă privește pătrunzător.

— Mulțumesc, Clara!

Zâmbesc și flutur bancnotele în aer. Știu că nu îmi mulțumește pentru că m-am oferit să fac curățenie, ci pentru că l-am ajutat să își bage mințile în cap.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Morgan

Când aud ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se, sunt în spălătorie și spăl hainele lui Elijah. Probabil că s-a întors Clara. Încă plâng, ceea ce nu e de mirare. Îmi șterg ochii, pornesc uscătorul și mă duc în sufragerie.

Mă opresc în loc, ca țintuită.

Jonah stă în sufrageria mea.

Elijah e în brațele lui. Jonah îl leagănă la piept, îl sărută necontenit pe creștet, șoptindu-i:

— Iartă-mă. Tăticului tău îi pare foarte, foarte rău.

Nu vreau să le stric momentul. E ciudat că acum mă simt înduioșată, deși cu câteva minute în urmă eram furioasă. Judecând după expresia de pe chipul lui Jonah, și-a dat seama că nu poate să îl părăsească pe Elijah. Nu contează cine e tatăl lui biologic. Jonah l-a crescut până acum. Elijah îl

cunoaște și îl iubește pe el. Mă bucur că Jonah nu mi-a confirmat cele mai negre temeri.

Îi las singuri. Mă duc în dormitorul meu și pregătesc geanta cu lucrurile copilului. Când mă întorc în sufragerie, observ că Jonah e în același loc. Nu a lăsat bebelușul din brațe, de parcă nu mai pridideşte să ceară iertare. Ca și cum Elijah ar înțelege ce se întâmplă.

Jonah ridică ochii. Schimbăm o privire. Deși mă simt ușurată că dragostea lui pentru Elijah a învins faptul că e posibil să nu fie copilul lui, tot sunt iritată că i-au trebuit patru zile ca să se dezmeticească.

— Dacă îl mai părăsești o dată, cer custodia lui Elijah, îl previn eu.

Imediat, Jonah se apropie de mine și mă cuprinde cu brațul liber, strecurându-mi capul sub bărbia lui.

— Iartă-mă, Morgan. Nu știu ce-a fost în capul meu.

Din glasul lui răzbate disperarea, de parcă se teme că nu îl voi ierta.

— Îmi pare foarte rău.

Nici măcar nu îl pot *învinui*.

Dacă Jenny și Chris nu ar fi morți, aș fi în stare să îi omor cu mâna mea pentru ceea ce i-au făcut lui Jonah. În ultimele zile, doar la asta m-am putut gândi. Jenny trebuie să fi știut că există probabilitatea ca tatăl să fie Chris. Iar dacă ea a știut, înseamnă că și *Chris* a știut. M-am întrebat întruna de ce l-au lăsat pe Jonah să creadă că el e tatăl. Singura explicație pe care am găsit-o nu mi se pare îndeajuns de bună.

Cred că au păstrat secretul deoarece s-au temut de consecințele pe care adevărul le-ar fi atras după sine. Clara nu i-ar

fi iertat niciodată. Ei doi ar fi făcut tot posibilul ca fiica mea să nu afle adevărul, chiar dacă asta presupunea să îl amestece și pe Jonah.

De dragul Clarei, sunt ușurată că planul lor a reușit.

Dar sunt groaznic de furioasă în numele lui Jonah și al lui Elijah.

De asta nu îi mai spun lui Jonah nimic care l-ar putea face să se simtă vinovat. A avut nevoie de timp să se obișnuiască. La urma urmei, a primit o veste devastatoare. Nu e nevoie să se simtă vinovat. Acum nu contează decât că s-a întors și că îi pare rău.

Jonah încă mă ține aproape de el, încă își cere scuze, de parcă eu merit mai multe scuze decât copilul. Nu am nevoie de ele. Îl înțeleg foarte bine. Îmi pare bine că Elijah nu va crește fără tată. Asta a fost grija mea cea mai mare.

Mă desprind de el și îi întind geanta cu lucrurile bebelușului.

— Au rămas la uscat niște body-uri de-ale lui. Poți să vii după ele săptămâna asta.

— Mulțumesc.

Sărută iar fruntea lui Elijah. După ce îl privește o clipă, se pregătește de plecare. Îi conduc până la ușă. Jonah se răsucește spre mine și repetă, cu multă convingere:

— Mulțumesc.

— E-n regulă, Jonah. Vorbesc serios.

După ce închid ușa în urma lor, mă prăbușesc pe canapea, plină de ușurare. Nu cred că am fost vreodată așa de obosită ca acum. Obosită de viață, de moarte, de *tot*.

O oră mai târziu, mă trezesc în aceeași poziție în care am adormit. S-a întors Clara.

Fără scutece.

Mă frec la ochi. Dacă nu s-a dus să cumpere scutece, așa cum am rugat-o, atunci unde a fost? Să mă ocup de un bebeluș patru zile a fost foarte obositor. Cireașa de pe tort este că fiica mea adolescentă a hotărât să înceapă etapa de răzvrătire adolescentină tocmai în ziua în care tatăl ei a fost înmormântat.

Clara intră în bucătărie, iar eu o urmez. Deschide ușa frigiderului. Stau în spatele ei, încercând să îmi dau seama dacă fiica mea miroase iar a marijuana. Nu îi simt izul, dar acum lumea folosește produse comestibile cu marijuana, așa că e mai ușor să se ascundă.

Ridicând din sprâncene, Clara mă privește peste umăr.

— Mi se pare mie sau tocmai m-ai adulmecat?

— Unde ai fost? Te-am trimis după scutece.

— Elijah mai e aici?

— Nu. A venit Jonah să îl ia.

— Atunci, nu avem nevoie de scutece.

Pășește pe lângă mine, scoate banii pentru scutece și îi pune pe blatul de bucătărie. Dă să iasă din bucătărie, dar îi țin calea. Am fost mult prea îngăduitoare cu ea. Are doar șaisprezece ani, iar eu am dreptul să știu pe unde a umblat.

— Ai fost cu tipul ăla?

— Care tip?

— Cel care te-a drogat în ziua când l-am înmormântat pe tatăl tău.

Din nou, încearcă să mă ocolească, dar eu stau în prag și nu mă clintesc în loc.

— Nu ai voie să te mai întâlnești cu el.

— Păi, nici nu mă întâlnesc cu el. Și, chiar dacă aș face-o, e o persoană de treabă. Pot să mă duc în camera mea?

— Da, după ce îmi spui unde ai fost.

Exasperată, ridică brațele în aer.

— Am făcut curat acasă la Jonah! De ce te gândești mereu la ce e mai rău?

Am senzația că nu îmi spune adevărul. De ce ar face curat în casa lui?

— Dacă nu mă crezi, verifică aplicația aia de urmărire. Sau sună-l pe Jonah și întreabă-l.

Reușește să se strecoare pe lângă mine și iese din bucătărie.

E adevărat. Aș fi putut verifica aplicația, însă, cu sau fără ea, nu știu ce pune Clara la cale. Informațiile oferite de aplicația de urmărire m-au anunțat că, în ziua înmormântării lui Chris, fiica mea era în parcarea cinematografului, dar nu m-au anunțat și că fuma marijuana. În momentul ăsta, aplicația mi se pare inutilă.

Ar trebui să renunț la ea. La urma urmei, să o folosesc mă costă bani. Dar Chris e cel care ne-a făcut cont pe aplicație, iar telefonul lui trebuie să fi fost zdrobit în accident. Nu l-am găsit în cutia cu bunurile recuperate din mașina lui Jenny.

Pe de altă parte, chiar dacă aș avea mobilul lui Chris, nu îi știu parola. Chestia asta ar fi trebuit să fie primul indiciu că îmi ascundea ceva. Dar cine are nevoie de indicii, când nici măcar nu știe că trebuie să o facă pe detectivul? Nici prin cap nu mi-a trecut că era ceva în neregulă.

Iar încep!

Într-un fel, acum aș vrea să îl am pe Elijah cu mine. Datorită lui, îmi mențineam mintea ocupată. Cât a stat aici, nu a

trebuit să mă gândesc la ce au făcut Chris și Jenny. Din punctul ăsta de vedere, Jonah e norocos. Copilul o să îi dea atât de mult de muncă, încât o să-l epuizeze, iar Jonah nu va avea timp să se gândească la altceva.

O să beau un pahar de vin. Poate c-o să fac o baie cu spumă. S-ar putea să mă ajute.

Deși Clara a ieșit din bucătărie acum jumătate de minut, ușa încă oscilează înainte și înapoi. Îi opresc mișcarea. Pe urmă ochii mei poposesc asupra dosului mâinii mele. Mă uit la verigheta mea. Chris mi-a dăruit-o când am sărbătorit zece ani de căsnicie. A vrut să înlocuiască inelul simplu, de aur, pe care mi l-a cumpărat când eram adolescenți.

Jenny l-a ajutat să aleagă verigheta asta.

Oare încă de atunci aveau o aventură?

Pentru prima dată din ziua în care mi-am strecurat inelul ăsta pe deget, simt nevoia să îl scot. Îl azvârl către ușă. Nu știu unde aterizează și nici nu îmi pasă.

Mă duc în garaj. Caut ceva care mă poate ajuta să scap măcar de *una* dintre problemele din viața mea.

Tare aș vrea să am o macetă sau un topor, dar găsesc doar un ciocan. Îl iau cu mine în bucătărie. Sunt hotărâtă să scap de ușa asta afurisită, odată pentru totdeauna.

Izbesc ușa. Capul ciocanului lasă în urmă o gaură bunicică.

Ridic brațul din nou. Mă întreb de ce nu am încercat să scot ușa din balamale. Poate că pur și simplu simt nevoia să îmi descarc furia.

Lovesc în același loc, iar și iar, până când așchiile zboară în toate direcțiile. În cele din urmă, apare o gaură mare, prin

care zăresc sufrageria. E o senzație plăcută, ceea ce mă îngrijorează puțin.

Ciocanul se abate fără încetare asupra lemnului. De fiecare dată când lovesc, ușa se îndepărtează de mine. Când oscilează iar spre mine, o izbesc. Puțin câte puțin, gaura se mărește. Acum are cel puțin cincizeci de centimetri în diametru.

Îmi iau avânt și lovesc cu toată puterea, dar capul ciocanului rămâne blocat în lemnul ușii, iar mânerul îmi alunecă din mână. Când ușa oscilează spre mine, o opresc cu piciorul. Privind prin gaură, o văd pe Clara, care se zgâiește șocată la mine.

Îmi pun mâinile în șolduri. Gâfâi din cauza efortului. Îmi șterg sudoarea de pe frunte.

— Gata, e oficial, zice Clara. Ai înnebunit. Mi-ar fi mai bine dacă aș fugi de acasă.

Dau ușa la o parte. Dacă i se pare că e așa de rău să locuiască în casa asta, cu mine...

— N-ai decât să fugi, îi spun eu, sec.

Fiica mea clatină din cap, de parcă *ea* ar fi dezamăgită de *mine*, pe urmă se întoarce în camera ei.

— Nu pe-acolo se iese din casă! țip eu, în urma Clarei.

Ușa camerei se trântește. Deja îmi pare rău că am strigat la ea. Dacă fiica mea seamănă cu mine — *și chiar seamănă* —, când eram la vârsta ei, în clipa asta probabil că își face bagajul și se pregătește să o șteargă pe geam.

Nu am vrut să îi spun asta. Pur și simplu mă simt frustrată. Nu trebuie să îmi mai descarc nervii pe ea, dar felul în care se poartă cu mine mă scoate din sărite.

Mă duc în camera ei. Deschid ușa. Clara nu își face bagajele. Stă întinsă pe pat, cu ochii în tavan. *Plânge.*

Mă simt așa de vinovată! Faptul că m-am răstit la ea îmi creează o stare îngrozitoare. Mă așez pe pat și o mângâi pe cap.

— Iartă-mă. Nu vreau să fugi de acasă.

Clara dă ochii peste cap și se răsucește pe o parte, cu spatele la mine. Strânge o pernă la piept.

— Mamă, te rog, culcă-te.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Clara

Acum două săptămâni, în dimineața când mama a făcut o gaură în ușa bucătăriei noastre, am băut prima cafea din viața mea. Atunci am descoperit singurul lucru care m-ar putea salva de depresia în care m-am scufundat de o lună întreagă.

O cafea de la *Starbucks.*

Am mai fost și înainte în Starbucks. Mă număram printre puținii adolescenți care comandă ceai în cafenele. Dar acum, când am aflat cum e să nu dormi ca lumea, am încercat absolut toate soiurile de cafea din meniul Starbucks și știu foarte bine care e preferata mea: Venti Caramel Macchiato clasic.

După ce mi se aduce cafeaua la tejghea, mă așez la o masă goală, într-un colț. De două săptămâni, aici m-am așezat aproape în fiecare zi. După ore, când nu mă duc acasă la

Lexie, vin aici. Atmosfera de acasă e atât de încordată, că nici nu vreau să stau pe acolo. În zilele de școală, ora-limită la care trebuie să mă întorc e zece seara, dacă nu am de făcut teme. În weekend, trebuie să ajung acasă cel târziu la miezul nopții. După cea mai recentă ceartă cu mama, evident că nu am ajuns acasă înainte de zece.

Când nu cere să afle unde și cu cine umblu și nu mă adulmecă, să se convingă că nu m-am drogat, stă abătută în casă și face găuri în orice îi pică în mână.

Mă apasă discuțiile pe care nu le-am purtat: nu i-am spus că îi trimiteam mesaje mătușii când s-a întâmplat accidentul, nici că știu unde a fost, împreună cu Jonah, în seara când au plecat împreună acasă. S-au dus la Langford. Asta indica aplicația de mobil. În seara aia, am întrebat-o unde a fost, dar a refuzat să îmi răspundă. Bănuiesc că, dacă aș întreba-o iar, m-ar minți.

Relația noastră nu prea funcționează. Nu mai suntem pe aceeași lungime de undă. Încă de când tata și Jenny au murit, nu mai știm cum să discutăm una cu cealaltă.

Sau poate că doar mi se pare. Nu mai știu ce să cred. Dar mi-e limpede că acum nu suport să stau acasă. Nu îmi place deloc cum mă simt în casa noastră. Mi se pare ciudat așa, fără tata, și mă tem că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Locul în care altădată mă simțeam acasă mi se pare o clinică ai cărei singuri pacienți suntem eu și mama.

E trist că mă simt mai în largul meu la Starbucks decât acasă. Lexie lucrează la Taco Bell cinci zile pe săptămână, iar în seara asta e iar de serviciu, așa că mă așez comod în colțul meu liniștit din Tărâmul Cofeinei și deschid o carte.

Abia apuc să citesc câteva pagini, când mobilul meu vibrează. Instagram mi-a trimis o notificare.

Miller Adams a început să vă urmărească profilul.

Mă zgâiesc la cuvintele astea și meditez la înțelesul lor. Oare Shelby s-a despărțit iar de el? Să fie ăsta modul lui Miller de a se răzbuna pe ea?

Un zâmbet îmi gâdilă buzele, dar mă stăpânesc, pentru că nehotărârea lui mă agasează: *Urcă în camioneta mea. Coboară din camioneta mea. Hai să ne împrietenim pe Instagram. Ba nu, hai să nu ne împrietenim. A, OK, hai să fim iar prieteni.*

Îmi propun să nu mă bucur decât după ce aflu ce naiba e în capul lui. Nu mai am numărul lui de telefon, pentru că l-am șters din agendă. Prin urmare, deschid istoricul conversației noastre pe Instagram și îi trimit un mesaj.

Eu: Te-ai ales iar cu inima frântă?
Miller: Am impresia că de data asta eu am frânt o inimă.

Nu mă mai pot abține să zâmbesc.

Miller: Ce faci acum?
Eu: Nimic.
Miller: Pot să vin la tine?

Nu vreau să îl văd la mine acasă.

Eu: Hai să ne vedem la Starbucks.

Miller: Vin acum.

Pun telefonul pe masă și vreau să îmi continui lectura, însă știu că nu o să mă pot concentra cât timp îl aștept să sosească. Dar, spre surprinderea mea, după cinci secunde Miller își trage un scaun la masa mea. Se așază pe el, cu fața la spătar. Duc cartea la piept și mă holbez la el.

— Erai deja aici când mi-ai scris?

Miller rânjește.

— Când ți-am trimis mesajul, stăteam la coadă ca să comand cafea.

Deci m-a văzut zâmbind cu gura până la urechi, ca o proastă.

— Mie îmi miroase a încălcare a intimității.

— Nu e vina mea că nu ești atentă la ce se întâmplă în jurul tău.

Are dreptate. Când sunt aici, habar nu am ce se petrece în jur. Câteodată stau în Starbucks și citesc două ore încontinuu, iar când închid cartea, mă uimește să descopăr că nu sunt acasă.

Pun cartea în geantă și iau o gură de cafea. Apoi mă sprijin de spătarul scaunului și îl sorb din ochi pe Miller. Arată mai bine. De data asta, nu pare să sufere. De fapt, aș zice că e mulțumit, dar nu am de unde să știu cât o să dureze mulțumirea asta până când o să își dea seama că îi e dor de Shelby și o să îmi dea iar *unfollow* pe Instagram.

— N-aș zice că mă încântă perspectiva de a fi planul tău de rezervă de fiecare dată când relația cu prietena ta scârțâie.

Miller îmi zâmbește cu blândețe.

— Nu ești un plan de rezervă. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Nu mai am prietenă, deci nu mă mai simt vinovat când îți vorbesc.

— Păi, cam asta e definiția unui plan de rezervă. Ce era prioritar pentru tine nu funcționează... așa că treci la nivelul următor.

Un *barista* strigă numele lui Miller, însă el se uită lung la mine pentru cinci secunde, înainte de a-și îndepărta scaunul de masă și a se duce la tejghea, să ia cafeaua. Când se întoarce, nu continuă conversația. Alege să schimbe complet subiectul.

— Vrei să facem o plimbare? îmi propune el.

Soarbe din cafea. Nu îmi explic cum de un băiat drăguț, care își bea cafeaua, poate fi așa de atrăgător. Îmi iau geanta și mă ridic.

— Sigur.

• •

Lăsând deoparte câteva întâlniri cu un tip pe nume Aaron, anul trecut, fără știrea alor mei, nu am ieșit la întâlniri cu alți băieți. Știu că plimbarea asta nu poate fi numită o întâlnire, dar nu mă pot abține să o compar cu puțina mea experiență în materie. Părinții mei sunt extrem de protectori, deci nu m-am sinchisit să le cer permisiunea de a merge la întâlnire cu un băiat. Conform regulii pe care ai mei au stabilit-o, de la șaisprezece ani am voie să am prieten, dar, cu toate că am aproape șaptesprezece, până acum am evitat relațiile amoroase. Gândul de a aduce un băiat acasă, pentru a-l prezenta părinților mei, mi se pare groaznic. Așadar, când

voiam să mă duc la întâlnire, o făceam pe ascuns, cu ajutorul lui Lexie.

Oricum, știu că în timpul unei întâlniri tăcerea e un inamic de temut. De aceea încerci să umpli tăcerea punând întrebări la care nimeni nu vrea să răspundă cu adevărat. Iar dacă reușești să ignori răspunsurile jalnice pe care le primești, poate că la sfârșitul întâlnirii o să ai parte de o mozoleală.

Însă ceea ce se întâmplă acum, între mine și Miller, *nu* este o întâlnire. Nu seamănă deloc cu una obișnuită. Încă de acum jumătate de oră, când am urcat în camioneta lui, nu am schimbat niciun cuvânt. Miller nu mă forțează să răspund la întrebări care nu doresc să mi se adreseze, iar eu nu îl silesc să îmi destăinuie toate amănuntele despre despărțirea de Shelby. Suntem pur și simplu doi oameni care ascultă muzică, *bucurându-se* de tăcere.

Îmi place mult. Poate chiar mai mult decât să stau în colțul meu primitor din Starbucks.

— Asta a fost camioneta bunicului meu, zice Miller, destrămând tăcerea.

Faptul că a vorbit nu mă deranjează. Chiar m-am întrebat de ce conduce o mașină atât de veche și dacă există o poveste în spatele alegerii lui.

— A cumpărat-o nou-nouță, când avea douăzeci și cinci de ani. A condus-o toată viața.

— Câți kilometri are la bord?

— Înainte să îi înlocuiască toate piesele, avea peste trei sute douăzeci de mii de kilometri. Iar acum are...

Se uită la tabloul de bord.

— ...treizeci de mii, nouă sute doisprezece kilometri.

— Bunicul tău o mai conduce?

Miller clatină din cap.

— Nu. Nu mai e destul de în formă ca să șofeze.

— Mie mi s-a părut că e într-o formă foarte bună.

Miller își scarpină falca.

— Are cancer. Medicii i-au dat cel mult șase luni de trăit.

Deși l-am văzut o singură dată pe bunicul lui, vestea asta e ca un pumn în stomac.

— Se preface că totul e-n regulă și că se simte bine, dar știu că e speriat.

Mi-ar plăcea să aud mai mult despre familia lui Miller. Mă întreb cum e mama lui și de ce tata nu îl înghițea deloc pe tatăl lui.

— Sunteți foarte apropiați?

Miller se mulțumește să încuviințeze din cap. După faptul că nu vrea să răspundă la întrebarea mea, înțeleg că o să-i fie tare greu când bunicul lui nu va mai fi. Îmi pare rău pentru el.

— Ar trebui să notezi tot.

Se uită pieziș la mine.

— Ce vrei să spui?

— Notează toate lucrurile pe care vrei să ți le amintești în legătură cu bunicul tău. O să te mire cât de repede vei începe să uiți.

Miller îmi surâde, recunoscător pentru sugestie.

— Promit că așa o să fac. Oricum, tocmai de asta mă țin toată ziua după el ca să-i fac poze.

Îi întorc zâmbetul, apoi încep să mă uit pe geam. Nu mai spunem altceva timp de un sfert de oră, până când Miller oprește în parcarea cafenelei Starbucks.

Mă întind, pe urmă decuplez centura de siguranță.

— Mulțumesc. Chiar aveam nevoie de o plimbare.

— Și eu la fel, zice Miller.

Stă lipit de portiera dinspre locul șoferului, cu capul sprijinit în palmă. Se uită cum îmi iau geanta din camionetă și deschid portiera.

— Ai gusturi bune în materie de muzică.

— Știu, îmi spune el.

Un zâmbet îi joacă pe buze.

— Ne vedem mâine, la școală?

— Da. Pe mâine!

Se uită la mine într-un fel care îmi dă de înțeles că nu vrea să plec. Dar, fiindcă nu spune nimic ca să mă împiedice, cobor din camionetă. Închid portiera și mă răsucesc spre mașina mea, dar apoi, în timp ce caut cheile, îl aud cum se grăbește să coboare și el.

În clipa următoare e lângă mine, sprijinit de mașina mea, țintuindu-mă cu o privire pătrunzătoare, pe care o simt peste tot în corp.

— Ar trebui să ne întâlnim din nou, propune Miller. Mâine-seară ești liberă?

Încetez să mai scotocesc după chei și mă uit în ochii lui. E o idee bună să ne vedem mâine-seară, dar în seara asta mi-ar conveni și mai mult. Mai am la dispoziție o oră până trebuie să mă întorc acasă.

— Hai să stăm împreună chiar acum, sugerez eu.

— Unde vrei să mergem?

Arunc o privire spre intrarea în Strabucks. Cheful de cofeină mi s-a stârnit iar.

— Mi-ar plăcea să mai beau o cafea.

• •

Toate mesele mai mici din cafenea sunt deja ocupate. Trebuie să alegem între o masă de șase locuri și o canapea cu doar două locuri.

Miller a ales canapeaua, ceea ce îmi convine de minune. Ne așezăm amândoi, relaxați, unul cu fața spre celălalt, cu capetele proptite pe perne. Îmi sprijin picioarele de canapea, iar Miller și-a ridicat un picior.

Genunchii noștri se ating.

Majoritatea clienților din cafenea au plecat, iar paharul meu e aproape gol, însă noi râdem și vorbim încontinuu. Ne comportăm cu totul altfel decât ceva mai devreme, în camioneta lui, dar mă simt la fel de bine.

Alături de el, tăcerea, conversațiile, râsul mi se par firești. Totul e așa de plăcut! Până acum, n-am știut că lucrurile astea îmi lipseau. Dar mi-au lipsit. De la accident încoace, totul în viața mea pare colțuros, cu muchii ascuțite, și am senzația că în ultima lună am pășit în vârful picioarelor prin lumea asta, în întuneric, făcând eforturi să nu mă rănesc.

În ciuda faptului că sunt curioasă și vreau să știu ce s-a întâmplat, nu îi pun întrebări despre despărțirea de Shelby. Sper să nu aducă vorba despre accident și despre ce s-a întâmplat după aceea. Miller mă întreabă cum se simte mama.

— Binișor.

Beau ultima gură de cafea.

— Am surprins-o încercând să dărâme cu ciocanul ușa de la bucătărie, fără niciun motiv. De două săptămâni, avem o gaură enormă în ușă.

Miller îmi surâde înțelegător.

— Dar tu te-ai apucat să distrugi ceva?

Ridic din umeri.

— Nu. Mă simt OK. De fapt... dacă mă gândesc mai bine... a trecut abia o lună de la accident. Încă plâng în fiecare noapte, dar cel puțin nu mai am senzația că nu mă pot ridica din pat.

Scutur paharul gol și adaug:

— Faptul că am prins gustul cafelei m-a ajutat mult.

— Mai vrei una?

Clatin din cap și pun paharul pe masa de alături. Apoi mă foiesc puțin pe canapea, încercând să mă așez mai comod. Miller mă imită. Acum suntem și mai aproape unul de celălalt.

— Îmi faci un serviciu? îl întreb.

— Depinde.

— Când o să devii un regizor faimos, te rog să te asiguri că la filmări paharele de cafea pe care actorii le țin în mână chiar au în ele ceva de băut.

Miller izbucnește într-un hohot răsunător.

— Asta e unul dintre lucrurile care mă calcă pe nervi cel mai mult, îmi mărturisește el. Paharele alea sunt mereu goale. Când actorii le așază undeva, e foarte clar că nu au nimic în ele.

— Am văzut o scenă de film în care actorul principal era supernervos. Ținea în mână o cană de cafea și o tot agita

încolo și încoace, dar fără să verse un strop. A stricat complet atmosfera și nu m-am mai putut bucura de film.

Miller zâmbește și îmi strânge ușor genunchiul.

— Promit că pe platoul meu de filmare toate paharele și cănile vor fi pline.

Mâna nu i se clintește de pe genunchiul meu. Nu are rost să mă prefac că nu observ, dar mă străduiesc. Cu toate astea, nu mă pot abține să mă uit la mâna lui. Îmi place să o văd acolo și să simt cum degetul lui mare îmi mângâie pielea.

Îmi place cum mă simt când sunt cu el. Nu pot să bag mâna în foc, dar presimt că și lui îi place cum se simte în preajma mea. Amândoi zâmbim non-stop. Știu că am roșit de cel puțin trei ori în timpul discuției noastre.

Suntem conștienți că ne plăcem reciproc. Prin urmare, nici măcar nu ne obosim să o facem pe sfioșii. Singurul lucru care mă descumpănește puțin este că habar nu am ce îi trece prin minte... și dacă se gândește la Shelby, oricât de puțin.

— Te-ai hotărât ce domeniu vrei să studiezi la facultate? mă întreabă Miller. Tot mai vrei să te specializezi în actorie?

Întrebarea asta mă face să oftez din rărunchi.

— Chiar vreau, dar mama e total împotrivă. La fel era și tata.

— De ce?

— Fiindcă e puțin probabil să am succes în domeniul ăsta, ai mei vor o carieră sigură.

— Te-am văzut pe scenă. Te-ai născut să fii actriță.

Îmi îndrept spatele.

— Serios? În ce rol m-ai văzut?

În fiecare an, joc într-o piesă pusă în scenă de școală, dar nu l-am observat niciodată pe Miller printre spectatori.

— Nu-mi amintesc numele piesei. Îmi aduc aminte doar de tine, pe scenă.

Simt că roșesc iar. Mă reazem de canapea și zâmbesc timid.

— Dar tu? îl întreb pe Miller. Ai trimis vreo cerere de înscriere către UT sau către altă universitate?

— Nu. Nu ne putem permite să învăț la o școală ca UT. Și oricum trebuie să rămân aici. Pentru bunicul meu.

Pare trist când vorbește despre subiectul ăsta. Probabil că tristețea vine din faptul că, dacă Miller s-ar muta din oraș, nu ar avea cine să îl îngrijească pe bunicul lui sau poate că Miller nu l-ar părăsi, indiferent dacă ar exista cineva dispus să aibă grijă de bătrân.

Nu îmi place că discuția asta l-a abătut, așa că încerc să schimb subiectul.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Se uită întrebător la mine.

— Am completat cererea pentru participarea la proiectul cinematografic.

Miller zâmbește.

— Bravo! M-am temut că n-o să mai vrei să participi.

— E posibil să o fi completat și pe a ta.

Se uită lung la mine, cu o expresie bănuitoare.

— Ai făcut-o în caz că m-aș fi despărțit de Shelby?

Aprob din cap.

După ce râde scurt, Miller îmi mulțumește.

— Deci suntem parteneri de proiect?

Ridic din umeri și îi răspund:

— Da. Dacă vrei. Dar, dacă până la urmă tu și Shelby vă împăcați, o să înțeleg...

Miller se apleacă și se uită în ochii mei.

— Nu mă mai împac cu ea. Scoate-ți din cap ideea asta.

E o replică scurtă, dar afirmația din spatele ei e foarte importantă. Un val de căldură îmi umple pieptul.

Când îmi vorbește din nou, are o privire așa de serioasă, încât mă neliniștesc.

— Adineauri, când ai zis că ești planul meu de rezervă, mi-a venit să râd. De fapt, Shelby a fost planul de rezervă. Shelby a fost un surogat pentru *tine*.

Cu un surâs sfios, Miller adaugă:

— De trei ani am o pasiune pentru tine.

Mă simt uluită. După câteva clipe de tăcere, clatin din cap, nedumerită.

— De trei ani? Și de ce nu ai făcut nimic?

— Pentru că nu era momentul potrivit, răspunde iute Miller. La un moment dat, aproape că am venit să-ți vorbesc, dar pe urmă ai început să te vezi cu tipul ăla...

— Aaron.

— Mda. *Aaron*. Apoi am început relația cu Shelby. Iar după două luni, tu și Aaron v-ați despărțit.

— Și după aia te-ai dat peste cap ca să mă eviți.

Miller pare jenat.

— Ai observat?

Încuviințez din cap.

— Când a început școala, anul ăsta, i-ai dat douăzeci de dolari unui tip ca să facă schimb de dulapuri cu tine. Să știi că m-am simțit jignită.

Deși râd, sunt cât se poate de sinceră.

— Încercam să mă țin departe de tine. Shelby și cu mine am fost prieteni înainte să ne cuplăm, deci știa că îmi placi.

Asta explică foarte multe lucruri.

— De asta ai zis că Shelby e geloasă numai când vine vorba de mine?

— Da.

Se sprijină nonșalant de spătarul canapelei. Mă privește în vreme ce încerc să asimilez toate informațiile astea. Se vede limpede că a lăsat garda jos. A avut nevoie de mult curaj ca să spună tot ce a spus, iar acum se teme, pentru că nu știe cum voi reacționa.

Nici eu nu știu cum să reacționez. Într-un fel, aș vrea să schimb subiectul. Mă simt stânjenită. Nu pot să îi zic ceva impresionant sau care l-ar face să se simtă bine, așa cum cuvintele lui m-au făcut să mă simt. Tocmai fiindcă habar nu am ce să spun, îmi vine în cap o întrebare ciudată:

— Mașina ta are un nume?

Miller mijește ochii la mine. Probabil se întreabă la ce mă refer. Pe urmă izbucnește într-un râs sonor.

— Da. O cheamă Nora.

— De ce Nora?

Miller ezită. Îmi place la nebunie zâmbetul care îi joacă pe buze.

— Numele apare într-o piesă a celor de la The Beatles.

Îmi aduc aminte că are în cameră un poster cu trupa asta.

— Deci ești fan Beatles?

— Da. Îmi plac multe trupe. Ador muzica. Îmi hrănește sufletul.

— Care sunt versurile tale preferate? mă interesez eu.

Îmi răspunde fără ezitare:

— Nu sunt scrise de Beatles.

— Și atunci, cine le-a scris?

— Niște tipi dintr-o formație numită Sounds of Cedar[1].

— N-am auzit de ei, dar îmi place numele.

— Dacă îți recit versurile mele preferate, o să vrei să asculți absolut toate piesele pe care le-au compus, mă previne Miller.

— Perfect! Să aud!

Miller recită zâmbind:

— „Am crezut în tine din prima clipă când ne-am întâlnit. Acum, când în sfârșit te-am părăsit, cred în mine."

Las versurile să îmi pătrundă în suflet, în vreme ce ne privim. Oare erau versurile lui preferate încă înainte să se despartă de Shelby sau au devenit preferatele sale acum, după ce i-a dat papucii? Evident că nu o să-i adresez întrebarea asta. Oftez.

— Uau! Cuvintele astea sunt și tragice, *și* înălțătoare.

— Știu.

În secunda asta, nu pot ignora emoțiile pe care Miller le stârnește în mine. Sunt recunoscătoare că, alături de el, uit pentru un timp de suferință. Apreciez că nu se preface a fi altfel decât este. Îl respect pentru că s-a despărțit de iubita lui înainte de a-mi face avansuri. Cu toate că nu îl cunosc îndeaproape, am aflat destule despre el încât știu că în el se ascunde multă bunătate.

---

[1] În original, în traducere literală: „sunetele cedrului".

Mă atrage nespus de mult această parte a lui: partea care l-a îndemnat să vină la înmormântarea tatei pur și simplu pentru că voia să vadă cum mă simt. Lucrul ăsta îmi place chiar mai mult decât cum arată, mai mult decât umorul lui sau decât faptul că e complet afon.

Un amestec de emoții se învolburează în pieptul meu. Simt că, dacă nu găsesc în curând un punct de sprijin, încăperea va începe să se învârtă cu mine. Mă aplec spre el și îmi lipesc buzele de ale lui.

E un sărut scurt. Cred că niciunul dintre noi nu se aștepta să o fac. După ce mă desprind de el, îmi mușc agitată buza de jos, întrebându-mă dacă a fost o idee bună. Îmi sprijin capul de spătarul canapelei și îi aștept reacția. Miller nu își ia ochii de la mine.

— N-am crezut că primul nostru sărut o să fie așa, îmi spune el, încet.

— Așa cum?

— Dulce.

— Și cum credeai că o să fie?

Își îndreaptă privirea către cei câțiva clienți rămași în cafenea.

— Nu pot să-ți arăt aici.

Se uită la mine. Mulțumirea din zâmbetul lui leneș îmi insuflă încredere.

— Atunci, să mergem în camioneta ta.

Anticiparea următorului nostru sărut îmi stârnește fluturi în stomac. Când ieșim din Starbucks, ne ținem de mână. Miller deschide portiera și așteaptă să urc. După ce intru în mașină, ocolește camioneta și urcă pe locul șoferului.

Habar nu am de ce mă simt atât de agitată. Poate fiindcă în sfârșit se întâmplă lucrul la care am visat? Eu și Miller. Miller și cu mine. Care o să fie porecla noastră? Cliller? Millerra?[1]

Amândouă sună oribil.

Miller închide portiera și întreabă:

— Ce-i cu fața asta?

— Care față?

— Asta, îmi răspunde el, îndreptând un deget spre chipul meu.

Izbucnesc în râs și clatin din cap.

— Nu-i nimic. M-am ambalat puțin cam mult.

Mă ia de mână și mă trage mai aproape de el. Trupurile noastre se întâlnesc la mijlocul scaunului șoferului. În camionetele vechi, scaunele sunt mai lungi și între ele nu există o consolă care le desparte. Acum suntem și mai aproape unul de celălalt decât eram în cafenea. O mână i se odihnește pe partea din afară a coapsei mele. Oare ce gust va avea gura lui, când ne vom săruta?

— Ce vrei să spui? Îți pare rău că m-ai sărutat?

Pufnesc în râs, fiindcă e ultimul lucru pe care l-aș regreta.

— Nu. Mă gândeam cât de aiurea ar fi numele nostru de cuplu.

Chipul îi este inundat de ușurare. Apoi surâde poznaș.

— Da, ai dreptate. Toate sună groaznic.

— Care e al doilea prenume al tău?

— Jeremiah. Dar al tău?

---

[1] În original, *ship name*. Nume alcătuit din prenumele combinate ale partenerilor unui cuplu, de regulă alcătuit din personaje de film sau din persoane celebre. De exemplu, Bennifer (Ben Affleck și Jennifer Lopez).

— *Nicole*. De-a dreptul plicticos, nu?

— Uau! E cam lung!

— Isteţule!

Stă pe gânduri o secundă.

— Ce zici de „Jerecole" ca nume de cuplu? propune Miller.

— Sună aiurea de tot.

Brusc, mă izbeşte cât de ciudată e situaţia asta. Abia dacă ne-am sărutat o dată, pe fugă. El tocmai s-a despărţit de prietena lui. Nu am petrecut împreună nici măcar o seară întreagă, şi totuşi iată-ne aici, discutând despre numele nostru de cuplu. E prea devreme ca Miller să îşi dea seama dacă vrea să avem o relaţie pe bune.

— Iar ai expresia aia, îmi atrage Miller atenţia.

Oftez şi îmi desprind ochii dintr-ai lui. Îl iau de mână.

— Îmi pare rău...

Ridic din nou privirea.

— Eşti sigur că asta vrei? Azi te-ai despărţit de Shelby. Sau ieri. Nu vreau să intri într-o nouă relaţie şi peste o săptămână să regreţi.

Tăcerea care se aşterne în camionetă mi se pare apăsătoare. Încă ne ţinem de mână. Miller îmi mângâie coapsa. Oftează adânc. De obicei, când cineva oftează aşa, te aşteaptă nişte cuvinte nu tocmai plăcute.

— Mai ţii minte când eram amândoi în camionetă, iar tu mi-ai zis că trebuie neapărat să mă adun?

Schiţez un gest de încuviinţare.

— În ziua aia, am rupt-o cu Shelby. Nu s-a întâmplat nici azi, nici ieri, ci acum vreo două săptămâni. La drept vorbind,

mă hotărâsem cu mult înainte de ziua aia. Doar că nu voiam să o fac să sufere.

Mai departe, ne vorbim din priviri. Se uită la mine cu atâta sinceritate, încât respirația mi se oprește în gâtlej. Mâna lui se ridică, se desprinde de coapsa mea, ajunge pe cot, apoi alunecă încet pe brațul și pe gâtul meu, iar degetele lui mi se opresc pe obraz.

Respirația mi se întețește. Ochii lui îmi cercetează fața și îmi poposesc pe buze.

Îi șoptesc:

— „Nicomiah" sună bine.

Hohotul de râs al lui Miller destramă puțin vraja clipei, dar apoi palma lui îmi cuprinde ceafa. Încă zâmbind larg, mă trage mai aproape de gura lui. La început, e un sărut dulce, asemănător cu cel de adineauri, din cafenea. Însă pe urmă limba lui mi se strecoară în gură, o atinge pe a mea și, deodată, dulceața a dispărut.

Hopa! Treaba asta devine serioasă.

Corpul meu reacționează cu o patimă aproape stânjenitoare. Îl trag mai aproape de mine. Îmi doresc ca Miller și sărutul lui să stoarcă până și ultimele picături de suferință care mai plutesc înăuntrul meu. Îmi strecor degetele în părul lui. Miller îmi mângâie spatele.

Niciodată nu am trăit ceva mai amețitor, o senzație atât de perfectă. Deja începe să îmi pară rău că, în cele din urmă, sărutul va trebui să ia sfârșit.

Palmele lui Miller îmi cuprind talia. Îmi călăuzește trupul, iar după câteva clipe îl încalec. Noua noastră poziție îi smulge un geamăt, ceea ce mă îndeamnă să îl sărut și mai

apăsat. Nu mă pot sătura de el. Gura lui are gust de cafea, nu de bomboane, așa cum mă așteptam, dar nu mă deranjează. Acum ador gustul cafelei.

Când degetele lui îmi ating ușor pielea dezgolită, ceva mai sus de talie, sunt șocată să constat reacția uriașă pe care mi-o provoacă o atingere atât de neînsemnată. Speriată de senzația pe care o simt în corp, îmi desprind buzele de ale lui. Trăirea asta nouă și intensitatea ei mi-au fost necunoscute până acum. Mă simt zguduită.

Miller mă strânge mai mult și își lipește fața de gâtul meu. Îl cuprind cu brațele și îmi apăs obrazul de creștetul său. Răsuflarea lui îmi învăluie gâtul, în valuri fierbinți.

Oftând, Miller mă strânge și mai tare în brațe.

— Cam așa mă așteptam să fie primul nostru sărut, îmi spune el.

Chicotesc.

— Serios? Sărutul ăsta ți-a plăcut mai mult decât cel dulce, din cafenea?

Miller clatină din cap și se desprinde puțin de mine, ca să mă privească în ochi.

— Nu. Și cel dulce mi-a plăcut mult.

Surâd și îmi apropii buzele de ale lui. Oftează încă o dată și îmi răspunde la sărut. De data asta, nu își mai folosește limba. Apoi se uită peste umărul meu, la ceasul tabloului de bord, și îl simt cum se încordează.

— O să întârzii acasă.

O spune cu părere de rău, ca și cum i-ar plăcea să rămânem în camionetă toată noaptea.

— Cât de mult?

— E zece și un sfert.

— Rahat!

Miller mă dă ușor la o parte, apoi coboară din camionetă. După ce cobor și eu, mă conduce până la mașina mea. Ne ținem de mână. Îmi deschide portiera, apoi se oprește, sprijinindu-și un braț de ușă. Ne mai sărutăm o dată, pe urmă urc la volan.

Nu îmi vine să cred cât de multe simt. Până azi, mi-am trăit liniștită viața, fără Miller, iar acum am senzația că fiecare minut petrecut fără el va fi un chin.

— Noapte bună, Clara.

— Noapte bună.

Dar tot nu închide portiera. Se uită lung la mine, după care scoate un geamăt și exclamă:

— Până mâine va fi o veșnicie!

Îmi place mult că reușește să exprime perfect ceea ce gândesc. Închide portiera și face câțiva pași în spate. Nu își dezlipește ochii de mine și nu se îndreaptă către camionetă decât când ies din parcare și îmi încep drumul spre casă. Da, sunt în întârziere.

Ce distracție o să fie acasă!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Morgan

Stau în curtea din spatele casei, dusă pe gânduri. Habar nu am la ce mă gândesc. Mintea mea e ca o minge de ping-pong care sare încolo și încoace: când la Chris, când la ideea de a mă reînscrie la facultate, când la faptul că a trecut ora la care Clara ar fi trebuit să se întoarcă acasă. E aproape zece și jumătate, așa că îi trimit un mesaj. *Încă unul.*

Ai întârziat. Te rog, vino acasă.

În ultimul timp, iese mult în oraș. Nici nu mai știu cu cine umblă, pentru că nu îmi prea vorbește. Când e acasă, stă în camera ei. Aplicația de urmărire arată că e fie la Lexie, fie la Starbucks. Dar cine naiba stă atâta într-o cafenea?

Aud o bătaie ușoară în ușa care dă spre curtea din spate. Ridic privirea. Cât pe ce să uit că Jonah e aici de douăzeci de minute, încercând să repare ușa bucătăriei. Jonah iese în curte. Mă ridic și îmi petrec câteva șuvițe după urechi.

— Ai un patent? mă întreabă el.

— Sigur aveam unul pe aici. Cutia lui Chris cu scule are lacăt. S-ar putea să am eu un alt patent.

Intru și mă duc în spălătorie. Am și propria cutie de scule, în caz că aș fi avut nevoie să repar una-alta, în absența lui Chris. Cutia e roz cu negru. Un cadou de Crăciun, de la Chris.

Lui Jenny i-a făcut cadou una identică.

Gândul ăsta mă străpunge ca un fier înroșit.

Tocmai când mi se pare că mă simt ceva mai bine, îmi vine în minte câte o întâmplare neînsemnată din trecut și, brusc, îmi aduc de aminte cât de aiurea e situația asta.

Aduc cutia mea cu scule.

Jonah o deschide, scormonește prin ea. Nu găsește ce îi trebuie.

— Balamalele sunt vechi, îmi zice el. Ultima e așa de deformată, că nu pot să o scot. Am acasă o sculă mai potrivită, dar acum e târziu. E OK dacă vin mâine la tine, să rezolv?

— Sigur.

Ieri i-am trimis un mesaj. Nu am reușit să scot ușa din balamale, așa că l-am rugat să mă ajute. Jonah a răspuns că o să vină, dar mai pe seară, pentru că mai înainte trebuia să își ia sora de la aeroport. Nici măcar nu s-a interesat de ce vreau să scot ușa din balamale. Iar azi, când a venit, nu m-a întrebat de ce ușa are o gaură imensă. Pur și simplu s-a apucat de treabă.

În vreme ce îl conduc, mă aștept să mă întrebe ce s-a întâmplat cu ușa bucătăriei, însă Jonah nu scoate nicio vorbă. Pentru că nu îmi place tăcerea asta, îi adresez o întrebare al cărei răspuns nici măcar nu mă interesează:

— Cât stă în oraș sora ta?

— Până duminică. Vrea să vă vedeți. Azi nu a venit cu mine fiindcă... nu știa dacă ai chef de musafiri.

Chiar că nu am chef de musafiri. Cu toate astea, zâmbesc și îi spun:

— Mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu ea.

Jonah pufnește în râs și mă contrazice:

— Ba nu. Minți.

Are dreptate. Abia dacă o cunosc pe sora lui. Am făcut cunoștință cu ea când eram cu toții adolescenți, iar a doua oară am stat de vorbă împreună câteva minute, după ce s-a născut Elijah. Pe urmă a venit la ambele înmormântări. Cam la atât se rezumă relația mea cu ea.

— Corect! îi confirm eu bănuiala. Dar trebuia să o spun. Așa e politicos.

— Nu-i nevoie să fii politicoasă, zice Jonah. Nici eu nu trebuie să mă port politicos. Singurul lucru bun în toată povestea asta e că ni se permite să ne purtăm infect pentru cel puțin șase luni.

Îi zâmbesc. Jonah gesticulează cu bărbia spre mașina de pe alee.

— Mă conduci?

Ne îndreptăm spre mașina lui. Înainte de a urca la volan, își sprijină spatele de portieră și își încrucișează brațele la piept.

— Îmi închipui că ai tot atât chef să discutăm despre chestia asta pe cât am și eu, dar situația îi afectează pe copii și...

Îmi strecor mâinile în buzunarele din spate ale blugilor. Oftez și ridic ochii spre cerul înstelat.

— Știu. Trebuie să vorbim. Dacă e adevărat, iar Chris și Jenny...

Jonah îmi încheie ideea:

— Înseamnă că Elijah și Clara sunt pe jumătate frați.

E bizar să aud adevărul ăsta spus cu voce tare. Expir lent, cuprinsă de neliniște.

— Ai de gând să îi zici lui Elijah, la un moment dat?

Jonah încuviințează din cap.

— Da, dacă o să întrebe. Dacă subiectul apare în conversație.

Adaugă oftând:

— Sincer, nu știu. Tu ce părere ai? Vrei să afle Clara?

Încrucișez brațele la piept. Afară nu este frig, și totuși, mă înfior.

— Nu. Nu vreau să afle niciodată. Adevărul ar fi prea dureros pentru ea.

De fapt, într-un fel, îl rog să nu îi dezvăluie lui Elijah adevărul. Cu toate astea, Jonah nu pare supărat. Înțelege situația.

— Mă enervează la culme că ne-au lăsat să strângem mizeria în urma lor, mărturisește el.

Sunt de acord. E un haos total, de nedescris. Nici măcar nu cred că am reușit să conștientizez amploarea dezastrului. E copleșitor să mă gândesc la asta acum, atât de curând după moartea lor. Cum nu vom lua nicio decizie în seara asta, aleg să schimb subiectul.

— Peste două săptămâni o să fie ziua de naștere a Clarei. Mă gândeam să continuăm tradiția aniversărilor și să gătim împreună, dar nu sunt sigură că asta vrea. Nu o să fie la fel fără Chris și Jenny.

— Întreab-o ce vrea să facă de ziua ei, sugerează Jonah.

Surâd în colțul gurii.

— Știi, nu suntem în cele mai bune relații. Am senzația că trebuie să pășesc pe ouă când Clara e prin preajmă. Probabil că, indiferent ce i-aș propune, nu ar fi de acord.

— La urma urmei, are aproape șaptesprezece ani. Neobișnuit ar fi să vă împăcați de minune.

Apreciez că spune asta, dar totodată știu că nu e întru totul adevărat. Cunosc multe femei care se înțeleg bine cu copiii lor adolescenți. Pur și simplu nu mă număr printre părinții ăia norocoși. Poate că pe undeva, cândva, am făcut o greșeală.

— Nu îmi vine să cred că o să împlinească șaptesprezece ani, zice Jonah. Îmi amintesc când am aflat că erai însărcinată cu Clara.

Și eu îmi amintesc. *A doua zi, Jonah a plecat.*

Îmi feresc privirea. Când mă uit la Jonah, în mine renasc prea multe emoții dureroase, iar în clipa asta m-am săturat până peste cap de emoții. Îmi dreg glasul și fac un pas înapoi. O pereche de faruri luminează curtea. În sfârșit, Clara a ajuns acasă.

Jonah profită de ocazie și deschide portiera.

— Noapte bună, Morgan.

Înainte de a urca la volan, îi face Clarei cu mâna. Privesc cum mașina lui părăsește aleea. Clara iese din mașină.

Mă îndrept de spate și o privesc, așteptând o explicație.

Fiica mea închide portiera și mă salută cu o mișcare a capului, apoi se apropie de ușa de la intrare. O urmez. Clara se descalță lângă canapea.

— Ce-a mai fost și asta?

— Cum adică?

Brațul Clarei se ridică în direcția curții din față.

— Tu și Jonah stăteați pe întuneric. A fost ciudat.

Mijesc ochii la ea. Mă întreb dacă de fapt asta e o manevră pentru a-mi evita întrebările.

— De ce ai întârziat?

Clara se uită la mobilul ei și se miră:

— Serios? Am întârziat?

— Da. Ți-am trimis mesaj. De două ori.

Degetul ei mare alunecă pe ecran. Își strecoară mobilul în buzunarul de la spate al blugilor.

— Nu am auzit notificările. Scuze! Am învățat în Starbucks... Am pierdut noțiunea timpului. N-am observat că e așa de târziu.

Clara se ridică și se îndreaptă spre hol.

— Trebuie să fac duș.

Nici măcar nu mă străduiesc să îi cer un răspuns mai sincer. Oricum, nu mi-ar spune adevărul.

Intru în bucătărie și iau o bomboană Jolly Ranchers. Mă sprijin de blatul de bucătărie și mă zgâiesc, absentă, la gaura care se cască în ușă. Mă întreb de ce Jonah a pomenit de ziua în care am aflat că eram însărcinată. A vorbit foarte relaxat, ca și cum nu ar fi fost una dintre cele mai negre zile din viața mea.

Poate că a deschis așa de nonșalant subiectul pentru că, în ceea ce-l privește, faptul că a plecat din oraș a doua zi nu l-a afectat la fel de mult cum ne-a afectat pe noi.

Am făcut eforturi să nu mă gândesc la săptămâna aceea, dar acum, după ce Jonah a adus vorba, evenimentele acelei zile încep să mi se deruleze prin minte.

Eram toți patru la lac. Jonah, Chris și Jenny înotau, iar eu stăteam pe o pătură, pe iarbă, citind o carte. Au ieșit cu toții din apă în același timp, însă doar Jonah s-a apropiat de mine. Chris și Jenny au alergat la deal, pe terasament, spre terenul de joacă.

— Morgan! Hai să ne dăm în leagăne! mi-a strigat Jenny.

Alerga de-andăratelea, urcând dealul, încercând să mă convingă să mă alătur lor.

Am clătinat din cap, refuzându-i propunerea, și i-am făcut semn să își vadă de drum. În ziua aia, nu aveam deloc chef de joacă. De fapt, nici măcar nu dorisem să merg la lac, dar Chris insistase. Eu îmi doream să petrecem o seară în doi, fără ca Jonah și Jenny să se țină de coada noastră. Voiam să îi vorbesc lui Chris între patru ochi, însă, încă de dimineață, nu avuseserăm parte nici măcar de o clipă de intimitate. Uneori, Chris nu îmi sesiza starea de spirit. Eram într-o dispoziție proastă încă de cu o seară înainte, când îmi dădusem seama că îmi întârziase ciclul.

— Ce te roade? m-a întrebat Jonah, așezându-se pe iarbă, lângă mine. Te porți cam ciudat.

Am izbucnit în râs.

— Chris te-a trimis încoace, să mă tragi de limbă?

Jonah s-a uitat lung la mine, ca și cum l-aș fi insultat.

— Chris nu știe nici măcar pe ce lume se află.

Răspunsul lui m-a luat pe neașteptate. Observasem că în ultimul timp spunea mici răutăți la adresa lui Chris. Unele neînsemnate. Inofensive. Dar eu băgasem de seamă.

— Credeam că voi doi sunteți cei mai buni prieteni.

— Suntem. Aș face orice pentru el, a declarat Jonah.

— Câteodată, te porți de parcă nici măcar nu îl simpatizezi.

Jonah nu a negat. În schimb, s-a prefăcut că admiră lacul, ca și cum comentariul meu îl cufundase în visare.

Am luat o pietricică și am azvârlit-o spre lac. Nici măcar nu a atins apa.

— Nu mai avem nimic de băut, a anunțat Chris, apropiindu-se de noi în pas alergător.

S-a trântit pe iarbă și m-a tras spre el, apoi m-a sărutat.

— Vreau să dau o fugă la magazin. Vrei să vii? m-a invitat Chris.

Mă simțeam ușurată că, în sfârșit, aveam să rămânem singuri. Aveam multe de discutat.

— Da.

— Trebuie să fac pipi, s-a băgat Jenny în vorbă. Vin și eu.

Îmi venea să crăp de nervi. De fiecare dată când se întrevedea posibilitatea de a purta o conversație între patru ochi cu Chris, ca să îi spun despre sarcină, ceva sau cineva intervenea.

— Ia-o pe Jenny cu tine, i-am zis lui Chris, cu un oftat. O să aștept aici.

— Ești sigură?

Chris a sărit în picioare.

— Da. Ai face bine să te grăbești. Jenny deja ți-a luat-o înainte.

După ce a aruncat o privire peste umăr, Chris a luat-o la goană, strigându-i lui Jenny:

— Hei! Vezi că ai furat startul.

M-am răsucit și l-am privit pe Jonah. Se așezase pe pătură. Privea lacul. Simțeam că îl preocupa ceva.

— Dar *pe tine* ce te roade? i-am întors-o eu.

S-a uitat în ochii mei.

— Nimic.

— Ba cred că e ceva.

Felul în care mă privea mi-a făcut inima să-mi stea în loc. Exact așa începusem să mă simt de ceva timp, ori de câte ori se uita la mine: ca și cum privirea lui pătrundea înăuntrul meu și îmi stârnea fiori pe șira spinării.

Reflexiile scânteietoare de pe suprafața lacului creau iluzia că ochii lui Jonah erau plini de azur lichid. Deodată, mi-am dat seama că și eu mă uitam la el puțin cam prea lung, așa că m-am silit să mă uit în altă parte.

A oftat din rărunchi și a șoptit:

— Îmi fac griji că noi nu am ales bine.

Declarația asta mi-a înghețat sângele în vine. Nu l-am întrebat la ce alegere se referea. Eram prea speriată de ce aș fi putut auzi.

Mă temeam că Jonah avea să îmi spună că nici eu, nici el nu eram cu partenerul potrivit. Sigur că, de fapt, răspunsul ar fi putut fi oricare altul, dar ce altceva ar fi avut de spus, când se uita la mine așa? Am încercat să îmi ignor presimțirea. Până la urmă, între mine și Jonah nu era nimic romantic. Dar cu siguranță aveam o conexiune inexistentă în relația mea cu Chris.

Uram faptul că, de fiecare dată când ceva mă preocupa, Jonah simțea, dar Chris nu avea nici cea mai mică idee. Uram să știu că era de ajuns să schimbăm o singură privire, ca să știm exact la ce se gândește celălalt. Uram faptul că Jonah îmi păstra bomboanele Joly Ranchers cu aromă de pepene roșu, fiindcă era un gest drăguț, iar mie nu îmi convenea deloc că cel mai bun prieten al iubitului meu făcea asemenea gesturi pentru mine. Pe deasupra, Jonah și Jenny erau un cuplu de puțin timp. Eu nu mi-aș fi trădat niciodată sora.

Tocmai din acest motiv, în ziua aceea, pe malul lacului, după ce Jonah a șoptit *Îmi fac griji că noi nu am ales bine*, i-am spus singurul lucru care nu mă îndoiam că avea să ne bage amândurora mințile în cap:

— Sunt însărcinată.

Uluit, Jonah s-a holbat la mine fără un cuvânt. Orice strop de culoare i s-a scurs din obraji. Mărturisirea mea îl zguduise.

S-a ridicat și s-a îndepărtat câțiva metri. Când a venit înapoi, părea mai scund cu cinci centimetri, ca și cum cuvintele mele i-ar fi așezat pe umeri o povară enormă.

— Chris știe?

Am clătinat din cap. În câteva secunde, azurul lichid din ochii lui a înghețat.

— Nu. Încă nu i-am spus.

A rămas dus pe gânduri o vreme, mușcându-și buza de jos. Părea furios. Sau devastat.

Când mi-a întors spatele și a intrat în apă, m-am uitat în urma lui, cu lacrimi în ochi. Soarele apunea, iar lacul era tulbure de nămol, așa că nu puteam zări cât de departe a înaintat.

Dar a stat multă vreme acolo. Chris și Jenny s-au întors de la magazin. Abia atunci Jonah s-a apropiat iar de mal.

S-a așezat pe pătură, ud fleașcă și cu răsuflarea tăiată. Îmi aduc aminte că mă uitam cum picurii de apă i se scurgeau de pe buze.

— O să mă despart de Jenny.

Anunțul lui m-a lăsat mască. Apoi mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, ca și cum următoarele lui cuvinte erau cele mai importante pe care avea să le rostească vreodată.

— Morgan, o să fii o mamă minunată. Chris e foarte norocos.

Cuvintele lui erau amabile, însă în ochi se citea limpede suferința. Replica asta mi se părea a fi un rămas-bun. Abia mai târziu mi-am dat seama că, într-adevăr, era un rămas-bun.

Jonah s-a ridicat și s-a îndreptat spre parcare.

Mă simțeam amețită. Aș fi vrut să alerg după el, dar greutatea acestei zile mă pironea. S-a dus la Jenny și i-a zis că e gata de plecare. S-au urcat în mașina lui și au plecat.

Chris a început să coboare dealul, spre mine. Ar fi trebuit să mă bucur că în cele din urmă aveam răgazul să stau de vorbă cu el, dar eram pustiită. Chris s-a așezat lângă mine, pe pătură, și mi-a întins o sticlă cu apă.

Îl iubeam pe Chris. Chiar dacă încă nu îi dădusem vestea cea mare, aveam să îi nasc copilul. Și cu toate astea, mă simțeam vinovată; de la începutul relației noastre, felul în care mă privea nu îmi stârnise niciodată fiori pe șira spinării. Mă temeam că nu o să mai simt niciodată emoția asta. Mă temeam că mă înșelasem și că poate îl iubeam pe Chris, dar nu eram *îndrăgostită* de el.

M-a cuprins cu un braţ.

— Scumpo, ce s-a întâmplat?

M-am şters la ochi, am răsuflat adânc şi am spus:

— Sunt însărcinată.

Nici măcar nu am aşteptat să îi văd reacţia. M-am ridicat imediat şi am izbucnit în plâns. Atunci, am pus lacrimile pe seama hormonilor, pe seama şocului de a descoperi că aşteptam un copil. Le atribuisem orice altă cauză, în afară de cea adevărată.

A doua zi, Jonah i-a zis lui Jenny că vrea să se mute cu sora lui şi să studieze la o facultate din Minnesota. Și-a făcut bagajele, a cumpărat un bilet de avion. Nici măcar nu a venit să își ia rămas-bun de la mine și de la Chris.

El și Jenny au fost foarte supărați că Jonah a plecat din senin. Li s-a părut o decizie egoistă. Dar eu eram prea șocată de vestea sarcinii mele, așa că nu am avut timp să îmi fac griji despre plecarea lui. În următoarele săptămâni, am consolat-o pe Jenny, care s-a ales cu inima frântă, și m-am ocupat de sarcina mea. L-am silit pe Chris să se concentreze mai degrabă asupra relației noastre și a viitorului copil, decât asupra faptului că prietenul lui cel mai bun îl părăsise. M-am străduit să nu mă mai gândesc la Jonah.

Pe atunci, nu știam că rutina asta avea să se prelungească multă, multă vreme: am fost soția devotată a lui Chris, am avut grijă de casa lui, de fiica lui și de nevoile lui; i-am fost loială surorii mele, am ajutat-o să învețe și să absolve școala de asistente medicale, am strâns în urma ei și a boroboațelor pe care le-a făcut, i-am pus la dispoziție un loc unde să stea

o dată la câțiva ani, când avea nevoie de ajutor ca să se repună pe picioare.

Din ziua când am aflat că eram însărcinată, nu am mai trăit pentru mine.

Acum, a venit timpul să aflu cine ar fi trebuit să devin înainte de a începe să trăiesc pentru alții.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Clara

Chiar dacă știu că am întârziat jumătate de oră și că mama e cu capsa pusă din cauza asta, nu îmi pot stăpâni zâmbetul. Sărutul ăla a meritat. Îmi apropii degetele de buze.

Nimeni nu m-a mai sărutat așa. Ceilalți tipi pe care i-am sărutat păreau grăbiți, de parcă voiau să își strecoare limba în gura mea înainte să mă răzgândesc.

Cu Miller, a fost exact opusul. A fost foarte răbdător, dar, cumva, într-un fel haotic. De parcă și-a imaginat de atâtea ori că mă sărută, încât voia să savureze fiecare secundă.

Nu cred că o să mă pot gândi vreodată la sărutul nostru fără să zâmbesc. Am emoții când mă gândesc la ziua de mâine. Deși nu sunt sigură ce înseamnă sărutul ăla pentru relația dintre noi doi, mi s-a părut că a fost o declarație. Doar că nu știu exact ce a declarat Miller.

Telefonul meu bâzâie. Mă rostogolesc pe burtă și îl scot din buzunar, apoi mă răsucesc iar pe spate. E un mesaj de la Miller.

Miller: *Nu știu la tine cum e, dar uneori, când mi se întâmplă ceva important, mă întorc acasă și mă gândesc la toate lucrurile care îmi doresc să se fi petrecut altfel, la toate lucrurile pe care vreau să le fi spus.*
Eu: *Asta ți se întâmplă acum?*
Miller: *Da. Simt că nu am fost foarte direct cu tine.*

Mă răsucesc în pat, cu fața în jos. Sper ca schimbarea de poziție să îmi domolească puțin valul de greață care tocmai m-a cuprins. Tocmai când totul mergea așa de bine...

Eu: *În legătură cu ce anume nu ai fost sincer?*
Miller: *Am fost sincer, doar că nu ți-am spus absolut tot. Cred că există o diferență între cele două. Nu ți-am zis tot ce aș fi vrut să știi.*
Eu: *De exemplu?*
Miller: *De exemplu, de ce îmi placi de atâta timp.*

Aștept detalii, dar nu îmi scrie nimic. Mă uit atât de pătrunzător la mobilul meu, încât, când începe să sune, mai că îl arunc cât colo. Pe ecran apare numărul lui Miller. Ezit puțin, înainte să îi răspund. Foarte rar se întâmplă să vorbesc la telefon. Prefer schimbul de mesaje. Dar știe că am telefonul în mână, deci nu pot să nu îi răspund. Degetul meu alunecă

pe ecran. Mă ridic din pat și intru în baie, ca să pot vorbi în liniște. Mă așez pe marginea căzii.

— Bună!

— Salut! Scuze că te sun, dar am prea multe de spus ca să ți le scriu într-un mesaj.

— Mă cam sperii cu aluziile astea.

— A, nu-ți face griji! E de bine. Ar fi trebuit să îți spun mai devreme, când eram față în față.

Miller trage adânc aer în piept, apoi începe să povestească:

— Când aveam cincisprezece ani, te-am văzut într-o piesă de teatru. Jucai rolul principal. La un moment dat, ai avut un monolog de vreo două minute. Erai așa de convingătoare și păreai să suferi atât de mult, încât mai că-mi venea să urc pe scenă și să te îmbrățișez. La sfârșitul piesei, când toți actorii au ieșit la rampă, zâmbeai și râdeai. Nu mai rămăsese nici urmă din personajul tău. Am rămas cu gura căscată, Clara. Nici măcar nu conștientizezi că ai charismă. Ești fascinantă. Eram un puști slăbănog, într-a zecea. Deși sunt cu un an mai mare decât tine, încă nu mă înălțasem, aveam coșuri și mă simțeam inferior față de tine. De asta nu am avut curaj să te abordez. A trecut încă un an, iar eu te admiram tot de la distanță. Mai ții minte când ai candidat pentru postul de trezorier al școlii? Când ai coborât de pe scenă, te-ai împiedicat, dar pe urmă ai sărit în picioare și ai făcut un gest caraghios. Toată lumea a izbucnit în râs. Îmi amintesc de faza aia cu Mark Avery, când te-a tras de breteaua sutienului, pe hol, la școală. Făcea mereu chestia asta, și tu erai exasperată, așa că te-ai dus după el, în sala de clasă unde învăța, ți-ai băgat o mână în hanorac, ți-ai scos sutienul și l-ai azvârlit spre Mark.

Îmi aduc aminte că i-ai strigat: „Dacă vrei așa de mult să atingi un sutien, poftim! Păstrează-l pe al meu, pervers nenorocit!". Pe urmă ai ieșit valvârtej din sala de clasă. A fost o fază grozavă! Clara, tot ce faci e grozav. N-am avut curaj să te abordez pentru că o fată grozavă are nevoie de un iubit grozav. Probabil nu simțeam că mă pot ridica la nivelul tău. Scuze că am zis de atâtea ori cuvântul „grozav" în ultimele cincisprezece secunde...

Când în sfârșit termină de vorbit, îl simt că a rămas fără suflare.

Iar eu zâmbesc atât de larg, că mă dor obrajii. Habar nu aveam că asta e părerea lui despre mine. Nici prin cap nu mi-a trecut.

Aștept câteva secunde, ca să mă asigur că a spus tot ce avea de spus. Apoi, când deschid gura, sunt convinsă că își dă seama — după tonul meu — că zâmbesc.

— În primul rând, mi-e greu să cred că ai fost vreodată nesigur pe tine. În al doilea rând, Miller, și tu ești grozav. Întotdeauna ai fost așa. Chiar și când erai slăbănog și aveai coșuri.

Miller râde scurt.

— Serios?

Oftează ușurat.

— Mă bucur că m-am destăinuit. Ne vedem mâine, la școală?

— Noapte bună.

După ce încheiem conversația, stau nemișcată și mă zgâiesc la mobilul meu o veșnicie. Mintea mea parcă nu poate să cuprindă întreaga amploare a situației. Miller chiar simte

ceva pentru mine. Și *a simțit* de mult ceva pentru mine. Nu îmi vine să cred că nu am observat până acum.

În cele din urmă, deblochez ecranul. Trebuie să o sun pe mătușa Jenny, să îi reproduc fiecare frântură din conversația mea cu Miller. Tocmai derulez prin agendă, când îmi dau seama.

Nu pot să o sun. Nu o să o mai pot suna niciodată.

Oare când o să mă obișnuiesc cu realitatea asta?

• •

Lexie nici nu apucă să își pună centura de siguranță, că mă apuc să îi povestesc:

— L-am sărutat pe Miller Adams și cred că suntem împreună.

— Uau! OK, spune Lexie, șocată. Dar... cum rămâne cu Shelby?

— S-a despărțit de ea acum două săptămâni.

Prietena mea tace, încercând să asimileze noutățile. Pornesc motorul și ies de pe aleea ei. Lexie se uită fix înainte, dusă pe gânduri. Apoi îmi aruncă o privire și spune:

— Nu știu ce să zic, Clara. Mi se pare că se întâmplă prea repede. Poate că vrea doar să își lingă rănile, după relația cu Shelby, iar tu erai la îndemână.

— Știu. M-am gândit și eu la același lucru, dar nu mi se pare deloc că e vorba de asta. Nu pot să-ți explic. Este... Nu știu. Am senzația că Miller nu a avut cu Shelby aceeași conexiune pe care o are cu mine.

Simt că Lexie mă măsoară din creștet până în tălpi.

— Sunt prietena ta, așa că simt nevoia să ți-o zic: în clipa asta vorbești de parc-ai fi nebună de legat. Miller a fost iubitul

lui Shelby un an întreg. Voi doi v-ați mozolit o dată, și asta te face să crezi că ține mai mult la tine decât la ea?

Într-adevăr, sună ciudat, dar prietena mea nu a fost de față, nu a simțit ce am simțit eu.

— Lex, mă cunoști mai bine decât oricine. Știi bine că nu pic în limbă după băieți. Te rog să mă iei puțin mai în serios.

— Scuze, Clara. Poate că ai dreptate. Poate că Miller Adams e îndrăgostit de tine până peste cap, iar relația lui de un an, cu Shelby, n-a fost decât o manevră ca să te facă geloasă.

— Acum mă iei peste picior.

— Clara, v-ați sărutat o dată! Te porți de parcă sunteți împreună pe bune. Normal că te iau peste picior.

Când privesc situația din punctul ei de vedere, înțeleg că pare ridicol, dar tot sunt de părere că Lexie se înșală.

— Să știi că sărutul a fost incredibil, o informez eu, surâzând.

Lexie dă ochii peste cap.

— Bravo! Mă bucur pentru tine. Numai să nu te grăbești. Nu te grăbi să te cuplezi cu el. Sper că încă n-ai făcut-o.

— Nu. Doar ne-am sărutat. Nici măcar nu m-a invitat la o întâlnire.

— Perfect! Când o să te invite, prefă-te că ești ocupată.

— De ce?

— Ca să nu pară că îl placi foarte mult.

Sfatul ei mă bagă în ceață.

— Și de ce nu trebuie să știe că îl plac?

— Pentru că și-ar putea pierde interesul. O să se sperie și o să-l pui pe fugă.

— Ce zici tu n-are nicio noimă.

— Așa „funcționează" băieții, mă informează Lexie.

— Stai să văd dacă am înțeles. Dacă un băiat mă place și eu îl plac, trebuie să pretindem că *nu* ne plăcem, fiindcă altfel piere toată vraja?

— Nu eu am făcut regulile astea, se apără Lexie, apoi se cocoșează în scaun. Nu-mi vine să cred. Am fost mereu singure. Chestia asta cu Miller o să ne afecteze prietenia.

— Ba nu.

— Ba da. De-acum, la prânz, o să te așezi lângă el. O să începeți să vă întâlniți înainte și după ore. Iar în weekenduri o să fii prea ocupată.

— Oricum muncești tot timpul.

— Da, dar, când o să am o zi liberă, n-o să vrei să o petrecem împreună.

— Data viitoare când mai ai o zi liberă, o să stăm împreună.

— Promiți? mă întreabă prietena mea.

— Promit.

Peste un minut, intrăm în parcarea școlii.

Lexie face un gest din bărbie și spune:

— Ce nesuferit! Te așteaptă.

Îl văd pe Miller în picioare, așteptând lângă camionetă. A oprit lângă locul unde obișnuiesc să parchez. Nu mă pot abține să zâmbesc, văzând că mă așteaptă. Când Miller îmi răspunde tot cu un zâmbet, Lexie scoate un geamăt de agasare și declară:

— Deja urăsc treaba asta.

Coboară din mașină imediat după ce parchez și se uită la Miller pe deasupra capotei.

— Cât de serioasă e chestia asta dintre voi? îl iscodește ea.

Dumnezeule! Ies grăbită din mașină și îl privesc cu ochi mari.

— Nu-i răspunde! îl somez eu, apoi mă răsucesc spre Lexie și o apostrofez: *Încetează!*

Dar Lexie nu îmi aruncă nici măcar o privire. În schimb, se uită în continuare la el.

— Din moment ce mi-ai furat-o pe prietena mea cea mai bună, care până mai adineauri a fost necuplată, se-ntâmplă să ai vreun prieten necuplat?

Miller izbucnește în râs.

— Sigur găsesc vreo doi.

Lexie închide portiera.

— Doar vreo doi?

Îmi face cu ochiul, apoi o ia înainte și pornește spre intrarea în școală.

Mă simt prost întru câtva, fiindcă are dreptate. Relația dintre noi două o să se schimbe puțin.

— Cum ai dormit azi-noapte? mă întreabă Miller.

— N-am putut să dorm.

— Nici eu, recunoaște el, săltându-și rucsacul mai sus, pe umăr.

Se apleacă și mă sărută iute pe obraz.

— Ai stat trează toată noaptea pentru că te-ai gândit la mine?

Ridic un umăr.

— Poate.

Pășim împreună spre școală.

— Lexie glumește sau chiar vrea un iubit?

— Nu știu. E prietena mea cea mai bună, dar încă nu-mi dau seama când glumește și când vorbește serios.

— Deci n-a fost doar impresia mea.

Miller ține ușa deschisă, așteptând să intru. Imediat ce pășim pe coridor, mă ia de mână de parcă ar fi cel mai firesc gest din lume. Știu că sunt subiectivă, dar tot mi se pare că ne potrivim. E mai înalt decât mine cu cel puțin doisprezece centimetri. Mâinile noastre parcă ar fi predestinate să stea unite.

Mă simt așa de bine... Dar, dintr-odată, senzația asta minunată dispare.

Patruzeci și cinci de zile. Jenny și tata sunt morți de patruzeci și cinci de zile, așa că nu am idee cum de pot să pășesc cu zâmbetul pe buze pe coridoarele astea, de parcă nu aș fi pierdut două dintre cele mai importante persoane din viața mea. Mă simt vinovată pentru zâmbetul meu; de la accident încoace, mama nu mai zâmbește deloc. Nici Jonah. Nu numai că două vieți s-au stins din cauza mea, fiindcă puțin mi-a păsat că mătușa era la volan, dar am mai și șters zâmbetele tuturor celor pe care tata și Jenny i-au lăsat în urmă.

Mă îndrept spre sala de clasă a lui Jonah. Miller mă însoțește și îmi deschide ușa. Când intrăm, mână în mână, Jonah e singura persoană din încăpere.

Se holbează la mâinile noastre. Din nou, mă cuprinde vinovăția. Oare când voi înceta să mă simt vinovată pentru că sunt fericită? Ar trebui să fiu deprimată în fiecare secundă a fiecărei zile? Sau poate că e firesc să fiu tristă doar la anumite intervale de timp? Îmi desprind mâna dintr-a lui Miller și încep să îmi scot rechizitele pe bancă.

Curios, Jonah înclină ușor capul.

— Acum sunteți un cuplu?

— Nu răspunde! îi zic lui Miller.

— În fine..., spune Jonah, îndreptându-și din nou atenția către hârtiile de pe catedră. Cum merge treaba pentru proiect? Ați făcut progrese?

— Nu. Abia ieri i-am zis lui Miller că l-am înscris și pe el.

Jonah ridică ochii spre Miller și întreabă:

— Încă mai aștepți ca prietena ta să-și dea acordul?

— Nu mai am prietenă.

Miller se uită la mine și adaugă:

— Sau poate că am una...?

Pare zăpăcit.

— Am impresia că Clara nu vrea să spun că suntem împreună.

— Păi, suntem împreună? îl întreb.

— Nu știu. Tu ești cea care îmi tot repetă să nu răspund, atunci când lumea ne întreabă despre noi doi.

— Pur și simplu nu vreau să te simți obligat să ne etichetezi relația.

— Acum mă simt obligat să *nu* etichetez relația dintre noi.

— Păi, Lexie mi-a zis că, dacă mă port ca și cum te plac, o să te pun pe fugă.

Miller ridică o sprânceană și zice:

— Dacă discuția noastră de aseară nu te-a speriat, cred că totul e-n regulă. Dacă mă placi, vreau să te porți ca atare. Altfel, o să mă simt complexat.

— Chiar îmi placi. Mult. Nu te simți complexat.

— Bun! spune Miller. Și eu te plac.

— Bun! întăresc eu.

Jonah intervine în discuție, amintindu-ne că e și el de față:

— *Bun!* Proiectele trebuie predate înainte de sfârșitul semestrului. Apucați-vă de treabă.

Eu și Miller încuviințăm într-un glas.

Jonah dă ochii peste cap. Miller îmi spune:

— Ne vedem după oră.

Zâmbesc.

Îmi zâmbește și el, dar în secunda când iese din sala de clasă, surâsul meu se transformă în încruntare. Din nou, simplul fapt că zâmbesc îmi stârnește vinovăție.

— Hopa! exclamă Jonah.

— Ce e?

— Zâmbetul tău a dispărut odată cu Miller. Te simți bine?

Încuviințez din cap, fără să dau amănunte.

Dar Jonah nu se dă bătut.

— Clara, ce s-a întâmplat?

Clatin din cap. Mi se pare o prostie.

— Nu știu... Mă simt vinovată.

— De ce?

— Au trecut abia patruzeci și cinci de zile, iar azi m-am trezit fericită. Mi se pare că sunt îngrozitoare dacă mă bucur chiar și numai o secundă.

Mai ales fiindcă accidentul a fost numai din vina mea.

Însă nu rostesc mărturisirea asta cu voce tare.

— Bine ai venit în club! comentează Jonah.

Mă uit întrebător la el, așa că începe să îmi explice:

— Imediat după o tragedie, simți de parcă te-ai prăbușit de pe o stâncă. Dar apoi, după ce meditezi mai mult la ce s-a întâmplat, îți dai seama că, de fapt, nu ai căzut de pe o stâncă. Adevărul e că te afli într-un montagne russe veșnic, care toc-

mai a ajuns în cel mai jos punct al unei bucle. O să urci și o să cobori. La un moment dat, o să ajungi și cu capul în jos. Iar asta o să se repete pentru mult, mult timp. Poate pentru totdeauna.

— Așa vrei tu să mă faci să mă simt mai bine?

Jonah dă din umeri.

— Nu sunt aici ca să te ajut să te simți mai bine. Amândoi călătorim în același montagne russe.

Ușa sălii de clasă se deschide. Elevii încep să intre. Nu îmi desprind privirea de Jonah. Are riduri în colțul ochilor, iar gura lui s-a lăsat ușor în jos.

Mă doare puțin să îl văd trist, stresat. Nu îmi place. De regulă, Jonah e tăcut și serios, dar ochii aveau mereu o expresie fericită. De la accident încoace nu l-am privit destul de atent. Nu mi-am dat seama cât de mult s-a schimbat.

Mă întreb cât de mult a schimbat-o pe mama moartea lor. Nici la ea nu mă prea uit. Oare din cauză că mă simt vinovată?

• •

După oră, Miller nu e în fața sălii de clasă, așa cum a spus. Nu știu în ce sală are el prima oră dimineața, așa că pierd vremea un minut, pe hol, așteptându-l.

— Clara?

Auzind vocea mamei, mă răsucesc pe călcâie. Într-o mână ține un dosar, iar în cealaltă, poșeta ei Louis Vuitton. O folosește doar la ocazii speciale. Nu știu de ce a venit aici și nici de ce a luat cu ea poșeta asta, dar instantaneu mă simt agitată.

— Ce cauți aici?

Ridică dosarul.

— Îmi caut o slujbă.

— Aici?

— Școala ta angajează profesori suplinitori. M-am gândit să fac asta câteva luni, să văd dacă îmi place. Am hotărât să mă reînscriu la facultate.

Holul începe să se golească de elevi. Mă uit de jur împrejur, ca să mă asigur că nimeni nu e pe aproape.

— Vorbești *serios*?

Se uită la mine de parcă aș fi insultat-o.

— Ți se pare aiurea să mă reînscriu la facultate?

Nu am vrut să o jignesc. Mă bucur că dorește să își continue studiile, dar ultimul lucru pe care îl vreau e să se angajeze aici, la școala unde învăț în fiecare zi. E de ajuns că nu ne înțelegem acasă. Nici nu îmi pot închipui cum ar fi să ne ciorovăim în sala de clasă.

Clatin din cap și încerc să îi explic:

— Nu asta am vrut să...

În clipa următoare, cineva mă sărută pe obraz și un braț îmi cuprinde mijlocul.

— Am încercat să dau de tine. Unde te duci pentru ora de studiu individual?

Mă uit panicată la el. Îmi întorc privirea spre mama. Văzându-mi expresia, Miller se uită și el în aceeași direcție. Se încordează. Brațul lui se îndepărtează brusc de talia mea. Nu l-am mai văzut niciodată fâstâcit. Întinde o mână spre mama, vrând să se prezinte în mod oficial. Ea se uită lung la mâna întinsă, după care se holbează la mine.

Miller bâiguie o scuză:

— Îmi pare rău, doamnă Grant. Am crezut că sunteți o prietenă de-a Clarei. Păreți foarte... tânără.

Mama îmi aruncă o căutătură aspră.

— *Chiar e* tânără, îi zic lui Miller. M-a născut la șaptesprezece ani.

Fără nicio urmă de ezitare, mama îl avertizează:

— Ai grijă! Femeile din familia noastră sunt fertile.

Hristoase!

Stânjenită la culme, îmi acopăr ochii cu palmele pentru o clipă. Nici măcar nu sunt în stare să mă uit în ochii lui Miller.

— Ne vedem la prânz, îmi spune el.

Cu coada ochiului, îl văd aprobând din cap. Apoi se îndreaptă cu pași iuți în direcția opusă.

— Nu pot să cred că i-ai zis așa ceva!

— Deci acum sunteți împreună? mă întreabă mama. Parcă ai zis că are prietenă.

— S-a despărțit de ea.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că știam că n-o să-ți convină.

— Ai dreptate. Nu îmi convine.

Mama a început să ridice tonul. Mă simt ușurată că holul e pustiu.

— Din ziua când ai început să umbli cu el, ai plecat de la înmormântarea tatălui tău, te-ai drogat, nu ești niciodată acasă, întârzii mereu seara. Clara, băiatul ăsta are o influență proastă asupra ta.

Nu vreau să mă cert cu ea acum. Se înșală complet în privința lui Miller. Mă înfurie că pune purtarea mea pe seama unui tip, fără să se gândească deloc că, poate, cauza celor

câteva decizii proaste pe care le-am luat este ceea ce s-a întâmplat acum patruzeci și cinci de zile. Gândul că mesajele pe care i le-am trimis mătușii Jenny au provocat situația asta îngrozitoare m-a afectat mult mai mult decât faptul că am un iubit.

— Nu știu deloc ce se întâmplă în viața ta, îmi reproșează mama. Nu îmi spui nimic.

Dau ochii peste cap.

— Te referi la faptul că mătușa Jenny nu mai e prin preajmă, ca să-ți zică toate secretele mele?

Expresia ei furioasă dispare. În locul ei apare una de uluire, ca și cum chiar a crezut că nu știu că Jenny îi spunea absolut tot. Apoi mama pare supărată. Jignită.

— De ce crezi că îmi spunea tot, Clara? Fiindcă toate sfaturile pe care ți le-a dat erau, de fapt, ale *mele*. În ultimii cinci ani, Jenny n-a făcut decât să copieze și să modifice pe ici, pe colo mesajele pe care i le trimiteam eu, iar după aia ți le trimitea și se prefăcea că ea le-a scris.

Mă răstesc:

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Te rog, nu te mai purta de parcă nu știu ce e cel mai bine pentru tine sau ca și cum nu știu ce vorbesc.

Ce spune mama despre mătușa mea e fals.

Și, chiar dacă ar fi adevărat... chiar dacă mama a fost sursa sfaturilor pe care le-am primit de la Jenny, de ce mi-a dezvăluit-o acum? Din cauza mea, mătușa Jenny nu se mai întoarce niciodată, iar acum mama mi-a răpit lucrul pe care îl prețuiam cel mai mult la mătușa mea.

Urăsc faptul că îmi vine să plâng. Sunt groaznic de furioasă pe mama, pe mine însămi. Îi întorc spatele și dau să plec, ca să nu spun ceva care o să-mi atragă o nouă pedeapsă. Mama mă apucă de braț.

— Clara...

Îmi smulg brațul..

— Mersi mult, mamă! Mulțumesc că *ai dat de pământ* cu unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la mătușa mea!

Mă mănâncă limba să îi spun că e o scorpie, dar nu vreau să o înfurii. Vreau să o fac să se simtă vinovată. Vreau să se simtă la fel de vinovată cum mă simt eu, de la accident încoace.

— Iartă-mă..., îmi șoptește mama.

Mă îndepărtez, lăsând-o singură pe coridor.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Morgan

De ce i-am spus Clarei toate astea? De ce am simțit nevoia să îmi atribui toate meritele tocmai acum, când Jenny nu mai e?

Știu răspunsul. Sunt furioasă și rănită fiindcă știu ce mi-a făcut Jenny, iar faptul că Clara o consideră o sfântă mă rănește și mai mult. Am vrut ca fiica mea să știe că Jenny habar nu avea să dea sfaturi înțelepte; am ținut să știe că Jenny a învățat de la mine tot ceea ce a învățat-o pe Clara. Da, am vrut să îmi atribui toate meritele, deși nu am nevoie de asta. De fapt, îmi doresc ca Clara să fie la fel de furioasă pe Chris și pe Jenny precum sunt eu.

Mă simt îngrozitor. Clara are dreptate. Am rănit-o și am întinat amintirile ei despre Jenny. Am făcut toate astea din

motive egoiste. Pentru că sunt furioasă pe Jenny. Pentru că sora mea m-a rănit *pe mine.*

Asta e dovada că nu trebuie să îi destăinui fiicei mele ce au făcut Jenny și Chris. La urma urmei, a fost devastată să audă lucrul ăsta neînsemnat — că sfaturile pe care le-a primit nu au venit de la Jenny. Aproape că a izbucnit în plâns când a aflat.

Doamne, cât de tare doare! Mă doare atât de rău, încât vreau să plec de aici, din clădirea asta. Vreau să mă duc acasă. Nu ar fi trebuit să vin să-mi depun CV-ul la școala asta. La urma urmei, care adolescent vrea să își petreacă toate zilele împreună cu propria mamă?

Fac stânga împrejur și mă grăbesc pe coridor. Mă străduiesc să îmi stăpânesc lacrimile până când ajung afară. Mai am doi metri până la ușă.

— Morgan, tu ești?

Încremenesc când îmi aud numele. Mă răsucesc și îl văd pe Jonah dinaintea mea, pe coridor. Își dă seama instantaneu că nu mă simt bine.

— Vino încoace.

Îmi face semn să intru într-o încăpere goală. Îmi doresc enorm să îmi văd de drum și să plec, dar totodată vreau să mă adăpostesc undeva. Sala asta de clasă pare un loc potrivit.

Mă așez într-o bancă. Jonah îmi întinde un șervețel. Îmi șterg ochii, străduindu-mă să nu lăcrimez. Dintr-odată, săptămânile astea, în care am simțit din ce în ce mai mult că pierd controlul asupra Clarei, parcă s-au prăvălit asupra mea, iar acum mi se pare că îl oblig pe Jonah să o facă pe psihoterapeutul. Încep să vorbesc:

— Am crezut mereu că sunt o mamă bună. De când aveam șaptesprezece ani, a fost unica slujbă pe care am avut-o vreodată. Chris lucra la spital, iar treaba mea era să o cresc pe Clara, deci, de fiecare dată când Clara făcea un lucru bun sau ne lua prin surprindere în vreun fel, mă simțeam mândră. Simțeam că o transformasem într-un omuleț minunat și eram foarte mândră de ea. Și de mine. Dar, de când Chris a murit, am început să bănuiesc că nu eu sunt responsabilă pentru calitățile Clarei. Înainte de moartea tatălui ei, nu s-a răzvrătit niciodată. Nu s-a drogat, nu a ascuns că are un iubit, ne spunea mereu unde este. Poate am crezut că sunt o mamă minunată și că de asta fiica mea e minunată. Dar dacă de fapt tatăl ei a fost cel care a scos la lumină cele mai frumoase calități ale ei? Acum, când Chris nu mai e, mi se pare că noi două scoatem la iveală tot ce e mai rău din noi.

Când am început să povestesc, Jonah stătea sprijinit de catedră, dar acum stăm amândoi în bănci, față în față. Se apleacă, își unește palmele și îmi spune:

— Morgan, ascultă-mă.

Trag adânc aer în piept și îl ascult.

— Noi doi suntem trecuți de treizeci de ani. Ne așteptăm să avem parte de tragedii. Clara are doar șaisprezece ani. Niciunui om de vârsta ei nu ar trebui să i se întâmple ceva atât de devastator. Acum e copleșită de durere. Cel mai bine e să o lași să își găsească singură calea și să se descurce, așa cum ai procedat cu mine.

Vocea lui e atât de blândă, încât aproape că mă simt alinată de cuvintele lui. Dau aprobator din cap. Îi sunt recunoscătoare

că m-a adus în sala asta de clasă. Întinde un braț și îmi strânge mâna, cu un gest liniștitor.

— Clara nu suferă pentru că tatăl ei nu mai e aici. Îi este greu pentru că Chris n-o să se mai întoarcă niciodată. Există o diferență.

O lacrimă se prelinge pe obrazul meu. Nu mă așteptam ca Jonah să reușească să mă liniștească. Are dreptate referitor la Clara. Și cred că ce a spus se aplică și în cazul meu.

Ușa clasei se deschide. Jonah încă îmi ține mâna. Miller intră în sala de clasă și se oprește la trei metri de mine. Felul în care se uită la mine îmi trezește bănuiala că Clara i-a povestit cât de tare am supărat-o adineauri, pe coridor.

Ridic o sprânceană, în semn de avertizare, și îi spun:

— Sper că n-ai de gând să-mi spui cum să îmi cresc fiica.

Miller face un pas înapoi.

— Păi... Nu, doamnă. Eu...

Face un gest către banca în care stau și explică:

— V-ați așezat pe locul meu.

Ah! A venit la ora lui Jonah.

Privirea mea fuge spre Jonah, căutând o confirmare.

— Morgan, are dreptate. E banca lui.

E posibil să mă fac și mai mult de râs azi?

— Nu-i problemă, spune Miller. O să mă așez în altă parte.

Mă ridic și îi fac semn spre scaun. Șovăitor, Miller se apropie și se așază.

— Nu sunt nebună, îl asigur eu, în chip de scuză pentru purtarea mea de acum și, poate, pentru purtarea mea față de el și de Clara adineauri, pe coridor.

Miller se uită întrebător la Jonah, iar el îi răspunde la întrebarea mută:

— Are dreptate. Nu e nebună.

Miller ridică din sprâncene. Apoi se tolănește pe scaun și își scoate mobilul din buzunar. E clar că nu vrea să participe la conversație.

Tot mai mulți elevi încep să apară, iar Jonah mă conduce până la ușa sălii.

— Vin la tine mai târziu, să termin de scos ușa din balamale.

— Mulțumesc.

Dintr-odată, îmi dau seama că mi-e groază să ajung acasă, pentru că o să fiu singură și o să mă gândesc obsesiv la nenumăratele feluri în care m-am făcut de râs azi. Singurul care m-ar putea ajuta să îmi distrag atenția este Elijah.

— Pot să îl iau pe Elijah de la creșă? îl întreb pe Jonah. Mi-e dor de el.

— Sunt sigur că i-ar plăcea. Te-am adăugat pe lista persoanelor care au voie să îl ia de la creșă. O să vin la tine imediat după ce se termină orele.

Îi adresez un zâmbet scurt, apoi ies din sala de clasă. În timp ce traversez parcarea școlii, regret că nu l-am îmbrățișat pe Jonah sau că nu i-am mulțumit mai convingător. O merită.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Clara

Miller împinge lângă mine tava lui cu mâncare.

— Mama ta mă urăște.

Desface nonșalant o doză de suc și soarbe din ea.

Nu am de gând să îl mint și să îl contrazic.

— E valabil și pentru mine, îi spun eu.

Miller își răsucește brusc capul spre mine.

— Adică *amândouă* mă urâți?

Pufnesc în râs.

— Nu. Vreau să zic că mama ne urăște și pe tine, și pe *mine*.

Mă joc absentă cu sticla de apă.

— După ce ai plecat, ne-am certat, îi explic eu. Nu din cauza ta. E mai complicat. M-a cam jignit.

Miller nu mai e la fel de nonșalant. Știe că sunt supărată, așa că se întoarce spre mine, fără să se atingă de mâncare.

— Ești OK?

— Da. Eu și mama ne-am cam obișnuit cu cearta.

Miller se apleacă și își lipește fruntea de capul meu.

— Îmi pare rău că ai un an așa de prost.

Mă sărută scurt pe tâmplă, apoi ia murătura din farfuria lui și o pune pe a mea.

— Poți să mănânci murătura mea. Poate că o să te simți mai bine.

— De unde știi că îmi plac murăturile?

Miller surâde.

— Trei ani de zile m-am străduit să nu mă holbez la tine când mâncai. Da, știu că sună dubios.

— Și dulce, totodată.

Miller rânjește.

— Da. Ăsta-s eu: un dubios dulce.

Lexie se așază la masa noastră, trântindu-și tava.

— Vreau și eu un dubios dulce, comentează ea. Mi-ai găsit un iubit?

— Încă nu, îi răspunde Miller. Ai făcut solicitarea abia cu patru ore în urmă.

Lexie dă ochii peste cap.

— Ia uite cine se preface că timpul contează! Tu ești ăla care o sărută pe prietena mea cea mai bună, la câteva minute după ce și-a părăsit prietena cu care a avut o relație de un an.

— Lexie, poartă-te frumos! Miller nu te cunoaște destul ca să fie ținta sarcasmului tău.

— Nu am spus-o la modul sarcastic. Chiar așa e: imediat ce i-a dat papucii, s-a cuplat cu tine.

Prietena mea se uită la Miller și cere o confirmare:

— N-am dreptate?

Miller nu pare deloc afectat de cuvintele ei. Își strecoară un cartof prăjit în gură.

— Ai mare dreptate.

Miller se uită la mine și îmi face cu ochiul.

— Dar Clara știe totul. E la curent.

— Ei bine, eu nu sunt la curent, i-o întoarce Lexie. Nici măcar nu știu care-i al doilea tău prenume. Și ăla e numele unei mărci de bere?

Când pricep încotro bate prietena mea, mă răsucesc spre Miller.

— Uau! Nu mi-am dat seama că numele și prenumele tău sunt identice cu numele unor mărci de bere.

— Nu a fost intenționat. Miller era numele de fată al mamei.

Se răsucește spre Lexie.

— Al doilea prenume e Jeremiah.

— Ce prenume *normal*! exclamă Lexie, aparent dezamăgită.

După ce ia o înghițitură de budincă și linge lingurița, arată cu ea în direcția lui Miller.

— Miller Jeremiah Adams, cum îl cheamă pe cel mai bun prieten al tău? E bun tipul? E necuplat?

— Toți prietenii mei sunt buni și necuplați, răspunde Miller. Ce gen de băiat cauți, mai exact?

Lexie dă din umeri.

— Nu sunt mofturoasă. Prefer blonzii cu ochi albaștri. Să aibă un simț sec al umorului. Să fie puțin bădăran. Și să nu îi placă socializarea. Să nu îl deranjeze să aibă o prietenă dependentă de cumpărături și care ține morțiș să aibă mereu

dreptate. Să fie în formă. Mai înalt de un metru optzeci. Și catolic.

Mă umflă râsul.

— Dar tu nu ești catolică.

— Așa-i, dar catolicii sunt severi și sunt obligați să se mărturisească des, deci probabil că un catolic păcătuiește mai puțin decât — de exemplu — un baptist.

— Raționamentul tău e foarte defectuos, îi spun lui Lexie.

— Știu un tip perfect pentru tine, declară Miller. Vrei să îl chem încoace?

— Chiar acum? sare Lexie, înviorată.

— Mă întorc imediat, spune Miller, după care se îndepărtează de masa noastră.

Lexie mă privește, jucând din sprâncene.

— Până la urmă, s-ar putea să-mi placă iubitul tău. Văd că îi pasă de prietena ta cea mai bună.

— Adineauri ai zis că încă nu am voie să îl numesc „iubitul" meu.

— OK... Atunci, îmi place „amicul" tău.

Îl urmărim amândouă pe Miller. S-a așezat la o altă masă din cantina școlii. Acum discută cu un băiat pe care îl cheamă Efren. Îl cunosc de la clubul de teatru. Dar tipul ăsta nu îndeplinește niciuna dintre cerințele — sau, mai bine spus, *pretențiile* — prietenei mele.

Efren are păr negru, e mai scund decât Lexie și cu siguranță nu e în formă. S-a mutat din Filipine în Statele Unite acum câțiva ani, înainte să înceapă liceul. Din celălalt capăt al cantinei, Efren îi zâmbește lui Lexie, care scoate un sunet agasat și ridică o mână în dreptul ochilor, ca să nu îl mai vadă.

— Pe bune? se lamentează ea. Vrea să mă cupleze cu Efren Beltran?

— La un moment dat, participa la clubul de teatru. E de treabă. Și drăguț, pe deasupra, plusez eu.

Lexie face ochii mari, ca și cum aș fi trădat-o.

— Tipul abia dacă are un metru șaptezeci!

Lexie trage cu ochiul printre degetele ei răsfirate și îl vede pe Miller însoțindu-l pe Efren la masa noastră. Geme exasperată, apoi își lasă mâna să cadă. Nu își ascunde dezamăgirea față de alegerea lui Miller.

Miller face prezentările:

— El e Efren. Efren, ea este Lexie.

Prietena mea îi aruncă lui Miller o căutătură aspră, după care își îndreaptă atenția asupra nou-venitului.

— Măcar ești catolic? se interesează Lexie.

Efren se așază lângă ea. Reacția ei pare mai degrabă să îl amuze, decât să îl jignească.

— Nu, dar locuiesc la opt sute de metri de o biserică catolică. Nu m-ar deranja să mă convertesc.

Deja încep să îl simpatizez pe Efren, dar am senzația că Lexie nu se va lăsa convinsă așa de ușor.

— Îmi pari cam fără experiență, comentează ea, aproape acuzator. Ai mai avut vreo prietenă?

— Se pun cele din on-line?

— Absolut deloc.

— În cazul ăsta... nu, n-am mai avut vreo prietenă.

Lexie clatină din cap, exasperată.

Miller intervine în discuție:

— Am crezut că tu și Ashton ați fost împreună pentru o vreme. Asta se poate pune la socoteală, nu?

Efren face semn că nu și ne lămurește:

— S-a terminat foarte repede.

— Ce nasol! zice Miller.

— Cât de înalt e tatăl tău? îl iscodește Lexie pe Efren. Crezi că o să mai crești în înălțime?

— Nu știu, zice Efren, ridicând din umeri. Tata ne-a părăsit când aveam trei ani. Habar nu am cum arată.

Lexie ridică din sprâncene.

— Și mie mi s-a întâmplat la fel. Tata a șters-o a doua zi după Crăciun.

— Asta explică atitudinea ta față de bărbați, spune Efren.

E rândul ei să ridice din umeri.

— Nu știu ce să zic. S-ar putea să fi avut atitudinea asta înainte de vârsta de trei ani. Probabil că de-aia a și plecat tata.

Efren e de acord:

— E posibil. Dacă o să fim împreună, nu te obișnui să mă vezi des, fiindcă probabil o să mi se taie de atitudinea ta și o s-o șterg și eu.

Lexie face eforturi să nu zâmbească, dar sunt convinsă că, pentru ea, Efren e mai sexy așa, sarcastic, decât ar fi dacă ar avea câțiva centimetri în plus în înălțime.

Sincer vorbind, mă așteptam să nu iasă nimic din treaba asta, dar constat că sunt la fel de pricepuți când vine vorba să se impungă reciproc. Poate că Lexie o să-i permită să o scoată în oraș.

Mă răsucesc spre Miller. Zâmbește poznaș, apoi începe să ronțăie alt chips.

— E un tip tare de treabă, îmi șoptește el. Dacă Lexie îi dă o șansă, o să fie plăcut surprinsă.

Ia un chips între degete și mi-l întinde. După ce îl mănânc, Miller se apleacă și mă sărută.

E doar un sărut scurt. Nu durează mai mult de două secunde, însă, o clipă mai târziu, cineva ne bate pe umăr. Când ridicăm ochii, vedem că supraveghetoarea cantinei se uită acuzator la noi.

— Manifestările publice de afecțiune sunt interzise în cantină, ne reamintește ea. Luați-vă tăvile și veniți cu mine. Sunteți pedepsiți pe durata pauzei de prânz.

Îi arunc lui Miller o privire și clatin din cap.

— Suntem împreună de doar paisprezece ore, și deja am intrat în bucluc din cauza ta.

Miller izbucnește în râs.

— Ai făcut chestii ilegale și mai demult, nu doar de paisprezece ore. Ai uitat de indicator?

— Să mergem! ne îndeamnă supraveghetoarea.

Ne punem tăvile deoparte. Miller profită de un moment în care supraveghetoarea se uită în altă parte și șterpelește punga de chipsuri de pe tava mea, apoi și-o îndeasă în betelia blugilor și trage tricoul deasupra.

Supraveghetoarea ne conduce în biblioteca școlii și ne înscrie într-un registru, notând că suntem pedepsiți. E o premieră pentru mine. Aș putea spune că mă simt puțin entuziasmată.

Ne așezăm la o masă liberă. Profesorul care îi supraveghează pe elevii pedepsiți se joacă pe telefonul mobil, cu picioarele sprijinite de pupitrul lui. Nici nu ne bagă în seamă.

Puțin câte puțin, Miller începe să își apropie scaunul de al meu. Asta îmi aduce aminte de metoda lui de a muta indicatorul.

În cele din urmă, ajunge atât de aproape de mine, încât coapsele și brațele noastre se ating. Faptul că stau lângă el îmi creează o senzație plăcută. Îmi place mirosul lui. De obicei, miroase a gel de duș. Poate și a deodorant. Uneori, a acadele. Însă acum miroase a chipsuri Doritos.

Stomacul meu chiorăie. Cu băgare de seamă, Miller se sprijină de spătar și își strecoară mâna în betelia blugilor. Scoate pe furiș punga de chipsuri. Când o desface, se preface că tușește, ca să mascheze foșnetul pungii.

Supraveghetorul se uită la noi. Miller se holbează în jos, la tăblia mesei, făcând-o pe nevinovatul. Când profesorul își continuă jocul pe mobil, Miller îmi întinde punga. Toate chipsurile sunt sfărâmate. Aleg unul care e cât de cât întreg, apoi mi-l strecor iute în gură, înainte ca supraveghetorul să mă observe.

Eu și Miller devorăm toate chipsurile. Luăm câte o bucățică și o ținem în gură până se înmoaie, ca să nu crănțănim. După ce le-am mâncat pe toate, îmi șterg palmele de blugi și ridic un braț în aer.

— Mă scuzați!

Supraveghetorul ridică privirea.

— Putem lua câte o carte, ca să citim?

— Da. Aveți șaizeci de secunde la dispoziție.

Câteva momente mai târziu, eu și Miller nimerim pe același culoar al bibliotecii. Mă sărută. Mă sprijin de un raft plin

de cărți. În vreme ce ne sărutăm, ne prăpădim de râs, străduindu-ne totodată să facem cât mai puțin zgomot.

— O să fim pedepsiți iar, îi șoptesc.

— Asta sper și eu.

Gura lui se lipește din nou de a mea. Acum, buzele amândurora au gust de Doritos. Palmele lui alunecă spre talia mea. Limba lui e moale.

— Ar fi bine să ne grăbim. Mai avem doar treizeci de secunde, îmi spune el.

Deși dau din cap, în semn de aprobare, îi cuprind gâtul cu brațele și îl trag mai aproape. După alte zece secunde de sărutări, îl împing ușor. Palmele lui se sprijină pe șoldurile mele.

— Vino la cinematograf diseară, îmi șoptește Miller.

— O să fii de serviciu?

— Da. Pot să te bag în sală pe gratis. De data asta, o să fac popcorn proaspăt.

— M-ai convins.

Miller mă sărută iute pe obraz, apoi ia o carte la întâmplare. Iau și eu una. Ne întoarcem la locurile noastre.

Acum mi-e greu să stau nemișcată. Miller m-a stârnit. Aș vrea să îl țin de mână sau să îl sărut din nou. În schimb, trebuie să ne mulțumim să jucăm un mic joc pe sub masă, cu picioarele. După o vreme, se apleacă și îmi șoptește:

— Putem face schimb de cărți?

Închide cartea. Citesc titlul de pe copertă: *Ghidul ilustrat al ciclului reproductiv feminin.*

Duc o mână la gură, ca să îmi înăbuș un hohot de râs, și îi dau cartea mea.

• •

După ce se încheie perioada de pedeapsă, mă întâlnesc cu Lexie în dreptul dulapurilor. Se strecoară între mine și Miller și declară:

— E amuzant.

Bănuiesc că se referă la Efren.

— Scund, dar amuzant, precizează ea.

— De ce nu veniți voi doi cu mine, la film, diseară? îi propun lui Lexie.

Prietena mea se preface că vomită.

— De când ne cunoaștem, am intrat vreodată cu tine într-o sală de cinema?

Mă gândesc la întrebarea ei. Are dreptate. Pur și simplu nu m-am interesat niciodată de motivele ei.

— Ai ceva împotriva sălilor de cinema? o întreabă Miller.

— Normal! Sunt dezgustătoare. Ai idee cât de multă spermă se găsește pe scaunele din sălile alea?

— Ce scârbos! Cât de multă?

— Habar n-am, dar ar trebui să se facă un studiu pe tema asta.

Lexie pleacă. Eu și Miller ne uităm lung după ea.

— Prietena ta e interesantă.

— Da, este. Dar acum parcă nu mai sunt sigură că vreau să vin la cinematograf diseară, glumesc eu.

Miller se apleacă spre mine.

— Eu sunt cel care face curat în sălile de cinematograf, și te asigur că sunt curate ca lacrima. Ai face bine să vii. La șapte e bine?

— OK. O să vin. Aș aprecia dacă ai pulveriza dezinfectant pe tot rândul de scaune de sus, din spate.

Miller dă să mă sărute de rămas-bun, dar îi împing obrazul deoparte.

— Nu vreau să fiu pedepsită iar.

Izbucnește în râs.

— Ne vedem peste șase ore.

— Pa!

Însă nu îi spun că există posibilitatea să nu vin diseară. Încă nu am vorbit cu mama. După discuția noastră de azi, de pe coridor, e clar că nu vrea să fiu prietena lui Miller. Probabil că după ore o să stau o vreme acasă la Lexie, pe urmă o să-i torn mamei o minciună și o să-i zic că mergem la film.

Constat că mă pricep din ce în ce mai bine să o mint. E mai ușor decât să îi spun adevărul.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Morgan

Jonah bate încet la ușă, pe urmă intră.

Eu stau pe canapea, alături de Elijah, care doarme.

— L-am luat de la creșă chiar înainte să-i culce, îi șoptesc eu.

Jonah se uită la Elijah și zâmbește.

— La vârsta asta, bebelușii dorm foarte mult. Nu-mi place.

— Când o să refuze să doarmă, o să-ți lipsească perioada asta, îl previn eu.

Jonah schițează un gest în direcția garajului.

—N-am avut timp să trec pe acasă. Te deranjează dacă folosesc cutia cu scule a lui Chris?

Îi fac semn că sunt de acord. Jonah se duce în garaj, iar eu pun bebelușul în pătuțul lui și îl mut în celălalt capăt al sufrageriei, ca să nu îl trezească gălăgia din bucătărie.

Jonah aduce cutia de scule a lui Chris până în bucătărie. Vin în urma lui și îi deschid ușa.

Cu vârful unui cuțit, reușește să deschidă lacătul în doi timpi și trei mișcări. După ce deschide capacul, ridică tăvița mobilă din partea de sus și scotocește printre sculele de mai jos.

Brusc, pe chipul lui apare o expresie nedumerită. Mă apropii și arunc o privire în cutie.

Ne zgâim amândoi la conținutul ascuns sub tăvița de sus.

Plicuri. Scrisori. Felicitări. Multe dintre ele, expediate pe numele lui Chris.

— Tu i le-ai trimis? întreabă Jonah.

Clatin din cap. Fac un pas în spate, de parcă, dacă mă îndepărtez de ele, scrisorile și felicitările o să dispară. De fiecare dată când am senzația că una dintre nenumăratele mele răni apărute după accident începe să se vindece, se întâmplă ceva care o deschide iar.

Pe toate plicurile, Jenny a scris de mână numele soțului meu. Jonah scotocește printre ele.

La gândul că înăuntrul acestor plicuri s-ar putea afla răspunsuri la toate întrebările noastre, inima îmi bate nebunește. Când a început totul și de ce? Oare Chris era îndrăgostit de ea? A iubit-o mai mult decât mă iubea pe mine?

— O să le citești? îl întreb.

Jonah clatină din cap cu hotărâre. E clar că decizia lui e finală. Îl invidiez că nu e curios. Îmi întinde toate scrisorile.

— Faci ce vrei, dar eu nu vreau să știu ce scrie acolo.

Privesc lung la teancul cu hârtii.

Jonah ia din cutia de scule ceea ce îi trebuie, apoi o dă deoparte și se apucă de lucru. Vrea să demonteze ultima balama a ușii de la bucătărie.

Mă duc în camera mea și las scrisorile să cadă pe pat. Până și simplul gest de a le ține în mână mi se pare prea dureros. Nu vreau să le citesc acum, când Jonah e aici. Ies din dormitor și închid ușa. O să mă ocup de ele ceva mai încolo.

Mă salt pe blatul de bucătărie și mă zgâiesc la picioarele mele. Indiferent cât de mult încerc să îmi îndrept atenția în altă parte, nu mă pot gândi decât la scrisorile alea.

Dacă le voi citi, voi fi mai împăcată? Sau rana va fi și mai dureroasă?

Pe de o parte, mă tem că, dacă le citesc, voi înrăutăți situația. Și așa micile amintiri care mă străfulgeră uneori mă întristează — la fel ca amintirea de azi-dimineață, care aproape m-a făcut să plâng.

Anul trecut, cu o săptămână înainte de ziua de naștere a lui Chris, eu și Jenny eram în centrul orașului. Ținea morțiș să îi cumpere drept cadou un tablou abstract, pe care îl văzuse într-un magazin. De când m-am măritat cu Chris, niciodată nu știu să fi fost interesat de artă. Și totuși, într-un fel, lui Jenny pictura aia îi amintea de Chris. Nu mi-a dat de bănuit. La urma urmei, Jenny era cumnata lui. Mă bucuram mult că se înțelegeau atât de bine.

Tabloul stă agățat pe perete, deasupra insulei mobile de bucătărie.

La el mă uit în clipa asta.

— Anul trecut, Jenny a vrut neapărat să îi dăruiască lui Chris tabloul ăla, de ziua lui.

Jonah se oprește din lucru și aruncă o privire peste umăr, în direcția picturii. Pe urmă ochii lui se mută iute asupra mea. Se apucă iar de demontat balamaua.

— I-am zis lui Jenny că lui Chris n-o să-i placă deloc, adaug eu. Știi ce mi-a spus?

— Ce-a spus?

— „Tu nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu."

Umerii lui Jonah se încordează o clipă, dar tace.

— Îmi amintesc că atunci am râs de ea, fiindcă am crezut că glumește. Dar acum, când știu adevărul, îmi dau seama că n-a spus-o în glumă. Era convinsă că îmi cunoștea soțul mai bine decât îl cunoșteam eu. Nu cred că Jenny a vrut să o spună cu voce tare. Iar acum, de fiecare dată când mă uit la tabloul ăla, mă întreb ce poveste ascunde. Oare erau împreună când l-au văzut prima dată? Oare Chris i-a spus că îi place mult? Fiecare amintire pe care o aveam despre ei era bine definită, dar acum, cu cât mă gândesc mai mult la situația asta — la ei —, cu atât mai multe nuanțe și forme capătă amintirile mele. Urăsc chestia asta.

În sfârșit, Jonah reușește să scoată din balamale ușa bucătăriei. O sprijină de perete, apoi se reazemă de blat și ia din pungă o bomboană Jolly Ranchers. Mă surprinde când o scoate din ambalaj și o strecoară în gură.

— Urăști aroma de pepene roșu, îi zic eu.

— Cum?

— Tocmai ai luat un Jolly Ranchers cu aromă de pepene roșu. Credeam că le urăști.

Jonah nu reacționează la remarca mea. Se uită fix la tablou, apoi începe să povestească:

— Mai ții minte că în seara de dinaintea accidentului stăteam toți la masă? Chris a întrebat-o pe Jenny dacă are emoții pentru a doua zi. Nu mi s-a părut deloc ciudat când ea a răspuns: „Nici nu-ți închipui". Am crezut că vorbeau despre faptul că Jenny se întorcea la muncă. Dar de fapt discutau despre șederea lor la Langford. Vorbeau despre asta chiar sub nasul nostru.

Îmi dau seama că are dreptate. Jenny s-a uitat în ochii soțului meu și i-a spus că abia așteaptă să se culce cu el. Pielea mi se face ca de găină.

Îi spun:

— Îi urăsc. Îi urăsc că te-au mințit în legătură cu Elijah și că și-au bătut joc de noi pe față.

Acum, și eu, și Jonah ne uităm la tablou.

— Doamne, ce urât e! exclamă el.

— Așa-i. Pun pariu că până și Elijah ar putea picta unul mai reușit.

Jonah deschide ușa frigiderului și scoate un cofraj cu ouă. Ia unul și îl ține două secunde în palmă. Pe urmă îl azvârle spre tablou. Gălbenușul se scurge pe pânză, apoi picură pe podea.

Sper că știe că el o să curețe.

Jonah îmi întinde un ou.

— E o senzație plăcută. Încearcă și tu.

Sar de pe blat. Ridic brațul, de parcă mă pregătesc să arunc o minge într-un joc de softball, pe urmă arunc oul. Jonah are dreptate. E plăcut să văd cum oul mânjește amintirea asta, pe care Jenny și Chris au făurit-o împreună. Scot din cofraj încă un ou și îl azvârl. Apoi încă unul.

Din păcate, nu au fost decât patru ouă în frigider, iar acum s-au terminat, dar eu simt că abia m-am încălzit.

— Găsește altceva de aruncat, îl rog pe Jonah, îndemnându-l să deschidă frigiderul.

Gestul de a distruge una dintre amintirile lor îmi provoacă o descărcare de adrenalină plăcută, care nu bănuiam că îmi lipsea. Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, nerăbdătoare să azvârl altceva. Jonah îmi întinde un recipient sigilat, plin cu budincă de ciocolată. Mă uit la el, dau din umeri, după care îl proiectez spre tablou. Plasticul dur al recipientului găurește pânza.

Jonah comentează:

— Credeam că o să-l *desfaci* mai întâi, dar merge și așa.

Izbucnesc în râs și îndepărtez folia unui alt recipient cu budincă. Când încerc să arunc conținutul, constat că budinca e prea vâscoasă și că nu se scurge din păhărelul de plastic. Senzația nu e la fel de mulțumitoare ca atunci când am azvârlit ouăle. Dar apoi îmi vine o idee: înfig degetele în budincă și mă apropii de tablou. Mânjesc pânza.

Jonah îmi întinde altceva.

— Poftim!

Iau borcanul și surâd.

— Chris ura maioneza.

— Știu! îmi spune Jonah, cu un rânjet.

Strecor o mână în borcan, iau maioneză în pumn și o întind pe pânză, cât de mult pot. Jonah vine lângă mine și împroașcă tabloul cu muștar. În mod normal, aș face o criză văzând murdăria asta, dar satisfacția pe care o simt întrece cu mult neplăcerea gândului că va trebui să fac curat.

În plus, am izbucnit de-a binelea în râs. Sunetul propriilor mele hohote mi se pare atât de străin, încât aș fi în stare să mânjesc toată casa cu maioneză, doar ca să îmi prelungesc starea.

Când aproape că am terminat maioneza, Jonah începe să îl împodobească cu ketchup.

Doamne, ce bine mă simt făcând chestia asta!

Mă întreb ce alte obiecte din casa asta ascund amintiri secrete, împărtășite doar de Jenny și de Chris și pe care le-am putea distruge. Pun pariu că și acasă la Jonah se găsesc asemenea lucruri. Pe deasupra, e posibil ca el să aibă mai multe ouă decât mine.

În sfârșit, în borcan nu a mai rămas niciun pic de maioneză. Încerc să mă răsucesc pe călcâie, fiindcă vreau să găsesc și altceva numai bun de aruncat, dar, din cauza mizeriei de pe jos, în clipa asta nu prea e sigur să mă deplasez. Alunec și, în cădere, mă agăț de brațul lui Jonah. Cât ai clipi, aterizăm amândoi pe spate, pe podeaua bucătăriei. Jonah încearcă să se ridice, dar peste tot e un dezastru de nedescris. Palmele îi alunecă pe gresie, iar el se trezește iar pe spate.

Acum râd atât de tare, încât mă rostogolesc pe o parte, ghemuită. Simt că folosesc mușchi care nu s-au mai dezmorțit de o veșnicie. E prima dată când râd de la moartea lui Chris și a lui Jenny încoace.

De asemenea, e prima oară când aud râsul lui Jonah, de la moartea lor.

De fapt... nu l-am mai auzit râzând de când eram adolescenți.

În cele din urmă, hohotele noastre se potolesc. Oftez, iar el întoarce capul spre mine.

Nu mai râde deloc. Acum nici măcar nu mai zâmbește. Îndată ce privirile noastre se întâlnesc, orice urmă de amuzament pare să fie dată uitării. Între noi s-a lăsat tăcerea.

Valul de adrenalină care îmi cutreiera trupul acum un minut începe să își schimbe forma. Acum, nevoia de a distruge tabloul lasă locul unei nevoi complet diferite. Trecerea asta atât de bruscă de la umor și amuzament la un moment foarte serios mă tulbură. Habar nu am de ce, dintr-odată, totul e atât de solemn.

Jonah înghite în sec și îmi șoptește răgușit:

— Niciodată n-am urât bomboanele Jolly Ranchers cu aromă de pepene roșu. Le puneam deoparte doar pentru că știam că sunt preferatele tale.

Cuvintele astea se rostogolesc prin mine, încălzindu-mi treptat cele mai înghețate colțuri ale ființei. Mă holbez la el, fără o vorbă. Sunt înmărmurită. E cel mai dulce lucru pe care mi l-a spus vreodată un bărbat, și nici măcar nu a venit din partea soțului meu.

Jonah întinde o mână, dă la o parte de pe obrazul meu o șuviță de păr lipicioasă. În secunda în care mă atinge, parcă m-am întors în timp, în seara aceea, lângă lac, pe pătură. Mă privește exact ca înainte de a-mi șopti: „Îmi fac griji că noi nu am ales bine".

Presimt că o să mă sărute. Nu știu ce să fac. Nu sunt pregătită. Nici măcar nu *vreau* să o facă, pentru că, dacă ne sărutăm, o să apară complicații.

Și atunci, de ce mă aplec spre el?

De ce și-a strecurat degetele în părul meu?

De ce sunt complet absorbită de ideea că, peste o clipă, voi afla ce gust are gura lui?

În afară de respirația noastră accelerată, în bucătărie e liniște. Atât de liniște, că aud zumzetul unui motor de mașină. Clara a ajuns acasă.

Jonah se îndepărtează rapid și se răsucește pe spate.

Mă ridic imediat și mă străduiesc să-mi recapăt suflarea. Ne ridicăm amândoi de la podea și ne apucăm să facem curățenie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Clara

Mașina lui Jonah e pe aleea din față. Sper că nu și-a pierdut mințile din nou și-a venit ca să-l lase iar pe Elijah aici o săptămână. E ultimul lucru de care mama și cu mine avem nevoie în momentul ăsta.

Nu prea știu de ce anume avem nevoie, dar avem nevoie de ceva. O intervenție? Vacanțe separate?

Sper că și ea e la fel de gata să uite ce s-a întâmplat azi la școală. Dacă îmi place vreun lucru la mama, acela e abilitatea de a evita confruntarea când îi trebuie timp să se gândească la ceva. Nu vreau să trebuiască să stau acasă și să lămuresc problema în seara asta, fiindcă tot ce îmi doresc e să intru, să-mi schimb hainele și să o șterg la cinematograf ca să mă văd cu Miller. *Dar mă îndoiesc c-o să fie atât de ușor.*

Când intru în casă, îl văd pe Elijah dormind în pătuț, lângă perete. Mă îndrept spre el ca să-i dau un pupic, dar atenția mi-e atrasă spre bucătărie.

Ușa nu mai există, dar nu asta e partea ciudată.

Partea ciudată e perechea mama-Jonah. *Și dezastrul.*

Mama e în patru labe, ștergând podeaua cu prosoape de hârtie. Jonah dă jos pictura pe care mătușa Jenny i-a cumpărat-o tatei de ziua lui. E împroșcată cu ceva. Îmi las capul într-o parte, încercând să văd mai bine, dar nu-mi dau seama exact ce e.

Mâncare?

Fac vreo câțiva pași spre bucătărie până când reușesc să cuprind întreaga scenă. Un carton gol de ouă pe blat. Văd mâncare pe tricoul lui Jonah și în părul mamei.

Ce naiba?

— Voi doi tocmai ați tras o bătaie cu *mâncare*?

Mama își întoarce brusc capul spre mine. Habar n-avea că eram acolo. Jonah se răsucește și e cât pe-aci să alunece. Scapă tabloul din mână, dar se echilibrează prinzându-se de blat. El și mama se uită unul la altul; apoi amândoi la mine, înapoi.

— Uh, se bâlbâie Jonah. Noi, ăă... nu prea avem o explicație acceptabilă pentru treaba asta.

Ridic o sprânceană, dar îmi țin gândurile pentru mine însămi. Dacă nu-i judec că se poartă ciudat, poate că nici ei nu mă vor judeca pentru că nu vreau să fiu aici.

— Bine. Păi... eu mă duc la film cu Lexie.

Mă aștept ca mama să protesteze, dar face exact contrariul.

— Geanta mea e pe canapea, dacă ai nevoie de bani.

Mijesc ochii, suspicioasă. *Ăsta-i cumva un test?* Poate se simte vinovată pentru ce mi-a spus azi.

Ceva nu e în regulă, dar dacă mai stau mult aici, s-ar putea să-și dea și ea seama. Mă răsucesc pe un călcâi și mă îndrept spre dormitorul meu, să mă schimb. Nu catadicsesc să iau bani din geanta ei. Miller nu-mi cere bani pentru nimic, oricum.

De îndată ce intru în clădire, lui Miller i se luminează toată fața și se oprește din ce făcea ca să iasă în fața tejghelei. Nu e nimeni prin preajmă, așa că mă prinde în brațe și mă sărută.

— Ne întâlnim în sala unu. Vin și eu în cinci minute.

— Dar...

Fac semn spre chioșcul cu gustări și băuturi.

— Popcorn.

El râde.

— O să-ți aduc niște popcorn.

Mă îndrept spre sala unu, surprinsă să văd că e complet pustie și luminile sunt aprinse. Nu se proiectează nimic pe ecran. Mă duc pe ultimul rând, ca întotdeauna, și-l aștept pe Miller. Între timp, încarc programul cinematografului pe telefon ca să văd ce rulează în sala unu.

Nimic.

Ultimul film a fost un desen animat și s-a terminat acum o oră.

Îi scriu lui Miller.

Eu: Ai zis sala unu? Nu rulează nimic aici, în seara asta.
Miller: Rămâi acolo. Vin acum.

Miller apare după colț câteva minute mai târziu, ținând o tavă cu mâncare. Nachos, hotdogi, popcorn și două răcoritoare. Vine pe ultimul rând și se așază lângă mine.

— Mi se pare că am fost prost tratați azi la școală, zice el. Sunt foarte sigur că există o lege că elevii ar trebui să aibă timp să mănânce. Chiar dacă asta înseamnă să ne luăm mâncarea cu noi, când suntem pedepsiți.

Îmi întinde o sticlă și așază tava în echilibru pe spătarele scaunelor din fața noastră.

— Seven îmi e dator, așa că se ocupă el de chioșc pentru următoarea oră.

Înșfac un hotdog și un pliculeț de muștar.

— Drăguț. Asta înseamnă că avem o întâlnire romantică?

— Nu-i cazul să te obișnuiești. De regulă, nu merg până la extravaganțe din-astea.

Petrecem următoarele câteva minute mâncând și vorbind. Îl las pe el să vorbească mai mult, pentru că e simpatic. E însuflețit și zâmbește mult și, de fiecare dată când mă atinge, mă trezesc cu un stomac plin de fluturi. Da, știu, sună atât de clișeic.

Când terminăm de mâncat, scoate o acadea din buzunar.

— Vrei și tu?

Întind o mână, așa că mai scoate una și mi-o dă.

— Ai la tine tot timpul acadele? Te văd mereu cu una în gură.

— Am o problemă cu scrâșnitul dinților. Acadelele ajută.

— Dacă o să continui cu asta, n-o să mai ai niciun dinte de scrâșnit.

— N-am avut niciodată vreo carie. Și nu te mai preface că nu-ți place gustul meu.

Rânjesc.

— Ai într-adevăr un gust foarte bun.

— Shelby îmi ura obiceiul de-a suge acadele. Zicea că îmi făceau buzele lipicioase.

— Cine?

Vreau doar să-l tachinez când îi pun întrebarea asta, însă el o ia de parcă m-aș fi simțit jignită că a amintit-o.

— Scuze. N-am vrut să amintesc de ea. Nu vreau să fiu genul ăla de iubit care vorbește despre fosta lui.

— De fapt, am o mulțime de întrebări, dar nu vreau să fiu genul ăla de iubită care te face să vorbești despre fosta ta.

Își scoate acadeaua din gură.

— Ce vrei să știi?

Mă gândesc o clipă. Vreau să știu multe, dar îi pun cea mai presantă întrebare.

— Când s-a despărțit de tine după ce te-am dus eu cu mașina, în ziua aia, de ce ai părut atât de afectat?

Mă mirasem că arăta atât de distrus în ziua aceea, dar perfect liniștit în privința asta, acum. Mă făcea să mă îngrijorez că ascundea ceva.

Degetele lui m-au mângâiat ușor pe dosul palmei.

— Nu am fost supărat numai că s-a despărțit de mine. Ci pentru că ea a crezut că am înșelat-o. Eu n-am vrut să gândească așa, prin urmare m-am dat peste cap ca s-o facă să mă creadă.

— Ea știe că tu te-ai despărțit de ea pentru mine?

— Nu m-am despărțit de ea pentru tine.

— Oh, am zis, un pic surprinsă. După cum ai spus-o, lăsai impresia că da.

Miller se așază mai bine pe scaunul lui, strecurându-și degetele printre ale mele.

— M-am despărțit de ea pentru că, noaptea, când mă duceam la culcare, nu la ea mă gândeam. Și, dimineața, când mă trezeam, nu la ea mă gândeam. Dar nu m-am despărțit de ea doar ca să mă pot întâlni cu tine. Aș fi rupt-o cu ea oricum.

Poate că nu pare c-ar fi vreo deosebire în a te despărți de cineva *pentru* altcineva sau *din cauza* altcuiva, dar când îmi explica el, aveam impresia că e o diferență de la cer la pământ.

— A fost o trecere ciudată? Voi doi ați fost împreună multă vreme.

Ridică din umeri.

— A fost altfel. Mamei lui Shelby nu i-a păsat niciodată dacă îmi petreceam noaptea la ea acasă în weekenduri, așa că mi-a luat ceva timp până să mă obișnuiesc cu serile de sâmbătă acasă cu bunicul.

— Mama ei te-a lăsat să dormi la ea acasă? Adică... în patul lui Shelby?

— E neobișnuit, știu. Dar părinții ei sunt foarte toleranți într-o mulțime de privințe. Și, practic, ea e adultă, la colegiu. Bănuiesc că și asta are o mare importanță.

— Mama mea nu te-ar lăsa niciodată peste noapte la noi. Te-ar da afară.

Miller râde.

— Crede-mă, am simțit asta. Aș fi surprins dacă mi-ar da voie măcar să te vizitez în plină lumină a zilei.

Nu-mi place deloc că are impresia asta. Nu-mi place deloc că mama îl face să se simtă așa. Și, dacă e să fiu sinceră, mă îngrijorează că asta o să fie un motiv de despărțire pentru el, mai târziu, dacă ea nu va accepta niciodată că este iubitul meu.

Nici nu-mi vine să cred că spun asta. Miller Adams e *iubitul* meu.

Amândoi stăm față în față acum, cu corpul întors fiecare spre celălalt, în scaunele de cinematograf. E atât de liniște aici, că putem auzi uruitul filmului ce se proiectează de partea cealaltă a zidului.

Încerc să nu mă gândesc la tot ce a zis adineauri, pentru că acum sunt îngrijorată despre dățile în care el a stat acasă la Shelby. Toată dățile în care a dormit în patul ei. Oare o să-i lipsească asta, la un moment dat? Eu nu făcusem niciodată sex și, după cum se purtase mama, nu cred că i-ar îngădui vreodată lui Miller să vină pe la mine. Ba chiar ar putea să-mi interzică să mai ies de tot pe afară, doar ca să încerce să ne despartă. Sper să nu, dar după comportamentul ei din ultima luna, aș vedea-o în stare.

Mi se pare că Miller a fost complet sincer cu mine, așa că vreau să fac și eu la fel. Scot acadeaua din gură și o studiez.

— Deci. Doar ca să știi. Sunt virgină.

— Cunosc un leac pentru asta, zice Miller.

Ridic imediat ochii la el, iar el râde.

— Glumesc, Clara.

Se apleacă spre mine și mă sărută pe umăr.

— Mă bucur că mi-ai spus. Dar nu mă grăbesc. Deloc.

— Mă rog. Ești obișnuit să faci sex în fiecare weekend. Până la urmă, o să te plictisești și o să te duci înapoi la ea.

Mi-am pus imediat mâna peste gură.

— Oh, Doamne, ce-i cu mine? Te rog, prefă-te că n-am zis asta.

El râde puțin, dar apoi se uită la mine cu atenție.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Deja câștig mai mult *ne*făcând sex cu tine, decât am obținut în întreaga perioadă de relație cu ea.

Îmi place atât de mult. Mai mult decât credeam că-i posibil. Fiecare minut pe care-l petrecem împreună mă face să-l plac mai mult decât în minutul ce a trecut.

— Când o să hotărăsc că sunt pregătită... sper să fie cu tine.

Miller zâmbește.

— Crede-mă — n-o să te conving să te răzgândești.

Mă gândesc la cum va fi prima oară când o vom face. Când va fi. Mă uit la el și surâd.

— Primul nostru sărut a fost unul firesc, aproape clișeic, la cafenea. Poate că pierderea virginității mele ar trebui să fie la fel.

Miller își ridică o sprânceană.

— Nu știu ce să zic. S-ar putea să ne interzică cei de la Starbucks.

Râd.

— Eu vorbesc despre balul absolvenților. E peste cinci luni. Dacă mai suntem împreună până atunci, mi-ar plăcea să fie o clișeică deflorare post bal.

Cuvintele pe care le folosesc îl face pe Miller să izbucnească în râs. Își scoate acadeaua din gură, mi-o ia și pe a mea din mână și le pune pe tava cu mâncare. Apoi se apleacă și mă sărută, scurt. Când se retrage, spune:

— Te cam grăbești. Nici măcar nu te-am invitat la bal, încă.

— Atunci ar trebui s-o faci.

— Nu vrei o cerere din acelea bine elaborate, gen parteneriat?

Clatin din cap.

— Cererile de parteneriat la balul absolvenților sunt stupide. Nu vreau nimic elaborat.

El șovăie, de parcă nu m-ar crede. Apoi dă o dată din cap și spune:

— Bine, atunci. Clara Grant, vrei să mergi la balul absolvenților cu mine și să facem un sex clișeic după bal?

— Cu multă plăcere.

Miller rânjește și mă sărută. Îl sărut și eu, zâmbind, dar pot simți cum o parte din mine se prăbușește.

Mătușa Jenny ar fi adorat povestea asta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Morgan

Bucătăria mea s-ar putea să fie mai curată decât a fost vreodată. Nu sunt sigură dacă asta-i din cauză că Jonah e foarte priceput la curățat (el a scos-o la lumină în cea mai mare parte) sau pentru că încearcă să șteargă orice dovadă a acelui sărut cât pe ce să se întâmple, astfel încât să nu mai rămână nimic care să ne reamintească de el.

Vinovăția mea a fost palpabilă de când Clara a plecat la film. Jonah trebuie să se fi simțit la fel, pentru că niciunul dintre noi n-a scos o vorbă cât am făcut curat. Și de îndată ce Elijah a dat semne că se trezește, m-am oferit să-i dau eu de mâncare, pentru că Elijah e singurul față de care simt că fac bine în viața mea. Mi se pare că a început să mă recunoască, pentru că zâmbește când mă vede.

Mi-am făcut de lucru cu el, în living, de o oră deja. Jonah a curățat toată bucătăria. Nu mă așteptasem s-o facă și chiar

i-am spus să nu-şi bată capul cu asta, la un moment dat, însă el a continuat. Aş fi făcut-o eu, dar am fost sincer uşurată când s-a trezit Elijah. Prefer să nu fiu în aceeaşi încăpere cu Jonah în momentul ăsta.

Elijah devine mai puternic. Stau pe canapea şi îl ţin în braţe, în timp ce el împinge cu picioarele în burta mea. Gânguresc şi mă joc cu el, în timp ce Jonah îmi duce uşa de la bucătărie în garaj.

Elijah cască, aşa că îl sprijin de pieptul meu şi-l bat uşurel pe spate. E mult trecut de ora lui de culcare şi, în pofida faptului că a tras un pui de somn de o jumătate de oră în vreme ce Jonah şi cu mine distrugeam bucătăria, tot pare că e gata să doarmă. Se lasă moale la pieptul meu şi începe să moţăie. Îmi lipesc obrazul de creştetul capului său, dorindu-mi mai mult ca orice să nu mă întristez când mă gândesc la soarta ce i-a fost dată.

E norocos să-l aibă pe Jonah. Un bărbat care s-a oferit voluntar, ştiind că e o foarte mare posibilitate să nu fie tatăl lui. Sper, pentru binele lui Jonah, că Elijah n-o să-i poarte pică dacă va afla vreodată. Sper ca asta să-l facă pe Elijah să-l aprecieze cu atât mai mult pe Jonah.

Jonah intră în living şi zâmbeşte când îl vede pe Elijah adormit la pieptul meu. Se aşază lângă noi pe canapea şi îl mângâie pe Elijah pe spate. Jonah oftează încetişor şi, când mă uit la el, văd că se uită la mine. Stă atât de aproape încât picioarele noastre se ating.

Senzaţia care a venit aproape pe neaşteptate mai devreme, în bucătărie, a fost trezită la viaţă. Sperasem că a fost doar o

întâmplare și că reacția aceea pe care Jonah mi-a stârnit-o avea să rămână adormită de acum înainte.

— Dă-te mai încolo, șoptesc eu.

Jonah mijește ochii, de parcă nu-mi înțelege indicația.

— Ești prea aproape. Am nevoie de spațiu.

Jonah înțelege asta. Pare aproape un pic surprins de reacția mea. Se mută în capătul celălalt al canapelei într-o demonstrație teatrală. Acum mi se pare că l-am insultat.

— Îmi pare rău, spun. Sunt doar... confuză.

— E-n regulă, zice Jonah.

Îmi întind gâtul și mă uit în jos, la Elijah. E destul de adormit încât să-l pot duce înapoi în pătuț. Și asta fac pentru că am nevoie de aer. După ce-l așez încetișor pe saltea, aștept puțin, ca să fiu sigură că nu se trezește; apoi îl învelesc.

Nici nu mă uit în ochii lui Jonah când mă duc pe terasa din spatele casei. Sunt sigură că o să mă urmeze, chiar dacă îl invit eu sau nu. Și, sincer, trebuie să discutăm despre ceea ce era să se întâmple în bucătărie, pentru că ultimul lucru de care am nevoie este ca Jonah să creadă că ar exista vreo posibilitate în direcția asta.

Jonah închide ușa glisantă de sticlă după ce iese, în urma mea. Eu mă plimb în sus și-n jos pe terasă, cu ochii la pietrele de sub picioarele mele. Chris le-a pus, cu vreo doi ani în urmă. Jenny și cu mine l-am ajutat și-mi aduc aminte cât de amuzant ni s-a părut. Tot făceam mișto de Chris, pentru că, din nu știu ce motiv, asculta John Denver când muncea în grădină și cânta cât îl țineau plămânii. Nu asculta John Denver în nicio altă ocazie. Numai când muncea în grădină. Jenny și cu mine îl luam peste picior tot timpul cât dădeam o mână

de ajutor, așa că el ne-a încuiat în curtea din spate și a terminat terasa fără noi.

Mă întreb dacă aventura lor începuse înainte de asta.

Mă întreb, mai des decât ar trebui, când începuse. Nu știu de ce tot sper că a fost de dată mai recentă. Ideea că dura de ani în șir mă face s-o simt încă și mai personală. Bănuiesc că dacă îmi adun curajul să citesc scrisorile pe care le-am găsit mai devreme, s-ar putea să descopăr răspunsuri la toate întrebările pe care le am.

Jonah se așază pe scaunul care obișnuia să fie preferatul lui Chris. Jenny îl cumpărase pentru el.

Doamne, cât de proastă pot să fiu? Ce cumnat și cumnată o mai duc la fel de bine cum au dus-o ei? De ce n-am văzut niciodată?

— Stai jos, spune Jonah. Mă enervezi când te agiți așa.

Mă trântesc pe scaunul de lângă Jonah. Închid ochii pentru o clipă, încercând să-mi alung toate amintirile. Nu vreau să mă gândesc la toate lucrurile din casa asta care îi leagă pe Jenny și pe Chris. Deja am distrus tabloul. Nu vreau să distrug și mobilierul de terasă și orice altceva pe care l-aș mai putea folosi.

Când deschid ochii, întorc capul și mă uit la Jonah. Capul lui se sprijină confortabil de speteaza scaunului. E înclinat spre mine, dar nu spune nimic. Gândește mult, dar nu vorbește mult.

Nu știu de ce tăcerea mă irită în momentul ăsta.

— Spune ceva. E prea multă liniște.

De parcă deja avea cuvintele pe vârful limbii, spune:

— Dacă n-ai fi rămas însărcinată cu Clara l-ai fi părăsit pe Chris?

— Ce întrebare mai e și asta?

El ridică din umeri.

— M-am întrebat întotdeauna. N-am fost sigur dacă ai decis să rămâi cu el din cauza Clarei sau pentru că erai îndrăgostită de el.

Mi-am mutat privirea, pentru că, sincer, nu era treaba lui. Dacă voia să știe care ar fi putut fi viața mea, n-ar fi trebuit să plece fără avertisment.

Vocea îi e mai scăzută când continuă:

— N-ai răspuns la întrebare.

— Jonah, încetează.

— Tu mi-ai cerut să spun ceva.

— Da, dar nu voiam să... Oftez. Nu știu ce voiam.

Dintr-odată mi se pare prea sufocant afară. Mă întorc în casă, dorind să pun o distanță între Jonah și mine. Însă vine după mine până în dormitor. Din nou, închide ușa în urma lui, astfel încât conversația noastră să nu-l trezească pe Elijah. Pare un pic enervat că mă tot plimb din cameră în cameră ca să mă îndepărtez de el.

Am impresia că scrisorile împrăștiate pe salteaua mea se uită la mine, tachinându-mă.

— Discutăm despre ce s-a întâmplat în bucătărie? întreabă el.

Încep să mă plimb din nou în sus și-n jos, indiferent că-i place sau nu.

Se uită la mine de parcă e dezamăgit de inabilitatea mea de a înfrunta problema în mod matur. Îmi duc o mână la frunte, masând viguros, încercând să țin în frâu durerea de cap care se anunță. Nu mă uit la el când vorbesc.

— Vrei să vorbim despre asta? Bine. Okay. Soțul meu e mort numai de câteva săptămâni și deja a fost cât pe-aci să mă sărut cu altcineva. Iar dacă asta nu e destul de rău, tocmai cu tine a fost cât pe ce să mă sărut. Asta mă face să mă simt ca naiba.

— Au.

— Și dacă ne-ar fi prins Clara? Chiar ar fi meritat?

— Aici nu e vorba despre Clara.

— Ba este despre Clara. Și despre Elijah. E despre toată lumea *în afară* de noi.

— Eu simt altceva.

Râd.

— Bineînțeles.

— Asta ce vrea să însemne?

Clatin din cap, frustrată.

— Ai tăiat legăturile cu cei mai buni prieteni ai tăi șaptesprezece ani, Jonah. Tot ce faci este să te gândești la tine și la ce vrei tu. Nu te gândești niciodată la cum îi afectează pe ceilalți acțiunile noastre.

Simt privirea pe care mi-o aruncă până în mijlocul ființei mele. Se uită la mine cum nu l-am văzut niciodată uitându-se la altcineva. E un amestec de nedumerire și jignire. Șoptește:

— *Uau.*

Apoi se întoarce și iese din dormitor, trântind ușa în urma lui.

Jonah Sullivan, fugind din nou. Oare de ce nu mă surprinde?

Acum sunt furioasă. Ies valvârtej din dormitor, pregătită să strig la el, însă el tocmai iese pe ușă cu Elijah. Mă vede

venind după el și își dă seama cât de furioasă sunt, pentru că expresiile noastre sunt identice. Clatină din cap și spune:

— Nu. O să plec.

Totuși îl urmez afară, pentru că simt că dau în clocot. Vreau să mă descarc de tot ce țin în suflet și să audă tot. Aștept până leagă centura de siguranță a scăunelului auto al lui Elijah și închide portiera, înainte să mă pornesc.

De îndată ce cu fața la mine, așteptându-mă să vorbesc, nu-mi mai vine în minte niciun lucru.

Doar stau în curte, cu absolut nimic de spus.

Sincer, nici nu știu de ce ne certăm. Nici măcar nu ne-am sărutat. Nici măcar nu știu de ce sunt atât de furioasă, totuși. Și voi avea grijă să stau departe de el.

Jonah se sprijină de mașină și își încrucișează brațele la piept. Așteaptă un moment, permițând calmului să se aștearnă între noi. Apoi își ridică fruntea și se uită la mine cu nespusă emoție.

— Jenny a fost sora ta. Indiferent ce simțeam pentru tine, nu aș fi intervenit niciodată între voi. Am plecat pentru că, spre deosebire de Jenny și de Chris, eu aveam *respect* pentru ei. Pentru *tine*. Te rog să nu mă mai faci niciodată egoist, pentru că aceea a fost cea mai grea decizie pe care a trebuit s-o iau vreodată în toată viața mea.

Se urcă în mașină, trântește portiera și demarează.

Rămân singură în curtea din față, în întuneric, plină de informații pe care nu sunt sigură că le voiam și de sentimente pe care nu mi-am îngăduit niciodată să le confrunt.

Simt că mă lasă genunchii. Nu mai am putere nici să mă întorc în casă și să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat în seara

asta, așa că mă așez pur și simplu pe iarbă, în locul unde am rămas de când a plecat Jonah.

Îmi pun capul în mâini, simțind povara cu care m-a încărcat ziua. Tot ce s-a întâmplat cu Clara la școală. Tot ce s-a întâmplat cu Jonah în bucătărie. Tot ce a spus el. Și chiar dacă există o parte din mine care avea nevoie să audă toate acelea de la el — nu a schimbat nimic. Pentru că n-ar putea niciodată să meargă între mine și Jonah, de oricât de mult timp Jenny și Chris nu mai sunt în peisaj. Ne-ar face să arătăm *noi* ca fiind cei răi.

Clara n-ar înțelege. Și ce i-am spune lui Elijah, când o să fie mai mare? Că am schimbat doar partenerii? Ce fel de exemplu ar fi?

Nimic dintre Jonah și mine nu e o idee bună. Ar însemna o viață întreagă de reamintire a ceea ce sunt atât de disperată să uit. Iar acum, că mi-a mărturisit tot ce probabil simțea de șaptesprezece ani nevoia să-mi spună, aș vrea să-și retragă cuvintele. Vreau să mă întorc la ziua de ieri, când era mai simplu. Când el îl putea aduce pe Elijah pe aici fără toată stinghereala care va exista între noi de acum încolo.

Mi se pare că a spus toate astea sperând că avea să se rezolve ceva, dar, pentru mine, n-au creat decât o și mai mare prăpastie. Și nu știu dacă o să se mai îndrepte ceva vreodată.

Eram adolescenți. Nu eram îndrăgostiți. Ceea ce am simțit a fost atracție, iar atracția e derutantă, dar, de asemenea, nu merită să-i dea Clarei viața peste cap.

Îmi ridic capul, când văd niște faruri întorcându-se spre mine.

Clara.

Parchează și, când coboară, nu-mi vorbește imediat. Nici măcar nu sunt sigură că mă observă, până când nu apare pe trotuar și vine să se așeze lângă mine, pe iarbă. Își ridică genunchii la bărbie și îi cuprinde cu brațele, uitându-se în gol, în întunericul străzii.

— Mă îngrijorezi, mamă.

— De ce?

— E târziu. Și stai singură, pe întuneric, în curtea din față. Plângând.

Ridic mâna la obraz și șterg lacrimile de care nu mi-am dat seama până acum. Oftez prelung și mă uit la ea.

— Îmi pare rău pentru astăzi. N-ar fi trebuit să spun aia.

Clara dă din cap. Nu știu dacă îmi acceptă scuzele sau e de acord că n-ar fi trebuit să spun ce am spus.

— Ai fost cu Miller, în seara asta?

— Da.

Oftez. Cel puțin, nu mă minte.

— Nu e o persoană rea, mamă. Crede-mă. Odată ce ajungi să-l cunoști.

Îl apără, dar pricep mesajul. Când ai șaisprezece ani, ignori toate semnele de avertisment.

— Doar să ai grijă, Clara. Nu vreau să faci aceeași greșeală pe care am făcut-o eu.

Clara se ridică și-și scutură jeanșii de iarbă.

— Eu nu sunt tu, mamă. Miller nu e tata. Și chiar aș vrea să încetezi să te mai referi la mine ca la o greșeală.

— Știi că nu asta am vrut să spun.

Habar n-am dacă a auzit asta, pentru că a pornit deja spre casă. Trântește ușa în urma ei.

Sunt prea obosită ca să alerg după ea. Mă întind cu spatele pe iarbă și mă uit la stele. Atât cât le pot vedea, adică.

Mă întreb dacă Jenny și Chris sunt acolo, sus, pe undeva. Mă întreb dacă mă pot vedea aici, jos. Mă întreb dacă se simt prost pentru felul în care mi-au schimbat viața.

— Ești de rahat, îi șoptesc lui Chris. Sper că ne poți vedea în clipa asta, pentru că ai distrus o mulțime de vieți, imbecilule.

Aud pași în iarbă și mă ridic imediat în capul oaselor, speriată. Îmi duc o mână la gât și răsuflu ușurată când o văd pe domnișoara Nettle stând la câțiva pași distanță.

— Am crezut că ai murit, zice ea. Dar apoi te-am auzit când l-ai făcut pe Domnul imbecil.

Se întoarce și se duce spre casa ei. Când ajunge la ușă, își agită bastonul în direcția mea.

— Asta-i blasfemie, să știi! Mai treci pe la biserică!

Odată intrată în casa ei, nu mă pot abține și râd. Chiar mă urăște femeia asta.

Mă ridic din iarbă și mă duc înăuntru. Când ajung în dormitor, mă uit la scrisorile și cărțile poștale împrăștiate pe patul meu. Mâinile îmi tremură când le număr. Sunt nouă scrisori în total și trei cărți poștale.

Vreau să știu ce conțin, și, în același timp, nu vreau. Sunt sigură că o să mă mâhnească și mai rău și mi-a ajuns pentru o singură zi.

Le îndes în fundul șifonierului și hotărăsc să las lectura pentru altă zi.

Dacă va veni vreodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Clara

A fost un weekend lung. Lexie şi Miller au lucrat amândoi în schimbul doi. În afară de a sta cu Miller în timpul pauzei lui, sâmbătă seara, şi a-mi petrece două ceasuri cu el la telefon, seara trecută, nu l-am văzut. Nici pe mama n-am prea văzut-o. După bizareria de vineri noapte, şi-a petrecut toată ziua de sâmbătă la calculator, trimiţând CV-uri pentru joburi. Duminică, am stat mai mult în camera mea, ca să mai recuperez din teme.

Ajung mai târziu ca de obicei la ora lui Jonah. Sunt ultima sosită înainte să sune clopoţelul şi sunt surprinsă când Jonah vine la banca mea şi îngenunchează în faţa ei. De regulă, nu-mi acordă atenţie în mod special de faţă cu ceilalţi elevi.

— Ce mai face mama ta?

Ridic din umeri.

— Bine, cred. De ce?

— Nu mi-a răspuns la mesaje, weekendul ăsta. Voiam doar să mă asigur că e bine.

Mă aplec, ca să nu audă nimeni altcineva ce urmează să spun.

— Am venit acasă, vineri noapte, iar ea stătea în curtea din față, și plângea. A fost ciudat. Uneori cred că e în pragul unei căderi nervoase.

El pare îngrijorat.

— Ți-a spus de ce plângea?

Mă uit în jur și toată lumea vorbește, fără să fie atenți la noi.

— N-am întrebat. Mai tot timpul plânge, de-aceea am renunțat s-o mai întreb.

Clopoțelul sună, iar Jonah se întoarce la catedră. Dar pare distrat când începe să explice lecția pentru azi. Arată obosit. Arată de parcă e trecut dincolo de limitele suportabilității.

Asta mă dezamăgește puțin. Ar trebui să fie mai ușor pentru un adult să treacă peste greutăți. Ei sunt mai maturi emoțional, așa că ar trebui să poată gestiona crizele mai bine. Dar văzându-l pe Jonah în clipa asta și văzând-o pe mama, n-am nevoie de altă dovadă că adulții s-ar putea să nu înțeleagă pe ce lume trăiesc. Sunt mai rău decât noi. Doar că ei știu cum să pară mai convingători.

Asta mă dezamăgește.

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Aștept până când Jonah se întoarce cu spatele la clasă înainte de a-mi scoate telefonul și a-l așeza pe bancă. Derulez pe ecran și citesc mesajul lui Miller.

Miller: Azi am liber de la muncă. Vrei să lucrăm la proiectul video?
Eu: Da, dar chiar nu vreau să fiu în preajma mamei, în momentul ăsta. Putem s-o facem la tine acasă?
Miller: Desigur. Vino pe la 5. Trebuie să-l duc pe bunicul la doctor, la 3, așa că n-o să ne vedem decât după ce termini orele.

Miller e pe verandă, așteptându-mă, când intru cu mașina pe aleea lui la zece minute după ora cinci. Dă fuga la mașina mea și sare pe scaunul pasagerului înainte să fi avut eu timp să cobor.

— Bunicul doarme, zice. Hai să mergem la Munchies mai întâi și să-l lăsăm să se odihnească puțin.

— Ce e Munchies?

Miller se uită la mine de parcă l-am stupefiat.

— N-ai fost niciodată la Munchies? Toneta cu mâncare?

Clatin din cap.

— Nu.

Este înmărmurit.

— Vrei să spui că nu ți-ai luat niciodată un Mac?

— Asta e o mâncare?

Râde și își pune centura de siguranță.

— Asta e o mâncare? mă maimuțărește el. Sper că ți-e foame, pentru că urmează să ai cea mai bună experiență din viața ta.

Un sfert de oră mai târziu, stau la o masă de picnic, holbându-mă la aparatul de filmat pe care Miller l-a așezat pe

un trepied, înainte să comande de mâncare. Este îndreptat spre mine. El a zis că o să înceapă să filmeze chestii la întâmplare când suntem împreună, pentru că o să prindă bine, la proiectul de film, să introducem și cadre în plus. Sau B-roll, cum le spune Miller. Deja vorbește ca un regizor, câteodată.

Îmi spune să nu mă uit niciodată drept la cameră pentru că trebuie să ne prefacem că nu e aici, așa că, bineînțeles, mă uit drept la ea și mă strâmb în toate felurile cât timp el stă la coadă la toneta de mâncare.

Pe cuvânt, nu l-am mai văzut niciodată pe Miller atât de entuziasmat de ceva. Sunt chiar mai geloasă pe sandvici decât am fost vreodată pe Shelby. *Atât* de înnebunit e el. Aparent, *Mac*-ul e un sandvici cu brânză la grătar, umplut cu macaroane și brânză care au fost fierte în *agheasmă*.

Mă rog, am glumit cu agheasma, dar după felul cum vorbește el despre sandvici nu m-ar fi surprins dac-ar fi fost.

Când se apropie de masă, întinde tava înaintea mea, punând un genunchi pe pământ, de parcă i-ar prezenta reginei un dar. Râd și iau tava de la el, înșfăcând unul dintre sandviciuri.

Se așază lângă mine și nu în fața mea, și încalecă pe bancă. Îmi place. Îmi place cât de mult dorește să fie lângă mine.

După ce desfacem ambalajul sandviciurilor, el așteaptă înainte să muște din-al lui, pentru că vrea să vadă mai întâi reacția mea la prima mușcătură. Duc sandviciul la gură.

— Mă simt obligată să-mi placă, acum.

— O să-l adori.

Mușc și îmi așez coatele pe masă în timp ce mestec. E delicios. Nu doar că e cea mai crocantă și mai bună chiflă pe

care am gustat-o vreodată, dar brânza e atât de caldă și de moale încât îmi vine să gem de plăcere.

În schimb, ridic din umeri, pentru că îmi place să-l tachinez.

— E ok.

El se apleacă spre mine, nevenindu-i să creadă.

— E... ok?

Dau din cap.

— Da, are gust de sandvici.

— Ne despărțim.

— Pâinea e un pic cam veche.

— Te urăsc.

— Brânza parcă e cauciuc.

Își pune sandviciul jos, înșfacă telefonul și deschide Instagram-ul.

— Îți dau din nou *unfollow*.

Râd, după ce înghit prima mușcătură, și-apoi îl ciupesc de obraz.

— E cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată.

El rânjește.

— Pe bune?

Dau din cap. Apoi clatin din cap.

— E al doilea după gustul pe care îl ai tu după ce sugi acadele.

— Așa mai merge.

Își ia sandviciul și mușcă din el. Geme și sunetul pe care-l scoate mă face să roșesc puțin. Nu cred că a observat, pentru că rupe o bucățică mică de pâine și o întinde peste masă, așezând-o lângă o furnică. Furnica o cară, până la urmă, cu ea.

Miller mă sărută pe obraz, apoi mai mușcă o dată din sandviciul lui.

— Te-ai gândit la ce fel de film o să facem?

Clatin din cap și-mi șterg buzele cu un șervețel. El întinde mâna și șterge ceva de la gura mea cu degetul mare.

— Nu avem prea mult timp, zice.

— Avem trei luni.

— Asta nu înseamnă mult timp. E mult de muncă.

— Fir-ar, spun eu cu voce joasă, sarcastică. Bănuiesc că asta înseamnă că va trebui să petrecem o grămadă de timp împreună.

El ține sandviciul cu o mână și îmi mângâie piciorul cu cealaltă în timp ce mâncăm. Este super afectuos. Și nu se teme să mă sărute în public. Sau în fața unei camere de filmat.

Am impresia că vom mai fi pedepsiți o dată, anul ăsta.

— Nu te mai uita la ea, zice el, referindu-se la cameră.

— Nu mă pot abține, zic eu, întorcându-mi capul. E chiar aici, în fața noastră.

— Și tu vrei să fii actriță?

Îl înghiontesc cu cotul.

— Asta-i altceva. Așa — fac semn spre cameră — este ciudat.

— Obișnuiește-te cu ea pentru că vreau să am o mulțime de filmări din care să aleg. Vreau să câștig, anul ăsta. Data trecută când am participat, am ieșit pe locul patru.

— Din toată regiunea?

— Din stat.

— Ce? Miller, asta-i fantastic!

El ridică din umeri.

— Nu chiar. Locul patru m-a supărat rău. Pe YouTube se urcă doar primele trei filme. Cui îi pasă de locul patru? M-am hotărât să câștigăm aurul.

Se apleacă și mă sărută, apoi se retrage și mai mușcă o dată din sandviciul lui.

— Te deranjează că te sărut atât de des?

Vorbește cu gura plină, dar cumva e adorabil.

— Ce ciudat ar fi ca o persoană să fie deranjată de asta. Bineînțeles că nu.

— Bine.

— Îmi place că ești afectuos.

El clatină din cap, ștergându-se la gură cu un șervețel.

— Tocmai asta e. Nu sunt. N-am fost așa cu Shelby.

— De ce e diferit cu mine?

El ridică din umeri.

— Nu știu. Am încercat să-mi explic. Tânjesc după gura ta mai mult decât am tânjit vreodată după ceva în viața mea.

Comentariul mă face să zâmbesc, dar ridic o sprânceană.

— Nu știu ce să zic, Miller. Erai destul de pasionat după sandviciul tău.

Mai are încă jumătate de sandvici de mâncat, dar de îndată ce spun asta, se ridică și se duce la cel mai apropiat coș de gunoi, aruncându-l. Se așază la loc.

— Sandviciul ăla nu înseamnă nimic pentru mine. Aș prefera limba ta în gură în schimbul acelui sandvici în fiecare zi.

Îmi încrețesc nasul și mă dau înapoi.

— Asta ar trebui să fie sexy? Pentru că nu e.

El râde și mă trage mai aproape de el, apăsându-și gura peste a mea. Nu e un sărut dulce, totuși. Ăsta e cu toată limba. Și... cu *pâine*.

Îl împing.

— Încă mai ai mâncare în gură!

Mă prefac că icnesc și iau o gură din băutura mea.

Sticla lui e deja goală, așa că o ia pe a mea pentru a bea câteva înghițituri.

În clipa următoare, se uită cu dor spre coșul de gunoi și oftează.

— L-am aruncat ca să demonstrez ceva, dar chiar voiam să mănânc și restul.

Se uită din nou la mine.

— Ar fi scârbos dacă l-aș lua înapoi din gunoi?

Râd.

— Da. Și nu te-aș mai săruta niciodată.

Împing restul sandviciului meu spre el.

— Poftim. Poți să mănânci ce-a rămas. Nu prea mi-era foame.

Ia sandviciul și-l mănâncă, apoi îmi golește sticla. Adună tot gunoiul și îl aruncă, apoi se întoarce la masă și încalecă din nou banca, trăgându-mă aproape de el. Își lipește fruntea de a mea și zâmbește, apoi se îndreaptă și-mi dă o șuviță de păr pe după ureche.

— Cred că am puteri paranormale. Am știut că o să ne fie bine împreună, Clara.

— Nu ai puteri paranormale. Suntem împreună de mai puțin de o săptămână. Ar putea să se termine totul până mâine.

— N-o să se termine, totuși. Am o presimțire bună în privința noastră.

— Asta e doar atracție. Nu e al șaselea simț.

— Crezi că asta e tot? Atracție?

— Ce altceva ar putea fi? Abia dacă ne cunoaștem unul pe celălalt.

— Am renunțat la jumătate de sandvici pentru tine. Asta înseamnă *mult mai mult* decât atracție.

Râd din pricina insistenței lui.

— Ai dreptate. A fost un gest măreț.

Mă aplec și-l sărut, dar când încerc să mă retrag, el se mișcă înainte, nevoind să întrerupem sărutul. Mă întorc cu tot corpul spre el și mă las în voia gurii lui.

În mod normal, n-aș fi atât de afectuoasă cu el în public, dar suntem numai noi aici. Pentru o tonetă de mâncare cu asemenea sandviciuri minunate, sunt surprinsă că nu e mai aglomerat de atât.

Miller în sfârșit mă eliberează și aruncă o privire la cameră.

— Ar trebui să ne oprim. Tu ești minoră, iar eu aș putea fi arestat, dacă asta se transformă într-un film porno.

Ador când mă face să râd atât, când nu mă simt dispusă să râd.

Înainte să plecăm de la toneta de mâncare, Miller îi comandă și bunicului un sandvici. I-l întinde de cum intrăm în living.

— Ăsta e ce cred eu că e? întreabă bunicul.

— Unicul și incomparabilul.

Rânjetul de pe fața bunicului mă face și pe mine să zâmbesc.

— Ți-am spus vreodată că ești nepotul meu preferat?

— Sunt *singurul* tău nepot, zice Miller.

Îi ia paharul bunicului său și se duce în bucătărie să-l umple.

— De aceea moștenești tot ce am, zice bunicul.

Miller râde.

— Mult aer, după cât se pare.

Bunicul se întoarce spre mine.

— Clara, nu-i așa?

Își desface sandviciul din ambalaj. Mă așez pe unul dintre fotoliile verzi și dau din cap.

— Ți-am povestit vreodată despre perioada când Miller avea cincisprezece ani și noi eram la școala...

O mână apare din spatele fotoliului bunicului și-i fură sandviciul. Bunicul se uită la mâna lui goală.

— Ce naiba? protestează bunicul spre Miller.

Miller se așază în celălalt fotoliu verde, ținând la vedere sandviciul luat ostatic.

— Promite-mi că n-o să spui din nou povestea aia și o să-ți dau sandviciul înapoi.

— Ei, haide, Miller! gem eu. Asta e a doua oară când mă împiedici s-o aud.

Bunicul se uită la mine, spăsit.

— Scuze, Clara. Ți-aș spune, dar ai mâncat vreodată un Mac?

Dau din cap, înțelegătoare.

— N-are nimic. Într-una din zilele astea, o să vin pe aici când nu e Miller acasă, ca să puteți să spuneți povestea până la capăt.

Miller îi dă bunicului sandvichul înapoi.

— Clara şi cu mine avem de lucrat la un proiect. O să fim în camera mea.

— Nu e nevoie să mă minţi, spune bunicul. Am avut şi eu şaptesprezece ani odată.

— Nu mint, replică Miller. Chiar avem de lucrat la un proiect.

— Cum spui tu.

Miller îşi rostogoleşte ochii şi se ridică din fotoliu. Mă ia de mână şi mă saltă în picioare.

— Îmi cer iertare pentru bunicul.

— De ce? Tu îl minţi. Nu avem niciun proiect.

Miller îşi roteşte capul.

— Ba da, *avem*.

Se uită la bunicul lui dezaprobator.

— Voi doi nu mai aveţi voie să vă mai întâlniţi. Semănaţi prea mult.

Bunicul îmi zâmbeşte când ieşim din cameră. Pe când străbatem holul, arunc o privire în baia lor. Miller observă că fac o pauză. Sunt o mulţime de flacoane cu pastile aşezate pe poliţă, iar asta îmi aminteşte că bunicul lui e bolnav şi mi se strânge inima dureros.

Odată ce ajungem în camera lui Miller, îşi dă seama că dispoziţia mea s-a schimbat.

— Te gândeşti la bunicul?

Încuviinţez dând din cap.

— Da. Nasol. Rău.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşază în mijlocul patului, bătând cu palma în saltea, să vin lângă el. Îmi scot şi eu

pantofii și mă urc în pat, ghemuindu-mă lângă el, înconjurându-l cu un braț.

— Cum a decurs vizita la doctor, azi?

Îmi dă părul la o parte de pe față, plimbându-și degetele în lungul lui până la vârfuri.

— Am vorbit despre la ce ar trebui să ne așteptăm, în următoarele câteva luni. Nu e prea sigur pentru el să stea singur, cât sunt eu la școală, așa că o să-l interneze într-un sanatoriu, curând. La sanatoriu va avea asistență cea mai mare parte a timpului, așa că asta e o ușurare. Nu va trebui să renunț la școală.

Mă ridic într-un cot.

— Asta era singura opțiune?

— Da. Mama a murit când aveam zece ani, iar el e tatăl ei. Am un unchi care locuiește în California, dar nu prea poate să ajute de acolo. Celelalte rude trec în vizită destul de des. Se asigură că avem tot ce ne trebuie. Însă eu stau cu el de când aveam zece ani, așadar cea mai mare parte a responsabilității cade pe umerii mei.

Habar n-aveam că mama lui murise.

— Îmi pare foarte rău.

Clatin din cap.

— E o presiune mare pentru cineva de vârsta ta.

Miller își pune o mână pe obrazul meu.

— Tu ai doar șaisprezece ani și uite prin câte ai trecut. Așa e viața.

Îmi lipește capul de pieptul lui.

— Nu mai vreau să vorbim despre asta. Hai să vorbim despre altceva.

Miroase bine. A lămâie, de data asta.

— Când e ziua ta de naştere? întreb.

— Cincisprezece decembrie.

Face o pauză.

— A ta e săptămâna viitoare, nu?

Dau din cap, dar mi-ar plăcea să uit. Cu ziua mea de naştere vine şi masa aniversară tradiţională, însă anul ăsta va fi cea dintâi fără tata şi mătuşa Jenny. Nu vreau să mă gândesc la asta, aşa că schimb subiectul.

— Care e culoarea ta preferată?

— N-am vreuna. Îmi plac toate, mai puţin portocaliul.

— Pe bune? Mie-mi place portocaliul.

— N-ar trebui. E o culoare oribilă, zice el. Care e culoarea care-ţi place cel mai puţin?

— Portocaliul.

— Tocmai ai zis că-ţi *place* portocaliul.

— M-ai făcut să mă îndoiesc, să cred că e probabil ceva în neregulă cu el de care nu-mi dau eu seama.

— Sunt multe lucruri în neregulă cu portocaliul, confirmă el. Nici măcar nu rimează cu ceva.

— Păi, culoarea sau cuvântul nu-ţi place?

— Ambele. Le urăsc pe amândouă.

— Te enervează ceva anume la culoarea asta?

— Nu. Se declanşează natural, cred. Poate că aşa am fost născut.

— Ai vreo nuanţă anume de portocaliu care te irită?

— Le urăsc pe toate, declară el. Toate nuanţele de portocaliu, de la mango la coral.

Râd.

— Asta e cea mai stupidă conversație pe care am purtat-o vreodată.

— Da, suntem cam praf în privința asta. Poate c-ar trebui să ne sărutăm și atât.

Îmi ridic capul de la pieptul lui și-l privesc în ochi.

— Grăbește-te, pentru că încep să uit de ce sunt atrasă măcar de tine.

El rânjește și apoi se rostogolește peste mine, mângâindu-mi părul și zâmbind leneș.

— Ai nevoie să-ți reamintesc?

Dau din cap. În poziția asta, e cel mai mare contact pe care l-au avut corpurile noastre până acum. Ne-am sărutat stând în picioare. Ne-am sărutat în camioneta lui. Ne-am sărutat când stăteam așezați. Dar nu ne-am sărutat niciodată într-un pat, cu corpul lui între picioarele mele. Își lipește gura de a mea, dar nu mă sărută. Îmi potrivește perna sub cap, apoi dă pătura la o parte, în tot acest timp abia atingându-mi buzele cu ale lui.

— Asta sigur o să dureze mult, spun eu.

— Vreau să te simți confortabil.

Își păstrează gura peste a mea și îmi ridică puțin ceafa, scoțând părul de dedesubt. Mi-l adună deasupra umărului și șoptește:

— Gata?

Încep să râd, dar nu mai apuc, pentru că limba lui Miller pătrunde printre buzele mele, iar râsul mi se transformă într-o exclamație. E altfel, așa — cu el deasupra mea. Mai bine. Sărutul e plăcut. Intră și iese încet cu limba în gura mea. Degetele lui coboară pe brațul meu. Ale mele se plimbă pe spatele lui.

Dar apoi îl simt întărindu-se între picioarele mele și asta mă surprinde și deopotrivă mă face mai încrezătoare. Îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui, dorind să-mi ușurez durerea pe care am început s-o simt acolo, însă asta nu face decât s-o înrăutățească. Sărutul lui se adâncește și se împinge în mine, stârnindu-mi un geamăt din gâtlej. Se oprește o secundă din sărutat, de parcă sunetul ăsta îi face ceva, dar apoi își aduce gura înapoi peste a mea, cu și mai profundă nerăbdare.

Îi ridic tricoul la spate, dorindu-mi să-i simt pielea sub palme. Îmi ridic mâinile pe spatele lui până când ajung la curbele încordate ale mușchilor umerilor. Fără să-mi dau seama, mă trezesc că-i trag de tricou, vrând să-l scot de pe el. El se supune și se desprinde de mine trei secunde, cât îi ia să-și dea jos tricoul și să-l arunce pe podea.

În următoarele câteva minute, lucrurile nu merg mai departe, dar nici nu scad în intensitate. Sărutul lacom ne lasă doar pe amândoi jinduind și gâfâind, absolut deloc în dispoziție de a lucra la proiectul nostru.

În cele din urmă, Miller se rostogolește de pe mine într-o parte, cu gura în continuare peste a mea. Ne sărutăm așa vreun minut — nu e excitant, dar cred că tocmai asta-i ideea. Încearcă să frâneze ceva ce nu cred că a intenționat să pornească.

Ochii lui sunt închiși când, în sfârșit, se oprește și apoi își lipește fruntea de a mea. Își ridică o mână la sânul meu și-o lasă să se odihnească acolo, simțindu-mi inima bătând nebunește sub palmă. Când se retrage și deschide ochii, îmi zâmbește.

— Știi ce altceva mai e nașpa la culoarea portocaliu?

Eu râd.

— Ce?

— Toate celebritățile au folosit pătratul ăla oranj să anunțe Festivalul Fyre. Și uite ce-a ieșit.

— Ai dreptate. Oranj e cel mai rău.

Se lasă pe spate și se uită în tavan. Tace un moment, iar inima mea continuă să galopeze.

— Vrei să mă opresc? întreabă el.

— Din ce anume?

— Să te sărut.

Ridic din umeri.

— Nu chiar. Îmi plăcea.

— Nu eram sigur. N-am vrut să o iau prea repede, dar chiar îmi doream să-ți scot tricoul. Nu și sutienul. Numai tricoul.

— N-am nimic împotrivă.

Își ridică o sprânceană.

— Zău?

— Sigur.

— Sutienul tău e oranj?

— Nu, e alb.

— Bine.

Se întoarce iar peste mine și reîncepe să mă sărute.

E de ajuns să spun că n-am mișcat un deget la proiectul nostru, dar, de asemenea, că s-a ținut de cuvânt și nici măcar n-a încercat să-mi scoată sutienul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Morgan

Mă trezesc la sunetul telefonului meu vibrând pe noptieră. Arunc un ochi spre fereastră, dar soarele nici măcar n-a răsărit.

Nimeni nu mă sună atât de devreme.

Întind mâna și ridic telefonul, văzând numele lui Jonah pe ecran. Las telefonul pe noptieră și cad din nou pe perna mea.

N-am mai vorbit de o săptămână. Din noaptea în care aproape că ne-am sărutat. Mi-a trimis de două ori un mesaj scris, întrebând ce mai fac. N-am răspuns la niciunul dintre ele.

E greu, pentru că vreau să mă separ de el, dar în același timp, vreau să mai petrec timpul cu Elijah. Mă încurcă groaznic faptul că Jonah și Elijah vin la pachet.

Sper că putem să punem la punct un soi de program de vizite. Ar fi chiar mai bine dacă n-ar trebui să mergem unul

acasă la celălalt ca să ni-l pasăm pe Elijah. L-am putea trimite cu Uber.

Gândul ăsta mă face să râd. Bebeluși plimbați cu Uberul de la o casă la alta. Mă întreb dacă există o vârstă minimă pentru pasagerii Uber.

Telefonul meu scoate un cling. Un mesaj. Îmi duc brațul iarăși spre noptieră și-mi aduc telefonul sub nas. Mă ridic în capul oaselor când văd câte apeluri ratate și mesaje text am de la Jonah.

Dau păturile la o parte și mă ridic în picioare, apăsând grăbită pe ecran ca să-l sun. Răspunde de la primul apel.

— Morgan?

— Elijah e bine?

Jonah oftează de ușurare la auzul vocii mele.

— Îmi pare rău să-ți cer asta, dar n-a dormit toată noaptea din cauza febrei, așa că nu-l pot duce la creșă. Dar nu pot nici să-mi iau liber de la serviciu, azi. E ziua testării de stat pentru cei din primul an și, după ce termin la școală, mai am două conferințe progra...

— Desigur.

Stau cu o mână la piept. Inima îmi bate cu putere. Am crezut că era ceva mai grav.

— Desigur. Adu-l aici.

Glasul lui Jonah e mai domolit. Mai puțin panicat.

— N-am să pot să-l iau înapoi decât după ora șase.

— E în regulă. Mi-e dor de el.

Petrec următoarele douăzeci de minute în bucătărie, gătind. Jonah mi s-a părut foarte stresat la telefon și, dacă Elijah n-a dormit toată noaptea din cauza febrei, asta înseamnă

că Jonah o să aibă nevoie de un plus de energie, azi. Obișnuiam să fac la fel pentru Chris. Pregăteam un mic dejun la pachet cu burritos și proteine și îi dădeam punga pe drum, în zilele lui mai aglomerate.

Se poate să-i pregătesc lui Jonah un mic dejun și ca un soi de scuze. Mi se pare că am fost prea aspră cu el, săptămâna trecută. Poate că am fost prea aspră cu el de când s-a întors în viețile noastre. În orice caz, niște burritos o să îndrepte lucrurile.

De asemenea, sper că ăsta e un pas înainte. Poate că putem să ajungem la un soi de înțelegere în care Elijah să poată fi o parte însemnată din viața mea, iar Jonah și cu mine să construim o reală prietenie. Stau trează nopțile să mă gândesc la ce mi-a spus pe alee și, cu toată că a avut un mare impact asupra resentimentului pe care îl aveam împotriva lui, îmi dau seama, totodată, că sentimentele de care mi-a vorbit au fost din trecut.

Eram adolescenți pe atunci. Eram alte persoane. El nu spusese că mai simțea încă și acum la fel. Spusese doar că *obișnuia* să simtă astfel.

Se întorsese în viețile noastre de mai multe luni și nimic, în afară de aproape sărutul acela nu indicase că încă mai avea acele sentimente, așadar, indiferent ce crezusem eu că simțea pentru mine când fusesem adolescenți, evident că el a reușit să treacă peste în atâția ani cât a fost plecat. Altminteri, nu s-ar fi culcat cu Jenny când se întâlniseră întâmplător, anul trecut. Și nu s-ar fi mutat cu ea sau ar fi acceptat să se căsătorească, dacă ar mai avut încă sentimente pentru mine.

Asta îmi dă speranța că o prietenie între noi chiar ar putea să se înfiripe.

Pun burritos într-o pungă când aud o bătaie în ușă. Îi deschid lui Jonah, dar mă opresc o secundă să-l cercetez. E îmbrăcat elegant, azi. Poartă o cămașă neagră, cu mâneci lungi, și o cravată negru cu argintiu. S-a ras și, în sfârșit, s-a tuns. Arată mai tânăr. Dau să comentez despre cât de bine arată, dar mă răzgândesc.

Elijah se agită în scaunul din mașină, așa că îi desfac centura și îl scot. E cald când îl iau în brațe.

Bietul de tine.

Îi curge nasul.

— I-ai dat ceva?

Jonah dă din cap și scoate vreo două flacoane de medicamente din geanta cu scutece.

— L-am dus la urgențe, pe la miezul nopții. Ei mi-au dat astea și mi-au spus să le rotesc la fiecare patru ore.

Îmi întinde unul dintre ele.

— Pe asta i-o dai la două ore.

Lasă geanta jos.

— Am pus mai multe haine. S-ar putea să ai nevoie de ele, azi.

— L-ai dus la urgențe? Ai dormit vreun pic?

De parcă sugestia ar fi fost un semnal, Jonah cască, acoperindu-și gura cu un pumn. Clatină din cap.

— O să fiu bine. S-ar putea să am timp să dau o fugă până la Starbucks.

Deschide ușa livingului ca să plece.

— Stai puțin.

Mă duc la bucătărie și înșfac punga cu burritos, alergând cu ele înapoi la el, înainte s-o șteargă.

— Ți-am făcut astea. Burritos de mic dejun. Se pare c-o să ai o zi lungă.

Johan se uită la mine cu o blândă recunoștință, luând punga.

— Mulțumesc.

Detectez o undă de surprindere în vocea lui și încerc să nu las asta să-mi facă plăcere, dar nu reușesc. Mă simt bine să fac ceva drăguț pentru el. Am fost atât de aspră cu el, atât de multă vreme.

— O să-ți scriu, să te țin la curent cu Elijah. Nicio grijă, e pe mâini bune.

Jonah zâmbește.

— Nu mă îndoiesc nicio secundă. Ne vedem diseară.

De îndată ce pleacă, apare și Clara după colț, îmbrăcată pentru școală. Îl vede pe Elijah în brațele mele și se luminează, întinzând mâinile.

— Dă-mi-l.

I-l dau.

— E bolnav. Nu-l pupa — să nu iei ceva.

Ea îl leagănă la piept și îi sărută fruntea, oricum.

— Bebelușii bolnavi au nevoie de cât mai multe pupicuri.

Are dreptate. Când Clara era mică, cu cât era mai bolnavă, cu atât mai mult o răsfățam și o sărutam, vrând să-i alung astfel toate durerile și suferința. *Doamne, ce dor îmi e de zilele alea.*

Sunt convinsă că, undeva, în viitorul apropiat, o să-mi fie dor și de zilele *astea*. Simt că eu și Clara suntem o pereche imposibilă, dar știu că o să-mi lipsească și asta după ce o să se

mute și o să înceapă o viață pe cont propriu. O să-mi lipsească totul — certurile, tăcerile ostentative, pedepsele, comportamentul rebel.

— De ce te uiți la mine așa? întreabă Clara.

Zâmbesc și o îmbrățișez. Ea îl ține încă pe Elijah în brațe, așa că nu-mi poate răspunde la îmbrățișare, dar e destul și că nu se ferește. O sărut pe cap.

— Te iubesc.

Când îi dau drumul, se uită la mine cu o expresie precaută. Dar apoi zâmbește și spune:

— Și eu te iubesc, mamă.

Se duce la canapea să se așeze cu Elijah.

— Am făcut burritos. Ți-am lăsat câteva pe blat.

Clara înalță imediat capul.

— Bacon sau cârnați?

— Ambele.

— Ura! șoptește ea.

Își întoarce atenția spre Elijah.

— Te iubesc, amice, dar acum trebuie să mănânc.

Îi trimit un mesaj lui Jonah pe la zece, ca să-l anunț că lui Elijah i-a mai scăzut puțin febra. El îmi răspunde la prânz.

Jonah: A dormit?

Eu: Nu prea. Dar pariez c-o să cadă lat odată ce febra o să cedeze.

Jonah: Să sperăm că o să aștepte până sunt eu gata să cad lat. Asta a fost cea mai lungă zi și e abia prânzul. Micul dejun a fost mană cerească. Mulțumesc mult.

Eu: Am o friptură în cuptor. Clara și cu mine n-o s-o mâncăm pe toată, așa că pot să-ți dau și ție acasă, când vii să-l iei pe Elijah.
Jonah: Perfect. Mulțumesc din nou.

Două ore mai târziu, primesc un alt mesaj de la Jonah.

Jonah: A adormit?
Eu: A dormit vreun sfert de oră. Tot mai are febră, dar nu mai e așa de agitat.

Apoi, un mesaj de la Clara.

Clara: Miller și cu mine trebuie să lucrăm la proiectul nostru, după ore. O să fim la Starbucks.
Eu: Ce proiect? Asta e prima oară când aud despre un proiect cu Miller.
Clara: Jonah ne-a pus împreună pentru a prezenta un film la UIL. Avem mai puțin de patru luni ca să-l terminăm.

Îi trimit mesaj lui Jonah.

Eu: I-ai pus pe Clara și pe Miller Adams să lucreze împreună la un proiect de film?
Jonah: Da. E vreo problemă?
Eu: Presupun că din mai multe puncte de vedere, ținând cont că el a învățat-o să se drogheze. Și Chris deja i-a pus în vedere să stea departe de el.

Jonah: Miller nu e atât de rău cum crezi. Chirs nici măcar nu l-a cunoscut pe puști, așa că părerea lui nu contează.
Eu: Mi-am făcut eu propria părere despre puști. A convins-o pe Clara să plece de la înmormântarea tatălui ei. A drogat-o. Și, potrivit unui mesaj vocal pe care l-am primit de la școală, au fost amândoi pedepsiți, săptămâna trecută, din pricină de PDA[1]. Ea n-a mai făcut niciodată așa ceva înainte să apară el în schemă. Și chiar dacă nu este el cauza acțiunilor ei, mi-ar plăcea totuși să fie cu cineva care să o convingă să NU facă lucrurile astea.
Jonah: Nu cred că tipul ăla de adolescent există în viața reală.
Eu: Nu mă ajuți să mă simt mai liniștită în privința asta.

Aștept un răspuns, dar nu primesc vreunul.

Îmi petrec restul după-amiezii încercând să-l țin pe Elijah treaz ca să poată dormi la noapte, să-i fie mai bine lui Jonah, dar o dată ce se face ora șase, nu mai e nicio speranță. Corpul lui micuț e moale în brațele mele, dormind dus când îl așez în pătuț. Febra i-a cedat acum vreo două ore, așa că mă gândesc că a trecut ce era mai rău, însă presimt că după ce Elijah va dormi vreo câteva ore, o să rămână treaz toată noaptea cu Jonah. Poate ar trebui să mă ofer să-l țin la mine, la noapte, ca să se poată odihni Jonah.

Scot telefonul ca să-i scriu exact cuvintele astea lui Jonah, când el bate la ușă. Mă uit la Elijah — nici n-a tresărit la zgomot. Când deschid ușa din față, șoptesc:

---

[1] Acronim pentru Public Afection Display – manifestarea afecțiunii în public.

— Tocmai a adormit.

Jonah nu mai poartă cravată. Primii doi nasturi ai cămășii îi sunt descheiați, iar părul îi e mai ciufulit decât era dimineață. Arată chiar mai bine decât azi-dimineață, în pofida epuizării care-l doboară. *De ce, mă rog, am gândurile astea?*

Îi fac semn să vină în bucătărie, ca să-i pot pune o farfurie cu mâncare de luat acasă. Scot o casoletă din dulap.

— Tu ai mâncat deja? întreabă Jonah.

— Nu încă.

— Atunci o să mănânc și eu aici.

Deschide dulapul de lângă mine, unde țin farfuriile și scoate două. Pun la loc casoleta în dulap și iau farfuria de la el.

Asta e bine. E dezinvolt. Prietenii mănâncă împreună.

Amândoi ne umplem farfuriile și ne așezăm la masă. Oricât de firesc e pentru doi oameni să ia masa împreună, Jonah și cu mine n-am făcut-o niciodată fără Chris și Jenny. Li se simte lipsa. Ca două găuri uriașe care absorb tot confortul cinei.

— E foarte bună, zice Jonah, înghițind încă un dumicat. La fel au fost și burritos.

— Mersi.

— Tot ce gătești tu e atât de gustos?

Dau din cap, încrezătoare.

— Sunt o bucătăreasă grozavă. Chris ura să iasă în oraș să mănânce, pentru că spunea că restaurantele nu se comparau cu ce primea el acasă.

— Cum de nu se îngrășa?

Jonah clatină din cap.

— Eu m-aş îngrăşa foarte tare dacă aş mânca aşa în fiecare zi.

— Făcea sport de două ori pe zi. Ştii asta.

Pare ciudat să vorbim despre Chris de parcă nu l-am uri, dar îmi place. La urma urmei, mi-ar plăcea să-mi aduc aminte toate lucrurile bune, fără umbra celor rele. Aveam o mulţime de amintiri frumoase împreună.

— Unde e Clara?

Îmi îndrept furculiţa spre el.

— Cu băiatul ăla. Numai vina ta.

Johan râde.

— Tot rămâne unul dintre elevii mei preferaţi. Indiferent de ce crezi tu despre el.

— Şi Clara ce fel de elevă e?

— Grozavă, spune el.

— Nu, pe cinstite. Nu-mi spune ce vreau să aud. Vreau să ştiu cum e când nu e în preajma mea.

Jonah mă priveşte în tăcere pentru un moment.

— E bună, Morgan. Cu adevărat. Întotdeauna îşi aduce temele la timp. Ia note bune. Nu se prosteşte în clasă. Şi are simţul umorului. Îmi place sarcasmul ei.

Zâmbeşte şi adaugă:

— L-a moştenit de la tine.

— Seamănă mult cu mine la vârsta aia.

— Seamănă mult cu tine acum. Nu te-ai schimbat.

Las să-mi scape un hohot fără veselie.

— Bine.

El se uită la mine cu prea multă seriozitate.

— Ba nu te-ai schimbat. Deloc.

Îmi plec privirea în farfurie și plimb absentă mâncarea cu furculița.

— Nu știu dacă ăsta e un compliment. E oarecum jalnic că sunt încă aceeași persoană care eram la șaptesprezece ani. Fără educație. Fără experiență de lucru. Nici măcar un singur atu de trecut în CV-ul meu.

Jonah mă mai fixează un moment, apoi se uită în farfurie, înfigând furculița într-un morcov.

— Eu nu mă refeream la CV-ul tău. Mă refer la toate celelalte. Simțul umorului, compasiunea, simțul practic, încrederea, disciplina.

Face o pauză să-și tragă respirația, apoi spune:

— Zâmbetul.

Își îndeasă mâncarea în gură.

Mă uit în jos, pierzându-mi complet zâmbetul la care se referă, pentru că m-a atins asta. Tot ce a zis acum. Fiecare compliment l-am simțit ca pe o săgeată străpungându-mi inima. Mă face să suspin. Îmi pierd pofta de mâncare. Mă ridic și arunc restul de mâncare din farfuria mea în coșul de gunoi.

Clătesc farfuria în chiuvetă. Am o gheară în piept. Mâinile îmi tremură. Nu-mi place această reacție fizică în prezența lui, dar prietenii nu spun lucruri din acestea prietenilor, mai ales cu acea privire în ochi pe care a avut-o Jonah.

Încă mai are sentimente pentru mine.

Nu știu cum să procesez asta, pentru că mă umple cu încă și mai multe întrebări. Jonah își aduce farfuria goală la chiuvetă și o clătește sub apă. Apuc strâns de blat cu ambele mâini, cu ochii ațintiți în chiuvetă.

El stă lângă mine, privindu-mă.

Nu mă pot uita la el. Sunt stingherită și de faptul că simt ceva în clipa asta, dar asta îmi stârnește confuzie, pentru că tot ce simt e gelozie. Un sentiment care a fost dintotdeauna aici, dar unul pe care nu mi-am îngăduit niciodată să-l recunosc. Însă gelozia este aici, și e insistentă, și mă obligă s-o confrunt.

— De ce te-ai culcat cu ea, anul trecut?

De îndată ce întrebarea îmi iese de pe buze, o regret. Dar încă din ziua în care Jenny s-a întors acasă de la înmormântarea tatălui lui Jonah și mi-a spus că avusese o aventură de o noapte cu el, faptul mă enervasem la culme. Cumva simțisem că Jonah mă trădase, chiar dacă nu era al meu.

Jonah face un pas spre mine. Nu destul de aproape cât să ne atingem, dar destul ca să mi se pară că ne atingem.

— Nu știu. Poate pentru că era acolo, zice el, încet. Sau poate pentru că tu *nu* erai.

La acestea, închid ochii.

— Eu nu m-aș fi culcat cu tine, dacă asta vrei să spui.

— Nu asta vreau să spun. Doar că eram mâhnit că murise tata și tu nu erai acolo. Chiar dacă nu ținusem legătura, știuseși despre înmormântare, fiindcă Jenny era acolo.

Oftează cu regret.

— Poate că am făcut-o sperând că asta avea să te rănească.

— Ăsta-i un motiv oribil să te culci cu cineva.

Râde, fără convingere.

— Mda, bine, nu mă aștept să înțelegi. N-ai fost niciodată în situația mea. N-a trebuit să stai pe margine și să privești cum fata de care ești îndrăgostit își construiește o viață cu prietenul tău cel mai bun.

Cuvintele astea mă lasă fără răsuflare.

El își întoarce capul de la mine.

— Gelozia poate face o persoană să comită lucruri de toată jena, Morgan.

Se îndreaptă de spate, simțind că a stat mai mult decât se cuvenea.

— Ar trebui să plec.

— Da.

Vocea mea se aude răgușită și aspră. Îmi dreg glasul.

— Ar trebui.

Dă din cap, dezamăgit că sunt de acord cu el. Bate ușurel în frigider de două ori cu palma deschisă, apoi iese din bucătărie.

De îndată ce nu se mai află în aceeași încăpere cu mine, îmi reumplu plămânii cu aer. Prezența lui încă se mai simte în jurul meu, în timp ce el strânge lucrurile lui Elijah. Înainte să-l ridice din pătuț, face o pauză și vine înapoi în bucătărie. Rămâne în prag, cu geanta cu scutece pe umăr.

— A fost reciproc?

Clatin puțin din cap, arătându-mi confuzia.

— Nu știu la ce te referi.

— La ceea ce simțeam pentru tine. Eu nu mi-am putut da seama niciodată. Uneori, mi se părea că și tu simțeai la fel, dar știam că n-ai fi recunoscut-o niciodată, atunci, din cauza lui Jenny. Dar... trebuie să știu. Ai simțit și tu ceea ce am simțit eu?

Bătăile puternice din pieptul meu s-au întors. El nu m-a confruntat niciodată astfel. Nu mă așteptasem. E greu să recunoști cu voce tare, în fața altcuiva, ceva ce abia dacă recunoști pentru tine.

Jonah lasă genata cu scutece să cadă pe podea și traversează cu pași mari bucătăria. Nu se oprește până când corpul și gura lui sunt apăsate ferm de ale mele.

E un șoc pentru întregul meu sistem. Mă agăț de blatul din spatele meu, în același timp ce Jonah mă strânge mai tare de obraji. Sun copleșită de intensitatea senzațiilor și mă tem c-o să leșin.

Îmi lipesc palmele de pieptul lui, pregătită să-l împing la o parte, dar, în schimb, mă trezesc trăgându-l mai aproape, strângând în pumni cămașa lui.

Când îmi deschide buzele cu ale lui și îi simt limba alunecând peste a mea, mă înfior din tot corpul. E atât de mult deodată. E ca o deșteptare, dar deopotrivă și ca o moarte. Este descoperirea că mi-am petrecut toată viața sărutându-mă cu bărbatul nepotrivit.

Jonah își obține răspunsul la întrebare după felul în care reacționez. Sentimentele lui sunt cu siguranță împărtășite. Dintotdeauna au fost, indiferent câtă negare am îngrămădit eu peste acea atracție reciprocă.

Corpul meu se mulează pe al lui de parcă s-ar teme că se va strecura ceva între noi dacă îi dau drumul.

Și atunci, din păcate, se strecoară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Clara

— Mamă?

E singurul cuvânt pe care izbutesc să-l spun, dar este destul de puternic să pună o distanță de un metru și jumătate între ei. Mama se întoarce cu spatele la mine. Jonah stă cu capul plecat.

Eu mă holbez la ei, nevenindu-mi să cred.

Clatin din cap, încercând să mă conving că nu am văzut ceea ce tocmai am văzut. Mama mea... sărutându-se cu logodnicul surorii ei moarte. Mama mea... sărutându-se cu prietenul cel mai bun al soțului ei mort.

Fac un pas îndărăt, de parcă încăperea e contaminată cu trădare și mă tem că m-aș putea îmbolnăvi și eu. Mama inspiră adânc și apoi se întoarce cu fața la mine, cu ochii înotând în lacrimi.

— Clara...

Nu-i dau timp să explice. Chiar nu vreau să știu de ce s-a întâmplat asta. Fug în camera mea, pentru că am nevoie de puțină singurătate înainte ca vreunul dintre ei să mă ajungă din urmă. Trântesc ușa și o încui; ca măsură de siguranță în plus, împing noptiera în fața ei.

— Clara, deschide ușa, spune mama, vocea ei înlăcrimată fiind înăbușită de ușa în care bate insistent cu nodurile degetelor.

— Clara.

Acum vorbește Jonah.

— Te rog, deschide ușa.

— Lăsați-mă în pace!

Mama plânge. Îl pot auzi pe Jonah cerându-și iertare, dar vorbește atât de încet încât îmi dau seama că nu mie îmi cere iertare. Îi cere iertare mamei.

— Pleacă, o aud pe ea spunând.

Pașii lui Jonah se sting pe hol.

Ea bate din nou la ușă.

— Clara, te rog, deschide ușa. Tu nu înțelegi. E... Deschide ușa odată.

Sting lumina.

— Mă culc! Nu vreau să vorbesc cu tine în seara asta. Pleacă! Du-te!

Mă trântesc pe pat. Bătăile în ușa mea se opresc, în sfârșit. După nici două minute, aud ușa de la intrare trântindu-se.

Mama mai încearcă o dată să mă facă să deschid ușa, dar mă întorc pe-o parte și o ignor, acoperindu-mi urechile cu o pernă. După câteva minute în care încerc să-mi domolesc

respirația, dau perna la o parte. Bătăile în ușă au încetat, sper că de tot, de data asta. Aud ușa dormitorului ei închizându-se, în partea cealaltă a holului, ceea ce înseamnă că am timp până dimineață să mă conving să n-o ucid.

Mă dau jos din pat. Încep să mă plimb în sus și-n jos prin cameră, toată pielea fremătându-mi de mânie. *Cum a putut face asta? Nu sunt morți decât de două luni.*

Un gând mă străpunge și mă face să cad înapoi pe pat. De cât timp face ea asta?

Încep să mă gândesc retrospectiv, la ultimele săptămâni. Jonah a fost pe aici de atât de multe ori de când tata și mătușa Jenny au murit. Memoria mea este trezită la o cu totul altă perspectivă, reinterpretând fiecare moment — noaptea în care erau afară, pe întuneric, când am ajuns eu acasă, noaptea în care el a venit să repare ușa, scuzele pe care le-a îndrugat că trebuia să vină și a doua zi ca să termine ușa. Și atunci când au plecat de-acasă împreună, iar când m-am uitat pe aplicație, am văzut că telefonul mamei fusese la Hotel Langford.

Asta s-a întâmplat la numai o săptămână după moartea lor.

Mi se face greață.

De cât timp au o aventură?

Mă simt atât de fraieră. Jonah mă întreabă mereu despre ea, la ore — pretinzând că e îngrijorat.

Elijah chiar avea febră, de dimineață? La naiba, Jonah probabil că a rămas peste noapte, noaptea trecută, iar eu n-am știut nimic pentru că eram în dormitorul meu. Asta ar explica de ce era aici atât de devreme. De ce mama în sfârșit a gătit

ceva pentru micul dejun, pentru prima oară de când murise tata.

Mă rog ca tata să nu fi știut nimic. Tot timpul ăsta mă simțisem atât de vinovată pentru că avusesem probabil un rol în distrugerea vieții tuturor, dar Jonah și mama distrugeau viețile tuturor chiar dinainte de accident!

Cum a putut mama să-i facă una ca asta lui Jenny? Eu nu am soră, dar ce fel de persoană i-ar face așa ceva cuiva de același sânge cu ea?

O urăsc atât de tare în clipa asta. O urăsc atât de mult, încât nu cred că m-ar deranja să nu mai vorbesc niciodată cu ea. O urăsc atât de mult încât mă gândesc la toate modurile în care aș putea să mă răzbun pentru ceea ce a făcut ea familiei noastre.

Am rămas fără metode de rebeliune. Am consumat droguri, am fost pedepsită la școală, am mințit, am încălcat ora-limită de întors acasă. Singurul lucru ce mi-a mai rămas de făcut, despre care știu că ar supăra-o, este să fac sex cu Miller. Întotdeauna m-a implorat să aștept până împlinesc optsprezece ani, ceea ce probabil oricum n-am să fac, dar dacă ar afla că mi-am pierdut virginitatea la șaisprezece ani, *și cu Miller Adams*, asta ar distruge-o.

Mă uit la ceasul deșteptător. Nu e nici măcar opt. Încă mai am patru ore să fac să se întâmple înainte de ziua mea, mâine. Și chiar am nevoie de Miller în clipa asta, oricum. Prezența lui mă calmează și mi-ar prinde bine.

Îmi înșfac telefonul și-l sun pe Miller.

— Salut, zice el, răspunzând imediat. Care-i treaba?

— La ce oră ieși de la muncă?

— Abia peste o jumătate de oră. Mai ai timp să vii să mă săruți de noapte bună înainte de ora ta de stingere, totuși.

— Vrei să vii la mine acasă, după ce termini munca?

— Acasă la tine? se miră el, apoi face o pauză. Ești sigură?

— Da, dar să folosești fereastra dormitorului.

— Oh, ne furișăm? se amuză el, zâmbind. Bine, dar n-am mai fost niciodată la tine și nu știu care e fereastra ta.

— Prima fereastră, pe latura din dreapta a casei.

— Stând cu fața la casă?

— Da. Și... adu un prezervativ.

Urmează o pauză de mai multe secunde.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Dar... Clara, nu e nevoie s-o facem.

— Ai promis că n-ai să încerci să mă faci să mă răzgândesc.

— Nu știu dacă aia a fost o promisiune. Și am presupus că o să treacă un timp înainte să...

— Mi-am schimbat părerea. Nu vreau să aștept până la bal.

Tace din nou. Apoi spune:

— Bine. Da. O să ajung în mai puțin de o oră.

Dau drumul la radio ca să poată acoperi orice zgomot pe care Miller sau eu l-am putea face. Aprind două lumânări și pun una lângă pat și una la fereastră, astfel încât să se poată orienta prin dormitorul meu cu lumina stinsă. Fac un duș cât îl aștept. Încerc să-mi vărs toate lacrimile înainte să apară el. În mod surprinzător, nu sunt prea multe. Sunt prea furioasă ca să plâng, cred. Nu știam că sunt capabilă să ating un asemenea nivel de furie, dar l-am atins și s-ar putea să încapă *și mai multă* furie. Cine știe? Bănuiesc că o să văd de ce sunt

cu adevărat în stare când mama și cu mine o să fim față în față, mâine.

Ies de la duș și mă înfășor într-un prosop. Îmi usuc puțin părul cu uscătorul, cât să nu picure apa din el. Îmi dau cu niște rimel și mă ciupesc de obraji, pentru că arăt cam palidă. Când îți dai seama că mama ta nu e persoana pe care o credeai, chiar rămâi fără culoare în obraji.

Caut glossul de buze, când aud o bătaie ușoară la fereastră. Mă reped la șifonier să găsesc ceva de îmbrăcat, dar îmi aduc aminte de ce e Miller aici, în primul rând. A venit aici să mă dezbrace. Prosopul o să fie perfect.

Deschid fereastra, în timp ce Miller scoate plasa. Când intră, aruncă o privire în cameră, înainte de a mă cerceta. Când ochii lui în sfârșit aterizează asupra mea, pot să văd pe fața lui că își dă seama de adevăr. Sunt sigură că până în momentul ăsta, n-a crezut că vorbeam serios că vreau să-mi pierd virginitatea cu el, în seara asta. Însă acum, când stau în fața lui, acoperită doar cu un prosop, reacția lui devine fizică.

Își mușcă pumnul și tresare, cercetându-mă din cap până în picioare.

— Fir-aș al naibii, Clara!

Aș râde, dar încă sunt prea furioasă. Nu vreau ca el să-mi detecteze dispoziția, totuși. Trebuie s-o ascund ca să duc treaba până la capăt.

Miller îmi ia fața în palme.

— Ești absolut sigură că asta vrei?

Șoptește, slavă Domnului. Ultimul lucru de care aș avea nevoie ar fi ca mama să-mi distrugă și partea asta din viața mea.

Dau din cap.

— Da.

— Păi, și mama ta? Unde e?

— E în camera ei. Ușa mea e încuiată. N-o să facem zgomot. În plus, am dat drumul la muzică, așa că n-o să ne audă.

Miller dă din cap, dar nu pare liniștit. Nu mă așteptam să fie tulburat.

— Îmi cer scuze că te tot întreb dacă ești sigură. Numai că nu mă așteptam să se întâmple asta o vreme, așa că...

— Șaptezeci la sută din cupluri au făcut sex la prima întâlnire. Cred că noi am fost chiar răbdători.

Miller râde încetișor.

— Ai inventat o statistică falsă doar ca să ne-o tragem?

— A funcționat?

El își scoate tricoul peste cap și-l lasă să cadă pe podea.

— Ar fi funcționat *și fără* statistici false.

Mă sărută. Un sărut cu tot corpul — genul acela în care picioarele noastre și corpurile și brațele sunt atât de strâns unite, încât nici aerul n-ar putea trece printre noi. Mă ghidează până la pat, dar se oprește înainte să ating salteaua.

Sărutul lui a făcut toată treaba asta reală. Înainte, când furia îmi alimenta acțiunile, simțeam că probabil n-o să se întâmple. Dar acum, că el e aici și tricoul lui e pe podeaua mea, și eu nu am pe mine decât un prosop și suntem pe cale să urcăm în pat, este foarte real. Sunt pe cale să fac sex cu Miller Adams.

Și sunt pregătită. *Cred.*

Dacă mama ar ști ce se întâmplă la doar trei metri depărtare de camera ei, asta ar distruge-o.

Da. În mod hotărât sunt pregătită.

Mânia mea mă îndeamnă să-mi las prosopul să cadă. Când fac asta, Miller tresare și se uită în sus, la tavan. Nu înțeleg de ce se uită în tavan și nu la mine.

— Sunt aici, jos.

Mâinile lui se întind spre șoldurile mele și se odihnesc doar pe ele, în continuare privind în sus.

— Știu. Doar că... bănuiesc că sunt obișnuit ca sexul să fie ca baseballul. Știi tu, mai multe baze de atins înainte să ajungi la a patra bază. Mă simt ca și când aș trișa la joc.

Asta mă face să râd.

— Ai bătut un *home run*, Miller. E noaptea ta norocoasă.

Își coboară în sfârșit capul, dar se uită numai la fața mea.

— Treci sub pătură.

Zâmbesc și mă bag în așternut, în timp ce el încearcă să-și ferească ochii tot timpul. Dă să urce în pat, lângă mine, dar îl opresc.

— Scoate-ți pantalonii mai întâi.

El își înclină capul.

— De ce ne grăbim atât?

— Pentru că nu vreau să mă răzgândesc.

— Poate că ăsta e un semn că nu ești pregătită încă.

Doamne, de ce nu poate fi și el ca alți băieți și să se poarte ca un ticălos în privința asta?

— Sunt pregătită. Sunt foarte pregătită.

Se concentrează pe fața mea, pentru un moment, de parcă ar căuta o parte din mine care îl minte. Uită ce bună actriță sunt. În cele din urmă, se ridică și își descheie pantalonii, după care și-i dă jos. Poartă boxeri cu imprimeuri cu ananas.

— Sexy.

El rânjește.

— M-am gândit eu că ți-ar plăcea ăștia.

Ridic pătura, iar el se strecoară în pat, lângă mine, dar apoi ridică un deget.

— O secundă.

Se apleacă și întinde mâna după jeanșii de pe podea. Când se întoarce, ține patru prezervative sub ochii mei, de parcă alegerea ar fi numai a mea.

— Le-am luat de la Valerno, din colț. Au arome de fructe.

— De ce au arome? Prezervativele sunt comestibile?

Întrebarea mea îl face pe Miller să râdă.

— Nu, asta-i pentru...

Roșește brusc.

— Știi tu. Dacă pui gura pe ele.

Răspunsul lui mă face și pe mine să roșesc. Întrebarea mea dovedește cât de lipsită de experiență sunt. Cel mai departe am ajuns vreodată cu un băiat când Miller m-a dezbrăcat de tricou și ne-am sărutat pe patul lui timp de o oră.

Iau prezervativul cu aromă de portocale din mâna lui Miller și îl pun pe noptieră.

— Nu pe cel oranj. O să strice momentul. Nu pot să cred că ai adus așa ceva în casa mea.

El râde.

— Scuze. Era un automat în toaleta bărbaților. N-am avut cum să aleg ce ieșea din el.

Miller ia unul dintre prezervativele rămase și le aruncă pe celelalte două pe noptieră, lângă cel oranj. Când se întoarce la mine, își strecoară un braț pe sub pătură și mă trage spre el.

Asta mă sperie. Să-i simt pielea pe a mea. Să știu că boxerii lui sunt singurul lucru care ne separă în clipa asta. Își pune un picior peste mine, iar o parte din mine e tristă că grăbesc lucrurile, pentru că să mă sărut cu el, la el acasă, a fost atât de plăcut. Însă asta e altceva. Nu mai e tot atâta intimitate, pentru că am sărit prea multe etape, și știu asta, dar simt că am mers prea departe ca să mă mai răzgândesc. Îmi îngrop fața la baza gâtului său, pentru că nu vreau să se uite la mine. Mă tem de ce o să vadă când se uită în ochii mei.

— Încă nu trebuie să mi-l pun, șoptește el. Putem face alte lucruri, mai întâi. Vreau să spun... deocamdată nu ți-am atins nici sânii.

Îl apuc de mână și i-o ridic pe abdomen până la sâni. El geme și apoi el este cel care își îngroapă fața în gâtul *meu*.

— Hai să scăpăm de partea grea, mai întâi. Apoi o să putem face alte lucruri, șoptesc eu.

Miller dă din cap, apoi se retrage și mă sărută blând. Pot să-l simt cum își dă jos boxerii, în timp ce mă sărută. Se desprinde de buzele mele când își pune prezervativul, dar rămâne cu gura aproape de a mea. Răsuflarea lui mă lovește în rafale scurte.

Când se ridică peste mine, se uită la mine cu ochii plini de atât de multe lucruri. Jinduire, apreciere, uimire. Vreau să simt toate lucrurile pe care le simte el în timp ce experimentăm unul cu celălalt pentru prima oară, dar tot ce simt e trădare. Că am fost mințită. Că sunt *fraieră*.

— Relaxează-te, zice el. O să doară mai puțin dacă nu ești atât de încordată.

Încerc să mă relaxez, dar e greu când nu mă gândesc decât la cât de rău îmi pare pentru Jenny. Și pentru tata. Și cum asta e prima oară când am sperat vreodată că nu există o viață de apoi. Cel puțin, nu una în care Jenny și tata să poată vedea cum drăguțul de Jonah și cu mama poartă doliu după ei.

Buzele lui Miller se lipesc de ale mele și sunt recunoscătoare de abaterea atenției. Apoi altceva mă distrage. O durere și o presiune între picioarele mele, când începe să se împingă în mine, iar apoi o durere și mai adâncă, împreună cu o suflare de aer de pe buzele lui Miller.

Tresar. El se oprește și mă sărută blând pe colțul gurii.

— Ești bine?

Dau din cap.

Mă sărută din nou și, de data asta, când se împinge în mine, simt că se întâmplă. Este o senzație ciudată, de parcă ar fi fost o barieră înăuntrul meu care ne separa, dar bariera aceea s-a dus, și Miller se mișcă acum în mine, și eu *tocmai mi-am pierdut virginitatea.*

E și nu e special.

E și nu e dureros.

Regret și nu regret.

Stau nemișcată, cu mâinile pe spatele lui, cu picioarele încolăcite în jurul lui. Îmi place că-l simt în mine, deși nu sunt sigură că îmi place senzația sau ce se întâmplă, în ansamblu. Inima mea nu participă, ceea ce înseamnă că trupul meu se căznește să fie prezent. El e blând și dulce, iar sunetele pe care le scoate sunt extrem de sexy, dar nu le simt până în sufletul meu. Sufletul meu e prea plin de resentimente ca să îngăduie să mai simtă ceva din ce se întâmplă în clipa asta.

O parte din mine își dorește să fi așteptat. Dar aș fi făcut-o tot cu Miller, oricum. Dacă aș fi amânat experiența asta cu câteva luni, ar fi fost altfel?

Probabil.

Bine, toată ființa mea își dorește să fi așteptat. Mă simt prost că am grăbit-o. Mă simt prost că mânia mea a dus la decizia asta pripită. Dar lui Miller pare să-i placă, măcar atât.

Poate că nu simt chiar așa cum mă așteptasem să simt în momentul ăsta pentru că mi-am dat seama, în noaptea asta, că dragostea e plină de atâta urâțenie și trădare și poate că nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Ceea ce cred că simt pentru Miller este ceea ce Jenny a simțit probabil pentru Jonah și ceea ce tata a simțit probabil pentru mama, și uite unde i-a dus asta.

Gura lui Miller e pe gâtul meu, acum. O mână mă ține strâns de coapsă și cumva îmi place poziția în care suntem. Poate că data viitoare când o să fim în poziția asta o să doară mai puțin, atât fizic, cât și emoțional. Poate că o să apreciez într-adevăr cât de mult îi place lui, data viitoare când o să se întâmple. Poate că o să-mi placă și *mie* cu adevărat.

Dar în clipa asta, nu-mi place nimic. Mintea mea e doar la mama și Jonah. Faptele lor m-au făcut să nu cred în orice am simți Miller și cu mine unul pentru celălalt, iar asta mă mâhnește. Mă doare, pentru că vreau atât de mult să cred în noi. Vreau să cred în modul în care mă privește, dar am văzut-o pe mama uitându-se astfel la tata, deci chiar înseamnă ceva? Vreau să-l cred pe Miller când spune că n-a tânjit după nimeni altcineva așa cum tânjește după mine, dar cât o să mai fie valabil? Până când se plictisește de mine și își găsește

o altă fată după care va jindui mai mult decât după mine? *Slavă Domnului că nu am o soră ca să se îndrăgostească el de ea.*

Îl trag pe Miller mai aproape, dorindu-mi să-mi ascund fața pe pielea lui. Urăsc că tocmai gândurile astea mi se derulează acum prin minte, mai cu seamă acum, dar Miller e singurul lucru din viața mea care m-a făcut fericită de când au murit ei, iar acum sunt speriată că mama și Jonah au distrus asta. Nu doar că mă îndoiesc de ei, și acum și de Miller, dar pun la îndoială întreaga idee prostească de monogamie și de autenticitate a dragostei și mă gândesc că pierderea virginității mele chiar nu e atât de specială. Pentru că dragostea nu e reală, sexul e doar sex, indiferent dacă e prima dată când îl faci, a cincizecea oară sau ultima dată.

E doar o parte de corp în interiorul altei părți de corp. Mare scofală.

Poate că de aceea oamenilor le este atât de ușor să înșele: pentru că sexul e de fapt neimportant. Nu mai deosebit decât doi oameni strângându-și mâinile. Poate că să faci sex cu iubitul tău pentru prima oară înseamnă tot atât de puțin cât să faci sex cu logodnicul surorii tale moarte.

— Clara?

Miller îmi rostește numele între două respirații gâfâite. Între mișcări. Apoi se oprește.

Deschid ochii și mă retrag de lângă gâtul lui, lăsându-mi capul să cadă înapoi pe pernă.

— Te doare?

Clatin din cap.

— Nu.

Îmi dă părul la o parte de pe față și își plimbă degetul mare de-a lungul obrazului meu.

— De ce plângi?

Nu vreau să vorbesc despre asta. Mai cu seamă acum. Clatin din cap.

— Nu-i nimic.

Încerc să-l trag din nou spre mine, dar se desprinde de mine și se dă la o parte. Mă simt ciudat de goală acum.

— Am făcut ceva rău? întreabă el.

Urăsc îngrijorarea din ochii lui. Urăsc că își închipuie că reacția mea ar avea vreo legătură cu el, așa că îmi clatin hotărât capul.

— Nu, nu ești tu de vină, jur.

Pare ușurat, dar numai pentru o fracțiune de secundă.

— Și atunci ce e? Mă sperii, șoptește el.

— Nu-i din vina ta. E din cauza mamei. Ne-am certat foarte rău în seara asta și sunt doar...

Îmi șterg lacrimile cu mâinile.

— Sunt atât de furioasă pe ea. Sunt atât de furioasă și nu știu cum să înțeleg asta.

Mă întorc pe o parte, ca să fiu cu fața la el.

— Ea și Jonah au o aventură.

Miller se trage puțin în spate, șocat.

— Ce?

Dau din cap și văd căldură pe chipul lui. Își așază o mână liniștitoare pe capul meu, într-o parte.

— Mai devreme, când am venit acasă, am dat peste ei în bucătărie. M-am înfuriat atât de tare. E cea mai mare furie de care am fost cuprinsă în toată viața mea și cred că s-ar putea

s-o urăsc de-adevăratelea. Adică... mă gândesc în neștire la cât de rău i-a trădat pe tata și pe mătușa mea. Nu mă pot opri să mă gândesc la tot ce aș putea face ca să i-o plătesc cu vârf și îndesat și s-o pedepsesc, pentru că nu mă pot gândi decât la cum merită să sufere și ea.

Mă ridic într-un cot.

— Cum poți să faci asta atât de devreme? Cred că sunt împreună cu mult înainte de moartea tatei.

Miller tace pentru câteva momente, rămânând perplex, probabil neștiind cum să mă calmeze când sunt atât de supărată. Se lasă pe spate și se uită fix în tavan.

— De-asta m-ai chemat aici?

Vocea lui are un ton tăios, chiar dacă șoptește.

— Pentru că ești supărată pe *mama* ta?

Reacția lui mă descumpănește. Întind mâna și mi-o așez pe pieptul lui, dar el mă apucă de încheietură și mi-o dă la o parte. Se întoarce și rămâne pe marginea patului, cu spatele la mine.

— Nu. Miller, nu.

Spun „nu", dar cuvântul ăsta e o minciună și amândoi o știm. Pun o mână pe umărul lui, dar tresare și se ferește când îl ating. Se ridică în picioare și aud plesnetul prezervativului când și-l scoate și-l aruncă, furios, în coșul de gunoi de lângă patul meu. Își îmbracă boxerii și apoi jeanșii. Nu-mi aruncă nicio privire.

— Miller, jur. Nu de aceea te-am chemat aici.

Se duce în partea cealaltă a dormitorului meu.

— Și atunci de ce m-ai chemat? Nu erai pregătită pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

Își înhață tricoul și în sfârșit se uită la mine. Mă aștept să citesc mânie în ochii lui, dar nu văd decât că e profund rănit.

Mă ridic în capul oaselor pe pat, acoperindu-mi sânii cu pătura.

— Ba *eram*, totuși. Crede-mă. Am vrut să fiu cu tine — de aceea te-am chemat.

Încerc disperată să repar ceva, dar cred că am distrus totul. Mă îngrozesc.

El face un pas înainte, fluturând o mână în direcția mea.

— Ești supărată pe mama ta, Clara. Nu m-ai vrut pe mine — ai vrut răzbunare. Știam că nu erai pregătită. A fost ciudat... a fost...

Scoate un pufnet frustrat.

Folosesc cearșaful să-mi șterg câteva lacrimi.

— Te-am sunat pentru că eram supărată, da. Dar tocmai fiindcă eram atât de supărată am vrut să fiu cu tine.

Deja și-a pus tricoul peste cap, dar se oprește, înainte de a și-l trage peste piept.

— Aș fi venit la tine, Clara. Și fără sex. Știi asta.

De ce nu încetez să-l jignesc? Nu vreau să-l rănesc, dar asta e tot ce fac acum.

Deschide fereastra și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să plece. Nu am vrut să-l rănesc. Nu am intenționat să-l târăsc în povestea asta. Dar nu vreau să mă lase singură tocmai acum.

— Miller, stai.

Se pregătește să se cațăre pe pervaz, așa că îl implor din nou, mutându-mă pe marginea patului, încă înfășurată în pătură.

— Te rog. N-a fost nimic personal. Crede-mă.

Cuvintele astea îl fac să se îndepărteze de fereastră și să vină înapoi spre pat. Se lasă pe vine în fața mea și-mi ia fața în palme.

— Ai dreptate. De-aceea sunt atât de supărat pe tine. Singurul lucru care ar fi trebuit să fie *cel mai* personal pentru noi n-a fost personal deloc.

Cuvintele lui mă străpung și un suspin zgomotos erupe din pieptul meu. Nu pot să cred că am făcut asta. Mi se pare că m-am coborât la nivelul mamei mele. Miller îmi dă drumul și începe să se cațăre pe pervaz, iar eu îmi acopăr gura cu ambele mâini, incapabilă să-mi opresc simțămintele să mă sfâșie pe dinăuntru. Nu e vorba numai despre ce i-am făcut lui Miller. E totul. Simt *totul.* Simt pierderea lui Jenny și absența tatălui meu, și vinovăția pentru cum au murit, și trădarea mamei, și durerea pe care i-am provocat-o lui Miller — atât de multe emoții dintr-odată, că nu cred că mai pot suporta. Mă întorc înapoi în pat și-mi îngrop fața în pernă, dar tot ce vreau de fapt e să-mi trag pătura peste cap, să închid ochii și să nu mai simt niciodată niciuna dintre acestea. E prea mult. Nu-i drept. Nu-i drept, nu-i drept, nu-i drept.

Simt salteaua lăsându-se lângă mine, iar când mă întorc spre el, mă cuprinde în brațe și mă trage la pieptul lui. Asta mă face să plâng mai tare.

Încerc să-i spun că-mi pare rău, dar plâng atât de tare că nici măcar nu pot articula. Miller își apasă buzele moi pe tâmpla mea, iar eu mă căznesc să vorbesc, dar singurul cuvânt pe care sunt sigură că-l poate desluși printre suspine e *rău.*

Nu-mi spune că e în regulă sau că mă iartă. Nu spune nimic. Își petrece următoarele câteva minute mângâindu-mă în tăcere, în timp ce eu plâng.

Fața mea e lipită de pieptul lui — îngropată adânc în tricoul lui. Când în sfârșit îmi regăsesc cuvintele, le folosesc. La nesfârșit.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Ai dreptate și mă simt groaznic.

Cuvintele îmi ies înăbușite în pieptul lui.

— Îmi pare atât de rău.

El îmi cuprinde cu blândețe capul cu o mână.

— Știu că te simți prost, șoptește el. Te iert. Dar tot sunt supărat pe tine.

În pofida cuvintelor lui, mă sărută pe păr și asta este toată iertarea de care am nevoie de la el în momentul ăsta. *Se cuvine* să fie supărat pe mine. Nu-l învinuiesc. *Eu* sunt supărată pe mine.

Se întinde lângă mine pentru o vreme, dar când nu mai plâng, se retrage și se uită la mine, mângâindu-mi obrazul.

— Probabil ar trebui să plec. Se face târziu.

Clatin din cap și mă uit implorator în ochii lui.

— Nu, te rog. Nu vreau să fiu singură acum.

Stă pe gânduri câteva clipe, înainte să dea din cap. Apoi se așază pe pat și își dezbracă tricoul. Îl întoarce, apoi întinde mâinile și mi-l pune peste cap.

— Îmbracă-l.

Îmi vâr brațele în tricou și, pe sub pături, trag tricoul peste șolduri.

Nu-mi scapă detaliul că, nici după tot ce s-a petrecut în noaptea asta, el tot nu m-a văzut goală. N-a aruncat nicio privire când mi-am lăsat prosopul să cadă.

Intră sub pături cu mine și mă trage la el, cu spatele lipit de pieptul lui. Împărțim aceeași pernă. Ne ținem de mâini. Și, în cele din urmă, adormim amândoi, supărați pe oameni diferiți, dar suferind amândoi la fel.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Morgan

Credeam că să speli biberoane în timp ce te rogi să înceapă Armaghedonul ar fi cel mai de jos nivel la care poți ajunge, fundul prăpastiei, dar poate că m-am înșelat. Mi se pare că ăsta de acum ar putea fi fundul prăpastiei.

Ce fac oamenii când ating fundul prăpastiei? Așteaptă până când cineva le aruncă o frânghie? Se veștejesc, până ajung piele și os, până vin vulturii și îi găsesc?

Sunt în patul meu, în care am stat toată noaptea, numai că am renunțat să mai încerc să dorm. Acum, că soarele se pregătește să răsară, nu mai văd rostul.

M-am dus până la ușa Clarei de alte câteva ori, dar nici măcar nu m-am mai ostenit să bat. A dat drumul la muzică să nu mă mai audă, așa că am hotărât să-i las răgaz noaptea asta să mă urască, înainte să încerc să-i cer să mă ierte.

Poate că n-a fost o idee bună să amân terapia. Am crezut că ar fi mai bine să las să treacă vreo câteva luni — să las partea cea mai grea a mâhnirii să se așeze. Dar, evident, a fost o greșeală. Am nevoie să vorbesc cu cineva. Și Clara, și eu avem nevoie să vorbim cu cineva. Nu sunt sigură că ăsta e un lucru pe care l-am putea rezolva singure.

Nu vreau să vorbesc cu Jonah despre asta, pentru că n-o să facă decât să-mi ceară iertare, să-mi spună că va fi în regulă și să mă asigure că o să fie bine. Și poate c-o să fie. Poate c-o să vină o ploaie care să inunde groapa în care mă aflu și o să pot pluti până sus, să ies cățărându-mă. Sau cel puțin să mă *înec*. Ambele mi se par în regulă.

Chiar dacă începem terapia imediat, n-o să schimbe cu nimic ce s-a întâmplat noaptea trecută. N-o să schimbe cu nimic faptul că fiica mea și-a văzut mama sărutându-se cu prietenul cel mai bun al tatălui ei mort atât de curând după moartea lui. Este ceva de neînțeles. De neiertat.

Toți consilierii școlari și terapeuții, toate conversațiile și cărțile de *self-help* din lume nu vor putea vreodată să-i șteargă imaginea aceea din cap.

Sunt copleșită de umilință. De rușine.

Și, oricâte mesaje text îmi trimite el — *șapte, de când a plecat de aici, aseară* —, n-o să mai vorbesc cu Jonah. Multă vreme de acum încolo. Nu-l vreau în casa mea. Nu-mi place efectul pe care-l are prezența lui asupra mea. Nu-mi place persoana în care mă transformă. Să-l sărut, aseară, a fost una dintre cele mai mari greșeli pe care le-am comis vreodată și am știut asta chiar dinainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele. Cu toate acestea, am făcut-o. Și partea cea mai proastă

e că am *vrut* s-o fac. Mi-o doream de atâta timp. Probabil încă din ziua în care l-am cunoscut.

Poate de aceea mă simt atât de mizerabil în momentul ăsta, pentru că știu că, dacă Jonah n-ar fi plecat, în urmă cu atâția ani, am fi sfârșit probabil în aceeași situație ca Jenny și Chris. Furișându-ne, trădându-ne soții, mințindu-ne familiile.

Supărarea mea pe ei n-a scăzut de azi-noapte încoace. Doar am dezvoltat o nouă mânie care e la fel de intensă, dar de data asta îndreptată asupra mea însămi. În momentul ăsta, nu există vreo lecție de viață pe care aș putea s-o învăț pe Clara, fără să mă facă o ipocrită. Simt că orice i-aș spune ei de acum încolo n-o să însemne nimic pentru ea. Și poate că nici n-ar trebui. Cine sunt eu să educ pe cineva? Cine sunt eu să învăț pe cineva ce e moral? Cine sunt eu să ajut pe cineva să navigheze prin viață, când eu sunt legată la ochi și alerg în direcția greșită?

Sar în capul oaselor când aud o bătaie în ușă. Jur pe Dumnezeu că, dacă e Jonah Sullivan, o să-mi ies din minți.

Îmi arunc pătura la o parte și iau pe mine un halat. Nici măcar n-am avut ocazia să-i vorbesc Clarei până acum, așadar, până nu vorbesc cu ea, nu vreau să mă ostenesc să discut cu Jonah. Alerg prin casă să ajung la ușă înainte să se trezească ea.

Deschid brusc, dar fac un pas înapoi când o văd pe doamna Nettle stând pe veranda mea, după ce deja a deschis ușa de plasă.

— Voiam doar să mă asigur că mai ești vie, zice ea. Bănuiesc că ești.

Dă drumul ușii de plasă și aceasta se trântește de toc. Vorbesc prin ea.

— De ce ai crezut că sunt moartă?

Ea își vede de drum, șchiopătând, cu bastonul ei.

— E o plasă de fereastră căzută la pământ, pe latura casei tale. Am crezut că poate ți-a spart cineva casa și te-a omorât, noaptea trecută.

Mă uit în urma ei până ajunge pe aleea casei sale, asigurându-mă că nu cade. Apoi închid ușa și o încui. Splendid. O plasă de la fereastră ruptă. Încă un lucru de care s-ar fi ocupat Chris dacă ar mai fi fost în viață.

Mă întorc în dormitorul meu și abia atunci mă opresc scurt.

Am fost și eu odată de vârsta Clarei. Plasele de la ferestre nu cad de la sine. *Oare a șters-o de acasă noaptea trecută?*

Mă întorc pe-un călcâi și mă duc drept la ușa ei. Nici măcar nu bat, pentru că probabil nu e înăuntru să-mi răspundă. Împing în ușă, dar e încuiată. E doar unul dintre acele cârlige care pot fi ușor ridicate și șuntate. Urăsc faptul că trebuie să recurg la a intra cu forța în camera ei, dar trebuie să văd că a plecat într-adevăr înainte să mă îmbrac și să mă duc s-o caut.

Iau un umeraș de sârmă din șifonier, apoi strecor umerașul prin crăpătura ușii până prind cârligul. După ce-l cobor, împing în ușă, dar nu se deschide imediat. S-a baricadat în camera ei?

Doamne, s-ar putea să fie mai supărată decât am crezut.

Îmi proptesc șoldul în ușă, împingând la o parte obiectul pe care l-a pus ea în cale. Deschid ușa vreo câțiva centimetri și arunc un ochi înăuntru.

Scot un uriaș suspin de ușurare. Doarme, încă. N-a fugit de acasă. Sau, dacă a făcut-o, acum e acasă și ăsta e lucrul cel mai important.

Dau să închid ușa la loc, dar mă opresc când zăresc mișcare. Un braț trecut peste burta Clarei. *Un braț care nu e al ei.*

Mă arunc cu tot corpul în ușă ca s-o deschid. Clara se ridică în capul oaselor în pat, speriată. La fel și Miller.

— Ce *naiba*, Clara?

Miller e acum în picioare, grăbindu-se să se încalțe. Întinde mâna spre noptieră și înșfacă prezervativele, îndesându-le în buzunarul jeanșilor, de parcă ar încerca să le ascundă înainte să le văd eu, dar *fără îndoială* le văd, și sunt furioasă, și vreau să iasă naibii din casa mea în clipa asta.

— Trebuie să pleci.

Miller dă din cap. Se uită la Clara, cerându-și iertare din ochi.

Clara își acoperă fața.

— Oh, Doamne, e atât de jenant!

Miller începe să ocolească patul, dar se oprește puțin și se uită la Clara, apoi la mine, apoi înapoi la Clara și la pieptul lui gol. Atunci îmi dau seama că tricoul lui e pe Clara.

Se așteaptă ca ea să i-l dea înapoi? E idiot? *Este. Ea se întâlnește cu un idiot.*

— Ieși afară!

— Așteaptă, Miller, zice Clara.

Își înșfacă tricoul pe care l-a purtat ieri de pe podea și intră în dressing. Se închide înăuntru ca să-și poată schimba tricoul. Miller arată de parcă nu știe dacă ar trebui s-o asculte pe ea și să-și aștepte tricoul sau să fugă până nu-l omor eu.

Spre norocul lui, Clarei nu-i trebuie decât câteva secunde să se schimbe.

Deschide ușa și îi întinde tricoul.

Miller îl îmbracă și atunci strig din nou la el, de data asta cu mai multă forță:

— Ieși *afară*!

Mă uit la Clara, îmbrăcată într-un tricou care abia de-i acoperă fundul.

— Îmbracă-te!

Miller se repede la fereastră și începe s-o deschidă. *Chiar este idiot.*

— Ușa, Miller! *Dumnezeule!*

Clara e înfășurată în cearșaf acum, stând pe marginea patului, plină de furie și stânjeneală. *O înțeleg perfect, fiindcă mă simt la fel.*

Miller trece pe lângă mine agitat, uitându-se înapoi la Clara.

— Ne vedem la școală?

Șoptește, de parcă eu n-aș putea să-l aud. Clara dă din cap.

Pe bune. Ar fi putut aduce orice tip în camera ei, și tocmai *ăsta* e cel pe care l-a ales?

— Clara n-o să vină la școală, azi.

Clara se uită la Miller, când el ajunge pe hol.

— Ba da, o să vin.

Mă uit la Miller.

— N-o să vină. La revedere.

El se răsucește și pleacă. *În sfârșit.*

Clara își aruncă pătura de pe ea și se apleacă să-și ia de pe podea jeanșii pe care i-a purtat ieri.

— Nu mă poți pedepsi să nu mă mai duc la școală.

Sunt atât de furioasă, că nici nu mă mai gândesc la cât de îndreptățită sunt sau nu să o judec acum. N-o să se ducă nicăieri azi, asta e clar.

— Ai șaisprezece ani. Am tot dreptul să te pedepsesc oricum naiba vreau eu să te pedepsesc.

Arunc o privire prin camera ei, căutându-i telefonul ca să i-l confisc.

— De fapt, *mamă*, am șaptesprezece.

Își vâră un picior în jeanși.

— Dar bănuiesc că ai fost prea ocupată cu Jonah ca să-ți aduci aminte că azi e ziua mea.

Rahat.

Am greșit.

Asta e fundul prăpastiei. Încerc să dreg situația, murmurând:

— *N-am uitat.*

Dar e limpede că am uitat.

Clara își dă ochii peste cap, încheindu-și jeanșii. Se duce în baie și iese cu geanta ei.

— N-o să te duci la școală așa. Porți hainele de ieri.

— Stai să vezi! zice ea, trecând pe lângă mine.

Mă lipesc de tocul ușii dormitorului ei, privind-o cum străbate holul. Ar trebui să fug după ea. Asta nu e în regulă. Să aducă un băiat pe ascuns în dormitorul ei nu e în regulă. Să facă sex cu un băiat cu care abia a început să se întâlnească sigur nu e în regulă. Sunt atât de multe lucruri greșite în povestea asta, dar mă tem că îmi depășește capacitățile de părinte. Nici măcar nu știu ce să-i spun sau cum s-o pedepsesc, nici măcar dacă am *dreptul* s-o fac, la momentul ăsta.

Aud ușa de la intrare trântindu-se și tresar.

Mă apuc cu mâinile de cap și mă las să alunec pe podea. O lacrimă începe să curgă pe obrazul meu, apoi alta. Urăsc treaba asta pentru că înseamnă c-o să urmeze o crâncenă durere de cap. Am avut dureri de cap în fiecare zi de la accident încoace.

De data asta, merit durerea de cap. Din vina mea a ajuns ea așa. N-o să mă mai respecte niciodată. O persoană nu poate învăța de la cineva pe care nu-l respectă. Nu merge așa.

Pot auzi sunetul slab al telefonului meu, în capătul holului. Sunt sigură că e Jonah, dar o parte din mine se întreabă dacă n-ar putea fi Clara, chiar dacă n-a avut timp nici să iasă cu mașina de pe alee. Dau fuga în dormitorul meu, dar nu recunosc numărul.

— Alo?

— Doamna Grant?

Înșfac un șervețel și-mi suflu nasul.

— Da.

— Sunt tehnicianul care o să vă repare cablul, azi. Voiam doar să vă anunț că va trebui să fie cineva acasă între nouă și cinci, ca să pot avea acces să efectuez reparațiile.

Mă trântesc pe pat.

— Serios? Te aștepți să stau în casa asta toată ziua?

Urmează o pauză. El își drege glasul și spune:

— Asta e regulamentul, doamnă. Nu putem intra într-o reședință când nu e nimeni acasă.

— Înțeleg că regulamentul e să fie cineva aici, dar n-ați putea să-mi precizați un interval mai scurt? Poate două ore? Trei?

— E greu pentru noi să stabilim un timp precis, pentru că fiecare intervenție variază.

— Bine, dar, ce naiba! O zi întreagă? De ce trebuie să stau în casa asta opt afurisite de ore?

Oh, Doamne, urlu la tehnicianul de cablu.

Clatin din cap, apăsându-mi palma pe frunte.

— Știi ceva? Anulați-l și gata. Nici măcar nu vreau cablu. Nimeni nu mai are cablu. De fapt, ar trebui probabil să-ți cauți și dumneata altă meserie, pentru că, aparent, să fii tehnician de cablu nu mai rentează.

Închei conversația și arunc telefonul pe pat, continuând să mă holbez la el.

Bine. Bine. Asta e fundul prăpastiei. Asta e *indubitabil* fundul prăpastiei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Clara

Ajung la școală cu o jumătate de oră mai devreme. Sunt numai câteva mașini în parcarea elevilor, iar camioneta lui Miller nu se află printre ele. Este exclus să intru mai devreme în clasa lui Jonah, așa că rămân în mașina mea, trag mânerul scaunului și îl las pe spate.

N-o să plâng.

De fapt, acum nu sunt nici măcar furioasă. Cel mult amorțită. Atât de multe s-au petrecut în ultimele douăsprezece ore, încât probabil că mintea mea trebuie să aibă o supapă de închidere de urgență. Nu sunt tristă. Prefer senzația asta de amorțire, decât furia de aseară și stânjeneala de azi-dimineață, când mama s-a purtat atât de grosolan cu Miller.

Pricep de ce e furioasă. Am adus pe furiș un băiat în camera mea. Am făcut sex. Asta-i într-adevăr de rahat, dar

aseară mama și-a pierdut privilegiul de a-mi spune mie ce este și ce nu este un comportament de rahat.

Tresar când aud un ciocănit în geam. Miller e lângă mașina mea și, dintr-odată, nu mă mai simt amorțită. Faptul că îl văd mă mai înviorează puțin. Deschide portiera și urcă pe scaunul pasagerului, întinzându-mi un pahar cu cafea.

Miller nu a arătat niciodată atât de bine. Desigur, e obosit, niciunul din noi nu s-a spălat pe dinți și nu s-a pieptănat, purtăm amândoi aceleași haine pe care le-am avut și ieri. Dar mi-a adus cafea și mă privește fără resentiment, ceea ce e cu adevărat grozav.

— Mi-am închipuit că ți-ar prinde bine puțină cofeină, zice el.

Iau o înghițitură, savurând fierbințeala lichidului pe limbă și dulceața de caramel alunecându-mi pe gât. *Nu știu de ce abia acum am învățat să apreciez cafeaua.*

— Nu știu dacă asta o să te consoleze, dar... la mulți ani?

O spune ca pe o întrebare.

— Chiar dacă azi e a doua cea mai urâtă zi din viața mea, mulțumesc pentru urare.

— Cred că ieri a fost a doua cea mai urâtă zi din viața ta, zice Miller. Încă sunt șanse ca ziua de azi să fie reușită.

Sorb iar din cafea. Îl iau de mână, i-o strâng și-mi împletesc degetele cu ale lui.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat eu? Mama ta te-a pedepsit?

Izbucnesc în râs.

— Nu. Și nici n-o va face.

— Totuși, nu prea cred c-o să scapi basma curată, chiar dacă *este* ziua ta.

— Mama este o mincinoasă, o infidelă și un foarte prost exemplu pentru mine. Azi-dimineață am decis că n-o să-i mai respect regulile. O să-mi fie mai bine dacă o să am singură grijă de mine.

Miller îmi strânge mâna. Îmi dau seama că nu îi convine ce am spus, dar nu încearcă să mă convingă să-mi schimb părerea. Poate crede că, după ce mai trece un timp, o să mă calmez, însă timpul n-o să ajute. Am terminat-o cu mama.

— Ce-a spus Lexie când i-ai povestit ce s-a întâmplat?

Îi arunc o privire și ridic din sprâncene.

— Lexie?

Dă din cap și soarbe din cafeaua lui.

— Rahat! Lexie! Am uitat s-o iau cu mașina.

Pornesc motorul.

Miller se amuză.

— E scuzabil. La urma urmei, ai avut o dimineață plină.

Se apleacă și mă sărută.

— Ne vedem la prânz.

Îl sărut și eu.

— Bine.

Pune mâna pe mânerul portierei și se pregătește să coboare din mașină. Îl strâng de braț. Simt nevoia să-i mai spun ceva. Când se lasă înapoi pe scaun și se uită la mine, ridic o mână spre chipul lui. Nu pot să exprim în cuvinte cât de rău îmi pare pentru noaptea trecută. Îl privesc, plină de remușcare, dar nu scot o vorbă. Parcă am uitat cum să vorbesc.

Miller se apleacă și își lipește fruntea de a mea. Închid ochii și rămânem în poziția asta pentru o clipă. Degetele lui îmi mângâie obrazul.

— E în regulă, Clara, șoptește el. Pe cuvânt că nu m-am supărat.

Buzele lui îmi ating scurt fruntea, apoi Miller se dă jos din mașină și închide portiera.

Sunt pe deplin conștientă cât de urât m-am purtat aseară. Încă mi-e foarte rușine Atât de rușine, încât știu încă de pe acum că n-am să-i povestesc lui Lexie ce s-a întâmplat între Miller și mine. N-am să spun niciodată, nimănui. Și sper că, într-o bună zi, eu și Miller vom relua experiența asta de la zero, pentru că, în mod sigur, azi-noapte am reușit să o stric.

Plecasem atât de devreme spre școală, încât, atunci când am ajuns în sfârșit acasă la Lexie, nici n-a bănuit că am uitat complet de ea. A ieșit din casă ducând un cadou frumos ambalat și un balon Mylar, pe care scria „Însănătoșire grabnică!".

Așa face mereu. Așteaptă până în ultima clipă, când e prea târziu să găsească felicitarea, balonul sau hârtia de ambalaj potrivită. Indiferent de dată, jumătate dintre chestiile pe care mi le dăruiește sunt, de regulă, împachetate în hârtie cu motive de Crăciun.

Încă nu pot să cred că mama a uitat de ziua mea. Cel puțin Miller și Lexie și-au amintit.

Chiar dacă am împlinit șaptesprezece ani abia de câteva ore, sunt mândră de nou descoperita mea maturitate. Când am intrat în clasa lui Jonah, acum o jumătate de oră, am reușit să mă duc în banca mea fără să-i trag un pumn. Nu îl scuză

faptul că vocea i s-a frânt atunci când mi-a spus „bună dimineața". Nici măcar nu m-am uitat la el.

Predă de vreo douăzeci de minute. Încă n-am făcut niciunul dintre lucrurile pe care visez să le fac de când a început ora: să țip la el, să îi arunc în față cuvântul „adulter", să povestesc întregii clase despre aventura lui cu mama, să pun mâna pe intercomul școlii și să-l dau în vileag, tuturor.

Însă m-am stăpânit. Sunt mândră de mine. Am rămas extrem de calmă și de liniștită. Atâta timp cât nu mă uit la Jonah, cred că o să rezist toată ora și n-o să mă cert cu el.

Îmi pare bine că acum am șaptesprezece ani. Sunt aproape adultă. Slavă Domnului! Nu mă mai pot bizui pe mama să mă crească de acum încolo.

Lexie: Efren începe să-mi placă. O să am prima mea vineri liberă de când vorbesc cu el și tocmai m-a întrebat dacă vreau să ne întâlnim.

Zâmbesc când primesc mesajul.

Eu: Și ce i-ai răspuns?
Lexie: I-am spus nu.
Eu: De ce?
Lexie: Glumesc. Am acceptat. Sunt șocată de mine însămi. E atât de scund. Dar se poartă drăguț cu mine, așa că asta compensează pentru toate calitățile care-i lipsesc.

Când vine vorba despre băieți, prietena mea este cea mai pretențioasă persoană pe care o cunosc. Sincer vorbind, sunt

foarte surprinsă că a acceptat să iasă cu el. Ușurată, dar surprinsă.

Încep să-i scriu un mesaj. Jonah spune:

— Clara, lasă, te rog, telefonul deoparte.

Când îi aud vocea, parcă nu mai pot să respir. Mi se face pielea ca de găină.

— O să-l las deoparte când o să termin de scris mesajul, i-o trântesc eu.

Câțiva colegi icnesc de uimire, de parcă tocmai l-aș fi înjurat. Continui să tastez răspunsul pentru Lexie.

Trebuie să mă interesez dacă pot să schimb cursul ăsta cu un altul. Este exclus să stau la orele lui la Jonah tot restul anului. Nu vreau să fiu în aceeași încăpere cu el, nici în aceeași casă cu el, nici în același oraș cu el, nici măcar în aceeași *lume* cu el.

— Clara.

Îmi rostește numele cu blândețe, ca și cum mă imploră să nu fac o scenă. Nu îmi poate permite să scriu mesaje, când nimeni altcineva nu are voie să-și folosească telefonul în timpul orei. Înțeleg că e într-o situație penibilă. Nu vrea să îmi facă observație, dar este obligat să o facă. Ar trebui să-mi fie milă, dar nu mi-e. Cumva, îmi place că e stingherit. Merită să se simtă exact cum m-am simțit eu de când l-am văzut pipăind-o pe mama, cu limba în gura ei.

Doamne! Nu pot să-mi scot imaginea asta din minte, orice-aș face.

Ridic ochii către el pentru prima oară de când a început ora. Jonah stă în fața catedrei, sprijinit de ea, cu picioarele încrucișate. Și-a intrat în rolul de profesor. În mod normal,

i-aş respecta statutul, dar acum, când mă uit la el, nu îl văd decât pe bărbatul care a înşelat-o pe mătuşa Jenny. Cu *mama.*

Când Jonah face semn din cap spre telefonul meu, cu o mutră rugătoare, cerându-mi fără cuvinte să-l las deoparte, văd roşu în faţa ochilor. Strâng mobilul în mâna dreaptă şi îl arunc spre coşul de gunoi de lângă uşă. Telefonul se izbeşte de perete şi se sfărâmă în bucăţi.

Nu pot să cred că am făcut asta.

Se pare că nimănui din clasă nu îi vine să creadă. Se ridică o exclamaţie colectivă. Cred că una dintre exclamaţiile alea e a mea.

Jonah se ridică şi se duce la uşă. O deschide şi îmi face semn să ies pe hol. Îmi înşfac rucsacul şi mă ridic din bancă. Păşesc apăsat spre uşă, nerăbdătoare să părăsesc sala. Când trec pragul, îi arunc o privire furioasă. Sunt sigură că o să mă ducă la biroul directorului, aşa că nu mă surprinde că închide uşa şi vine după mine.

— Clara, opreşte-te!

Nu mă opresc. N-o să ascult de el. Nici de mama. N-o să mai ascult niciodată de adulţii rămaşi în viaţa mea. Mi se pare că ar fi dăunător sănătăţii mele mintale.

Îl simt pe Jonah apucându-mă de braţ, iar faptul că încearcă să mă oprească şi să discute cu mine mă înfurie. Mă smulg din strânsoare şi mă răsucesc pe călcâie. Nu ştiu ce urmează să-mi iasă pe gură, dar simt mânia urcându-mi în gât ca un torent.

Chiar înainte să-mi vărs nervii pe el, face un pas şi mă ia în braţe, lipindu-mi faţa de pieptul lui.

Ce dracu'?

Încerc să-l împing, dar nu-mi dă drumul. Mă strânge și mai tare.

Îmbrățișarea lui mă înfurie la culme, dar, de asemenea, mă face să-mi pierd concentrarea pentru o clipă. Nu mă așteptam la așa ceva. Mă așteptam să fiu trimisă în biroul directorului, să fiu suspendată de la ore sau exmatriculată, dar cu siguranță nu mă așteptam la o îmbrățișare.

— Îmi pare rău, șoptește el.

Încerc încă o dată să-l împing, dar fără tragere de inimă, fiindcă Jonah poartă același tip de cămașă pe care o purta tatăl meu, ultima oară când m-a îmbrățișat de rămas-bun. O cămașă albă, moale, plăcută la atingere. Obrazul meu e lipit de unul dintre nasturii de plastic. Strâng din pleoape. Nu știu ce să fac; deși îl urăsc pe Jonah în clipa asta, îmbrățișarea lui îmi aduce aminte de tata.

Chiar miroase puțin ca tata. A iarbă proaspăt cosită, pe timp de furtună. Îmbrățișarea lui nu slăbește deloc, iar eu încep să plâng. Până și atingerea lui pe ceafa mea seamănă izbitor de mult cu a tatei. Mă urăsc că mă sprijin de Jonah și că accept să mă îmbrățișeze, în timp ce plâng. Mi-e atât de dor de tata! Acum simt mai degrabă tristețe decât furie. De asta îl las pe Jonah să mă îmbrățișeze. Mi-e mai bine așa decât dacă m-aș zbate.

Mi-e atât de dor de el.

Nu știu cum s-a întâmplat asta. Nu știu cum am trecut de la a arunca telefonul prin sala de clasă la a plânge cu suspine, la pieptul lui, însă mă bucur că nu mă târăște la director. Așteaptă până mă calmez puțin, apoi își lipește obrazul de creștetul meu.

— Îmi pare rău, Clara. Și mie, și lui Morgan ne pare rău.

Poate că este sincer, dar, indiferent dacă îi pare rău, nu cred că o să se schimbe ceva. Trebuie să-i pară rău. Măcar atât să facă și el ca să-și îndrepte greșeala.

Pur și simplu nu pot înțelege trădarea asta oribilă. Nu pot să pricep cum de într-o clipă mama e covârșită de mâhnire pentru că și-a pierdut sufletul pereche, dar în clipa următoare, limba ei e în gura celui mai bun prieten al tatei.

— Am senzația că nici tu, nici mama nu ați ținut la Jenny și la tata.

Dacă aș fi surprins-o pe mama sărutând un bărbat străin, poate că nu aș fi atât de furioasă. Însă Jonah nu e un străin. El e Jonah. E *al lui Jenny*.

Se desprinde din îmbrățișare, iar palmele lui îmi coboară pe umeri.

— Normal că am ținut la ei. Ce-ai văzut tu... nu are deloc legătură cu ei doi.

Mă îndepărtez de mâinile lui.

— Ba are.

Jonah oftează și își încrucișează brațele la piept. Chiar pare să fie plin de remușcări. Într-un fel, aș vrea să nu mai fiu atât de supărată; aș vrea ca expresia asta să dispară de pe fața lui.

— Mama ta și cu mine... noi doar... Nu știu ce să spun. Nu pot să explic ce s-a întâmplat aseară. Și, sincer vorbind, nici nu vreau. E o chestie despre care o să discut cu Morgan.

Face un pas spre mine.

— Dar, Clara, trebuie să *discuți* și tu cu ea. Nu se poate să te închizi la tine în cameră pentru totdeauna. Știu că ești

furioasă — și e dreptul tău să fii —, dar promite-mi că o să stați de vorbă.

Dau aprobator din cap, însă numai pentru că vorbele lui par extraordinar de sincere, *nu* fiindcă am de gând să vorbesc cu mama.

Sunt mai supărată pe mama decât pe Jonah. De fapt, nici măcar nu e vina lui. Simt că o mare parte a furiei mele e îndreptată, de fapt, împotriva mamei. Jenny și Jonah nici măcar nu erau căsătoriți. În plus, tata nu era frate cu Jonah, deci trădarea lui și cea a mamei sunt la niveluri foarte diferite. Sunt la *ani-lumină* distanță.

Dacă Jonah ar trebui să se simtă vinovat, atunci mama ar trebui să se simtă ca ultimul om.

Ridic privirea în tavan și îmi frec obrajii. Pe urmă îmi pun mâinile în șolduri.

— Nu-mi vine să cred că mi-am aruncat mobilul.

— Azi e ziua ta de naștere, așa că ai dreptul la o izbucnire nervoasă gratuită. Dar să nu le spui colegilor tăi, mă roagă Jonah.

Cuvintele astea mă uimesc. Izbucnesc în râs, dar apoi oftez din rărunchi.

— Nu simt deloc că e ziua mea.

Din moment ce până și mama a uitat că e ziua mea de naștere, normal că nu sunt într-o dispoziție sărbătorească. Probabil că s-a terminat cu tradiția cinelor aniversare.

Jonah arată spre ușa sălii de clasă.

— Trebuie să mă întorc la oră. Du-te să aștepți în mașina ta până se termină următoarea pauză. Trebuie ca restul clasei măcar să creadă că te-am pedepsit.

Dau din cap și plec. Jonah intră în sala de clasă. Aș vrea să îi mulțumesc, dar presimt că aș regreta instantaneu. Nici nu am motive să-i mulțumesc. Dacă tot e să ținem socoteala, mi-e dator toată viața.

Următoarele trei ore trec fără să dau cu nimic de pământ. *Vasăzică am făcut progrese.*

Nu l-am văzut pe Miller de azi-dimineață, lucru care mă umple de nerăbdare. De obicei, ne trimitem mesaje toată ziua, dar în clipa asta probabil că rămășițele mobilului meu zac la fundul coșului de gunoi al lui Jonah. La prânz, când ajung în sfârșit în cantină și mă apropii de masa la care s-a așezat Miller, văd limpede cum chipul i se umple de ușurare. Se dă puțin mai încolo, făcându-mi loc între el și Efren.

— Te simți bine? întreabă Miller. Se aude că ai aruncat cu telefonul în domnul Sullivan.

— S-ar putea să-l fi aruncat în direcția lui, dar de fapt voiam să nimeresc coșul de gunoi.

— Ai fost pedepsită?

— Nu. M-a scos pe hol și m-a îmbrățișat.

— Stai puțin, zice Lexie. Tu ai azvârlit cu mobilul, iar el te-a *îmbrățișat*?

— Să nu spui nimănui. A trebuit să mă prefac că m-a pedepsit.

— Aș vrea să am și *eu* un Unchi Profesor, comentează Lexie. Nu-i cinstit.

Miller îmi atinge un umăr cu buzele, apoi își reazemă bărbia acolo.

— Și zici că ești bine? îmi șoptește.

Mă mulțumesc să dau din cap. Aș vrea să fiu bine, dar adevărul e că ziua de azi e nasoală. Aseară a fost nasol. Ultimele luni au fost nasoale. Se pare că nu se mai termină. Încep să simt fierbințeala lacrimilor. Miller îmi strânge blând ceafa.

— E frumos afară. Vrei să facem o plimbare cu Nora?

În clipa asta, probabil că e singurul lucru care mi-ar aduce cât de cât alinare.

— Da. Mi-ar plăcea.

Am fugit împreună de la o înmormântare, ne-am drogat împreună, am fost pedepsiți împreună, l-am băgat pe furiș în camera mea și mi-am pierdut virginitatea cu el. În comparație cu toate astea, să chiulesc de la ore o jumătate de zi e de-a dreptul un progres.

Miller m-a dus în parcul orașului. E la marginea unui mic lac, unde tata obișnuia să mă ia la pescuit, pe o vreme ca asta. Miller se așază la umbră și își întinde picioarele, apoi bate ușor peticul de pământ de lângă el. Mă lungesc pe iarbă, cu spatele sprijinit de pieptul lui. Miller mă cuprinde cu brațele. Mă foiesc puțin, până găsesc o poziție comodă.

La un moment dat, în vreme ce capul meu stă rezemat de umărul lui, iar obrazul lui Miller este lipit de creștetul meu, mă întreabă:

— Cum era tatăl tău?

Deși nu a trecut mult de la accident, simt că trebuie să scotocesc puțin printre amintiri ca să-i răspund.

— Avea un râs extraordinar. Sonor, umplea toată camera. Câteodată, când ai mei erau într-un loc public, mama se simțea jenată fiindcă lumea se uita la ei când tata izbucnea în râs.

Unde mai pui că râdea la *absolut orice*. Muncea foarte mult, dar nu i-am purtat niciodată pică pentru asta. La urma urmei, atunci când petreceam timp împreună, era mereu cu adevărat prezent, mă întreba cum a fost ziua mea, îmi povestea despre cum a fost a lui.

Oftez din rărunchi.

— Mi-e dor de toate astea. Mi-e dor să îi povestesc despre ziua mea, chiar dacă n-am mare lucru de spus.

— Pare să fi fost un tip grozav.

Dau din cap și îl întreb:

— Dar tatăl tău?

O mișcare ușoară se face simțită în pieptul lui Miller, ca un hohot slab și neconvingător.

— Nu e deloc ca al tău. Nici pe departe.

— El te-a crescut?

Îl simt clătinând din cap.

— Nu. În copilăria mea, am locuit cu el când și când, dar în general tot intra și ieșea din închisoare. Când aveam cincisprezece ani, a făcut o chestie serioasă și a primit o condamnare mai lungă. O să iasă din pușcărie peste câțiva ani, dar mă îndoiesc că o să am de-a face cu el pe termen lung. Oricum, înainte să fie arestat, nu îl văzusem de o grămadă de vreme.

Deci *de asta* a zis tata că așchia nu sare departe de trunchi, atunci când vorbeam despre tatăl lui Miller. *Evident, tata s-a înșelat.*

— Mai ții legătura cu el?

— Nu. Adică... nu-l urăsc. Dar îmi dau seama că unii se pricep mai bine să fie părinți, iar alții nu prea. N-o iau în

nume personal. Pur și simplu aș prefera să nu am nicio relație cu el.

— Și mama ta cum era? îl iscodesc eu.

Miller pare să se facă mic. Apoi începe să povestească:

— Nu mi-o amintesc prea bine, dar nu am nicio amintire neplăcută despre ea.

Își petrece un picior peste glezna mea.

— Știi, cred că de la ea am moștenit dragostea pentru fotografie. După ce mama a murit... nu mai aveam nimic care să-mi amintească de ea. Nu-i plăcea deloc să fie fotografiată, așa că nu am multe poze cu mama. Și nici multe filmări. Curând după aceea, l-am rugat pe bunicul să îmi cumpere primul aparat de fotografiat. De atunci, n-a mai scăpat de mine: îl pozez încontinuu.

— Probabil ai putea să faci un film întreg doar despre bunicul tău.

Miller izbucnește în râs.

— Să știi că aș putea. Poate c-o să și fac unul. Chiar dacă o să fie doar pentru mine.

— Atunci... ce-o să se întâmple când bunicul tău...

— O să fiu OK.

Tonul lui ferm îmi dă de înțeles că nu vrea să continuăm discuția asta. Îl înțeleg. Un tată în închisoare, o mamă care a murit, un bunic care suferă de cancer în fază terminală. E firesc. Dacă aș fi în locul lui, nici mie nu mi-ar plăcea să vorbesc despre familia mea.

Rămânem tăcuți un timp. Dintr-odată, Miller exclamă:

— Rahat! Tot uit de chestia asta.

Mă împinge puțin deoparte și se duce la camionetă, în pas alergător. Când se întoarce, văd că aduce trepiedul și camera. Le așază la vreo trei metri de noi.

Se strecoară între trunchiul copacului și corpul meu, în aceeași poziție de dinainte.

— De data asta, nu te mai uita la aparat, mă atenționează el.

Îl ascult și îmi îndrept privirea spre iaz.

— Poate că ar trebui să renunțăm la proiect, îi sugerez.

— De ce?

— Sunt cu mintea împrăștiată. De la o vreme, sunt permanent într-o pasă proastă.

— Clara, cât de mult îți dorești să devii actriță?

— Doar asta vreau să fac în viață.

— Dacă îți închipui că în fiecare zi o să apari pe platoul de filmare având o dispoziție de zile mari, să știi c-o să ai o surpriză neplăcută.

Răsuflu adânc.

— Urăsc când ai dreptate.

Miller râde și mă sărută pe tâmplă.

— Atunci, cred că mă urăști de moarte.

Clatin ușor din cap.

— Nu te urăsc deloc.

Din nou, tăcere. Pe celălalt mal zăresc un bărbat și doi băieței. Îi învață să pescuiască. Rămân cu ochii la el, întrebându-mă dacă bărbatul ăsta o înșală pe mama băieților.

Simt că furia se trezește iar în mine, fiindcă mă tem că, de acum înainte, toată viața o să caut doar ce e mai rău în oameni.

Cu toate că nu vreau să discut nici despre mătușa Jenny, nici despre mama sau Jonah, mă trezesc vorbind:

— După cum mi-a vorbit Jonah azi..., mi-am dat seama că îi place rău. Parcă voia să spună că sărutul lui cu mama a fost o întâmplare sau ceva care nu se va mai repeta. Vreau să abordez subiectul cu mama, dar mi-e frică. Dacă o să fie sinceră și o să-mi spună că între ei e mai mult decât un simplu sărut? La urma urmei, acum câteva zile s-au dus la un hotel, împreună.

— De unde știi?

— Aplicația aia de mobil. De ce s-ar fi dus acolo, dacă nu au o aventură?

— Indiferent de motiv, trebuie să vorbești cu ea. Altfel nu se poate.

— Știu.

Răsuflu adânc.

— Nu mă mir deloc că Jonah e în stare să facă așa ceva. S-a mutat înapoi aici și a început o relație cu Jenny doar fiindcă a lăsat-o însărcinată, nu pentru că erau îndrăgostiți pe bune. Dar mama... a fost împreună cu tata încă din liceu. Îmi vine să cred că Jonah nu îl respecta deloc pe tata.

— N-ai de unde să știi. Poate că mama ta și Jonah sunt în doliu și atât.

— Ce am văzut nu semăna cu niciun doliu.

— Poate că se consolează reciproc, iar asta le mai ușurează suferința.

Nici nu vreau să mă gândesc la chestia asta. Ar fi un mod tare ciudat de a ține doliu după cineva.

— Să știi că mie mi-a ușurat suferința faptul că am chiulit. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Oricând! De fapt, nu și la ultima oră de azi. Avem test, deci trebuie să mă-ntorc în curând la școală.

— Sunt gata când tu ești gata.

— Te-ai gândit cum vrei să-ți sărbătorești ziua de naștere diseară?

Dau din umeri.

— La noi în familie, tradiția era să organizăm o cină, dar probabil că acum nici nu mai încape vorbă. N-a mai rămas mare lucru din familia noastră.

Miller mă strânge mai tare în brațe. Îmi aduc aminte că mi-e dor de îmbrățișările tatei. Chiar și îmbrățișarea lui Jonah mi-a stârnit același dor.

— Dacă mama ta o să te lase să ieși, aș vrea să te scot în oraș.

— Mă cam îndoiesc că o să accepte. Iar eu o să fiu prea obosită ca să mă cert cu ea.

— Mă întristează gândul c-o să-ți petreci ziua de naștere singură, în camera ta.

— Mda. Mă rog. E doar o zi ca oricare alta.

Mă întreb ce-ar fi zis tata, dacă m-ar fi văzut așa de tristă de ziua mea. Probabil ar fi dezamăgit că nu continuăm tradiția cinei în familie. Pun pariu că și mătușa Jenny ar fi dezamăgită. De când mă știu, nu am ratat în niciun an vreo cină aniversară.

Oare de ce mi s-a părut de la sine înțeles că, după moartea lor, tradiția noastră va înceta? Tata și Jenny sigur nu ar vrea să renunțăm la ea.

Chiar dacă mama pare să nu aibă chef de nicio cină, asta nu înseamnă că nu trebuie să continuăm tradiția. În felul ăsta, măcar l-aș vedea pe Miller diseară.

Mă ridic brusc în capul oaselor și îi zic:

— Știi ce? De fapt, vreau o cină aniversară în seara asta. Și vreau să participi.

Miller ridică dintr-o sprânceană, cu o expresie prudentă.

— Nu știu dacă e o idee bună. Mama ta părea că nu vrea să mă mai vadă vreodată în casa voastră.

— O să vorbesc cu ea când ajung acasă. Dacă refuză ideea, o să te sun.

— Dar nu mai ai telefon.

— O să te sun de pe telefonul fix.

— Mai există așa ceva?

Izbucnesc în râs și comentez:

— O fi având mama doar treizeci și patru de ani, dar e al naibii de bătrână pentru vârsta ei.

Mă las iar pe spate, sprijinindu-mă de Miller, și mă gândesc la ziua mea. Dacă mama încearcă să mă pedepsească, n-o să fie cinstit. În caz de nevoie, o să aduc vorba de faza cu Langford. Inspir și expir adânc. Cu cât mă gândesc mai mult la treaba asta, cu atât mai mult mă înfurii. Gândul că, la doar câteva zile după accident, ei doi își făceau de cap într-o cameră de hotel îmi stârnește cheful de răzbunare.

Mă străduiesc să mă gândesc la altceva. Mă răsucesc cu fața spre Miller și îl încalec, apoi ne sărutăm câteva minute. Activitatea asta reușește să-mi distrag atenția, dar, în cele din urmă, trebuie să ne întoarcem la școală.

Nu intru la ultima oră de curs. În schimb, stau în mașina mea. Nu e o idee strălucită, fiindcă în tot timpul ăsta mă gândesc la toate căile prin care aș putea să lupt ca să obțin răzbunarea pe care tata și Jenny o merită.

Mă întorc acasă mai furioasă decât azi-dimineață.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Morgan

Când Clara se întoarce de la şcoală, sunt în camera ei, punând rufe curate în şifonierul ei. Toată ziua mi-am ţinut mintea ocupată cu spălatul rufelor, curăţenie şi treburi legate de organizare, care nu cer prea multă gândire. Îmi dau seama că, din moment ce nu am ieşit deloc din casă, nu ar fi trebuit să anulez vizita tipului de la compania de cablu. În clipa asta, aş putea să văd episoadele din *Real Housewives* pe care le-am ratat.

Aud cum Clara se apropie de camera ei şi mă pregătesc sufleteşte. Mă aştept să ţipe la mine sau să mă ignore complet. În timp ce pun la locul lui ultimul tricou, fiica mea intră şi îşi aruncă rucsacul pe pat.

— Ce mâncăm diseară, la cina de ziua mea? Mi-e foame.

Mă uit la ea, bănuitoare. Am senzația că îmi scapă ceva. *Încă vrea să organizăm cina?* Chestia asta mă uimește, dar intru în jocul ei, în eventualitatea că a vorbit sincer. *Sper că a vorbit sincer.*

— Mă gândeam să pregătesc lasagna.

Știu că e mâncarea ei preferată.

Clara dă aprobator din cap.

— Grozav!

Probabil că trebuie să dau o fugă la hipermarket, dar nu mă deranjează. Aș face orice pentru o șansă de a începe o conversație cu ea, iar cina asta o să fie ocazia perfectă.

Poate că și Clara se gândește la același lucru. Jenny și Chris nu vor fi aici, nici Jonah. Vom fi doar noi două, la masă. De mult ar fi trebuit să purtăm o discuție sinceră.

Când cineva sună la ușă, sunt în bucătărie, tăind o roșie în felii. Îmi șterg mâinile de un prosop și dau să deschid ușa. Spre surprinderea mea, Clara mi-o ia înainte. Deschide repede ușa. Rămân descumpănită văzându-l pe Jonah în prag, cu Elijah în brațe.

Ce naiba caută aici? După tot ce s-a întâmplat ieri-seară, vrea să luăm cina împreună, toți trei?

Mă aștept ca fiica mea să-i trântească ușa în nas, dar nu o face. Jonah îi întinde o cutie. Cu toate că mă ridic pe vârfuri, în pragul bucătăriei, încercând să zăresc conținutul cutiei, habar nu am ce i-a dat Jonah.

— Uau! Serios? exclamă Clara.

Mă simt de parcă aș fi în Zona Crepusculară.

— Aveam acasă un telefon mai vechi, explică Jonah.

— Dar ăsta e cel mai nou model.

— Pe cel vechi îl folosesc eu.

Clara îl lasă să intre, iar eu mă strecor în bucătărie. De ce i-a cumpărat un mobil? Crede că o s-o câștige de partea lui? *Jonah, nu așa se educă un copil.*

— Am băgat în telefon vechiul tău card SIM, așa că poți să-l folosești oricând, zice Jonah.

— Mulțumesc.

Mă bucur să aud o frântură de bucurie în glasul Clarei, dar mă încordez când Jonah intră în bucătărie și se oprește în spatele meu.

— I-ai cumpărat un telefon nou? îl întreb, fără să mă întorc către el.

— Azi, la oră, l-a scăpat pe jos pe al ei. S-a spart, așa că i-am dat un mobil de-al meu.

Inspir adânc înainte de a mă răsuci pe călcâie, ca să-l înfrunt. După ce s-a întâmplat aseară, urăsc cum mă simt în preajma lui. Chiar dacă a fost un sărut scurt, încă îl mai simt pe buze.

— Ce cauți aici?

— Acum o oră, Clara m-a sunat și mi-a zis că nu s-au anulat planurile pentru cina de azi.

Privesc spre camera fiicei mele, cu ochi bănuitori.

— Mă întreb ce pune la cale.

Jonah ridică din umeri și schimbă poziția lui Elijah. Apoi își dă cu părerea:

— Poate că nu o deranjează.

— Ce anume?

— Relația dintre noi.

— Ba o deranjează. Și nu există nicio *relație* între noi.

Îi întorc spatele din nou și termin de pregătit salata.

Jonah se așază la masă și începe să se joace cu bebelușul. Se strâmbă la el. E ceva adorabil și oribil în același timp. Nu mă pot abține să mă uit pe furiș la el, fiindcă felul în care interacționează cu fiul lui e minunat. Poate mi se pare minunat pentru că știu că Elijah nu este cu adevărat fiul lui, și totuși Jonah îl iubește ca și cum ar fi. Urăsc faptul că Elijah e rezultatul trădării lui Chris și al surorii mele, dar ador că, pentru Jonah, nu contează.

Când îi privesc, încep să am prea multe gânduri frumoase despre Jonah, așa că mă apropii de el și i-l iau pe Elijah din brațe, sperând ca astfel să pun stavilă emoțiilor care se agită în sufletul meu. Mă așez la masă și răsucesc bebelușul cu fața la mine. Copilul îmi zâmbește. Acum se bucură când mă vede. De fiecare dată când surâde, mă topesc.

— Vrei să te ajut cu ceva? întreabă Jonah.

— Poți să pui glazura pe tort.

Abia aștept să iasă din cameră, ca să nu mai fiu nevoită să îl văd.

Când Jonah termină de ornat tortul, aud iar soneria de la intrare. Schimbăm amândoi o privire nedumerită.

— Mai aștepți pe cineva?

Clatin din cap și i-l dau pe Elijah. Mă apropii de ușă. Încă o dată, Clara mi-o ia înainte. O zbughește prin sufragerie și deschide ușa. Când văd cine e noul musafir, încremenesc.

E Miller Adams. Pare agitat. Însă nu am timp să îl cercetez cu luare-aminte și nici să țip la Clara, pentru că fiica mea îl ia de mână și îl trage înăuntru. Acum, Miller stă lângă

mine. În clipa următoare, Clara îl trage după ea, înspre hol, iar Miller apucă să ne facă ușor cu mâna.

— Bună ziua, domnule Sullivan.

Înghite în sec, după care mi se adresează, cu voce scăzută:

— Bună ziua, doamnă Grant.

Nu apuc să deschid gura, fiindcă dispar amândoi în camera Clarei.

— Nu știu ce să fac, îi șoptesc lui Jonah.

— Cum adică?

Îi arunc o privire neîncrezătoare, dar apoi îmi aduc aminte că Jonah nu știe ce a făcut Clara azi-noapte. Îl împing de la spate și intrăm amândoi în bucătărie. Jonah se răsucește spre mine, așteptând. Încerc să vorbesc încet, deși sunt furioasă.

— Azi-dimineață i-am surprins în patul Clarei, sâsâi eu, printre dinți. Aveau prezervative pe noptieră. Clara era dezbrăcată. Miller a dormit în camera ei toată noaptea!

Jonah face ochii mari.

— Uau! Dumnezeule!

Îmi încrucișez brațele la piept și mă trântesc pe un scaun.

— Mă pune la încercare.

Ridic ochii spre Jonah, sperând să primesc un sfat.

— Ce să fac? Îi zic lui Miller să plece?

Jonah dă din umeri.

— E doar o cină. Doar n-o s-o lase însărcinată pe Clara de față cu noi, la masă.

— Ești mult prea îngăduitor.

— E ziua ei de naștere. Aseară era supărată pe noi. Probabil că l-a invitat la cină ca să-ți facă în ciudă. Cel puțin Miller e aici și o să ai ocazia să îl cunoști mai bine.

Dau ochii peste cap și mă ridic.

— Cina e gata. Du-te și cheamă-i la masă, înainte ca Miller s-apuce să o lase gravidă.

Ce situație jenantă! Mă simt aiurea nu numai deoarece acum sunt sigură că Miller a dezvirginat-o pe Clara aseară, ci și fiindcă eu și Jonah abia dacă schimbăm o vorbă. Nu am discutat despre ce s-a întâmplat între noi, ieri, iar acum tensiunea plutește în aer.

Când încerc să încep o conversație cu Clara, îmi dă numai răspunsuri scurte. În cele din urmă, mă las păgubașă. E prea stânjenitor. Nici Miller și Clara nu își prea vorbesc, fiindcă fiica mea își înfulecă porția de lasagna de parcă am fi la un concurs de mâncat.

Jonah îl ține pe Elijah în brațe și îl hrănește cu biberonul. E o scenă tare dulce. Cobor privirea în farfurie și evit să-i privesc.

— Cum merge proiectul cinematografic? se interesează Jonah.

Miller dă din umeri.

— Nu extraordinar. Deocamdată nu avem o idee, dar o să găsim una.

Mda. Încă nu aveți o idee pentru că sunteți prea ocupați făcând alte chestii.

Clara gesticulează cu furculița spre farfuria lui Miller și îl îndeamnă să mănânce mai repede.

Miller e nedumerit, dar o ascultă.

Știu foarte bine ce urmărește Clara. Se preface că se poartă frumos și speră că, dacă mâncăm împreună cina aniversară,

o să-i iert tot ce a făcut. Își închipuie că, dacă nu face scandal, nici eu nu voi face scandal după ce terminăm de mâncat, când va dori să plece împreună cu Miller.

Nici prin cap nu-mi trece să o las să plece cu el.

Clara își golește farfuria și o duce în bucătărie. Când se întoarce, îl întreabă pe Miller:

— Ai terminat?

Deși el tocmai a luat o îmbucătură, Clara îi ia farfuria de sub nas.

— Mai avem și tort, îi atrag eu atenția, arătându-i tortul cu trei straturi de blat, care tronează în mijlocul mesei.

Clara îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Fără să-și ia ochii de la mine, ia furculița din mâna lui Miller și o înfige în tort, apoi duce o bucată la gură.

— E delicios, spune ea, cu o notă de ironie în glas, apoi îl ia de mână pe Miller și îl întreabă: Ești gata de plecare?

— Unde crezi că te duci?

— La un meci, răspunde Clara.

— Nu s-a anunțat niciun meci în seara asta.

Fiica mea înclină ușor capul într-o parte.

— Ești sigură, mamă? Dacă mă gândesc bine, azi-dimineață nu erai convinsă că e ziua mea.

— Ba știam că e ziua ta. Pur și simplu eram șocată că prietenul tău a dormit în camera ta, toată noaptea.

Clara zâmbește batjocoritor și comentează:

— A, nu! Nu a *dormit*.

Din spatele ei, Miller mormăie:

— Ba da.

Mă uit la Miller.

— Poți să pleci. Spune-i Clarei noapte bună.

— Nu pleca! Vin cu tine, îi zice fiica mea.

Băiatul se uită când la mine, când la Clara, de parcă e în dilemă. Dacă nu aș fi atât de supărată din cauza lui, mai că mi-ar părea rău pentru el.

— Miller, ar fi bine să pleci, îi spune Jonah.

Clara întoarce încet capul în direcția lui Jonah și îl țintuiește din ochi.

— Dacă pleacă el, ar trebui să pleci și tu. Nu locuiești aici, i-o trântește ea.

La fel ca mine, Jonah pare că s-a săturat de obrăznicia ei.

— Clara, *încetează*!

— Nu-mi spui tu mie să încetez! Nu ești tatăl meu.

— Nici nu încerc să fiu tatăl tău.

Mă ridic în picioare. Clara a întins coarda prea mult.

Miller ne întoarce spatele și se îndreaptă spre ușa de la intrare, de parcă simte că o bombă e pe cale să explodeze în casa asta, iar el nu vrea să fie atins de schije.

Clara pășește de-andăratelea în aceeași direcție.

— E ziua mea de naștere. Nu te las să mă pedepsești. Motivul? Aseară, purtarea *ta* m-a obligat să încalc regulile.

Clara deschide ușa și anunță:

— O să mă întorc acasă înainte de ora-limită.

Ocolesc masa și dau să mă reped la ea, dar Jonah mă apucă de încheietură.

— Las-o să plece.

Privirea îmi coboară spre degetele încleștate pe încheietura mea.

— Sper că nu vorbești serios.

Jonah se ridică de pe scaun.

— Morgan, trebuie să-i spui adevărul.

— Nu.

— Ai început să pierzi controlul asupra Clarei. Te urăște. Te învinovățește pentru toate.

— Are șaisprezece ani. O să-i treacă.

— Acum are *șaptesprezece*. Și dacă nu îi trece?

Pur și simplu nu mă simt în stare să port discuția asta acum.

— Clara are dreptate. Ar trebui să pleci și tu, îi spun lui Jonah.

Nu se împotrivește. Îl ia pe Elijah și pleacă, fără să-și ia la revedere.

Mă zgâiesc la masa din bucătărie, la mâncarea rămasă neatinsă și la tortul aproape intact.

Mă gârbovesc pe un scaun și înfig furculița în tort.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Clara

Când Jonah iese din casă, cu Elijah în brațe, stau sprijinită de camioneta lui Miller. Mă răsucesc și mă uit spre șosea, ca să nu fiu nevoită să îl privesc.

Așa cum s-a dovedit azi, la școală, când ochii noștri se întâlnesc, mă înfurii și mai tare. Cu toate că a fost de treabă și nu m-a pedepsit pentru ieșirea mea din sala de clasă, iar pe urmă mi-a dat un mobil nou, îmi dau seama că gesturile astea s-au născut dintr-un sentiment de vină, fiindcă știe ce a făcut. Iar acum e aici. A luat cina împreună cu noi, de parcă tata nici nu ar fi existat.

Îl aud așezându-l pe Elijah în scaunul auto și închizând portiera. Oftez de ușurare la gândul că în sfârșit o să plece, dar pe urmă îmi trece prin cap că nu am auzit portiera din dreptul șoferului. Și apoi îl văd venind spre mine. Jonah se

oprește în fața mea. Doar o jumătate de metru ne desparte. Mă încordez.

Îmi cuprinde umerii în palme, apoi se apleacă și mă sărută pe creștet.

— Clara, știi că nu trebuie să te porți așa. Niciunul din noi nu trebuie să se poarte așa. La mulți ani!

Se îndepărtează și urcă la volan.

După ce mașina lui părăsește aleea, dau ochii peste cap. Mă duc să mă lipesc de pieptul lui Miller. Vreau să simt pe obraz bătăile inimii lui. Sunetul ăsta mă liniștește.

Mă cuprinde în brațe și își reazemă bărbia de creștetul meu.

— Mereu e așa la voi acasă? mă întreabă.

— În ultima vreme, da.

Îl simt răsuflând adânc.

— Nu cred că mai pot să continui așa, îmi spune.

Mă desprind din îmbrățișare și mă uit în ochii lui.

— Nu ești obligat să vii la mine acasă. N-aș putea să-ți port pică fiindcă nu vrei să mai calci pe aici.

Miller mă privește cu părere de rău și explică:

— Nu mă refeream la cina împreună cu familia ta.

Îl privesc lung. Pe chipul lui se citește iritarea. Fac un pas înapoi. Brațele îi atârnă de o parte și de alta a trupului. Îi reamintesc:

— E ziua mea.

— Știu.

— Te desparți de mine *de ziua mea*?

Frustrat, își freacă fața.

— Nu. Doar că...

Nici măcar nu e în stare să spună ce ar vrea să spună. Probabil știe că se poartă ca un măgar.

Pășesc de-andăratelea, din nou.

— Azi-noapte ai făcut sex cu mine, iar acum îmi dai papucii? *Pe bune?*

Îi întorc spatele și pășesc apăsat spre ușa de la intrare.

— Se pare că și în privința ta m-am înșelat.

Îl aud alergând ca să mă ajungă din urmă. Îmi taie calea. Îmi cuprinde fața în palme, dar nu e o atingere blândă. Nu e nici brutală. Însă, dacă mă iau după chipul lui furios, nu prea vreau să mă atingă așa.

— Clara, nu-i corect să-mi spui așa ceva. *Tu* ai profitat de mine aseară, nu invers.

Apoi se răsucește pe călcâie și pornește spre camionetă.

Când îl aud deschizând portiera, mă crispez.

— Îmi pare rău, Miller. Iartă-mă. A fost urât din partea mea să spun asta. Și m-am purtat încă și mai urât.

Îl urmez.

— Dar acum de ce reacționezi așa? Azi-dimineață, când eram amândoi în mașina mea, te-ai comportat ca și cum m-ai iertat pentru ce s-a întâmplat aseară.

Mă cuprinde panica. Pe chipul lui se citește nehotărârea. Bate ușor cu pumnul în tabla camionetei. Apoi, pe nepregătite, mă cuprinde într-o îmbrățișare. Simt că e frustrat.

— Acum mi-e clar că tu și mama ta nu vă prea înțelegeți, dar am senzația că mă folosești ca pe o armă, ca să o rănești, și nu-i cinstit față de mine.

— N-am știut că lucrurile o s-o ia razna în seara asta.

— Au luat-o razna din cauza ta. Clara, în seara asta nu tu ai fost victima. De la tine a pornit totul.

Mă smulg din brațele lui.

— Dacă ai impresia că ce s-a întâmplat la cină a fost din vina mea, cred că ai o memorie cam slabă. Poate ai uitat: am aflat că mama *mea* are o aventură cu *Jonah*.

Miller deschide portiera și urcă în camionetă. Mă strecor între el și portieră, împiedicându-l să o închidă.

— Vreau să merg acasă, zice Miller.

— Vin cu tine.

— Vreau să mă duc singur.

Nu am de gând să mă milogesc. M-am milogit destul aseară.

— Ce păcat!

Fac câțiva pași în spate, lăsându-l să închidă portiera. După ce pornește motorul, Miller coboară geamul.

— Ne vedem mâine, la școală.

Încordarea din vocea lui s-a mai risipit, și totuși nu mă simt deloc mai bine. Prietenul meu mă lasă singură, de ziua mea. Da, știu prea bine că la cină a fost haos, dar toată *viața* mea e un haos. *Nu-i nicio noutate.*

Mă răsucesc pe călcâie și dau să mă îndepărtez.

— Clara.

Tot acest du-te-vino emoțional din partea lui Miller mă zăpăcește.

Mă apropii iar de geamul camionetei și izbucnesc:

— Știi ce? Asta-i ultimul lucru care-mi trebuie acum. Nu vreau un iubit care mă face să mă simt aiurea când deja am o stare de rahat. Nu vreau să ne mai vedem. Eu îți dau *ție* papucii. Mama și Jonah și-au bătut joc de două dintre cele mai

importante persoane din viața mea. Și-au bătut joc de mine, iar acum ar trebui să mă prefac că totu-i în regulă? Vrei o iubită care se dă bătută și îi lasă mereu pe ceilalți să câștige?

Brațul lui Miller se sprijină lejer de volan. Îmi răspunde calm:

— Uneori, ca să câștigi o luptă trebuie să o abandonezi.

Mă scoate din minți că repetă replica asta. Înciudată, bat din picior.

— Nu-i corect s-o rupi cu mine și pe urmă s-o citezi pe mătușa mea moartă!

— *Nu* am rupt-o cu tine. Și, pe deasupra, pe *tine* te citez.

— Încetează! Nu mai cita pe *nimeni*. E... aiurea.

Nici nu știu cum e posibil, date fiind împrejurările, dar Miller pare amuzat.

— Bine. Acum mă duc acasă.

— Perfect!

Se uită prin lunetă și începe să iasă de pe alee. Eu rămân pe loc, încremenită și zăpăcită de cearta noastră. Habar nu am ce s-a întâmplat adineauri. Nedumerită, îl întreb:

— Cumva ne-am despărțit? Nu-mi dau seama!

Miller frânează, apoi se apleacă pe geam.

— Nu ne-am despărțit. E doar o ceartă.

— OK.

Din nou, pare amuzat. Mi-ar plăcea să-i șterg rânjetul ăla de pe mutră, dar e prea târziu, fiindcă deja a plecat. Când camioneta lui dispare după un colț de stradă, intru în casă. Mama e în sufragerie, zgâindu-se la telefonul ei. E pus pe *speaker*. Ascultă un mesaj vocal.

„... nu a semnat că pleacă. V-am sunat să vă anunțăm că trebuie să aducă la școală un bilet scris de dumneavoastră, pentru a-și justifica absența de la orele de după-amiază...”

Mama închide telefonul înainte de sfârșitul mesajului.

— Azi ai chiulit de la școală?

Dau ochii peste cap și trec pe lângă ea. Vreau să ajung în camera mea.

— Doar la ultimele trei ore. Simțeam nevoia să plec de acolo. Nu puteam respira. *Încă* nu pot respira.

Intru în cameră și izbesc ușa. Nu apuc să mă trântesc în pat, că deja lacrimile încep să curgă. O sun pe Lexie de pe telefonul meu nou. Răspunde încă de la primul apel. Pot să mă bazez oricând pe ea. În clipa asta, e singura persoană pe care mă pot baza.

Trag de câteva ori aer în piept, încercând să-mi stăvilesc lacrimile.

— E cea mai urâtă zi de naștere. Cea mai *urâtă*.

Încă o respirație profundă.

— Vrei să vii încoace?

— Acum plec spre tine, răspunde Lexie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Morgan

Scot din dulap câteva tricouri de-ale lui Chris și dau umerașele deoparte. Arunc hainele într-un sac de plastic pentru gunoi. O să le donez bisericii.

Lexie a ajuns aici acum o jumătate de oră. Nu eram hotărâtă dacă ar trebui să-i permit Clarei să primească un musafir, dar prefer ca prietena ei să fie aici decât ca fiica mea să fie singură în clipa asta. Când am văzut-o pe Lexie în prag, m-am simțit ușurată, pentru că o auzeam pe Clara plângând și știu bine că are nevoie să fie consolată. Dar refuză să-mi vorbească. Sau poate că eu nu vreau să-i vorbesc.

Cred că e mai bine să amânăm pe mâine orice discuție.

Acum Clara nu mai plânge — un lucru bun. Fetele stau de vorbă. Nu deslușesc cuvintele. Chiar dacă propria mea fiică mă urăște în clipa asta, măcar știu că e acasă, în siguranță.

Scot din dulap încă două tricouri de-ale lui Chris.

Începând cu săptămâna de după accident, m-am apucat să mă descotorosesc treptat de lucrurile lui. Am luat-o încetul cu încetul, în speranța că fiica mea n-o să observe. Nu vreau să-și închipuie că vreau să dau afară din casă orice obiect care ne aduce aminte de el. Chris a fost tatăl ei, iar scopul meu nu e să îi șterg amintirea. Însă e adevărat că încerc să elimin din spațiul meu personal orice mi-ar putea aduce aminte de soțul meu. Săptămâna trecută, i-am aruncat perna la gunoi. Azi-dimineață, periuța lui de dinți. Și tocmai am terminat de împachetat ultimele haine de-ale lui, rămase în comodă.

Am sperat că, tot scotocind pe aici, o să găsesc o dovadă a trădării sale, poate ceva uitat: un bon pentru o cameră de hotel, urme de ruj pe gulerul unei cămăși. Ceva care mi-ar dovedi că a fost puțin neglijent când m-a înșelat. Cu excepția scrisorilor ascunse în cutia cu scule, nu am găsit nimic. Și el, și Jenny au ascuns totul perfect.

Cred că ar trebui să iau scrisorile alea din dulapul meu și să le pun bine. Nu vreau să le găsească Clara, din întâmplare.

Din ultimul sertar de sus al dulapului scot o cutie cu obiecte care i-au aparținut lui Chris. După ce am rămas însărcinată, ne-am mutat împreună. Fiindcă eram adolescenți, nu aveam multe bunuri personale, iar cutia asta s-a numărat printre puținele lucruri pe care le-a luat cu el, în noua noastră locuință. Pe atunci, ținea în cutie mici suvenire, premii pe care le câștigase. Dar, odată cu anii, am început să pun și eu diverse lucruri în ea. Acum o consider cutia *noastră*.

Mă așez pe pat și mă uit la poze de-ale Clarei, de când era mică. Poze în care apar împreună cu Chris. În unele suntem

toți trei și Jenny. Mă uit cu luare-aminte la fiecare poză în parte, încercând să găsesc un indiciu, oricât de mic, care ar putea sugera când a început aventura lor. Dar în fiecare poză nu văd decât un cuplu fericit.

Pentru un timp, eu și Chris chiar am fost un cuplu fericit. Nu știu când a început să se simtă nefericit, dar aș da orice să mă fi înșelat cu orice altă femeie, în afară de Jenny. Măcar atât ar fi putut să facă.

Ori poate că Jenny l-a ales pe el.

Scot un plic din cutie. E plin cu poze developate, făcute cu unul dintre vechile noastre aparate foto. În marea majoritate nu apare și sora mea, pentru că ea a stat în spatele camerei. Eu și Chris apărem în multe dintre ele. În câteva e și Jonah. Le privesc îndelung și încerc să găsesc una în care pare cu adevărat fericit. Pe atunci, nu prea zâmbea. Și acum se întâmplă rar. Asta nu înseamnă că nu era fericit. Părea fericit, dar nu la fel cum eram noi. Jenny începea să radieze în preajma lui, Chris se lumina la față în preajma mea, însă nimeni nu avea acest efect asupra lui Jonah. Ai fi zis că stătea mereu într-un con de umbră de a cărei sursă niciunul dintre noi nu era conștient.

Au mai rămas trei fotografii. Văd ceva care îmi atrage atenția. Mă uit mai îndeaproape. Pozele au fost făcute una după alta. În prima, eu stau la mijloc și zâmbesc spre obiectiv. Chris mă privește de sus, cu un surâs. Jonah e de cealaltă parte a mea. Se uită la Chris cu o expresie dezolată.

În a doua poză, Chris e cel care îi zâmbește fotografului, în vreme ce eu și Jonah ne privim. Îmi aduc aminte de clipa aia. *Îmi aduc aminte de schimbul nostru de priviri.*

În a treia poză, Jonah a ieșit din cadru. Plecase.

Ani de-a rândul am încercat să nu mă gândesc la ziua aceea, la cele zece minute care au precedat fotografia aia, și am reușit. De mult nu mi-am mai adus aminte. Dar aceste poze mă silesc se retrăiesc totul, în cele mai mici detalii.

Eram acasă la Jonah, fiindcă doar el avea piscină. Jenny stătea tolănită pe un prosop întins direct pe beton și încerca să se bronzeze. Chris tocmai ieșise din apă și intrase în casă, pentru că îi era foame.

Jonah plutea la trei metri de mine, în piscină, ținându-se de o saltea gonflabilă.

Picioarele mele nu atingeau fundul piscinei și începusem să obosesc, așa că am înotat până la el și m-am agățat de saltea. Nu fusese umflată bine și probabil că era veche de câțiva ani. Având în vedere că amândoi ne țineam de ea, nu prea era stabilă. Mâinile au început să-mi alunece. Jonah m-a înșfăcat de brațe, apoi și-a strecurat un picior pe după genunchii mei, ca să mă țină pe loc.

Cred că niciunul dintre noi nu se aștepta ca atingerea noastră să ne zguduie. Mi-am dat seama că și el simțise același lucru, fiindcă, în secunda când eu m-am cutremurat, ochii lui și-au schimbat expresia și s-au întunecat.

Pe atunci, eu și Chris eram împreună de ceva vreme, și totuși atingerea lui niciodată nu provocase în mine această descărcare aproape electrică. Senzația aia care nu doar te lasă fără suflare, dar te face să te temi că, dacă nu te îndepărtezi, o să te asfixiezi și o să mori. Aș fi vrut să mă scufund în piscină împreună cu Jonah și să mă folosesc de gura lui ca să respir.

Gândul ăsta m-a șocat. Am încercat să mă desprind de Jonah, dar el nu mi-a dat drumul. Ochii lui erau rugători. Parcă știa că nu avea să mă mai atingă așa niciodată. Prin urmare, am rămas pe loc, zgâindu-ne unul la celălalt.

Doar atât.

Nu am schimbat nicio vorbă. Lăsând la o parte faptul că piciorul lui era încolăcit în jurul genunchilor mei, nu se putea spune că acel contact era nepotrivit. Dacă ne-ar fi văzut Chris, nu l-ar fi deranjat deloc. Dacă ne-ar fi văzut Jenny, nu s-ar fi supărat.

Însă ei nu știau ce se petrecea între mine și Jonah. Nu puteau auzi toate vorbele noastre rămase nerostite.

După alte câteva secunde, Chris a ieșit din casă și a plonjat în piscină. Jonah și-a desprins piciorul de ale mele, dar încă mă ținea de brațe. Undele iscate de Chris legănau salteaua gonflabilă. Am continuat să ne privim. Nu ne-am scăpat din ochi nici măcar când Chris a țâșnit la suprafață, chiar lângă mine, și ne-a stropit.

Chris mi-a cuprins mijlocul și m-a tras departe de saltea. Brațele mele au început să alunece din strânsoare. Chipul lui Jonah s-a crispat când degetele noastre s-au desprins.

Nu ne mai atingeam. Chris mă strângea la piept. Își lipise gura de a mea, iar eu știam că Jonah se uita cum ne sărutam.

M-am simțit copleșită de vină, dar nu din cauza momentului pe care îl împărtășisem cu Jonah. Dintr-un motiv inexplicabil, simțeam că *pe Jonah* îl trădasem. Era total lipsit de noimă.

Imediat după aceea, am ieșit din piscină. O secundă mai târziu, Jenny a scos aparatul și ne-a rugat să facem o poză. Îmi aduc aminte că, după primul cadru, am ridicat ochii spre

Jonah. Felul în care mă privea mi-a frânt inima. Atunci nu am înțeles. Am crezut că era vorba de pură atracție fizică. Un adolescent care spera să își facă puțin de cap cu o fată. Însă, după ce Jenny a făcut a doua poză, Jonah a intrat valvârtej în casă.

Reacția lui m-a nedumerit. Am vrut să îi pun întrebări, dar nu am mai apucat. Peste câteva săptămâni, am aflat că eram însărcinată.

Și pe urmă Jonah Sullivan a șters-o din oraș.

Privesc cu luare-aminte poza în care Jonah se uită la mine. În sfârșit, pot să descifrez expresia din ochii lui. Nu e nici atracție, nici dispreț.

E suferință.

Pun pozele înapoi și închid cutia. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Jonah nu ar fi plecat.

Dacă ar fi rămas, oare am fi ajuns la fel ca Jenny și Chris? Nu vreau să cred asta. Nu vreau să cred că ne-am fi întâlnit pe furiș, că i-am fi trădat pe cei care ne iubeau cel mai mult.

Deși am fost supărată pe Jonah pentru plecarea lui, acum înțeleg. A trebuit să o facă. Știa că, dacă nu pleca, nu numai el ar fi avut de suferit.

Am încercat să îl evit încă de când s-a întors pentru că îmi doream ca sentimentele mele pentru el să fie amorțite. Aș fi vrut ca ceea ce s-a întâmplat demult, în piscina lui Jonah, să fie doar o simplă pasiune adolescentină, trecătoare, care să se fi evaporat după ce m-am mutat cu Chris.

M-am mințit pe mine însămi, am făcut tot ce mi-a stat în putință să mă conving că Jonah stârnește în mine doar furie.

Dar niciodată nu m-am priceput să mint.

Când ajung la ușa lui, bat ușor. Dacă Elijah doarme, nu vreau să îl trezesc.

Fac un pas în spate și mă cuprind în brațe. Bate un vânticel, dar nu sunt sigură că fiorii care îmi cutreieră brațele sunt provocate de aerul rece sau de faptul că, după ce ușa se deschide, îl văd pe Jonah, în prag. Poartă numai o pereche de blugi. Are părul ud și zburlit. Ochii lui mă trag mai aproape, ca întotdeauna. Însă de data asta nu îmi feresc privirea.

— Da.

Mă privește nedumerit.

— Te-am întrebat ceva?

Aprob din cap.

— M-ai întrebat dacă l-aș fi părăsit pe Chris, dacă nu aș fi rămas însărcinată cu Clara. Răspunsul e „da".

Se uită lung la mine. Deodată, zidul invizibil care ne-a despărțit de la bun început dispare. Jonah devine o cu totul altă persoană. Trăsăturile i se îmblânzesc, umerii i se relaxează. Întredeschide buzele și pare să respire mai liber.

— Doar de asta ai venit aici?

Fac semn din cap că „nu" și pășesc mai aproape de el. Inima mea bate atât de tare, încât îmi vine să fac stânga-mprejur și să o iau la goană, dar știu că Jonah e singurul capabil să-mi ușureze chinul. Vreau să știu cum e să mă țină în brațe, cum e să *fiu* cu el. Atâta amar de vreme, nu mi-am îngăduit să mă gândesc la așa ceva. Acum vreau să trăiesc experiența asta.

Jonah mă ia ușor de mână. Simt în piept o descărcare electrică, iar apoi pielea de pe brațe mi se face ca de găină. La fel și pielea de pe brațele lui, de pe gât și de pe piept. Degetele lui îmi strâng mâna.

— S-ar putea ca mâine să îmi pară rău, îl previn eu.

Jonah pășește în față. Cu mâna liberă, îmi cuprinde ceafa și mă trage spre el. Înainte ca gura lui să îmi atingă buzele, ochii lui îmi cercetează fața.

— N-o să-ți pară rău.

Mă trage în casă și închide ușa în urma noastră. Mă lipește de ușa sufrageriei. În cele din urmă, când buzele noastre se ating, parcă aș înghiți flăcări. Toată viața mea, nu mi-am îngăduit să simt asemenea senzații. Sărutul nostru de ieri-seară a fost incredibil, dar, prin comparație cu cel de acum, pare o glumă.

Jonah își lipește tot trupul de al meu. Mi se pare că fiecare mângâiere a degetelor sale, fiecare rotire a limbii, fiecare sunet care ne scapă din gâtlej șterg ca prin farmec o suferință îndelungată. Ne trezim pe canapea. El stă deasupra. Îi mângâi spatele și simt mușchii încordându-se și unduind sub atingerea mea.

Parcă recuperăm anii pierduți. Ne sărutăm înfometați, ca niște adolescenți, timp de zece minute. Explorăm corpul celuilalt, îl gustăm, savurăm senzațiile iscate de corpurile noastre lipite.

În cele din urmă, trebuie să-mi feresc chipul, ca să iau o gură de aer. Mă simt amețită. Își sprijină fruntea de obrazul meu și murmură, cu răsuflarea tăiată:

— Mulțumesc.

Închide ochii. Își apropie buzele de urechea mea. Răsuflarea lui caldă îmi gâdilă pielea gâtului.

— Trebuia să mă conving că nu am luat-o razna, că sentimentul ăsta nu-i imaginar.

Îl sărut din nou, cu blândețe. Pe urmă își culcă obrazul pe gâtul meu și oftează.

— Mai ții minte ziua aia, la piscină? îi șoptesc.

Jonah râde încetișor.

— Din prima clipă când Chris te-a luat de lângă mine, am vrut mereu să simt din nou senzația aia.

Vreau să-i spun „Și eu la fel", dar ar însemna să mint. Nu am căutat deloc senzația aceea. Mi-am petrecut fiecare an de căsnicie încercând să o *uit*, să mă prefac că genul ăsta de legătură umană nici nu există. De fiecare dată când gândul îmi fugea la ziua aceea, găseam tot felul de justificări. A fost din cauza căldurii. A clorului din piscină. A alcoolului pe care îl șterpeliserăm din cămara lui Jonah.

Jonah se ridică și îmi întinde o mână, ajutându-mă să mă ridic de pe canapea. Mă conduce în dormitorul lui, fără o vorbă. Mă întinde pe pat, fără să-și curme sărutările. Ador faptul că nu se grăbește. Nu scoate nimic de pe mine. Se mulțumește să mă sărute, în toate pozițiile imaginabile: el deasupra mea, eu deasupra lui, amândoi culcați pe o parte. Sărutările astea sunt exact așa cum îmi închipuiam, ba chiar mai mult decât atât.

Jonah se apleacă deasupra mea, urmărindu-mi conturul gâtului cu buzele. Apoi, când ajunge la scobitura de la baza gâtului, spune ceva neașteptat.

— Mi-e frică.

— De ce?

— De faptul că simți nevoia să o protejezi pe Clara.

Ridică privirea spre mine.

— Mi-e frică de nevoia mea de a fi sincer cu Elijah. Morgan, în privința asta nu suntem pe aceeași lungime de undă. Am așteptat prea mult ca să accept să avem o aventură de-o noapte. Nu sunt sigur că vrem același lucru.

Se proptește într-un cot și își strecoară palma pe sub tricoul meu. O lipește de burta mea. Rămân cu ochii în gol. Jur că tavanul pulsează în ritmul inimii mele.

— Nu știu ce vreau.

Ochii ni se întâlnesc. De fapt, *știu* ce vreau. Am mințit. Știu *foarte bine* ce vreau, însă nu sunt sigură că se poate.

— Clara n-o să înțeleagă, îi spun. Și ce-o să-i zicem lui Elijah?

— Adevărul. Chiar crezi că e cea mai bună soluție ca fiica ta să creadă că *noi* am greșit?

— Ai văzut că un simplu sărut a dat-o peste cap total. Închipuie-ți ce o să se întâmple dacă află despre Elijah, despre ce-au făcut Jenny și Chris. N-o să poată ierta niciodată.

Văd o străfulgerare de înțelegere pe chipul lui, dar pe urmă Jonah clatină din cap, dezaprobator. Se întinde pe spate, în pat.

— Deci așa... Chris și Jenny scapă basma curată, după ce au avut o aventură. Nu sunt trași la răspundere fiindcă m-au mințit că eu sunt tatăl copilului. În ochii Clarei, o să rămână doi eroi, pentru totdeauna. Iar între timp, noi doi ar trebui să ne ținem gura și să trăim separat, nefericiți, din cauza unor fapte pentru care nici măcar nu suntem responsabili?

— Știu că nu-i corect.

Mă sprijin într-un cot și îl privesc în ochi. Îi cuprind maxilarul încleștat și îl silesc să-și întoarcă chipul spre mine.

— Chris a fost un soț de rahat și un prieten jalnic, dar un tată minunat.

Îmi plimb degetul mare pe buzele lui. Ochii mei înlăcrimați îl imploră.

— Dacă află vreodată că nu ești tatăl lui Elijah, o s-o distrugă. *Te rog*, nu îi spune lui Elijah adevărul. Oricum, din câte știe el, e copilul tău. Pe Clara ar durea-o mai mult dacă ar afla ce a făcut Chris. Dacă așa o s-o scutesc de o asemenea suferință, o să duc secretul în mormânt.

Jonah își ferește chipul. Se trage deoparte. Respingerea lui mă doare.

— Eu nu sunt ca tine. Nu vreau să îmi mint copilul.

Mă las să cad pe spate. Lacrimile mi se preling pe obraji. Nu ar fi trebuit să vin aici. A fost o idee proastă. La urma urmei, până acum am izbutit să suport dorul cumplit pentru Jonah. Am reușit să îl îngrop în adâncul ființei mele. Ce mai contează încă cincizeci de ani de suferință?

Jonah adaugă:

— Trebuie să rezolvăm cumva, să ajungem la un acord. Vreau să fiu cu tine.

— De asta sunt aici.

— Te doresc în mult mai multe moduri. Nu doar pentru o noapte.

Strâng din pleoape o secundă și încerc să descifrez replica asta. Chiar și după ce Chris m-a înșelat atât de cumplit, încă mă simt vinovată că sunt aici, pe patul lui Jonah. A fost atât de plăcut când l-am sărutat fără să mă gândesc prea mult la situația noastră! De mult nu m-am mai simțit atât de bine.

Dar acum, când Jonah mă silește să mă gândesc unde vor duce toate astea, nefericirea apare din nou.

Mă uit în ochii lui.

— Deci vrei să spui că ești gata să arunci în noroi toate amintirile pe care fiica mea le are despre tatăl ei, și totuși, în aceeași discuție, mă rogi să fiu cu tine în multe feluri? Să mă îndrăgostesc de tine?

— Nu, Morgan. Nu îți cer să te îndrăgostești de mine. Mă iubești deja. Tot ce-ți cer e să îmi dai o șansă.

— *Nu* te iubesc.

Mă răsucesc pe cealaltă parte. Vreau să mă îndepărtez de el. *Trebuie să plec.*

Dau să mă ridic, dar Jonah mă apucă de braț și mă trage cu putere înapoi în pat.

Stau întinsă pe spate. Îmi proptesc palmele în pieptul lui, gata să îl resping, dar în secunda următoare Jonah e deasupra mea și se uită la mine într-un fel care mi-e foarte cunoscut. Imediat, rămân nemișcată. Sub privirea asta, sunt neputincioasă. Mă privește exact cum mă privea în fotografia aceea. Cu o expresie plină de suferință.

Sau poate că așa arată Jonah când iubește ceva atât de mult, încât îl doare.

Dintr-odată, nu mai simt nevoia copleșitoare de a pleca. Îmi relaxez corpul. Când buzele lui îmi ating maxilarul și se ridică încet spre urechea mea, trag adânc aer în piept.

— Ba mă iubești, mă contrazice Jonah.

Clatin din cap.

— Ba nu. Nu de asta am venit aici.

Mă sărută sub ureche.

— Mă iubești. Pur și simplu ai reușit de minune să ascunzi ce simți. Dar ai spus-o în fiecare conversație mută pe care am purtat-o.

— Nu există conversații mute.

Se uită în ochii mei așa cum niciun alt bărbat nu s-a mai uitat vreodată. Apoi se apleacă și îmi atinge ușor buzele cu ale lui.

— E-n regulă. Nu ești nevoită s-o spui. Și eu te iubesc.

Următorul sărut e atât de intens, de pasional, încât simt că nu mă mai pot controla.

Știind că eu sunt prima — poate chiar *singura* — lui alegere, fiecare cuvânt și atingere de-a lui mă emoționează într-un fel deosebit. Chris nu a trezit niciodată în mine o astfel de trăire. E atât de profundă, încât, dincolo de plăcerea pe care sărutul lui o stârnește în mine, există și un fel de suferință.

Când îi simt trupul între picioarele mele, scot un geamăt și îl trag mai aproape.

Uit totul. Nu mă gândesc decât la clipa de acum, la asprimea palmelor lui Jonah, când îmi scoate tricoul. La moliciunea buzelor sale, când îmi ating sânii. La cât de lejere îi sunt mișcările când își scoate blugii. La cât de armonizate ne sunt răsuflarea și icnetele, după ce trupurile noastre goale se contopesc. La cât de pătrunzător mă privește când începe să mă penetreze.

E o senzație de perfecțiune pe care nu am mai trăit-o.

Parcă știe exact unde să mă atingă, cât de ferm sau de blând, unde vreau să mă sărute. E ca și cum Jonah ar fi un profesor care mă ajută să îmi explorez propriul corp; iar eu parcă sunt o elevă începătoare. Îl ating precaută. Nu sunt sigură dacă

degetele sau buzele mele îi pot stârni senzațiile pe care el le stârnește în mine.

Îmi lipesc buzele de umărul lui și îi șoptesc:

— Nu am mai făcut asta cu altcineva, în afară de Chris.

Jonah pătrunde adânc în mine Se oprește o clipă și mă privește. Când ochii noștri se întâlnesc, îmi zâmbește.

— Iar eu mi-am dorit să o fac *numai* cu tine.

Mă sărută cu gingășie. Intră și iese cu blândețe din mine, sărutându-mă neîncetat, până când nu mai pot să tac. Când se întâmplă, îl trag și mai aproape de mine, apoi îmi lipesc fața de gâtul lui.

Eu am orgasm prima. Un șuvoi de emoții, de plăcere și de sentimente ascunse mulți ani erupe la suprafață. Trupul meu se cutremură sub al lui. Îmi înfig unghiile în spatele lui Jonah, apoi lasă să-i scape un geamăt, în timp ce corpul lui se cutremură deasupra mea.

Mă aștept să ne oprim aici, să își tragă suflarea și apoi să se rostogolească de pe mine, cu un oftat satisfăcut.

Dar Jonah nu e Chris. Nu trebuie să îi compar. *Nu e drept față de Chris.*

Ne sărutăm iar. Nu cred că s-a terminat ceea ce e între noi. Acum, când i-am cunoscut această latură, nu știu cum voi suporta să nu mai am parte de ea.

Ideea asta mă sperie. Când buzele lui coboară pe pieptul meu, sunt prea moleșită ca să mă împotrivesc. Jonah își culcă obrazul acolo. În următoarele minute rămânem nemișcați, așteptând ca trupurile noastre să se liniștească.

Începe să îmi mângâie burta, dezmierdându-mi leneș pielea, cu vârfurile degetelor.

— O să fac ce-mi ceri.

Simt că inima mi se oprește în loc.

Jonah se ridică, sprijinindu-se într-un cot.

— N-o să-i zic lui Elijah despre Chris, dacă îmi promiți că n-o să te opui și că, până la urmă, o să-i spui Clarei că vrei să fii cu mine.

Îmi dă părul pe spate și mă privește cu sinceritate.

— Ai dreptate. Clara merită să păstreze toate amintirile frumoase despre Chris. Nu vreau să i le răpesc.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz și se pierde în părul meu.

— Și tu ai dreptate, recunosc eu. Chiar te iubesc.

Jonah surâde.

— Știu. De-asta suntem aici, dezbrăcați.

Izbucnesc în râs. Jonah mă trage deasupra lui. În vreme ce îl privesc de sus, am o revelație: până acum, niciodată nu am mai simțit că mi-e sortit să fiu cu cineva. Dar simt asta în privința lui Jonah Sullivan.

CAPITOLUL TREIZECI

Clara

— Stai puțin, zice Lexie. Să văd dacă am înțeles bine.

Își sprijină picioarele de măsuța de cafea și aproape că răstoarnă una dintre sticlele de vin.

— Deci mama ta face sex cu Unchiul Profesor?

Sughiț și aprob din cap. Prietena mea cere încă o confirmare:

— Logodnicul surorii ei?

Din nou, dau din cap.

— Uau! Nu-s îndeajuns de beată ca să asimilez informația asta.

Se apleacă și ia o sticlă de vin. Trage o dușcă direct din ea. Mă întind să-i iau sticla, dar nu fiindcă aș crede că a exagerat cu băutura. Pur și simplu nici eu nu sunt îndeajuns de beată. Iau o înghițitură, apoi proptesc sticla între genunchi.

— De când crezi că au o aventură? întreabă Lexie.

Dau din umeri.

— Habar n-am. Mama e acasă la Jonah chiar acum. Așa zice aplicația aia de mobil. E la el.

— Ce ticăloși! comentează Lexie.

Imediat, pare că i-a venit o idee. Însuflețită, sare de pe canapea. Aproape că se împiedică și cade grămadă, însă reușește să-și mențină echilibrul.

— Dacă mama ta și Jonah au *provocat* accidentul, ca să poată fi împreună? își dă ea cu părerea.

— Absurd!

— Vorbesc serios, Clara! Nu te uiți la *Dateline*[1]?

Schițez un gest în direcția televizorului.

— Nu mai avem cablu.

Lexie începe să se plimbe încoace și încolo prin cameră. Se clatină puțin. Își continuă ideea:

— Dacă e o conspirație? Ia gândește-te. Tatăl tău și Jenny erau împreună când au murit. *De ce* erau împreună?

— Tata a avut pană. El și Jenny lucrau în aceeași clădire. Mătușa l-a dus cu mașina până la serviciu.

Au murit din cauză că i-am trimis mesaje mătușii. Dar nu i-o spun lui Lexie.

Mijește ochii, bănuitoare, și pocnește din degete ca și cum tocmai a deslușit misterul.

— Penele de cauciuc pot fi înscenate.

Dau ochii peste cap, iau furculița și mănânc un dumicat din tortul așezat pe măsuța de cafea. E cel mai trist tort

[1] Emisiune a postului de televiziune NBC. În cadrul emisiunii se difuzează filme documentare, investigații amănunțite în cazuri de crime, adesea unele foarte mediatizate.

aniversar pe care l-am văzut vreodată. Nimeni nu a tăiat o felie din el, în mod civilizat. Lipsesc câteva bucăți uriașe din mijloc și din laturi. Vorbesc cu gura plină:

— O fi mama un om groaznic, dar nu e ucigașă.

Lexie ridică o sprânceană.

— Dar Unchiul Profesor? A apărut în peisaj abia de curând. Nici măcar nu știm pe unde a umblat și ce-a învârtit. Cine știe câte cadavre cară în spate...

— Te uiți la prea multe emisiuni.

Lexie se întoarce împleticit până la canapea și se apleacă până când fețele noastre ajung la același nivel.

— Mă uit la emisiuni *inspirate din fapte reale*! Din crime care chiar s-au petrecut. Clara, chestiile astea se întâmplă mai des decât crezi.

Ca să o fac să tacă, îi strecor în gură un dumicat de tort.

În secunda următoare, ușa de la intrare se deschide. Când mama se ivește în prag, eu și Lexie închidem imediat gura.

Încet, prietena mea începe să se așeze pe măsuța de cafea.

— Bună, Morgan.

Lexie se străduiește să pară trează. Poate că figura i-ar reuși, dacă nu și-ar ridica nefiresc picioarele și nu și-ar îndrepta spatele, adoptând o poziție incomodă și ciudată. Știu că încearcă să ascundă sticlele de vin, ca să nu le vadă mama. Acum, corpul lui Lexie e țeapăn și contorsionat. Apreciez că face eforturi, dar cred că supraestimează naivitatea mamei.

Mama închide ușa de la intrare și se zgâiește dezaprobator la noi. Cu toate strădaniile lui Lexie de a ascunde sticlele goale, mama le-a văzut. Pe deasupra, Lexie a uitat că țin în poală o sticlă. N-are rost să o ascund acum.

Ochii mamei se ațintesc asupra mea.

— *Pe bune,* Clara?

Tonul ei e sec. Plat. Ca și cum nimic din ce aș face nu o mai poate supăra.

— Eu tocmai plecam, zice Lexie și se ridică de pe măsuță.

Face câțiva pași spre ușă, dar mama întinde mâna și îi spune:

— Dă-mi cheile mașinii.

Lexie se strâmbă și geme agasată. Scoate cheile din buzunar și le lasă să cadă în palma mamei.

— Deci pot să rămân aici peste noapte? întreabă Lexie.

— Nu. Sun-o pe mama ta, să vină să te ia acasă.

Mama își mută privirea înapoi la mine.

— Clara, curăță mizeria asta.

Mama intră în bucătărie și lasă acolo cheile lui Lexie, care acum își scoate mobilul.

— Pe bune? Mă lași singură cu ea? Ar putea fi o ucigașă, îi șoptesc.

Evident, nu cred cu adevărat că a omorât pe cineva, dar nici nu vreau să rămân doar cu mama, în situația asta. Când se supără, nu mă tem. Însă acum pare iritată, iar treaba asta mă cam înspăimântă. Nu-i stă deloc în fire, ceea ce înseamnă că e imprevizibilă. Nu știu ce-o să facă.

— Uberul meu o să vină în cinci minute, anunță Lexie, strecurându-și telefonul înapoi în buzunar, după care mă îmbrățișează. Scuze, dar de data asta nu vreau să rămân la tine. Sună-mă dacă maică-ta încearcă să te omoare.

— OK, îi răspund bosumflată.

După ce Lexie iese din casă, înşfac sticla în care a mai rămas puțin vin şi îl dau de duşcă. Îndată ce ultimele picături de alcool s-au scurs, mama îmi smulge sticla din mână.

Mă uit la ea. Poate că alcoolul e de vină pentru ce simt acum: o urăsc atât de mult, încât nu cred că m-aş întrista dacă ar muri. De fiecare dată când o văd, îmi pun întrebări despre aventura ei cu Jonah. O fi început înainte ca Jenny să rămână însărcinată? Oare încă se culca cu Jonah, deşi o însoțea pe Jenny la ecografiile de sarcină?

Am crezut că mama e cea mai nepricepută mincinoasă din lume, dar se pare că se pricepe să mintă mai bine decât oricine. Chiar mai bine decât mine, deşi eu sunt actrița familiei.

— Buuun..., încep eu, pe un ton relaxat. De când ți-o tragi cu Jonah?

Mama respiră rar şi lent, încercând să se stăpânească. Strânge din buze, furioasă. Niciodată nu m-am temut că ar putea să mă plesnească, dar în clipa asta fac un pas înapoi. Pare atât de nervoasă, încât mă aştept să-mi tragă o palmă.

— Clara, m-am săturat de purtarea ta.

Mama se apleacă şi ia de pe măsuță cealaltă sticlă şi paharele roşii, de unică folosință. Când se îndreaptă iar de spate, se uită drept în ochii mei.

— *Niciodată* nu i-aş fi făcut una ca asta lui Jenny. *Nici* tatălui tău. Nu mă jigni.

Vreau să o cred. Într-un fel, chiar o cred, dar sunt beată, deci nu judec prea bine. Mama îmi întoarce spatele şi se duce în bucătărie. O urmez.

— Deci de acolo ai venit?

Ignorându-mă total, mama toarnă în chiuvetă restul de vin.

— Ce-ai căutat la...

Pocnesc înciudată din degete, fiindcă nu-mi vine pe limbă cuvântul ăla... chestia în care locuiesc oamenii. Mi-e greu să vorbesc coerent. Într-un sfârșit, îmi aduc aminte:

— ...în casa lui Jonah! De ce ai fost acasă la el?

— Trebuia să-i vorbesc.

— N-ați vorbit. Ați făcut sex. Îmi dau seama. Acum am devenit expertă în domeniu.

Mama nu neagă acuzația. Aruncă în coșul de gunoi sticla golită, pe urmă ia ultima sticlă neîncepută, îi scoate dopul și începe să o golească în chiuvetă.

O arăt cu degetul și încep să aplaud.

— Văd că ești prevăzătoare. *Bravo*, mama! Ce mamă *bună* am!

— Nu mai pot avea încredere în tine, așa că-mi iau toate măsurile de precauție.

Când sticla e goală, o aruncă în coșul de gunoi, apoi se duce în sufragerie. Îmi ia mobilul, care până acum a stat pe măsuța de cafea, și iese în hol. O urmez. Mă tot izbesc cu umerii de pereți. Îmi vine greu să vorbesc coerent, dar e încă și mai greu să merg drept. În cele din urmă, întind o mână și mă sprijin de perete până când ajung în camera mea. Mama e deja înăuntru. Îmi strânge lucrurile.

Televizorul.

IPadul.

Cărțile.

— Mă pedepsești luându-mi *cărțile*?

— Cărțile sunt un privilegiu pe care va trebui să-l recâștigi.

Dumnezeule! Îmi ia toate lucrurile care mă fac fericită, oricât de puțin. Calc apăsat, furioasă. Într-un colț al camerei

zace perna mea favorită. Are o husă mov, cu paiete negre. Îmi place să desenez pe ea diverse forme, cu degetul. Uneori, scriu înjurături. E distractiv.

I-o întind.

— Poftim! Și perna asta îmi aduce bucurie. Ai face bine s-o iei.

Mama mi-o smulge din mână. Caut din ochi alt obiect pe care să i-l dau. Am senzația că trăim un episod din emisiunea lui Marie Kondo[1], dar pe dos. *Lucrul ăsta te bucură? Scapă de el!*

Înșfac căștile de pe noptieră și i le întind.

— Și astea îmi plac. Acum nici măcar n-o să le pot folosi, fiindcă mi-ai luat telefonul și iPadul, dar poate că tot o să vreau să mi le pun în urechi, deci mai bine le iei!

Le arunc în hol, acolo unde mama a scos celelalte lucruri.

Smulg pătura de pe pat.

— Pătura asta îmi ține de cald. E foarte faină. Iar acum miroase ca Miller, așa că mai bine mă obligi s-o recâștig.

O azvârl în hol.

Mama a rămas în prag. Se uită lung la mine. Scot din dulap perechea mea de pantofi preferată. De fapt, e o pereche de cizme.

— Mi le-ai cumpărat de Crăciun. În Texas n-avem iarnă, și nu le port aproape deloc. Dar, când apuc să le încalț, *chiar* mă simt grozav. Ia-le repede, înainte să vină iarna!

[1] O foarte apreciată autoare de cărți și vedetă de televiziune, care a popularizat metoda de organizare ce îi poartă numele. Obiectivul pe care Marie Kondo îl promovează este simplificarea și eliminarea obiectelor care nu aduc bucurie proprietarului.

Le arunc, pe rând, în vârful mormanului de lucruri din hol.

— Nu-mi mai vorbi de sus, Clara!

Aud sunetul unei notificări. Cineva mi-a trimis un mesaj. Mama scoate mobilul meu din buzunar, citește mesajul, apoi dă ochii peste cap.

— Cine mi-a scris?

— Nu contează.

— Ce mi-a scris?

— Dacă nu te-ai fi făcut pulbere, ai fi avut dreptul să-l citești.

Rahat! Iau de pe umeraș unul dintre tricourile mele preferate.

— Ia-l! De fapt, ia-mi *toate* hainele. N-am nevoie de ele. Oricum, nici măcar n-am voie să ies din casă. Iar dacă aș ieși, n-aș avea unde să mă duc, fiindcă prietenul meu mi-a dat papucii, de ziua mea. Pentru că maică-mea e nebună!

Scot din dulap un braț de haine și le azvârl în hol.

— Termină cu teatrul! Miller nu ți-a dat papucii. Culcă-te, Clara!

Mama iese din camera mea și închide ușa.

În secunda următoare, o deschid violent.

— Ba ne-am despărțit. De unde știi tu că n-am făcut-o?

Se întoarce spre mine, cu o mină plictisită.

— Știu pentru că mesajul era de la Miller. Ți-a scris: „Somn ușor! Ne vedem mâine, la școală!". Când cineva îți dă papucii, nu îți trimite astfel de mesaje. Și nici emoticoane cu inimioare.

Mama se îndepărtează de ușa mea. O ajung din urmă. Vreau să aflu mai multe.

— Mi-a trimis un emoticon cu inimioară?

Niciun răspuns.

— Ce culoare are inimioara?

În continuare, mă ignoră.

— *Mamă!* E roșie? E o inimă roșie?

Acum suntem în bucătărie. Brusc, simt că amețesc. Mă sprijin de blat, apoi râgâi.

Mama clatină dezaprobator din cap. În ochii ei se citește dezamăgirea.

— Parc-ai fi făcut o listă cu toate modurile posibile de răzvrătire și ai fi început să le pui în aplicare, pe rând, comentează ea.

— N-am făcut o listă. Dar, dacă aș avea una, probabil că mi-ai lua-o și pe aia, fiindcă listele mă fac fericită.

Mama oftează și își încrucișează brațele la piept. Când îmi vorbește, vocea îi e blândă:

— Clara, scumpo, cum crezi că s-ar simți tata dacă ar putea să te vadă acum?

— Dacă tata ar trăi, acum n-aș fi beată. Îl respect prea mult să-i fac una ca asta.

— Doar pentru că a murit, asta nu înseamnă că nu trebuie să-l mai respecți.

— Mda, bine. E valabil și în cazul tău, mamă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Morgan

Comentariul Clarei m-a ars ca un fier înroșit.

Îmi dau seama că a băut de una singură o sticlă întreagă de vin. Două dintre ele erau complet goale. Însă, câteodată, când oamenii beau prea mult, sunt mai sinceri decât ar fi în mod normal. Asta înseamnă că fiica mea crede cu adevărat că nu îl respect pe Chris.

Mă distruge să știu că mă consideră persoana vinovată.

Sper ca furia, răzvrătirea și ura ei față de mine să fie trecătoare. Sigur, niciodată n-o să-și revină complet, dar sper ca în zilele următoare să mă ierte. Sunt convinsă că așa va fi, odată ce ne vom așeza la masă și vom sta de vorbă. Deocamdată, încă e șocată de faptul că eu și Jonah am făcut sex. Sincer vorbind, și *pe mine* mă șochează.

Înainte de a merge la culcare, mai deschid o dată ușa ei, să verific cum se simte. Doarme dusă. Sigur se va trezi cu o mahmureală cruntă, dar în clipa asta pare senină.

De fapt, sper să fie mahmură. În afară de o primă experiență oribilă cu băutura, există o altă metodă mai bună ca odrasla ta adolescentă să se țină departe de alcool?

Mă sună cineva. Las ușa Clarei întredeschisă și intru în camera mea. E prima dată când îmi îngădui să mă simt entuziasmată auzind vocea lui Jonah. Mă așez pe pat, mă sprijin de tăblie și răspund:

— Bună!

— Salut!

Îi pot simți zâmbetul în glas.

Urmează câteva secunde de tăcere. Probabil că nu are un motiv anume să mă sune. Pur și simplu vrea să vorbim. E o premieră pentru mine. E o senzație amețitoare să simt că sunt dorită.

— Ce faci?

— Mă uit la Elijah, răspunde el. Ce ciudat! E fascinant să privești un bebeluș adormit.

— E la fel de fascinant și după ce crește. Când m-ai sunat, și eu mă uitam cum doarme Clara.

— Mă bucur. Deci când ai ajuns acasă lucrurile s-au mai așezat?

Izbucnesc în râs.

— Of, Jonah! Clara e criță. Cât am fost la tine, ea și Lexie au dat gata două sticle și jumătate cu vin.

— Nu se poate!

— Ba se poate. Mâine-dimineață o să-i pară rău.

Jonah oftează.

— Aş vrea să-ți pot da un sfat, dar nu știu ce să spun.

— Da. Mâine-dimineață o să-i telefonez unui psihoterapeut, să stabilesc o întâlnire. Ar fi trebuit s-o fac mai demult, dar mai bine mai târziu, decât niciodată.

— Mâine crezi că o să vină la ore?

— Puțin probabil să se poată ridica din pat.

Jonah râde, însă știu că înțelege.

— Sper să dureze mult până ajunge și Elijah la vârsta asta.

— Ba o să vezi cât de repede o să treacă anii.

Tăcem amândoi. Îi aud respirația în telefon. Mi-aș dori să fiu lângă el în clipa asta. Mă acopăr cu pătura și mă rostogolesc pe o parte.

— Vrei să știi care sunt amintirile mele preferate despre tine? propune el.

Zâmbesc larg.

— Cred c-o să fie distractiv.

— Eram în ultimul an de liceu și m-am dus la balul de absolvire. Erai și tu acolo.

— Da, îmi amintesc. Ai invitat-o pe Tiffany Proctor să te însoțească. Toată seara m-am străduit să nu mă holbez la voi. Acum pot să recunosc: eram supergeloasă.

— Și eu eram gelos pe tine și pe Chris. Înainte de bal, era foarte entuziasmat, fiindcă închiriase o cameră de hotel pentru voi doi. Voia să te ducă acolo după bal. Toată noaptea am încercat să nu mă gândesc la chestia asta. Dar, când a venit timpul să plece de la bal, Chris era beat.

— Da, era pulbere, îl aprob eu, cu un hohot de râs.

— Mda. A trebuit să vă duc cu mașina la hotel. Mai întâi, am dus-o acasă pe Tiffany, ceea ce a scos-o din sărite. La hotel, a trebuit să-l ducem pe Chris pe sus. Când în sfârșit l-am trântit pe pat, a adormit instantaneu.

Îmi aduc aminte, însă nu înțeleg de ce e amintirea lui preferată despre mine. Dar nu apuc să îl întreb de ce momentul ăla i se pare așa de special, pentru că Jonah povestește mai departe:

— Îți era foame, iar eu am comandat pizza. Ne-am așezat pe pat, de o parte și de alta a lui Chris. Ne-am uitat la *Proiectul Blair Witch* până când a ajuns mâncarea. Nu aveam niciun loc în care să așezăm cutia, așa încât să putem ajunge amândoi la ea.

Zâmbesc.

— L-am folosit pe Chris pe post de masă.

— Am pus cutia pe spatele lui, completează Jonah, amuzat. Nu știu de ce m-am distrat atât de tare în noaptea aia. La urma urmei, era seara balului, iar eu nici măcar nu apucasem să o sărut pe Tiffany. Am stat împreună cu tine toată noaptea, deși Chris zăcea între noi, dormind buștean.

— A fost o noapte frumoasă.

Zâmbetul nu mă părăsește. Încerc să hotărăsc care e amintirea mea preferată despre Jonah.

— Doamne! Îți amintești de seara când te-a oprit poliția? îl întreb.

— Care seară? Poliția m-a oprit de multe ori.

— Nu prea îmi aduc aminte. Nu știu dacă ne îndreptam undeva sau ne întorceam de undeva. Era târziu, iar autostrada — pustie. Tu aveai o rablă, iar Chris voia să vezi cât de

mult putea accelera. Când ai atins o sută cincizeci de kilometri la oră, un polițist ți-a făcut semn să tragi pe dreapta. Polițistul s-a oprit la geam, în dreptul tău, și a zis: „Știi ce viteză aveai?". Iar tu ai răspuns: „Da, domnule. O sută cincizeci la oră". „Și din ce motiv ai depășit cu cincizeci de kilometri viteza admisă?" După o secundă, i-ai spus: „Nu-mi place să fac risipă". Polițistul te-a privit nedumerit, iar tu i-ai făcut semn spre bordul mașinii. „Am un vitezometru întreg la dispoziție, iar în marea majoritate a timpului nu folosesc nici măcar jumătate din el".

Jonah se prăpădește de râs.

— Nu-mi vine să cred că îți amintești.

— N-aș putea uita așa ceva. Polițistul s-a enervat atât de tare, că te-a pus să cobori din mașină și te-a percheziționat.

— Pentru amenda aia, a trebuit să fac muncă în folosul comunității. Trei luni de zile, în fiecare sâmbătă, a trebuit să adun gunoaiele de pe autostradă.

— Să știi că îți stătea bine cu vesta aia galbenă.

— Ție și lui Chris vi s-a părut haios să treceți cu mașina prin dreptul meu și să aruncați în mine cu doze goale de suc.

— A fost ideea lui, mă apăr eu.

— Mă cam îndoiesc.

Oftez, gândindu-mă la vremurile bune. Nu doar la timpul petrecut cu Jonah, ci și la momentele cu Chris. Și cu Jenny. Am trăit atâtea cu Jenny!

— Mi-e dor de ei, îi șoptesc lui Jonah.

— Și mie.

— Mi-e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine.

Amândoi savurăm clipa asta de intimitate, însă apoi îl aud pe Elijah scâncind. După scurt timp, se pare că Jonah reușește să îl adoarmă iar.

— O să faci vreodată un test de paternitate?

Deși știu că Elijah seamănă cu Chris, ar putea fi doar o coincidență. M-am întrebat deseori dacă Jonah vrea să aibă o dovadă hotărâtoare.

— Mi-a trecut prin minte să fac testul. Dar ar însemna să arunc pe fereastră o sută de dolari. Orice ar fi, Elijah e fiul meu.

Cuvintele lui mă înduioșează.

— Doamne, Jonah! Cât de mult te iubesc!

Propriile mele cuvinte mă iau prin surprindere. Știu că am spus-o amândoi ieri, dar de data asta nu plănuiam să le rostesc. Pur și simplu asta simt, iar vorbele au țâșnit firesc, de la sine.

Jonah oftează.

— Nici nu știi cât de bine mă simt când te aud spunând-o.

— A fost plăcut să ți-o zic, în sfârșit, recunosc eu. Te iubesc.

— Vrei să repeți chestia asta de vreo zece mii de ori, înainte să închid telefonul?

— O s-o mai zic o dată. Sunt îndrăgostită de tine, Jonah Sullivan.

Geme de frustrare.

— Aș vrea să fii aici.

— Și eu la fel.

Elijah începe să plângă. De data asta, nu se potolește.

— Trebuie să-i pregătesc un biberon, anunță Jonah.

— OK. Pupă-l din partea mea.

— Ne întâlnim mâine?

— Nu știu. Mai vedem.

— OK. Noapte bună, Morgan.

— Noapte bună.

Când încheiem conversația, mă uimește golul pe care îl simt în piept. Am reușit să țin la distanță sentimentele astea atâția ani, dar acum, când m-am deschis în fața lui, nu-mi doresc decât să fiu lângă el. Vreau să mă țină în brațe, să mă strecor în patul lui. Să dorm lângă el.

În timp ce încerc să adorm, derulez în minte discuția noastră de adineauri.

Deodată, un zgomot mă face să tresar. Se aude dinspre camera Clarei. Sar din așternuturi și dau fuga în hol. Nu e în pat. Întredeschid ușa băii. Clara e în genunchi, cu brațele în jurul vasului de toaletă.

Iată c-a apărut și mahmureala.

Scot un prosop mic din dulăpior, îl umezesc în chiuvetă, apoi îngenunchez lângă ea. Când o apucă un alt acces de vomă, îi feresc părul deoparte.

Urăsc că trece prin experiența asta, dar, pe de altă parte, mă și bucur. Vreau să resimtă din plin efectele beției. Vreau să își aducă aminte fiecare secundă în care i-a fost rău.

După câteva minute, când stomacul ei se liniștește puțin, Clara se reazemă de mine și spune:

— Cred că s-a terminat.

Îmi vine să râd. Știu bine că nu s-a terminat. O ajut să se ridice în picioare și o conduc până la patul ei, fiindcă încă e beată. Observ că s-a învelit doar cu un cearșaf subțire. Intru în dormitorul de oaspeți, acolo unde am înghesuit toate

lucrurile pe care le-am confiscat. Iau pătura ei și perna cu paiete, înșfac un coș de gunoi și le duc în camera ei.

În timp ce o învelesc, Clara mormăie:

— Cred că am vomă în nas.

Izbucnesc în râs și îi întind un șervețel. Își suflă nasul și aruncă șervețelul în coșul de gunoi. Îi mângâi părul. Clara ține ochii închiși. La un moment dat, declară:

— N-o să mai beau în viața mea.

Vorbele ei sunt nedeslușite.

— Nici marijuana nu mi-a plăcut. Duhnea îngrozitor. Nu vreau să mai simt vreodată că am vomă în nas. E cea mai urâtă senzație.

— Mă bucur că o detești.

— Am urât și partida aia de sex. Nu vreau să mai repet experiența decât peste mult, mult timp. Nici măcar nu eram pregătiți. Miller a încercat să mă convingă să n-o facem, dar nu l-am ascultat.

Știu că poate vorbește așa din cauza alcoolului, dar tot mă simt uluită. Ce vrea să spună?

Deci să facă sex a fost ideea *ei*?

Brusc, în timp ce o mângâi în continuare pe păr, izbucnește în plâns. Își ascunde fața în pernă. Urăsc că se simte atât de vinovată fiindcă s-a culcat cu Miller.

— Clara, e limpede că te iubește. Nu mai plânge.

— Nu de asta plâng.

Saltă puțin capul de pe pernă și mă privește.

— Plâng fiindcă eu am fost de vină. Din cauza mea au murit tata și Jenny. Încerc să nu mă gândesc la asta, dar când mă culc, numai gândul ăsta îmi vine în cap. În fiecare noapte.

De fapt, într-o singură seară am adormit întrebându-mă de ce ursuleții de plus sunt așa de drăgălași, când urșii adevărați sunt fioroși, dar în rest, nu-mi iese din cap că au avut accidentul din cauza mea.

— Ce tot spui?

Clara își apasă iar fața pe pernă.

— Mamă, te rog să pleci.

Însă nu apuc să fac nicio mișcare, pentru că, imediat, ridică obrazul de pe pernă și se contrazice:

— Stai! Nu, nu pleca.

Îmi face loc în pat, lângă ea.

— Cântă-mi cântecul ăla, ca atunci când eram mică.

Mintea mea a rămas la cuvintele Clarei: crede că accidentul s-a petrecut din vina ei. De ce ar crede asta? Vreau să aflu amănunte, dar e prea beată ca să poarte o conversație lucidă. Mă urc în pat și încerc să o liniștesc.

— Care cântec?

— Doar îl știi... Ăla pe mi-l cântai când eram mică.

— Îți cântam multe cântece. Nu-mi amintesc să fi fost doar unul.

— Atunci, cântă-mi altceva. Știi vreo melodie de-a tipilor de la Twenty One Pilots? Ai zis că și ție îți place trupa asta.

Pufnesc în râs și o strâng la piept.

— Cântă-mi cântecelul despre casa aurie.

O mângâi pe cap și încep să cânt încetișor.

Clara dă din cap, aprobator, deci știu că l-am nimerit.

Când termin de cântat, deja a adormit.

Mă strecor din pat și o privesc îndelung. Când e beată, Clara e chiar amuzantă. Aș fi preferat să o văd în starea asta

abia după ce împlinește douăzeci și unu de ani, dar e bine că măcar s-a îmbătat aici, acasă, unde pot să am grijă de ea.

Îi aranjez pătura și o sărut.

— Chiar dacă acum mă scoți din sărite, Clara..., să știi că te iubesc foarte mult.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Clara

În viața mea nu m-am simțit atât de oribil.

Probabil că nu ar fi trebuit să conduc până la școală — mă doare capul atât de rău, că abia pot să-mi țin ochii deschiși —, dar vreau să vorbesc cu Miller, iar aseară mama mi-a confiscat telefonul, deci n-am de ales decât să conduc până aici. Am *nevoie* să stăm de vorbă. Nu îmi prea amintesc multe după plecarea lui Lexie, însă îmi aduc aminte foarte clar că m-am certat cu Miller. Și regret din toată inima.

Când camioneta lui apare în parcarea școlii, cobor din mașină și mă îndrept spre el. Miller oprește motorul și deschide portiera. Habar nu am dacă mai e supărat pe mine. Când urc în camionetă, primul lucru pe care îl fac e să-l îmbrățișez.

— Îmi pare rău că sunt descreierată.

Miller mă strânge în brațe.

— Nu ești descreierată.

Mă îndepărtează puțin, dar numai pentru că vrea să ne așezăm mai comod. Se mută la mijlocul banchetei, apoi mă trage în poala lui. Îl privesc în ochi.

— După ce am plecat de la tine, m-am simțit foarte prost. Eram supărat. De mult mi-am dorit să fim împreună, dar vreau să petrecem timp în doi pentru că ne dorim asta, nu ca să-i facem cuiva în ciudă sau cu un anumit scop.

— Știu. Iartă-mă. Mă simt îngrozitor.

Miller mă trage la pieptul lui și mă mângâie pe spate.

— Nu vreau să te simți așa. Te înțeleg. Clara, ai trecut prin multe. Nu vreau să te stresezi în plus din cauza mea sau a relației noastre. Tot ce vreau este să fiu unul dintre lucrurile care îți fac viața mai frumoasă.

Mă simt ca o ticăloasă. Sunt ușurată și norocoasă că Miller e așa de înțelegător. Îl sărut pe obraz și mă uit în ochii lui.

— Deci nu mai vrei să te desparți de mine, nu?

Îmi zâmbește.

— N-am vrut deloc să mă despart de tine. Eram supărat.

— Foarte bine.

Îi sărut căușul palmei.

— Când o s-o faci, o să mă doară rău. Aseară, pentru două secunde, am crezut că voiai să te desparți de mine, și m-a durut groaznic.

— Poate că n-o să ne despărțim niciodată, zice Miller, cu speranță în glas.

— Din păcate, șansele nu sunt de partea noastră.

Degetul mare al lui Miller îmi mângâie buza de jos.

— Ce păcat! comentează el. O să-mi lipsească săruturile tale.

Dau din cap.

— Te cred. Sărut foarte bine. Nimeni n-o să te mai sărute ca mine.

Miller izbucnește în râs, iar eu îmi sprijin capul de umărul lui.

— Din ce cauză crezi c-o să ne despărțim? îl întreb.

Miller îmi face pe plac și răspunde:

— Nu știu. Dar sigur o să avem nevoie de un motiv mult mai serios decât cel de ieri. Suntem mult prea implicați în relația asta.

— O să fie serios. Va fi foarte serios. Probabil că o să ajungi un muzician celebru, faima o să ți se urce la cap și o să mă părăsești.

— Nici măcar nu știu să cânt la vreun instrument. În plus, sunt afon.

— Atunci, o să devin o actriță celebră. La un moment dat, o să te prezint unei colege de platou, și mai celebră. O să ți se pară mai frumoasă decât mine și o să vrei să-i pipăi toate statuetele Oscar.

— Imposibil. Nu există o asemenea persoană.

— Poate o să colonizăm planeta Marte, iar după aia o să vreau să mă mut acolo, iar tu n-o să vrei.

Clatină din cap și declară:

— Chiar și de pe o altă planetă, tot o să te iubesc.

Rămân nemișcată.

Mi-a zis „tot o să te iubesc". Deși știu că nu a spus-o în sensul *acela*, zâmbesc larg, poznaș.

— Cumva tocmai ai recunoscut că ești îndrăgostit de mine?

Miller dă din umeri, apoi pe buze începe să-i joace un surâs.

— Câteodată, simt că sunt îndrăgostit de tine. Sigur că deocamdată nu e un sentiment foarte profund, fiindcă nici măcar nu suntem împreună de mult. Ne certăm cam des. Dar o simt. O emoție care îmi dă fiori și mă ține treaz noaptea.

— Poate că ceea ce simți e pur și simplu sindromul picioarelor neliniștite.

Zâmbește și clatină din cap.

— Nu. Nu-i asta.

— Poate de-asta o să ne despărțim: o să-mi zici prea devreme că te-ai îndrăgostit de mine.

— Crezi că e prea devreme? Mie mi se pare că e momentul perfect.

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Am așteptat trei ani să fim împreună. Dacă faptul că mă îndrăgostesc de tine prea repede o să ne strice relația, atunci nici măcar nu te plac. De fapt, te urăsc.

Îi surâd.

— Și eu te urăsc.

Își împletește degetele cu ale mele.

— Acum vorbesc serios. Poate că nu o să ne despărțim niciodată.

— Dar suferința clădește caracterul.

— E valabil și pentru iubire, spune Miller.

Are mare dreptate. E o replică așa de inspirată, încât îl sărut. Dar numai pe obraz. După ce s-a întâmplat aseară, mă îndoiesc că are chef să-i bag limba pe gât.

— După ce ai plecat, eu și Lexie ne-am îmbătat. Sunt mahmură, deci o să mă duc acasă. Am o durere de cap mare cât Rhode Island.

— De fapt, să știi că Rhode Island e destul de mică, îmi atrage el atenția.

— Atunci, mare cât Nebraska.

— Ei, în cazul ăsta, chiar că mai bine te duci acasă și te culci.

Îl mai sărut o dată pe obraz.

— Data viitoare când ne vedem, o să te sărut ca lumea. Acum nu pot. Am vomitat toată noaptea.

— Când ne mai vedem?

— Probabil mâine, la școală. Cred că o să fiu pedepsită o veșnicie.

Miller îmi petrece o șuviță după ureche, mă îmbrățișează, apoi îmi spune:

— Mulțumesc că ai venit să mă vezi.

— Eu îți mulțumesc că mă suporți.

După ce coborâm din camionetă, mă îmbrățișează din nou. Mă simt liniștită în brațele lui. În drum spre casă, mă gândesc la îmbrățișări: ale lui Miller, ale tatei, ale lui Jonah. Toate sunt minunate.

Dar, sincer vorbind, nimic nu se compară cu îmbrățișările mamei și nici cu sărutările ei. Nu îmi amintesc multe despre ce s-a întâmplat azi-noapte, dar îmi aduc aminte că mama m-a ajutat, în timp ce vomitam în baie. S-a urcat în patul meu, lângă mine, și mi-a cântat o melodie a trupei Twenty One Pilots.

Și-mi mai aduc aminte că m-a sărutat pe frunte, chiar înainte să-mi spună că mă iubește. Deși am șaptesprezece ani,

când mă simt rău și mama mă îngrijește, încă am aceeași stare plăcută din copilărie.

Când m-am trezit, eram învelită cu pătura mea și aveam alături pernuța mea cu paiete. Chiar dacă mă simțeam furioasă și mă durea groaznic capul, văzându-le, am zâmbit.

Mă întreb dacă pot despărți dragostea de furie. Nu vreau ca ceea ce se întâmplă între mama și Jonah să schimbe sentimentele mele față de ea. E mama. Nu vreau s-o urăsc. Dar dacă nu o voi putea ierta?

Și cine știe? Poate că Jenny și tata sunt fericiți că Jonah și mama sunt împreună. Dacă ei au fost cei care au pus în mișcare chestia asta?

Și dacă furia mea influențează cumva ce se întâmplă?

Am o mulțime de întrebări. Știu că majoritatea nu au răspuns. Simt că durerea mea de cap se întețește.

Când intru în casă, mama e trează. Stă pe canapea, cu laptopul în brațe. Probabil încă trimite CV-uri. Închid ușa, iar ea ridică privirea din ecran.

— Te simți bine?

Dau aprobator din cap.

— Am crezut că pot să rămân la școală, dar m-am înșelat. Am o durere de cap în stil Nebraska. Mă duc să mă culc la loc.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Morgan

Azi-dimineață, după ce Clara a ajuns acasă, am căutat pe Google expresia „durere de cap în stil Nebraska", dar nu am aflat ce înseamnă. Am crezut că ține de argou, dar poate că e nou-nouță.

Am foarte mult spor azi. Săptămâna viitoare, o să merg la un interviu pentru un post de secretară, la o agenție imobiliară. Nu-i tocmai jobul ideal, fiindcă nu plătesc grozav, dar e un început. Ideea de a vinde proprietăți imobiliare îmi surâde. Mi-am zis că, dacă obțin postul, o să văd cum e să lucrezi în branșa asta și o să-mi dau seama dacă vreau să studiez domeniul. Am tot căutat soluții ca să mă duc la facultate și să muncesc în paralel. Când aveam optsprezece ani, existau mult mai puține posibilități decât acum. Dacă atunci când Clara

era mai mică aş fi avut ocazia de a face cursuri on-line şi la seral, poate că acum aş avea deja o diplomă.

În ultima vreme mi-am cam plâns de milă, dar, de fapt, nu e vina Clarei. Ştiam foarte bine că Chris nu era nemuritor. Aş fi putut să fac cursuri universitare, ca să fiu pregătită în caz că i se întâmpla ceva soţului meu. La modul foarte sincer, sunt cât se poate de norocoasă că Chris a lăsat în urmă o asigurare de viaţă. Datorită ei, am timp să mă dezmeticesc şi să găsesc soluţii.

În timp ce scotoceam prin hârţogăraia din dormitorul meu, am găsit panoul meu aniversar, la care am lucrat împreună cu Clara, în seara de dinaintea morţii lui Chris. Pentru că a doua zi totul s-a schimbat complet, nu am mai apucat să îl pun la locul lui. Cumva, a ajuns sub patul meu. Asta mi-a adus aminte că nu ne-am ocupat de panoul Clarei. Îmi închipui că nu are chef de el, dar asta-i tradiţia noastră.

Prin urmare, când aud că se trezeşte şi intră în duş, scot toate materialele de papetărie şi le pun pe masă. Pregătesc un platou cu gustări, pe care îl aşez lângă panoul aniversar. Mă îndoiesc că acum Clara are poftă de mâncare, dar tot trebuie să mănânce.

În cele din urmă, când iese din camera ei, mă găseşte la masă, în faţa laptopului. Se uită lung la panoul ei aniversar. Închid laptopul. Spre surprinderea mea, Clara se aşază la masă fără să protesteze.

Mănâncă o boabă de strugure. Ochii noştri se întâlnesc, însă nimeni nu spune nimic. Clara ia un marker albastru, iar eu — unul mov.

Se uită lung la toate lucrurile pe care le-am scris aici, de-a lungul anilor. Îmi place să văd cum scrisul ei de mână a evoluat în timp. Primul ei „obiectiv" a fost scris cu un creion colorat, verde, iar ortografia e aiurea: „Papuşa Americun Gurl". Era mai mult o dorinţă decât un obiectiv, dar Clara era mică atunci când a scris asta. Până la urmă, a învăţat diferenţa dintre ceea ce vrem şi ceea ce ne propunem.

Începe să scrie. Văd că nu e un singur obiectiv. După ce termină, mă aplec şi citesc lista.

1. Vreau ca mama mea să îl cunoască pe iubitul meu, aşa cum e el.
2. Vreau ca mama să fie sinceră cu mine şi vreau să fiu sinceră cu ea.
3. Îmi doresc să devin actriţă şi vreau ca mama să-mi susţină visul.

Clara pune la loc capacul markerului, îşi strecoară în gură încă o boabă de strugure şi se duce în bucătărie.

Oftez. Mă descurc cu primul obiectiv. Pot să mă prefac că mă descurc cu al doilea. Dar al treilea e de-a dreptul dificil pentru mine. Poate sunt eu prea realistă, prea pragmatică.

Intru în bucătărie. Clara îşi toarnă un pahar cu apă, ia două aspirine şi le înghite.

— Ştiu că vrei să fac o facultate practică, dar nu-i ca şi cum o să dau fuga în Los Angeles, fără nicio diplomă. În curând, va trebui să aleg universităţile către care vreau să trimit cereri şi vreau să ştiu ce şcoli ne putem permite acum, că tata a murit.

— Dar dacă ajungem la un compromis? Dacă îți iei diploma într-un domeniu mai realist — cum ar fi psihologie sau contabilitate —, iar după absolvire te muți în Los Angeles și te duci la audiții, dar, în același timp, ai o slujbă *adevărată*?

— Actoria *este* o slujbă adevărată, spune Clara.

Se întoarce la masa din sufragerie, se așază și începe să mănânce o bucată de brânză. Continuă, cu gura plină:

— Din punctul meu de vedere, viața mea se poate îndrepta în trei direcții.

— Care?

Începe să enumere pe degete:

— Prima direcție: obțin o diplomă în actorie, de la Universitatea din Texas. Încerc să devin actriță și reușesc. A doua: obțin o diplomă în actorie, de la Universitatea din Texas, încerc să devin actriță și nu reușesc. Dar, în cazul ăsta, cel puțin mi-am urmat visul, iar pe urmă o să văd eu încotro o apuc. Sau a treia direcție: urmez visurile *tale*, obțin o diplomă într-un domeniu care nu mă interesează deloc și îmi petrec restul vieții învinuindu-te că nu m-ai încurajat să-mi urmez visul.

Clara se sprijină de spătarul scaunului. Mă zgâiesc la ea, încercând să asimilez ceea ce tocmai am auzit. Privind-o, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Nu știu dacă a fost treptat sau a apărut peste noapte, dar ceva important s-a schimbat în Clara.

Ori poate că s-a schimbat ceva în mine.

Are dreptate. Visurile mele pentru viața ei nu contează la fel de mult ca propriile ei visuri, pentru propria viață. Scot capacul markerului mov, trag panoul spre mine și scriu: *Visurile mele pentru Clara < visurile Clarei pentru ea însăși.*

Clara citește și surâde. Mai ia o bucată de brânză și dă să se ridice de la masă. Dar nu vreau ca discuția noastră să se încheie aici. Simt că n-o să mai am curând ocazia de a vorbi cu ea atât de deschis.

— Clara, stai puțin. Aș vrea să discutăm.

Nu se așază. Își sprijină palmele de rezemătoarea scaunului — un semn că nu vrea ca discuția asta nouă să dureze prea mult.

— Azi-noapte mi-ai spus ceva, și vreau să înțeleg despre ce e vorba. Poate că ai vorbit așa fiindcă băuseși... Ai spus că tu ești de vină. Că accidentul s-a petrecut din cauza ta.

Clatin din cap, nedumerită.

— De ce crezi așa ceva?

Clara înghite în sec.

— Am zis eu asta?

— Ai zis multe, dar chestia asta chiar te-a necăjit.

Ochii ei se umezesc. Se îndepărtează de scaun și îmi întoarce pe jumătate spatele.

— Habar n-am de ce am spus-o.

Vocea ei e spartă. Dă să plece în camera ei.

De data asta, știu că minte.

— Clara.

Mă ridic și o urmez. Mă grăbesc să o ajung din urmă. Când o răsucesc cu fața la mine, văd că plânge. Mi se rupe inima să o văd atât de tristă, așa că o trag mai aproape și o cuprind în brațe, încercând să o liniștesc.

— Când au avut accidentul, eu îi trimiteam mesaje mătușii Jenny, răspunde Clara, agățându-se de mine cu disperare.

Nu știam că era la volan. La un moment dat, ne trimiteam mesaje, iar apoi... nu mi-a mai răspuns.

Umerii Clarei se zguduie.

Nu-mi vine să cred că se consideră vinovată.

Mă uit la ea și îi cuprind fața în palme.

— Clara, nu Jenny era la volan. Nu a fost vina ta.

Se uită la mine șocată. Clatină din cap.

— Dar era mașina ei. Mi-ai spus... Când eram la spital, mi-ai spus că mătușa îl ducea pe tata cu mașina.

— Atunci ți-am zis asta, dar jur că tatăl tău conducea. El era la volanul mașinii lui Jenny. Niciodată nu ți-aș fi zis ce am zis la spital, dacă mi-aș fi închipuit că o să te simți răspunzătoare pentru accident.

Clara face un pas în spate, cu o expresie de nedumerire totală. Își șterge ochii.

— Dar de ce mi-ai zis altceva? De ce mi-ai zis că Jenny conducea, dacă n-a fost așa?

Îmi dau seama că nu am nicio explicație pentru minciuna mea. Nu am nicio scuză. Pe deasupra, nu știu să mint. *Rahat!* Dau din umeri, încercând să dau de înțeles că nu e mare lucru.

— Eu... Poate că eram confuză. Nu-mi aduc aminte.

Mă apropii de ea și îi iau mâinile într-ale mele.

— Dar promit că acum îți spun adevărul. Mătușa ta era în scaunul din dreapta șoferului. Dacă nu mă crezi, pot să-ți arăt raportul de la locul accidentului. Nu vreau să-ți închipui că a fost, în vreun fel, vina ta.

Clara nu mai plânge. Acum mă măsoară din ochi, bănuitoare.

— De ce conducea tata mașina lui Jenny? cere ea să știe.

— Tatăl tău făcuse pană.

— Nu-i adevărat. Minți.

Încerc să neg, clătinând din cap, dar simt cum obrajii mi se înroșesc. Inima mi se zbate în piept. *Clara, las-o baltă.*

— Mamă, de ce erau împreună în mașină?

— Pur și simplu. Chris avea nevoie să ajungă la spital.

Fac stânga-mprejur, fiindcă vreau să mă întorc la masă. Sper că, dacă mă apuc să strâng ce e pe masă, n-o să izbucnesc în plâns, însă, când ajung, lacrimile mă podidesc. Asta e ultimul lucru care voiam să se întâmple. *Ultimul* lucru.

— Mamă, ce-mi ascunzi?

Clara a venit lângă mine. Vrea răspunsuri.

Mă răsucesc spre ea, disperată.

— Clara, nu mai pune întrebări! Te rog. Acceptă ce ți-am spus și nu mai întreba niciodată.

Face un pas în spate, ca și cum aș fi pălmuit-o. Duce o mână la gură.

— Ei doi...

Culoarea i s-a scurs din obraji. Până și buzele îi sunt livide. Se lasă să cadă pe un scaun și privește în gol pentru o clipă.

— Unde e mașina tatei? Dacă a fost doar o pană de cauciuc, de ce nu ne-au restituit-o?

Nu știu ce să îi răspund. Clara nu mă slăbește.

— De ce nu ai vrut să fie înmormântați împreună? Jenny și tata aveau aceleași rude, aveau aproape aceiași prieteni. Ar fi fost mai logic să organizezi o înmormântare comună, dar păreai foarte supărată și tot cereai să fie două ceremonii separate.

Apoi, Clara își ascunde fața în palme.

— Doamne!

Când are curajul să mă privească din nou, ochii ei sunt rugători. Clatină din cap și se uită la mine cu teamă.

— Mamă?

Întind o mână spre ea. Vreau să o ocrotesc de lovitura asta, dar Clara fuge în dormitorul ei și trântește ușa. O să mă duc după ea curând. Deocamdată, am nevoie să mă adun. Îmi încleștez degetele pe spătarul scaunului și mă aplec. Încerc să respir lent, ca să mă calmez. *Am știut că, dacă află, o s-o distrugă.*

Ușa dormitorului se deschide. Când ridic privirea, o văd venind cu pași repezi. Mintea ei e plină de întrebări. Știu ce simte. Și eu am încă o grămadă de întrebări.

— De când a început chestia asta între tine și Jonah?

Tonul ei este acuzator.

— Nu a fost... În seara când ne-ai văzut tu, ne-am sărutat pentru prima oară. Jur că e adevărat.

Clara plânge. Se plimbă de colo colo, fără astâmpăr, de parcă nu știe cum să procedeze cu toată furia pe care o simte. Nu știe către cine să o îndrepte.

Deodată, își apasă palmele pe burtă și se oprește.

— Nu. *Te rog.* Nu se poate. De asta l-a lăsat aici pe Elijah? De-aia a spus: „Nu pot să fac chestia asta"?

Clara plânge cu suspine. O îmbrățișez, dar se desprinde din brațele mele.

— Tata e...? Nu Jonah e tatăl lui Elijah?

Gâtul mi-e atât de uscat și de încordat, încât aproape că nu pot vorbi. Îi șoptesc:

— Clara. *Scumpo.*

Se prăbușește pe podea, plângând necontrolat. Mă așez pe jos și o cuprind în brațe. Îmi răspunde tot cu o îmbrățișare.

Cu toate că e o senzație tare plăcută, aș da orice să nu fie nevoită să treacă prin asta.

— Înainte de accident știai că aveau o aventură? întreabă Clara.

Clatin din cap.

— Nu.

— Jonah știa?

— Nu.

— Și cum ai... când ai aflat despre ei doi?

— În ziua când au murit.

Clara mă strânge mai tare în brațe.

— *Mamă...*

Rostește cuvântul cu o suferință viscerală, ca și cum știe că în clipa asta are nevoie de un lucru pe care eu nu i-l pot oferi. Are nevoie să fie alinată așa cum nu o pot alina.

Se ridică în picioare.

— Nu pot să fac chestia asta.

Intră în camera ei și se întoarce cu poșeta și cu cheile mașinii.

E răvășită. Nu se poate să conducă în starea asta. Mă apropii de ea și îi iau cheile din mână. Încearcă să mi le ia, dar nu mă las.

— Mamă, *te rog.*

Cu un gest înfrânt, Clara lasă poșeta să cadă și își cuprinde fața în palme. Stă în picioare și plânge. Pe urmă dă mâinile deoparte și mă privește rugător.

— *Te rog.* Am nevoie de Miller.

Cuvintele și expresia din ochii ei mă fac să mă nărui pe dinăuntru. Mi se pare că sufletul mi-e călcat în picioare.

Însă, în ciuda suferinței mele, o înțeleg. În clipa asta, nu de mine are nevoie. Nu la mine va găsi alinare.

Chiar dacă mi se pare că o parte enormă a relației dintre mine și Clara are de suferit, sunt recunoscătoare că mai există cineva care o sprijină.

Dau din cap, aprobator.

— Bine. Te duc la el.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Clara

Când intru în cinematograf, văd că Miller are clienți care stau la coadă. Îndată ce mă observă, îmi dau seama că ar vrea să sară peste tejghea și să vină la mine. Pare îngrijorat, dar nu are ce face. Ridică în aer patru degete, așa că aprob din cap și intru în sala cu numărul patru.

De data asta, mă așez pe scaunul cel mai apropiat de ieșire. Sunt prea obosită ca să urc tocmai până la ultimul rând de sus.

Mă zgâiesc la ecranul gol și mă întreb de ce Jenny nu a ales să devină actriță. Ar fi fost foarte pricepută. La fel și tata.

Nu-mi vine să cred. Clatin din cap și ridic poalele tricoului, ca să-mi șterg ochii. Ar trebui să simt ușurare — doar am aflat că nu mesajele mele au provocat accidentul, fiindcă nu mătușa mea era la volan —, dar nu e așa. Nici măcar furioasă

nu pot să fiu. E ca și cum am fost supărată pe mama atâta timp, încât nu a mai rămas niciun strop de furie în mine. Acum mă simt doar dezamăgită. Înfrântă.

Mi se pare că toate romanele de *romance* pe care le-am citit vreodată s-au transformat în distopii. Toată viața mea, am crezut că sunt înconjurată de modele de iubire și de bunătate umană, dar de fapt totul era o mare minciună. Iubirea pe care credeam că tata o simte pentru mama a fost o minciună. Chestia care mă deranjează cel mai tare în clipa asta e că jumătate din ființa mea e plămădită din el.

Oare asta înseamnă că sunt în stare să fac ce a făcut el? Pot deveni un om care își trădează partenerul de viață și copilul atâția ani, în tot acest timp afișând un zâmbet iubitor?

Aud ușa sălii deschizându-se. Miller vine la mine și se apleacă să mă sărute. Îmi feresc fața. Nu am chef de sărutări. Ori poate mi se pare că nu merit un sărut. Orice aș simți acum pentru Miller, mă tem că nu e nimic altceva decât semnale fabricate de creierul meu, care în cele din urmă vor dispărea.

Miller se așază pe scaunul din dreapta mea și cere să știe:

— Am făcut vreo greșeală?

— Nu. Dar o să faci. Și eu la fel. Toată lumea greșește. Toți o dau în bară.

Îmi atinge obrazul și se uită în ochii mei înlăcrimați.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Tata avea o aventură cu mătușa Jenny. Elijah e copilul lui, nu al lui Jonah.

Mărturisirea mea îl uluiește. Își lasă brațul să cadă și se reazemă de spătar.

— Rahat!

Să spun adevărul ăsta cu voce tare îmi stârnește o senzație ciudată.

— Jonah știe?

— A aflat abia după accident.

Miller mă cuprinde cu un braț, deși adineauri nu l-am lăsat să mă sărute. Mă mângâie pe spate. Mă sprijin de el. În clipa asta sunt convinsă că dragostea e o idioțenie și că, într-o zi, o să-l fac să sufere.

Contemplu situația. Încă nu îmi vine să cred.

— Cum se simte mama ta?

Nu știu ce să îi răspund. Nici nu îmi imaginez cum de a putut mama să se ridice din pat, după ce a aflat ce se întâmpla. Pentru prima oară de la accident încoace, sufăr pentru ea, pentru ce a fost nevoită să îndure. Pentru ceea ce *încă* îndură.

— Nu știu cum reușește să funcționeze normal.

Acum, când mă gândesc mai bine, e oarecum logic că ea și Jonah s-au consolat unul pe celălalt. Au fost nevoiți să o facă. Doar ei doi știau. Cui altcuiva i-ar fi putut vorbi mama?

Tăcem pentru un timp. Încerc să accept situația. Miller mă lasă să meditez la harababura asta de nedescris. Nu am pretenția să îmi dea sfaturi. Nu de asta sunt aici. Pur și simplu simțeam nevoia să fiu lângă el. Să-i simt brațul în jurul meu.

Asta îmi amintește de ocaziile când tata o consola pe mama, în copilăria mea. Nu se întâmpla des, dar uneori, când mama era supărată, îl vedeam alinând-o.

Acum îmi dau seama că totul era o prefăcătorie. Privirile lui pline de îngrijorare și de grijă erau mincinoase. De fapt, tata făcea sex cu sora mamei. Cum de-a putut să pretindă că o iubea pe mama, în timp ce făcea un lucru inimaginabil de respingător?

Am avut încredere în el mai mult decât în oricare alt bărbat. Iar asta mă face să pun totul la îndoială. Pe toată lumea. Și pe mine. Poate chiar și pe Miller.

Mă răsucesc spre el.

— Tu ai fi înșelat-o pe Shelby cu mine?

Întrebarea mea pare să îl descumpănească.

— Nu. De ce întrebi?

— Mai ții minte ziua aia când am urcat în camioneta ta, iar tu mi-ai zis să cobor? Atunci m-am gândit că poate voiai s-o faci.

Miller oftează din greu. Are o expresie vinovată.

— Clara, eram confuz. Voiam să vorbim, dar, când ai urcat în camionetă, nu mi-a plăcut ce simțeam. Nu aș fi înșelat-o, dar nu pot să pretind că n-am fost tentat să o fac.

— Încă mai vorbești cu Shelby?

Miller clatină din cap, dar gestul ăsta e completat de unul agasat. Mi se pare că începe să se simtă frustrat din cauza mea. Treaba asta mă izbește din plin. De fiecare dată când mă înfurii, mă trezesc că îl bag pe el la mijloc. Aproape că aș prefera să-mi dea papucii decât să nu mă mai respecte. Și, dacă o s-o țin tot așa cu purtarea mea, tocmai asta o să se întâmple.

— Îmi pare rău, Miller. Ce-am aflat azi m-a dat peste cap. Nici nu știu pe cine să fiu supărată.

Miller duce la buze mâna mea și o sărută, strângând-o ușor.

— Mai ții minte când mi-ai zis că sunt grozavă?

Izbucnesc în râs. *Cum ar putea cineva să creadă că sunt grozavă?*

— Încă mai cred că ești grozavă. *Frustrant* de grozavă.

— Sau grozav de frustrantă, completez eu. Am început să ieșim împreună într-un moment complet aiurea din viața mea. Îmi pare rău că a trebuit să ai de-a face cu rahaturile astea.

Miller îmi cuprinde bărbia în palmă și spune:

— Mie îmi pare rău că *tu* ai avut de-a face cu rahaturile astea.

Câteodată, când îmi spune anumite lucruri, am senzația că vorbele lui îmi pătrund direct în inimă, nu în urechi. Iubesc faptul că e așa de înțelegător, de răbdător. Habar n-am de unde moștenește trăsătura asta. Sper că, dacă voi petrece mai mult timp cu el, voi începe să-i semăn în această privință.

— Închipuie-ți ce cuplu minunat o să fim după ce-mi revin! comentez eu.

Miller mă îmbrățișează.

— Ești grozavă acum, Clara. Aproape perfectă.

— Aproape?

— Pe o scară de la unu la zece, aș zice că ești de nouă.

— Și de ce mi-ai scăzut un punct?

Miller oftează.

— Din păcate, din cauză că îți place pizza cu ananas.

Pufnesc în râs și ridic cotiera care ne desparte. Mă cuibăresc la pieptul lui. Stăm în liniște pentru un timp. Mă ține în brațe în timp ce mă străduiesc să-mi pun gândurile în ordine, însă știu că nu poate să rămână aici toată seara. După câteva minute, mă sărută pe creștet.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Nici măcar nu am pauză acum, iar șeful meu e de serviciu.

— Când ieși din tură?

— La nouă.

— Pot să rămân aici până termini programul? Am nevoie să mă duci acasă cu mașina.

— Păi cum ai ajuns la cinematograf?

— M-a adus mama.

— Aha. Presupun că nu știe că lucrez aici.

— Ba știe. De asta m-a adus cu mașina.

Miller ridică o sprânceană.

— Doar mi se pare sau chiar faceți progrese?

— Așa sper.

Zâmbește și mă sărută. De două ori.

— Peste un sfert de oră, în sala trei începe un desen animat, îmi zice el. Vrei să îl vezi cât timp mă aștepți?

Strâmb din nas.

— Un desen animat? Nu știu ce să zic...

Mă ia de mână și mă trage în picioare.

— Acum ai nevoie să vezi ceva amuzant, ușor. Du-te în sală. O să-ți aduc ceva de mâncat.

Ieșim ținându-ne de mână. Mă conduce până la sala numărul trei. Înainte de a intra, îl sărut pe obraz.

Îi strâng degetele și declar:

— În curând, o să devin o persoană mai bună, pentru tine. Promit.

— Clara, ești perfectă acum.

— Ba nu sunt. Se pare că merit doar un nouă.

Miller râde și se îndreaptă către chioșcul cu gustări.

— Așa-i, dar, pe de altă parte, eu merit doar o fată de șase.

Găsesc un loc liber pe ultimul rând de sus, departe de copiii din sală. Miller s-a înșelat. Nu cred că desenul animat mă ajută. Nu-mi stă gândul decât la ce s-a întâmplat.

Am constatat că, după ce am aflat de aventura tatei cu Jenny, nu am fost atât de furioasă ca atunci când am crezut că mama și Jonah sunt împreună.

Cântăresc îndelung ideea asta și trag o concluzie. Totul se rezumă la un singur lucru: *altruism*.

Pare neînsemnat, dar nu e. Mama a trecut prin cel mai aiuritor, cel mai traumatizant și mai tragic eveniment din viața ei, dar tot pe mine m-a pus pe primul loc. Pentru ea, sunt mai importantă decât furia și suferința ei, decât trădarea tatei și a lui Jenny. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să mă protejeze de adevăr, chiar dacă, pentru asta, a îndurat să fie învinovățită pe nedrept.

Nu mă îndoiesc că tata m-a iubit, însă nu cred că el sau Jenny ar fi procedat la fel, dacă ar fi fost în situația mamei.

Cu toate că sufăr după ce am aflat, în sfârșit, adevărul, mă doare mai puțin decât atunci când credeam că mama e cea vinovată.

Încă din ziua când m-am născut, toate hotărârile pe care mama le-a luat au fost spre binele meu. Am știut lucrul ăsta dintotdeauna. Dar cred că am început să apreciez cu adevărat eforturile ei abia în seara asta.

Desenul animat s-a terminat, spectatorii au ieșit din sală, dar eu încă mă holbez la ecranul gol, întrebându-mă cum se simte mama. Ea este adevărata victimă a situației de față și mă întristează să știu că cei doi oameni pe care s-a sprijinit aproape toată viața nu au fost de față, să o ajute, când s-a prăbușit. La naiba! De fapt, din cauza lor a căzut!

Nici nu-mi pot închipui câte răni invizibile acoperă trupul mamei, și urăsc gândul că unele dintre ele au fost provocate de mine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Morgan

După ce am lăsat-o pe Clara la cinematograf, l-am sunat pe Jonah. E de-a dreptul ironic. În clipa aia, aveam tot atât de multă nevoie de el precum avea Clara nevoie de Miller. Am vorbit o vreme la telefon. Elijah dormea, deci Jonah nu a putut veni la mine.

M-aș fi dus eu la el, dar am vrut să fiu acasă, în caz că se întorcea Clara.

Au trecut deja două ore. N-am făcut altceva decât să mă plimb încoace și încolo, zgâindu-mă la ecranul gol al televizorului și întrebându-mă cum se simte fiica mea, întrebându-mă dacă Miller îi oferă alinarea de care ea are atâta nevoie acum.

Chiar dacă ar fi așa, simt un fel de gol care îmi dă ghes să o caut pe Clara. După o jumătate de oră, iau cheile mașinii și decid să mă duc la cinematograf.

Când pășesc înăuntru, Miller e la tejgheaua chioșcului cu gustări. Are doi clienți. Nu o văd nicăieri pe Clara. Aștept la rând. După ce le dă clienților restul, ridică privirea și încremenește.

Îmi convine că prezența mea îl face să se simtă aiurea, dar, totodată, nu îmi place. Nu vreau să par inabordabilă față de o persoană la care fiica mea ține atât de mult.

— O căutați pe Clara?

— Da. Mai e aici?

Miller aruncă o privire la ceasul de perete din spatele lui și dă aprobator din cap.

— Da. Ar trebui să fie în sala numărul trei. Filmul de acolo s-a terminat acum un sfert de oră.

— E singură? mă mir eu. Stă de una singură, într-o sală de cinema?

Miller zâmbește și ia un pahar de carton, de unică folosință, apoi îl umple cu gheață.

— Nu vă faceți griji. Îi place să stea singură în sală.

Toarnă Sprite în pahar și mi-l întinde.

— Am fost ocupat. N-am apucat să-i duc un alt pahar cu suc. Vreți ceva de mâncat?

— Nu, mulțumesc.

Dau să-i întorc spatele, dar apoi Miller spune:

— Doamnă Grant?

Se uită în dreapta și în stânga, asigurându-se că nu e nimeni prin preajmă. Se apleacă ușor spre mine și mă privește în ochi. Înainte de a continua, strânge din buze, agitat.

— Îmi pare foarte rău că am intrat pe furiș în casa dumneavoastră. Îmi pare rău și pentru... celelalte lucruri. Chiar țin la Clara.

Pentru prima dată, încerc să îl văd așa cum e el cu adevărat, fără să mă las influențată de prejudecățile lui Chris. Vreau să îl văd prin ochii lui Jonah: ca pe un puști de treabă, îndeajuns de potrivit pentru a fi iubitul Clarei. Încă nu sunt convinsă de treaba asta, dar simplul fapt că tocmai și-a cerut sincer scuze, în fața mea, i-a adus o bilă albă. Dau aprobator din cap, cu un zâmbet scurt, și mă duc să o găsesc pe Clara.

Stă așezată pe ultimul rând de scaune al sălii, cu picioarele proptite de scaunul din față. Luminile sunt aprinse. Se uită în gol.

Mă observă abia când încep să urc spre ea. Își îndreaptă iute spatele și își dă jos picioarele de pe spătarul scaunului. Îi întind paharul și mă așez lângă ea.

— Miller a zis că ți-ar prinde bine încă un suc.

Clara îl bea pe tot, apoi saltă cotiera dintre scaunele noastre și se sprijină de mine. Mă ia prin surprindere. Nu știam la ce reacție să mă aștept din partea ei. A trecut prin multe în seara asta. Sincer vorbind, după ce i-am spus adevărul, am stat ca pe ghimpi, așteptând consecințele. Profit de acest rar moment de afecțiune și îi cuprind umerii cu brațul.

Probabil că niciuna dintre noi nu știe cum să înceapă conversația. După câteva clipe, Clara întreabă:

— L-ai înșelat vreodată pe tata?

Nu o spune pe un ton acuzator. Îi răspund cinstit:

— Nu. Până când a reapărut Jonah, tatăl tău a fost singurul bărbat pe care l-am sărutat.

— Ești supărată pe tata și pe Jenny?

— Da. E dureros. Foarte dureros.

— Îți pare rău că te-ai măritat cu el?

— Nu. Te-am avut pe tine.

Clara ridică puțin capul de pe umărul meu.

— Nu la asta mă refer. Nu am întrebat dacă regreți că ați fost împreună sau că ai rămas însărcinată cu mine. Îți pare rău că te-ai căsătorit cu tata?

Îi dau la o parte câteva șuvițe căzute pe frunte.

— Nu. Îmi pare rău pentru alegerile lui, dar nu și pentru ale *mele*.

Clara își reazemă iar capul.

— Nu vreau să-l urăsc pe tata, dar sunt supărată că ne-a făcut una ca asta. Sunt supărată și pe mătușa Jenny.

— Știu, Clara, dar trebuie să înțelegi că aventura lor nu a avut nicio legătură cu noi, chiar dacă ne-a influențat foarte mult.

— Am impresia că a avut totul de-a face cu noi.

— Păi, așa și e.

— Dar tocmai ai spus că n-a avut nicio legătură cu noi.

— Exact, îi confirm eu.

Clara râde scurt.

— Mă zăpăcești.

Mă răsucesc pe scaun, așa încât acum stăm față în față. Îi iau mâna într-ale mele.

— Chris a fost un tată minunat, dar, ca soț, a făcut niște alegeri jalnice. Nimeni nu poate să facă perfect totul.

— Dar tata *părea* perfect.

Văd în ochii ei că se simte trădată și mă întristez. Nu vreau ca fiica mea să treacă prin viață amintindu-și de tatăl ei ca de un om care și-a trădat familia. Îi strâng mâna în palmele mele.

— Cred că aici e sursa problemei, Clara. Adolescenții au impresia că părinții lor ar trebui să fie mereu cu capul pe umeri și să știe ce fac, dar, în realitate, adulții nu se pricep să treacă prin viață mai mult decât adolescenții. Tatăl tău a greșit mult, dar greșelile lui nu ar trebui să șteargă cu buretele tot ce a făcut bine. Asta-i valabil și pentru mătușa Jenny.

Din ochiul drept al Clarei se rostogolește o lacrimă. O șterge iute.

— Probabil că majoritatea mamelor ar vrea ca fiicele lor să își urască tații, dacă ei ar face ce a făcut tata.

— Eu nu sunt ca majoritatea mamelor.

Clara își sprijină ceafa de spătarul scaunului tapițat cu pluș roșu. Se uită în tavan. Începe să râdă. O lacrimă i se prelinge în păr.

— Slavă Domnului că nu ești!

Deși nu a vrut să mă complimenteze, replica ei mă face să mă simt bine.

— Dacă îți spun ceva, promiți să nu mă judeci? întreabă Clara.

— Sigur.

Își înclină capul spre mine. În expresia ei zăresc o urmă de vinovăție.

— Într-o zi, după ore, stăteam în camioneta lui Miller. Se întâmpla înainte să se despartă de prietena lui. Mamă, voiam așa de mult să îl sărut! Dacă ar fi încercat, l-aș fi lăsat să

o facă, și tocmai asta mă supără. Știam că avea prietenă, și totuși l-aș fi lăsat să mă sărute. Acum, când știu ce au făcut tata și Jenny, îmi fac griji. Poate că a fi capabil să înșeli e o trăsătură de caracter, iar eu am moștenit-o de la tata. Dacă e un fel de slăbiciune oribilă, care se transmite genetic?

După ce își îndreaptă iar privirea în tavan, Clara continuă:

— Ce mă fac dacă la un moment dat îl înșel pe Miller și îi frâng inima, așa cum tata și mătușa Jenny au frânt-o pe a ta?

Urăsc că are un asemenea gând, că se îndoiește de ea însăși. Uneori, Clara pune întrebări la care nu am răspuns. Mă tem că cea de acum ar putea fi una dintre ele.

Dar apoi mă gândesc la legătura pe care eu și Jonah o aveam în adolescență. Poate că nu e o idee strălucită să îi vorbesc Clarei despre chestia asta, însă, când devii părinte, nimeni nu îți dă un manual de instrucțiuni, așa că o s-o fac.

— Mi s-a întâmplat și mie. Aveam vârsta ta. Eu și Jonah eram într-o piscină.

Clara întoarce brusc capul spre mine și mă privește. Cu ochii în tavan, îmi continui povestea.

— Nu ne-am sărutat, dar voiam să se întâmple. Pu atunci, eu eram cu tatăl tău, iar Jonah și Jenny aveau o relație, dar în clipa aceea, când l-am privit, a fost ca și cum un zid s-a prăbușit între noi și nimic altceva nu mai conta. Nu e vorba că nu țineam la Jenny și la tatăl tău. Pur și simplu, pe moment, nu conta decât felul în care mă simțeam când Jonah mă privea în felul ăla. Atracția mea față de Jonah mă orbea. Cred că și el simțea la fel.

— De asta s-a despărțit de mătușa Jenny și s-a mutat în alt stat?

Îmi privesc fiica și răspund cât se poate de sincer:

— Da.

— De asta ai fost așa de supărată când Jonah s-a întors la Jenny?

— Da, dar atunci nu mi-am dat seama de motiv. Până de curând, niciodată nu am recunoscut față de mine însămi că aveam sentimente pentru el. Nu i-aș fi făcut una ca asta lui Jenny.

Clara se încruntă. Nu îmi place deloc expresia ei. Și-a dat seama că o persoană foarte importantă pentru ea e capabilă de un lucru foarte urât. Se teme că și ea va fi în stare să o facă, într-o zi.

Oftez și adaug:

— Am avut mult timp la dispoziție ca să mă gândesc la chestiile astea, așa că lasă-mă să-ți împărtășesc din înțelepciunea pe care am dobândit-o. Gândește așa: atracția nu apare o singură dată și nici nu o simți față de o singură persoană. Ea e una dintre forțele care îi însuflețesc pe oameni. Simțim atracție față de alte persoane, față de mâncare, față de artă. Atracția e distractivă. Prin urmare, când hotărăști să îți iei un angajament față de un om, nu spui: „Promit că niciodată n-o să mai fiu atras de altcineva", ci *„Promit să îți fiu fidel, chiar dacă e posibil să mă simt atras de altcineva"*. Tocmai de asta relațiile sunt dificile. Doar pentru că te-ai legat de un om, nu înseamnă că trupul și inima ta nu mai observă frumusețea altor oameni. Dacă se întâmplă să ajungi într-o situație în care ești atras de o altă persoană, de tine depinde să părăsești situația respectivă înainte să îți fie prea greu să te împotrivești tentației.

— Adică așa cum a făcut Jonah, când a plecat? întreabă Clara.

— Exact.

Se uită lung la mine.

— Fiindcă Jenny era mereu prin preajmă, tata nu a putut părăsi situația. Poate de asta au avut o aventură.

— Poate.

— Sigur, asta nu-i o scuză.

— Ai dreptate.

Clara își sprijină iar capul de umărul meu, așa că nu vede lacrimile care încep să îmi șiroiască pe obraji. O sărut pe creștet. E așa de bine că, în sfârșit, putem purta discuția asta! Mă bucur să aflu că fiica mea e mult mai bine pregătită pentru a face față adevărului decât mi-am închipuit.

— Mamă, nu Miller e responsabil pentru purtarea mea. Pur și simplu a încercat să mă susțină. Nu vreau să-l urăști.

Nu mai e nevoie să îl apere pe Miller. Am încetat să îi port pică încă de când am aflat că a încercat să o convingă să nu facă sex. Iar după ce și-a cerut scuze, în seara asta, a început să îmi fie simpatic.

— Nu îl urăsc. Chiar îl plac. Dar o să îl plac *și mai mult* dacă n-o să mai intre pe furiș în camera ta. Da, să știi că Miller îmi place.

— N-o s-o facă, mă asigură Clara. Jur.

— Iar dacă totuși o să încerce, să știi că doamna Nettle o să-l pârască.

Clara ridică repede capul.

— Așa ai aflat că Miller era la mine în cameră?

— Câteodată, prinde bine să ai cel mai băgăreț vecin de pe planetă.

Clara izbucnește în râs, dar surâsul ei dispare când observă că plâng. Flutur din mână și explic:

— Sunt lacrimi de bucurie. Promit.

Clatină din cap, dezaprobator.

— Doamne! Cât de *urât* ne-am purtat una cu cealaltă!

O aprob:

— Da. N-am crezut că suntem în stare de atâta răutate.

— Mi-ai interzis să citesc *cărți*, râde Clara.

— Iar tu mi-ai zis că sunt previzibilă.

— Ei, mi-ai demonstrat că nu ești așa.

Zâmbim amândouă. Îmi pare tare bine că a primit vestea atât de bine. Sigur, e posibil ca mâine atitudinea ei să se schimbe. Va simți o avalanșă de emoții, sunt convinsă. Însă acum mă bucur că împărtășim acest moment.

Poate că e cazul să învăț să prețuiesc mai mult clipele pe care le petrecem împreună. Relația noastră nu va fi mereu ideală, dar, ori de câte ori va apărea o rază de soare printre norii de furtună, trebuie să profit de ea. Indiferent de dispoziția mea sau de ce se petrece în viața mea, trebuie să savurez clipele însorite alături de Clara.

— Putem s-o luăm de la capăt? propune ea. Adică... hai să uităm de marijuana, de pedepse, de alcool și de faptul că am chiulit de la școală. Chiar îmi vreau mobilul înapoi.

— Hei, ai făcut și alte greșeli, îi atrag eu atenția.

— Știu, dar rămâneam fără aer. Lista mea de greșeli e *super*lungă.

Chiar dacă a suferit mult, tot sunt încredințată că trebuie să fie pedepsită. Însă nu numai ea vrea să o luăm de la capăt. Nici eu nu mă pot mândri cu purtarea mea.

— Uite ce-ți propun. Îți dau telefonul înapoi dacă promiți să nu mai râzi de mine fiindcă prefer să mă uit la televizor, în loc să văd filme pe Netflix.

Clara îmi aruncă o privire foarte serioasă.

— Of... nu știu ce să spun...

— Clara!

— Bine, fie! Ne-am înțeles, acceptă ea, cu un hohot de râs.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Clara

Mama și cu mine ieșim din sala de cinema ținându-ne de mână. Miller e în celălalt capăt al coridorului. Golește un coș de gunoi. Mama nu îl observă, dar eu îl văd. Înainte de a da colțul, îndreptându-ne spre ușă, Miller îmi zâmbește.

Felul în care mă privește în clipa asta mă face să cred că e posibil să se fi îndrăgostit de mine.

Îi răspund cu un surâs. Știu că îmi voi aminti pentru totdeauna această conversație mută, de trei secunde.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Morgan

În dimineața asta, când m-am trezit, am constatat că, de la accident încoace, e prima zi în care nu simt că locuința noastră e plină de încordare. Eu eram trează, în bucătărie, studiind termeni folosiți în domeniului imobiliar, pentru viitorul meu interviu. Clara m-a îmbrățișat și s-a repezit pe ușă afară, cu un Pop-Tart în gură.

După ore, mi-a scris că mai durează până se întoarce acasă. Lucrează cu Miller, pentru proiectul lor cinematografic. Habar nu am dacă e adevărat. Dar, la urma urmei, are șaptesprezece ani. Atâta timp cât respectă ora de întoarcere acasă, nu am de gând să o presez ca să îmi povestească tot ce fac ea și Miller, când sunt împreună. Știu că ia contraceptive și, mulțumită mărturisirii pe care mi-a făcut-o Clara la beție, sunt convinsă că deocamdată nu fac sex.

O să discut și asta cu ea, dar numai când va fi momentul potrivit. Vreau să ne acomodăm amândouă cu noua dinamică dintre noi. Dacă o iau prea tare, s-ar putea să se retragă iar în carapace. E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

L-am invitat pe Jonah la cină. A fost plăcut. L-am hrănit pe Elijah, pe rând, și am râs văzând cât de entuziasmat e când încearcă mâncăruri noi.

Acum Elijah e în sufragerie, pe o saltea de joacă, și are în jur câteva jucării aduse de Jonah.

Noi doi stăm pe canapea. Jonah se reazemă de un braț al canapelei, iar eu m-am strecurat între picioarele lui și mă sprijin cu spatele de el. Ne uităm cum Elijah se joacă pe podea.

Jonah și-a petrecut un braț în jurul meu. Din când în când, mă sărută pe tâmplă. Cu cât o face mai mult, cu atât mai mult mă obișnuiesc cu gestul ăsta și sentimentul meu de vină se mai risipește. Îmi doresc să mă sărute până când nu voi mai simți deloc vină. Dar probabil că va mai dura câteva luni.

Oftez la gândul ăsta, iar Jonah mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi fac prea multe griji. Mă tem că, fiindcă Jenny și Chris ne-au trădat, tu și eu niciodată n-o să ne putem încrede deplin unul în celălalt.

— Eu nu îmi fac griji, declară el, foarte sigur pe sine.

— Cum așa?

— Până acum, nici tu, nici eu nu am fost cu persoana potrivită.

Îmi las capul pe spate, ca să îl privesc în ochi, și îl sărut pentru cuvintele astea.

Își trece degetul mare peste buzele mele și se uită la mine, senin. Nu cred că am mai văzut o asemenea privire la Jonah Sullivan. Foarte mulți ani, a fost nevoit să înăbușe un sentiment pe care acum nu mai trebuie să îl alunge, iar liniștea lui interioară e vizibilă.

— Morgan, o să fie bine. O să fie mai mult decât bine. Îți promit.

Ușa de la intrare se deschide. Tresărim amândoi. În mod normal, Clara ar fi trebuit să se întoarcă peste vreo oră. Eu mă ridic repede în capul oaselor, pe canapea, iar Jonah își retrage picioarele de sub mine.

Clara se oprește în prag și se uită la noi. Pe urmă închide ușa.

— Nu-i nevoie să vă mai prefaceți.

Își lasă geanta pe podea și se apropie de noi. Se așază lângă Elijah.

Jonah îmi aruncă o privire, întrebându-mă pe tăcute dacă e cazul să plece. Clara observă. Îl ia în brațe pe Elijah și se sprijină de canapea.

— Poți să rămâi, îi spune lui Jonah. Vreau să mă joc puțin cu bebelușul.

O privim în tăcere. Niciunul dintre noi nu știe la ce atitudine să se aștepte din partea fiicei mele. A fost foarte plăcut să petrec timp împreună cu Jonah, aseară. Și azi-dimineață. Însă până acum nu i-am vorbit deschis Clarei despre relația noastră. Nu știu dacă vreau să discut cu ea, fiindcă nici măcar eu și Jonah nu am discutat despre ce e între noi.

Clara ține copilul în brațe. Încearcă să-l facă să repete diverse sunete.

— A spus vreun cuvânt până acum? întreabă ea, privindu-l pe Jonah.

— Încă nu. Abia peste câteva luni o să înceapă să vorbească.

Clara își îndreaptă iar atenția către Elijah și începe să scoată tot felul de sunete.

— Poți să zici „tati"?

Băiețelul dă din picioare, izbind-o în burtă, agitându-se și bolborosind. Apoi, spre uimirea noastră, repetă cuvântul spus de Clara. Îl pronunță așa de clar, încât nu ne vine să ne credem urechilor.

Pe urmă, Jonah spune:

— Cumva Elijah a zis...?

Clara dă din cap.

— Da. A zis „tati".

Jonah se ridică și se duce lângă Clara. Elijah încă e prea mic ca să repete cuvinte din proprie inițiativă, însă, pentru orice eventualitate, mă trag mai aproape de ei, ca să-l pot auzi. Mă așez lângă Clara. Eu și Jonah stăm de o parte și de alta a fiicei mele.

Clara repetă:

— Tati?

Încearcă să-l convingă pe Elijah să imite iar cuvântul, dar bebelușul scoate o grămadă de sunete fără noimă. A fost o întâmplare. Chiar și așa, a venit la momentul potrivit.

Clara îl apleacă ușor pe Elijah într-o parte, așa încât să stea cu fața spre Jonah.

— Uite-l aici pe tati al tău, îi spune ea.

Poate din cauză că o aude pe fiica mea numindu-l tatăl lui Elijah sau poate fiindcă a auzit cuvântul ăsta pronunțat de copil, Jonah începe să plângă.

Îndată ce observ prima lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz, *și eu* izbucnesc în plâns.

Clara se uită la Jonah, pe urmă la mine, apoi la bebeluș.

— Grozav! comentează ea. Credeam că am terminat cu bocitul.

Acum, și pe ea a bufnit-o plânsul.

Mă uit la ea. Plânge, dar, în timp ce se joacă cu Elijah, păstrează un zâmbet pe buze. Iar apoi, fiica mea face un lucru neașteptat. Oftează și își sprijină capul de umărul lui Jonah.

Pentru ea poate că nu e mare lucru, dar pentru mine e incredibil de important. Gestul ei valorează cât toate cuvintele pe care le-ar putea rosti.

E modul Clarei de a-i spune că îi pare rău pentru ce i-a făcut Chris lui Jonah. Așa îi cere iertare fiindcă ne-a considerat vinovați.

Văzând mișcarea asta neînsemnată, plâng mai abitir. Cred că și Jonah simte la fel, pentru că, îndată ce capul Clarei i se ridică de pe umăr, își ferește privirea, încercând să-și ascundă lacrimile.

Dintre noi patru, Elijah e singurul care nu plânge.

— Uau! exclamă Jonah, respirând adânc și ștergându-se la ochi cu tricoul. Suntem niște plângăcioși.

— Cei mai mari plângăcioși, aprobă Clara.

Pentru un timp, rămânem cu toții așezați pe podea și ne jucăm cu băiețelul. Râdem de strâmbăturile lui. Râdem când râde și el. Încercăm zadarnic să-l facem să repete „tati".

— Ce-i vei spune lui Elijah despre ce s-a întâmplat? îl întreabă Clara pe Jonah.

— Adevărul.

Clara dă aprobator din cap.

— Foarte bine! Adevărul e cea mai bună alegere.

Sărută obrăjorul lui Elijah.

— Am vrut mereu un frățior. Mă rog, aş fi vrut să capăt unul într-un mod mai convențional, dar e bine şi aşa.

Apreciez că fiica mea e îndeajuns de matură încât să nu lase motivul naşterii lui Elijah să influențeze ceea ce simte pentru el. E groaznic de greu să porți toată viața povara resentimentului.

În ultimele douăzeci și patru de ore, am simțit multă mândrie. Mi-am văzut fiica acceptând situația asta cu atâta grație și maturitate, încât sunt mândră de ea.

Elijah cască, aşa că Jonah decide să-l ducă acasă şi să îl culce. Îl ajut să strângă lucrurile copilului. Când suntem în prag, gata să ne spunem noapte bună, momentul e stânjenitor. Aş vrea să îl conduc până afară, dar nu ştiu cum ar reacționa Clara.

Îmi dau seama că Jonah vrea să mă sărute, dar n-o s-o facă de față cu ea.

Îmi şopteşte:

— Noapte bună.

Se strâmbă ca şi cum îl doare să plece de aici fără să mă sărute.

— Haideți, oameni buni! Să fim serioşi! exclamă Clara, dându-şi seama că suntem jenați. Da, e ciudat, dar o să mă obişnuiesc.

Ne simțim ușurați. Din moment ce am primit binecuvântarea fiicei mele, îl conduc pe Jonah până la mașină.

Îl aranjează pe Elijah în scaunul auto, închide portiera, apoi îmi cuprinde mijlocul cu un braț și mă răsucește în loc. Mă sprijin de portiera din dreptul șoferului. Mă sărută pe obraz.

Mă simt ușoară ca un fulg. Ultimele câteva zile ar fi putut fi foarte neplăcute, dar nu s-a întâmplat așa. Poate că pentru asta trebuie să îi mulțumesc Clarei. Ori lui Jonah. Sau nouă, tuturor.

— Fiica ta e uimitoare, spune Jonah.

— Este. Uneori, uit cât de greu e să fii adolescent, și mai ales un adolescent în situația ei. Am impresia că minimalizez efectele pe care le au hormonii și emoțiile, la vârsta ei.

— Ai avut foarte multă răbdare cu ea.

Auzind complimentul, izbucnesc în râs.

— Așa crezi? Mie mi se pare că am luat-o razna de câteva ori.

—M-aș bucura să fiu un părinte măcar pe jumătate la fel de bun cum ești tu.

— Johah, crești un copil care nu e al tău din punct de vedere genetic. Asta înseamnă că ești un părinte de două ori mai bun decât mine.

El se îndepărtează puțin și îmi zâmbește.

— Îmi place să te aud lăudându-mi talentele de părinte, declară el. E chiar sexy.

— E valabil și pentru mine. Mă stârnește să văd ce tată bun ești pentru Elijah.

— Ce cuplu ciudat suntem!

— Știu.

Jonah își împletește degetele cu ale mele, îmi duce brațele la spate și le lipește de tabla mașinii. Mă sărută pe obraz.

— Pot să te întreb ceva?

Își trece alene buzele de-a curmezișul obrazului meu, până îmi atinge gura. Dau din cap, aprobator.

Se trage puțin în spate, ca să ne putem privi în ochi.

— Vrei să fii iubita mea?

După două secunde în care mă zgâiesc la el, din pieptul meu izbucnește un hohot de râs.

— Bărbații încă mai pun întrebarea asta?

Jonah dă din umeri.

— Nu știu. De mult timp îmi doresc să-ți pot adresa întrebarea, așa că ar fi drăguț dacă mi-ai face pe plac și ai zice „da".

Mă aplec și îi ating buzele.

— *La naiba!* Normal că vreau.

Ridică un braț și îmi cuprinde bărbia în palmă.

— Vreau să te sărut, dar n-o să-mi folosesc limba, fiindcă n-o să mă pot abține și o să te sărut întruna. Nu vreau să creadă Clara că am ieșit ca să ne facem de cap.

— Dar tocmai asta facem, îi atrag eu atenția.

— Mda, însă, pentru ea, tot e aiurea.

Mă sărută iute pe obraz și adaugă:

— Intră în casă și poartă-te firesc.

După ce râd din toată inima, îl trag mai aproape de buzele mele. Când limbile noastre se contopesc, Jonah geme de plăcere și îmi apasă trupul de portieră. Ne sărutăm așa un minut întreg. Pe urmă, alte două.

Într-un sfârșit, când se desprinde din sărut, Jonah clatină din cap și îmi spune:

— Încă nu-mi vine să cred. De mult am renunțat la gândul că, într-o zi, am putea fi împreună.

— Iar eu nu mi-am permis niciodată să cred că există posibilitatea să fim împreună.

Deși îmi zâmbește, pare trist. Mă mângâie pe spate.

— Aș renunța la ce avem acum, dacă așa aș putea să-i aduc înapoi. Chiar dacă sunt fericit, nu am vrut niciodată să se întâmple așa. Sper că știi asta.

— Bineînțeles că știu. Nici măcar nu e nevoie s-o spui.

— Cred că încă mă lupt să accept totul. Mă bucur că în sfârșit ești a mea, dar mă simt vinovat pentru modul în care ai devenit a mea.

Îmi apropie capul de pieptul lui. Îi cuprind mijlocul cu brațele. Rămânem în poziția asta pentru o vreme.

— Uneori, mă întreb dacă vrei toate astea, dacă mă vrei *pe mine*. Aș înțelege dacă nu ai vrea. E dificil pentru tine. Nu câștig la fel de mulți bani cum câștiga Chris și, pe deasupra, vin la pachet cu un copil mic. Ar însemna să o iei de la capăt, cu o altă familie, dar poate că vrei să ai puțin timp doar pentru tine. Nu știu... Am vrut să îți zic că înțeleg.

Imediat, prima pornire e să clatin din cap și să îl contrazic, dar apoi mă gândesc mai bine la cuvintele lui. Dacă o să fim împreună, voi crește iar un copil. Mă voi implica într-o viață cu totul nouă, la foarte scurt timp după ce singura pe care am cunoscut-o s-a schimbat complet. Probabil că majoritatea oamenilor ar avea nevoie de timp ca să se acomodeze. Mai ales când vine vorba despre o trecere de la o căsnicie atât

de lungă la o relație nou-nouță, în mai puțin de câteva luni. Îmi dau seama de ce Jonah se așteaptă să fiu puțin reticentă.

Închid ochii și îmi apăs obrajii de pieptul lui. Îi aud bătăile năvalnice ale inimii.

Îmi strecor o palmă pe sub tricoul lui, până în dreptul inimii. O las să se odihnească acolo. Pulsul lui accelerat îmi dă de înțeles că Jonah se teme.

Iar asta mă întristează. Jonah Sullivan nu are de ce să-și facă griji că nu îi împărtășesc sentimentele. Dar, pe de altă parte, nici nu i-am explicat.

Ridic privirea și mă uit în ochii lui. Îi zic tot ceea ce merită să audă.

— Când eram adolescenți, doar tu râdeai la glumele mele. Știu că te străduiai să nu râzi, ca și cum așa te-ai fi dat de gol că țineai la mine. De fiecare dată când spuneam un banc, eram atentă la reacția ta. Deși uneori mă certam cu Chris, am observat că niciodată nu profitai de ocazie, ca să ne împingi la despărțire. Pur și simplu îmi ascultai văicărelile, apoi îmi aduceai aminte de toate calitățile lui Chris. Iar anul trecut, când Jenny a rămas însărcinată, îți zic sincer că nu mă așteptam să-ți asumi responsabilitatea de a te muta aici, ca s-o ajuți cu Elijah. Dar ai făcut-o. Și în noaptea când ai venit aici, să îl iei pe Jonah, după ce ai aflat că nu ești tatăl lui biologic... cred că atunci m-am îndrăgostit total de tine, de tine pe de-a-ntregul. Nu iubesc doar anumite părți din tine. Te iubesc pe tine, cu totul.

Nu vreau să creadă că mă aștept să-mi facă alte declarații de dragoste. Știu ce simte și ce a simțit pentru mine. E rândul

lui să afle cum e când ştii că tu ai fost dintotdeauna prima alegere a celui pe care îl iubești.

Scot mâna de sub tricoul lui și i-o apropii de obraz.

— M-am măritat cu Chris pentru că era tatăl copilului meu și pentru că voiam ca relația mea cu el să funcționeze. Da, l-am iubit. Şi pe Jenny o voi iubi mereu. Dar tu ești prima și singura persoană pe care am iubit-o fără motive sau justificări. Te iubesc pentru că pur și simplu nu pot altfel, și mă simt bine iubindu-te. Gândul de a-l crește pe Elijah amândoi, împreună, mă face fericită. Înainte să facem dragoste pentru prima oară, ți-am spus că voi regreta, însă m-am înșelat. Nu am regretat noaptea aceea nici atunci și nici acum n-o regret. Sunt convinsă că niciodată nu voi regreta nimic din ce are legătură cu tine. Nici măcar o clipă.

Mă ridic în vârful degetelor și îl sărut ușor pe buze.

— Te iubesc foarte mult, Jonah.

Pornesc spre casă. Când deschid ușa de la intrare, arunc o privire peste umăr. Jonah a rămas pe alee. Se uită la mine și zâmbește.

Ce lucru minunat!

Închid ușa în urma mea. Pentru prima dată în viață, simt că acele colțuri despre care am scris pe panoul meu aniversar încep să se umple. Jonah deja a început să umple toate acele părți ale existenței mele care păreau pustii, chiar și când Chris trăia.

Sunt mândră de Clara, de femeia care începe să devină. N-a fost ușor să ajungem atât de departe, dar, pe de altă parte, i-a fost mai greu decât le este multor puști de vârsta ei. Din nou, mă mândresc cu faptul că e fiica mea.

Încă nu știu ce slujbă îmi doresc sau ce fel de carieră voi alege, dar toată această călătorie de descoperire a fost și este palpitantă. De mult vreau să mă întorc la facultate și să mă angajez, însă, din cine știe ce motive, mereu mi s-a părut că e prea târziu. Dar nu este. Mai am mult de lucrat cu mine însămi. Poate că întotdeauna voi avea de lucrat. Nu cred că mă voi simți vreodată ca o versiune definitivă a lui Morgan și nici nu cred că îmi doresc asta. Faptul că mă descopăr a devenit cea mai frumoasă parte a noii mele călătorii.

Îmi amintesc ce am scris pe panoul meu aniversar: *Găsește ce te pasionează.* Totuși poate că nu am o singură pasiune. Poate că am mai multe pasiuni, însă, până acum, nu m-am pus pe mine și dorințele mele pe primul loc. Mă entuziasmează ideea că am la dispoziție toată viața pentru a mă descoperi. Indiferent că vor funcționa sau nu, îmi doresc să încerc o mulțime de lucruri. Am impresia că a-mi găsi pasiunea *este* ceea ce mă pasionează.

După ce Jonah pleacă și Clara se duce la culcare, intru în camera mea și scot la iveală scrisorile pe care Chris le-a ținut ascunse în cutia cu scule. Din ziua când am aflat despre aventura lui, am avut o groază de întrebări. Am crezut că am nevoie să primesc răspunsuri, dar nu mai simt această nevoie. Ceea ce știu este că am iubit cele mai bune variante ale lui Chris și Jenny. În schimb, ei s-au îndrăgostit de cele mai urâte versiuni ale celuilalt, de acele părți capabile de trădare și de minciuni.

Voi păstra mereu amintiri despre ei doi. La urma urmei, sunt o parte foarte importantă din existența mea. Dar aceste scrisori nu sunt amintirile mele. Nu îmi doresc să le cunosc.

Le rup în bucățele, pe rând.

Îmi place încotro se îndreaptă viața mea și sunt convinsă că, dacă mă agăț de trecut, obsesia asta mă va ține blocată într-un loc pe care sunt mai mult decât pregătită să îl părăsesc.

Arunc în coșul de gunoi din baia mea toate fâșiile poveștii lor comune. Când ridic ochii, îmi văd reflexia în oglindă.

Încep să arăt din nou fericită. *Cu adevărat* fericită.

Și e minunat.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Clara

Câteva luni mai târziu

Mă întorc și îmi strecor degetele în palma lui Miller. Amândoi avem emoții. Am muncit foarte mult pentru filmul ăsta și vrem ca Jonah să fie mulțumit de el.

Mama stinge lumina și se așază pe canapea, lângă Lexie și Efren. Jonah stă pe canapeaua micuță. Abia așteaptă să vadă rezultatul muncii noastre.

Până la urmă, eu și Miller am hotărât să turnăm un *mockumentary*[1]. Când am început să lucrăm la proiectul ăsta, în viețile noastre existau prea multe lucruri serioase. Am vrut să avem parte și de ceva amuzant.

---

[1] Parodie filmată în stilul unui documentar adevărat.

Conform regulilor competiției, filmul nu trebuie să aibă mai mult de câteva minute, deci ne-a fost destul de greu să creăm, într-un interval de timp atât de scurt, un material coerent, cu început, parte de mijloc și încheiere. Sper că ne-a ieșit. S-ar putea ca lumea să nu guste genul ăsta de umor.

Miller se uită la mine. E limpede că are multe emoții. Când apare scena de început, ne zâmbim unul altuia.

În prima secundă, ecranul e negru. Dar apoi se ivește titlul. E scris cu litere de un portocaliu-aprins: *CROMOFOB*.

Apare un personaj feminin. Numele KAITLYN și vârsta ei — șaptesprezece ani — clipesc pe ecran. Kaitlyn (pe care o joc eu) stă așezată pe un scăunel, într-o cameră goală. Cineva îndreaptă lumina unui reflector asupra ei. Fata privește undeva dincolo de obiectiv, iar agitația ei e limpede din felul în care își frânge mâinile.

Se aude un glas:

„Povestește-ne cum a început totul."

Kaitlyn se uită în obiectiv, temătoare. Dă din cap, în semn de aprobare.

„Păi..."

Se vede că îi vine greu să vorbească.

„Cred că aveam cinci sau șase ani. Nu prea îmi amintesc..."

Camera de filmat focalizează pe chipul ei.

„... Dar îmi aduc aminte fiecare cuvânt din conversația aia de parcă aș fi auzit-o azi-dimineață. Mama și tata... erau în sufragerie, uitându-se la un perete. Aveau... Țineau în mâini o mulțime cartonașe cu mostre de vopsea. Încercau să hotărască în ce nuanță să zugrăvească. Și atunci s-a întâmplat."

După ce înghite anevoie, Kaitlyn continuă să povestească, fără tragere de inimă.

„Mama i-a aruncat tatei o privire. Pur și simplu... s-a *uitat* la el ca și cum ceea ce urma să zică nu avea să ne distrugă familia pentru totdeauna."

Scârbită de amintirea asta, fata șterge lacrima care îi alunecă pe obraz. Trage adânc aer în piept și, în timp ce expiră, continuă să povestească:

„Mama s-a uitat la el și a zis: «Mă gândeam să zugrăvim în *portocaliu*»".

Kaitlyn se cutremură.

Ecranul se întunecă, făcând trecerea către scena unui alt personaj. Un bărbat vârstnic, uscățiv și posomorât. Numele *PETER* licăre pe ecran. Rolul este jucat de bunicul lui Miller.

Peter stă așezat într-un fotoliu verde, care pare desprins din anii cincizeci. Zgândăre tapițeria cu degetele, desprinzând câteva scame, care cad pe podea.

Din nou, se aude o voce din fundal:

„Peter, de unde vrei să începi?"

Bătrânul se uită în obiectiv. Ochii lui sunt migdalați, înconjurați de o mulțime de riduri care îi trădează vârsta. Albul ochilor e injectat.

„Păi... cred că o să încep cu începutul."

Se face trecerea către un flashback: o versiune mai tânără a lui Peter — poate în jur de optsprezece ani —, într-un dormitor al cărui decor aparține unui alt secol. Deasupra patului e lipit un poster cu formația The Beatles. Adolescentul scotocește frustrat prin dulapul lui. Vocea lui Peter cel vârstnic povestește.

„Nu-mi găseam cămașa norocoasă."

În scena care se derulează, adolescentul frustrat (jucat de Miller) iese din camera lui și pășește afară, pe ușa din spate.

„Așa că... m-am dus s-o caut pe mama. Voiam s-o întreb dacă îmi văzuse cămașa pe undeva."

O femeie stă în picioare, în curtea din spatele casei, și pune la uscat, pe o sârmă, câteva haine proaspăt spălate.

„I-am zis: «Mamă, unde-i cămașa mea albastră?»."

Se face trecerea către prezent. În cadru apare iar versiunea vârstnică a lui Peter. Își privește mâinile și își face de lucru cu degetele. Răsuflă iute, apoi ridică privirea spre obiectiv.

„Mama s-a uitat la mine și mi-a spus: «Încă nu am spălat-o»."

Filmul îl înfățișează din nou pe Peter adolescent, care se zgâiește la mama lui de parcă nu îi vine să creadă ce aude. Își cuprinde capul în palme.

Din fundal răsună vocea bătrânului:

„Atunci mi-am dat seama că aveam o singură soluție."

Camera de filmat îl urmărește pe tânăr. Acesta intră cu pași apăsați în camera lui și se apropie de dulap. Mâinile lui scotocesc printre hainele puse pe umerașe, până când obiectivul focalizează asupra unei cămăși.

„Era singura cămașă curată pe care o aveam."

În cadru apare iar versiunea vârstnică a lui Peter. Își apasă palmele pe coapse și își sprijină capul de rezemătoarea fotoliului verde. Dus pe gânduri, se zgâiește în tavan.

Un glas îl întreabă:

„Peter, ai nevoie de o pauză?"

Bărbatul se apleacă spre obiectiv și clatină din cap.

„Nu. Vreau să termin ce am de zis."

Peter răsuflă prelung.

„Am făcut ce trebuia să fac”, explică el, ridicând din umeri.

Scena îl prezintă pe adolescent smulgând furios cămașa de pe umeraş. Își scoate tricoul, după care, prost dispus, își pune cămașa curată.

„Am fost *obligat* să o port.”

Bătrânul priveşte spre cameră, cu o expresie resemnată.

„Nu puteam să ies din casă fără cămașă. Erau anii *cincizeci*.”

Repetă șoptit: „Am fost obligat să o port”.

Cineva întreabă: „Ce culoarea avea cămașa, Peter?”.

Bătrânul clatină din cap. În mod clar, amintirea e chinuitoare.

„Peter, ce culoare avea cămașa?”

Bătrânul pufnește frustrat și răspunde: „Portocalie. Era *portocalie*. Ești mulțumit?”.

Ecranul se întunecă.

Următoarea scenă începe cu imaginea unui personaj feminin, îmbrăcat formal. Femeia e blondă. Poartă o cămașă albă, imaculată. Își netezeşte cămașa, apoi ridică privirea spre obiectiv și întreabă: „Putem începe?”.

„Da. Începem când ești gata”, i se răspunde din fundal.

Femeia aprobă din cap și zice: „OK. Atunci, să-i dăm drumul”.

Pentru câteva secunde, ochii ei rătăcesc dincolo de camera de filmat, parcă aşteptând o indicație. Pe urmă personajul se uită în obiectiv.

„Mă numesc Esther Bloombilingtington. Sunt doctor universitar și expertă în cromofobie.”

O voce o îndeamnă: „Puteți defini acest cuvânt, vă rog?”.

Femeia dă din cap.

„Cromofobia înseamnă teama persistentă și irațională de culori."

„Ce fel de culoare, mai precis?"

„Cromofobia se manifestă diferit la fiecare pacient în parte", explică femeia. „Uneori, pacienții se tem de albastru, de verde, de roșu, roz, galben, negru, maro sau mov. Chiar și de alb. De fapt, orice culoare poate sta la baza acestei fobii. Unii pacienți se pot teme de mai multe culori concomitent sau, în unele cazuri mai grave..." Personajul se uită drept în obiectiv, apoi completează: „...se tem de *toate* culorile".

Vocea din fundal pune altă întrebare.

„Dar nu ați venit aici pentru a vorbi despre una dintre culorile de care ați pomenit, corect?"

Esther Bloombilingtington clatină din cap.

„Exact. Mă aflu aici pentru a discuta despre un aspect al acestui subiect. S-au înregistrat alarmant de multe cazuri de cromofobie legate de o anumită culoare."

Femeia ridică din umeri, inspiră adânc. Pe urmă își continuă ideea: „Rezultatele acestui studiu sunt importante și cred că trebuie să fie făcute publice".

„Ce anume trebuie făcut public?"

„În baza cercetărilor noastre, nu numai că am descoperit faptul că portocaliul este cauza majorității cazurilor de cromofobie, ci am dovedit, fără urmă de îndoială, că portocaliul este, *de departe*, cea mai urâtă culoare."

„Aveți dovezi care susțin acest rezultat?"

Cu o expresie foarte serioasă, Esther Bloombilingtington privește spre obiectiv.

„În afară de câteva zeci de *like*-uri înregistrate de sondajele noastre postate pe platforma Twitter și de câteva vizualizări, pe Instagram, ale materialelor pe care le-am publicat în legătură cu acest subiect, mai sunt și... *oamenii.* Oamenii și poveștile acestora."

Femeia se apleacă spre camera de filmat, mijește ochii, apoi se aude o melodie plină de dramatism.

„Ascultați-le poveștile."

Ecranul se întunecă.

În următoarea scenă apare primul personaj, Kaitlyn. Ține un șervețel în mână și povestește: „Imediat după ce mama i-a zis tatei chestia asta...". Fata ridică ochii spre obiectiv. „...Tata a murit."

Duce șervețelul la ochi.

„Tata pur și simplu... s-a uitat la ea, șocat că mama a fost capabilă până și să *sugereze* să zugrăvească sufrageria în portocaliu. Când mama a terminat de vorbit, el a scăpat din mână toate cartonașele cu mostre, și-a dus mâinile la piept, în dreptul inimii și... a *murit.*"

Chipul fetei are o expresie năucă.

„Ultimul cuvânt pe care l-a auzit tata, înainte de a muri, a fost... *portocaliu.*"

Kaitlyn izbucnește în suspine și clatină din cap.

„N-o s-o pot ierta pe mama niciodată. Care om propune *portocaliul* drept culoare pentru *pereții* unei case? E ultimul cuvânt auzit de către tata. *Ultimul!*"

Imediat după izbucnirea fetei, cadrul se întunecă.

Noua scenă se deschide cu imaginea adolescentului Peter. E la volanul unei camionete albastre, vechi. Poartă cămașa portocalie. Chipul lui e schimonosit de furie.

„Voiam să port cămașa mea albastră, dar n-am avut de ales", povestește vocea bătrânului Peter. „Știam că lui Mary îi plăcea albastrul. Mi-a zis-o chiar ea, în ziua când am invitat-o la o întâlnire. I-am spus că îmi plăcea rochia ei galbenă, așa că Mary a făcut o piruetă și a întrebat: «Așa-i că e drăguță?». Am dat din cap, apoi ea mi-a spus: «Îmi place mult cămașa ta. Îți stă bine când te îmbraci în albastru»."

Acum obiectivul focalizează asupra lui Peter, încă așezat în fotoliul verde. Ochii lui sunt și mai injectați decât la începutul filmului.

„Când am ajuns în parcarea cinematografului... Mary era acolo, singură. Mă aștepta. Am oprit motorul și am rămas în camionetă. Mă uitam la ea. Purta rochia galbenă. Era așa de frumoasă!"

Scena de flashback îl prezintă pe tânărul Peter la volanul camionetei, purtând cămașa portocalie și privind o fată drăguță, care așteaptă. Băiatul face o grimasă.

„Pur și simplu n-am putut s-o fac. Nu puteam permite să mă vadă în halul ăla."

Tânărul Peter pornește motorul, după care iese din parcarea cinematografului.

Din nou, în cadru apare bătrânul.

„Ce era să fac?"

Peter e foarte supărat. Dă să se ridice de pe fotoliu, dar, fiind atât de bătrân, nu se poate îndrepta de spate complet.

„Doar nu era să mă duc la Mary îmbrăcat cu cămașa aia! Să plec era *singura soluție*!"

Se așază la loc. Clatină dezaprobator din cap. Evident, își regretă alegerea de atunci, care a avut un efect profund asupra vieții sale.

„Peter, spune-ne ce s-a întâmplat cu Mary", îl îndeamnă vocea din fundal.

Bătrânul se ridică iar pe jumătate și, cu un gest supărat, ridică un braț.

„S-a măritat cu Dan Stanley, asta s-a întâmplat!"

Pare copleșit de tristețe.

„S-au întâlnit în seara aia... la cinematograf. În ziua când eu ar fi trebuit să o duc la film, purtând cămașa mea albastră. S-au îndrăgostit. Au avut trei copii și câteva capre. Sau oi? La naiba! Nu-mi amintesc. În fiecare zi, în drum spre muncă, eram nevoit să trec cu mașina prin dreptul casei lor, iar animalele alea blestemate păreau așa de... *sănătoase*. Se vedea că Dan Stanley avea mare grijă de ele. A avut grijă și de Mary, deși ea ar fi trebuit să fie *a mea*."

Peter întinde mâna spre o măsuță de lângă fotoliul său și ia un șervețel. După ce își suflă nasul, încheie povestea: „Așa că iată-mă aici, singur".

Gesticulează cu brațul împrejur, ca pentru a-și sublinia ideea.

Își șterge iar nasul și privește în obiectiv. Acesta focalizează asupra chipului său. Urmează o tăcere lungă, stânjenitoare. Apoi Peter zice: „Gata! Nu mai vreau să vorbesc despre asta".

Ecranul se întunecă din nou.

În scena următoare, apare Esther Bloombilingtington. Sprâncenele ei se încruntă de îngrijorare.

„Ce foloase ați dori să tragă publicul după ce urmărește acest documentar?" întreabă interlocutorul ei invizibil.

„*Singurul* lucru la care sper este ca toate persoanele care au urmărit documentarul de față să își unească eforturile pentru interzicerea acestei culori oribile. Nu numai că ea a distrus vieți, dar cuvântul *portocaliu* nici măcar nu rimează. Oamenii încearcă să găsească rime, dar... nu există așa ceva.

Obiectivul focalizează asupra chipului doctoriței. Bloombilingtington încheie șoptit:

„Și nici nu va exista vreodată."

Din nou, ecranul se întunecă.

Apoi se derulează un mesaj. Cuvintele sunt scrise cu toate culorile, în afară de portocaliu.

Dacă dumneavoastră sau persoane pe care le cunoașteți ați văzut vreodată această culoare sau ați auzit cuvântul portocaliu *pronunțat cu voce tare, este posibil să suferiți de cromofobie. Pentru a primi un diagnostic oficial, vă rugăm să luați legătura cu un medic psihiatru. Dacă doriți să faceți donații sau să vă alăturați campaniei noastre în vederea interzicerii acestei culori și a eliminării ei din limbajul și lumea noastră, scrieți-ne la adresa CuloareaCareNuTrebuiePomenită!@gmail.com*

Ecranul se întunecă.

Genericul — foarte scurt, de altfel — începe să se deruleze.

În tot acest timp, Miller m-a ținut de mână. Palma îi e transpirată. Deși știu că filmul are doar cinci minute, mi s-a

părut că a durat mai mult. În mod sigur a durat mult mai mult de atât să îl turnăm.

Nimeni nu scoate o vorbă. N-am idee dacă e un semn bun sau nu. Mă uit la Jonah, care încă nu și-a desprins privirea de la televizor.

Lexie și Efren se zgâiesc la podea.

Mama e prima persoană din cameră care vorbește.

— Păi, a fost...

Se uită la Jonah, sperând să o ajute, dar el încă se holbează la ecran.

— A fost... neașteptat, continuă mama. Filmul e de o calitate foarte bună. Și jocul actoricesc. Adică... Nu știu cum să mă exprim. M-ați rugat să fiu sinceră, deci... N-am priceput ideea. Poate sunt eu prea bătrână.

Lexie clatină din cap și comentează:

— Nu cred că vârsta e problema aici, fiindcă și eu sunt superzăpăcită.

— E un *mockumentary*, zice Miller, parcă încercând să ne apere munca. Genul ăsta de filme parodiază documentarele adevărate. Scopul lor e să fie *amuzante*.

Efren aprobă, dând din cap.

— Eu am râs.

— Ba n-ai râs, îl contrazice Miller, după care se ridică și aprinde lumina.

Eu încă aștept să aud părerea lui Jonah. În cele din urmă, se uită la noi. Pentru un moment, tace.

Dar pe urmă... începe să aplaude.

Mai întâi aplaudă încet, însă, treptat, o face din ce în ce mai însuflețit. Jonah izbucnește în râs. Imediat, simt cum Miller se relaxează.

— A fost *genial*! exclamă Jonah.

Își pune mâinile în șolduri și se uită iar la ecranul televizorului.

— Adică... ce film de calitate! Mi-a plăcut și jocul actorilor. Cine l-a jucat pe Peter?

— Bunicul meu, îi răspunde Miller.

— S-a descurcat *excepțional*, îl laudă Jonah. Mi s-a părut fantastic. Chiar cred că aveți șanse să câștigați competiția.

— Nu-mi dau seama dacă spui asta doar ca să fii de treabă, zice mama.

— Nu. Probabil că toți ne-am așteptat la un film mai serios. Poate chiar la ceva intim. Dar când mi-am dat seama că ați turnat un *mockumentary*, am rămas paf, fiindcă v-a ieșit atât de bine. V-ați descurcat de minune. Amândoi.

Eu și Miller oftăm ușurați. Ne-am spetit pentru filmul ăsta.

Nu mă simt dezamăgită că ceilalți nu l-au înțeles. De fapt, pe noi ne interesa părerea lui Jonah, pentru că numele lui va apărea pe generic, drept profesorul nostru îndrumător.

Miller mă îmbrățișează, oftând ușurat. Îi simt răsuflarea caldă pe gâtul meu.

— Ce mă bucur că am terminat cu partea asta! spune Miller. M-am temut că nu o să-i placă.

Și eu sunt ușurată.

Miller se apropie de laptopul conectat la televizor și anunță:

— Mai am un filmuleț să vă arăt.

Mă simt derutată.

— Dar am turnat un singur film...

Accesează un alt fișier, apoi stinge lumina.

Nu știu ce pune la cale.

Miller mă cuprinde cu brațele, din spate. Bărbia i se sprijină pe umărul meu.

— Ce-i asta?

— Ssst! Fii atentă.

În prima scenă, Miller se uită în obiectiv. Ține camera de filmat în mâini și o îndreaptă spre propriul chip, apoi face cu mâna.

„Salut, Clara!"

Lasă aparatul din mână, dând la iveală că se află în dormitorul lui. Se așază pe pat și spune: „OK.: Știu, ai zis că nu îți plac chestiile prea elaborate, dar... am început chestia asta înainte să mi-o spui. Așa că... sper să-ți placă".

Ecranul se întunecă. Urmează câteva filmulețe în care apărem amândoi. De fapt, sunt scene alternative, pe care le-am filmat pentru proiect: mici scene în care ne sprijinim de copac, în ziua când am fost în parc; altele, în care ne-am filmat muncind pentru filmuleț. Scene surprinse la școală ori în casele noastre.

Montajul se termină, iar scena următoare are sunet. Miller își face de lucru cu camera de filmat. E în dreptul camionetei sale. Trântește portiera și îndreaptă obiectivul spre sine.

„Salut, Clara! Cred că ar trebui să mă însoțești la balul de absolvire."

O spune în șoaptă, apoi așază aparatul pe trepied. Observ că e îndreptat spre mine.

— Dar am turnat un singur film...

Accesează un alt fișier, apoi stinge lumina.

Nu știu ce pune la cale.

Miller mă cuprinde cu brațele, din spate. Bărbia i se sprijină pe umărul meu.

— Ce-i asta?

— Ssst! Fii atentă.

În prima scenă, Miller se uită în obiectiv. Ține camera de filmat în mâini și o îndreaptă spre propriul chip, apoi face cu mâna.

„Salut, Clara!"

Lasă aparatul din mână, dând la iveală că se află în dormitorul lui. Se așază pe pat și spune: „OK.: Știu, ai zis că nu îți plac chestiile prea elaborate, dar... am început chestia asta înainte să mi-o spui. Așa că... sper să-ți placă".

Ecranul se întunecă. Urmează câteva filmulețe în care apărem amândoi. De fapt, sunt scene alternative, pe care le-am filmat pentru proiect: mici scene în care ne sprijinim de copac, în ziua când am fost în parc; altele, în care ne-am filmat muncind pentru filmuleț. Scene surprinse la școală ori în casele noastre.

Montajul se termină, iar scena următoare are sunet. Miller își face de lucru cu camera de filmat. E în dreptul camionetei sale. Trântește portiera și îndreaptă obiectivul spre sine.

„Salut, Clara! Cred că ar trebui să mă însoțești la balul de absolvire."

O spune în șoaptă, apoi așază aparatul pe trepied. Observ că e îndreptat spre mine.

Îmi aduc aminte: se întâmpla în ziua când am mâncat la chioșcul ambulant. Atunci, știam că Miller ne filma. Mă văd pe mine însămi, strâmbându-mă comic spre obiectiv.

Următoarea scenă a fost filmată când am chiulit. Miller potrivește camera de filmat, îndreptând-o spre copacul din parc. Eu stau sprijinită de el, cu privirea pierdută spre luciul lacului. La început, Miller nu apare în cadru, însă după câteva secunde își ițește chipul chiar în fața obiectivului, apoi șoptește grăbit: „Salut, Clara! Ar trebui să vii cu mine la balul de absolvire".

Pe urmă se îndepărtează de aparat. Îl văd strecurându-se între mine și copac.

Habar nu aveam că Miller punea la cale chestia asta. Mă răsucesc spre el, vrând să-i zic ceva, dar îmi face semn să urmăresc filmul.

Următoarele trei scene au fost filmate la diverse întâlniri cu Miller. În fiecare dintre ele, mă invită să vin cu el la bal, fără ca eu să prind de veste.

Pe urmă începe o scenă în care Miller așteaptă la coadă, în cafeneaua Starbucks. Îndreaptă obiectivul spre mine. Eu stau singură, la o masă din colț, citind o carte.

Doamne! În ziua aceea ne-am sărutat pentru prima oară.

Miller întoarce obiectivul spre sine și șoptește: „Ești tare drăguță așa, stând la masă și citind. Cred că ar trebui să mă însoțești la bal".

— Miller...

Încerc din nou să mă răsucesc spre el și să îl privesc, dar Miller nu vrea să-mi desprind ochii de ecran. Sunt șocată.

Nu mă așteptam să văd scene filmate încă dinainte ca relația noastră să înceapă.

În următoarea scenă, Miller e undeva în aer liber, sprijinit de un stâlp. La început, nu recunosc locul, dar apoi, când Miller își șterge sudoarea de pe frunte și scoate din gură acadeaua, îmi dau seama că se sprijină de indicatorul de limită al orașului. Se uită drept în obiectiv și începe să vorbească.

„Așa... Clara Grant, tocmai ai trecut pe aici, în mașina ta. Știu că m-ai văzut stând pe marginea șoselei. Uite care-i treaba: am prietenă, dar, de la o vreme, când mă duc la culcare, nu mă mai gândesc la ea. Bunicul meu zice că e un semn rău și că ar trebui să mă despart de ea. Îmi placi de mult timp și încep să simt că n-o să mai am multe șanse. Așa că hai să facem un târg. Dacă te întorci aici, după ce ajungi la poalele dealului, o s-o iau drept un semn, o să-mi ascult — în sfârșit! — intuiția, o să mă despart de prietena mea și, în cele din urmă, o să te invit la balul de absolvire. Dar, dacă *nu* întorci mașina, o să accept că noi doi nu..."

În clipa următoare, Miller privește dincolo de cadru și un zâmbet larg îi apare pe buze. Ochii lui coboară iar spre obiectiv.

„Ia te uită! Te-ai întors."

Scena se încheie, iar eu plâng de-a binelea.

Chiar că nu știu unde a fost filmat filmulețul următor. Aparatul e îndreptat mai întâi spre podea, iar apoi în cadru apare bunicul lui Miller.

În scena asta, pare cu câțiva ani mai tânăr și are o mină mult mai sănătoasă.

„Ia drăcovenia asta de aici!" îl apostrofează pe Miller, care mai apoi îndreaptă aparatul spre propriul chip.

Și el pare mai tânăr. E uscățiv. Probabil că are vreo cincisprezece ani.

„Bunicul abia așteaptă să înceapă piesa", zice Miller sarcastic, apoi în cadru apare o scenă.

Când recunosc locul, inima începe să-mi bubuie în piept.

Gândurile mi se încâlcesc. Bunicul lui Miller a încercat de două ori să îmi povestească despre o întâmplare de la școală, când Miller avea cincisprezece ani. Și, tot de două ori, Miller a fost așa de stânjenit, că i-a închis gura.

Miller mă sărută pe păr. Știe că aștept să aud povestea încă din ziua când am făcut cunoștință cu bunicul lui.

Scena se încheie aici. Următoarea se deschide în aceeași seară, cu imaginea scenei, la sfârșitul piesei de teatru. De data asta, obiectivul e îndreptat spre mine. În filmulețul ăsta, am paisprezece ani. Sunt singură pe scenă, susținând un monolog. Încet, obiectivul mă părăsește și se concentrează asupra lui Miller.

Probabil că bunicul lui e cel care ține aparatul de filmat.

Concentrat, Miller urmărește ce se petrece pe scenă. Stă aplecat în față, cu degetele întrepătrunse, proptite sub bărbie. Bunicul focalizează imaginea pe chipul lui. Obiectivul rămâne în aceeași poziție mai bine de un minut. Miller îmi soarbe fiecare cuvânt. E complet captivat. În mod clar, nu știe că e filmat.

Piesa se încheie cu monologul meu. Când termin de rostit ultima replică, toată lumea din public începe să aplaude.

Nu și Miller.

Rămâne nemișcat.

„Uau...", șoptește el. „E incredibilă. *Grozavă.*"

Apoi se uită la bunicul lui și vede că obiectivul e îndreptat asupra lui. Încearcă să îi smulgă camera de filmat din mână, dar bunicul se ferește. Schimbă poziția aparatului, așa încât acum cadrul îi cuprinde pe amândoi. Miller dă ochii peste cap și râde când își aude bunicul declarând: „Cred că tocmai te-ai îndrăgostit".

„Ia mai taci!"

„Da, da, te-ai îndrăgostit", întărește el, „iar eu am filmat totul. Cum o cheamă?"

Acum Miller e singurul care apare în cadru. Dă din umeri.

„Nu știu. Clara, cred." Se uită în broșura de prezentare a piesei și citește, căutându-mi numele. „Clara Grant. Ea a jucat rolul Norei."

Bunicul îl filmează în continuare. Miller nici măcar nu încearcă să îl contrazică. Actorii încep să iasă la rampă și toată lumea aplaudă. Miller se zgâiește la aparat.

„Gata. Poți să te oprești."

Bunicul izbucnește în râs și comentează: „Mi se pare adorabil. Poate ar trebui să o inviți la o întâlnire."

Miller pufnește. „Cum să nu! Fata asta e de zece, iar eu sunt de patru. Mă rog, poate de un cinci."

Bunicul întoarce obiectivul spre sine și zice: „Eu i-aș da cu ușurință un șase."

„*Închide* aparatul", cere Miller.

Bunicul lui surâde în direcția obiectivului și mai arată o dată, cu degetul, spre nepotul lui. Când numele meu este pronunțat și pășesc pe scenă, Miller își mușcă buza de jos, încercând să-și rețină un zâmbet.

„Arăți îndrăgostit lulea", comentează bunicul. „Mare păcat! Fata nu-i de nasul tău."

Miller se întoarce către el. Râde și nu încearcă să ascundă faptul că pare vrăjit. Se apleacă spre bunic, privește direct în obiectiv și zice: „Într-o zi, fata asta o să mă observe. Așteaptă numai, și-ai să vezi".

„Să știi că nici eu, nici tu nu suntem nemuritori", îl tachinează bunicul.

Miller își îndreaptă iar atenția spre scenă și râde.

„Ești cel mai groaznic bunic pe care îl am."

„Sunt singurul bunic pe care îl ai."

„Slavă Domnului pentru chestia asta!" se amuză Miller.

Scena se încheie aici.

Lacrimile îmi curg pe obraji, în neștire. Clatin din cap, fiindcă nu-mi vine să cred. Miller mă ține în brațe. Își apropie buzele de urechea mea și murmură:

— Când te gândești că ziceai că invitațiile la bal sunt stupide!

Râd printre lacrimi. Apoi mă răsucesc și îl sărut.

— E clar că m-am înșelat.

Își lipește fruntea de a mea, cu un surâs.

Cineva aprinde lumina. Eu și Miller ne desprindem din îmbrățișare. Mama își șterge lacrimile.

— Cu filmul *ăsta* ar trebui să participați la concurs, își dă ea cu părerea.

Lexie dă aprobator din cap.

— Nu îndeplinește criteriile competiției, intervine Jonah. Toate scenele trebuie să fie filmate anul ăsta.

Pe urmă se uită la Miller și îi face cu ochiul.

— Dar filmul e grozav.

Mă zgâiesc la ecranul negru al televizorului. Apoi, deodată, îmi dau seama de un lucru. Mă răsucesc din nou spre Miller.

— Ia stai! Mi-ai zis că ți-ai botezat camioneta după o melodie de-a Beatleșilor, dar personajul pe care l-am jucat în piesa aia se numea Nora.

Miller nu spune nimic. Se mulțumește să zâmbească.

— Beatleșii au vreo melodie numită *Nora*?

Miller clatină din cap, în semn că nu. Prietenul meu e uimitor. Nu cred că va reuși vreodată să își depășească propriul record, înregistrat cu filmulețul ăsta.

Peste o oră, încă mă simt euforică. De data asta, nu din cauza unui drog, ci datorită lui Miller.

Deși mi-a promis că mă duce să mănânc, fiindcă sunt lihnită, se îndreaptă în direcția opusă față de oraș.

— Nu mergem să mâncăm? îl întreb.

— Mai întâi trecem pe la mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Stau la mijlocul banchetei din față, cu capul sprijinit de umărul lui, și butonez mobilul. La un moment dat, simt cum camioneta încetinește. Dar, în mod ciudat, trecem de aleea casei sale. Miller oprește pe marginea șoselei, în întuneric.

— Miller, ce se întâmplă?

Deschide portiera și mă ia de mână. Mă ajută să cobor. După ce mergem câțiva metri, îmi arată ceva. Când ridic privirea, văd stâlpul indicatorului de limită a orașului.

— Observi ceva schimbat?

Stâlpul e înfipt în pământ. A fost cimentat.

Izbucnesc în râs.

— Incredibil! Chiar ai reușit. Ai mutat limita orașului.

— Mi-am zis că ar fi drăguț să stăm la mine în seara asta, să comandăm pizza și să mâncăm cu bunicul.

— Pizza cu *pepperoni* și ananas, da?

Miller clatină din cap, își desprinde degetele dintre ale mele și se îndreaptă spre camionetă.

— Of, Clara! Încă puțin, și ai fi putut să fii o fată de zece!

Cinci minute mai târziu, eu și bunicul ne purtăm de parcă faptul că Miller comandă pizza e cel mai palpitant lucru la care am asistat vreodată. Amândoi stăm cu sufletul la gură, ba eu chiar îmi rod unghiile. Miller a pus telefonul pe *speaker*. Încremenim toți trei când angajatul pizzeriei spune:

— Nu cred că facem livrări atât de departe. Zona noastră de livrare nu depășește limita orașului.

— Păi, casa mea nu e în afara orașului. De fapt, sunt vreo zece metri până la limită.

Urmează câteva secunde de tăcere, după care angajatul spune:

— OK. V-am introdus adresa în sistemul nostru. Livrarea se va face peste aproximativ trei sferturi de oră.

După ce Miller încheie conversația, sărim de bucurie și batem cuba. Fiindcă bunicul lui Miller nu prea poate să sară, ne mulțumim să batem palma.

— Sunt un geniu, se laudă Miller. În sfârșit, după cinci luni de muncă grea și cât se poate de ilegală, se văd rezultatele.

— Într-un fel, sunt mândru de tine, zice bunicul. Nu că aș aproba vreo chestie ilegală, dar... Să fim serioși! Dacă e vorba de pizza...

Miller râde. Telefonul lui țiuie. S-a declanșat alarma care ne atrage atenția că e timpul ca bunicul să își ia medicamentele. Mă duc la bucătărie, să îi aduc pastilele. În ultimul timp, când Miller e la muncă, îl ajut să aibă grijă de bunicul lui. Cu toate că în timpul zilei a angajat o asistentă care stă cu el, a început să aibă nevoie de ajutor și seara.

Îmi place să stau cu el. Îmi povestește o grămadă de lucruri grozave despre Miller, despre propria viață. Deși încă glumește că soția lui „s-a dus", îmi place mult să îl aud povestindu-mi despre ea. Înainte de moartea ei, au fost căsătoriți cincizeci și doi de ani. Când îl ascult vorbind despre ea, încrederea mea în iubire crește.

Nu numai povestea lor îmi dă speranță, ci și relația dintre mama și Jonah. Pentru o vreme, a fost ciudat să îi văd împreună, dar adevărul e că se potrivesc. Au decis să o ia încet și să aștepte înainte de a face vreun pas important, cum ar fi să se mute împreună. Aproape în fiecare seară, luăm cina cu Jonah și Elijah.

Când e cu mama, Jonah se poartă foarte diferit față de cum se purta cu mătușa Jenny. Nu pretind că nu ar fi fost fericit să aibă o viață alături de ea și de Elijah, însă mama mea îl face să se lumineze la față. Ori de câte ori sunt împreună, se uită la ea de parcă mama ar fi cel mai frumos lucru de pe pământ.

Câteodată, îl surprind pe Miller privindu-mă la fel. De pildă, chiar în clipa asta, când stau în bucătărie și pregătesc medicamentele pentru bunicul lui.

Mă întorc în sufragerie și mă așez pe canapea, lângă Miller. Bunicul înghite pastilele, apoi pune paharul cu apă pe masă.

— Vasăzică ai văzut înregistrarea de la piesa de teatru, când Miller s-a îndrăgostit de tine?

Pufnesc în râs și mă aplec spre Miller.

— Nepotul tău e un romantic get-beget.

Bunicul râde și el.

— Nu. Nepotul meu e un caraghios. I-au trebuit trei ani să te invite la o întâlnire.

— Răbdarea e o virtute, comentează Miller.

— Nu și când ai cancer, i-o întoarce bunicul lui, după care se ridică. De șapte luni tot aștept să mor, dar se pare că n-o să se întâmple curând, așa că... hai s-o fac și pe asta.

Sprijinindu-se în baston, se îndreaptă spre bucătărie.

— Ce vrei să faci? întreabă Miller.

Bunicul trage un sertar unde își ține actele. Scotocește printre ele și scoate un dosar. Se întoarce și îl trântește pe masă, în fața lui Miller.

— Am vrut să aștept și să-i zic avocatului să ți-l dea, după ce mor. Mi-am zis că așa o să fie mai amuzant. Pe de altă parte, uneori îmi zic că n-o să mor niciodată, iar tu nu mai ai mult timp la dispoziție ca să trimiți cereri de înscriere către universități.

Miller ia dosarul. Îl deschide, începe să citească prima pagină. Pare să fie un testament. Miller chicotește încet.

— Deci chiar mi-ai lăsat, prin testament, dreptul la aerul tău? întreabă el, ridicând privirea din foaia de hârtie.

Agasat, bunicul dă ochii peste cap.

— De zece ani îți tot zic asta, dar tu mă iei peste picior!

Miller ridică din umeri.

— Poate că n-am înțeles gluma. Cum poți să-i lași cuiva, prin testament, niște *aer*?

— Sunt drepturi de administrare și de folosire a *aerului*, deșteptule! Le-am cumpărat când aveam treizeci de ani, pe vremea când eu și bunica ta locuiam în New York. Unii mă tot bat la cap de ani de zile să le cedez, dar am zis deja că ți le las ție. Și eu nu-mi încalc cuvântul.

Eu și Miller suntem nedumeriți.

— Ce înseamnă, mai exact, drepturile astea? îl întreb pe bunic.

Bătrânul clatină din cap, dezaprobator.

— Nu prea vă învață mare lucru la școală. E ca și cum ai deține dreptul de proprietate asupra unui teren. În orașele mari, e posibil să deții anumite porțiuni de aer, așa încât, fără aprobarea ta, nu se poate construi nimic în fața sau deasupra clădirii unde locuiești. Eu dețin drepturile astea asupra unei mici porțiuni de aer, în Union Square. Ultima dată când m-am interesat, valora cam un sfert de milion de dolari.

Miller se îneacă. Începe să tușească. Dau să îl bat pe spate, dar el se ridică în picioare și gesticulează spre dosar.

— Îți bați joc de mine?

Bunicul clatină din cap.

— Știu cât de mult vrei să înveți la facultatea aia din Austin. Avocatul meu a zis că o să te coste vreo sută cincizeci de mii de dolari să obții o diplomă de acolo. Când o să vinzi drepturile alea, va trebui să plătești impozit. Am făcut calculele. După ce plătești taxele, o să-ți mai rămână destui bani pentru un avans în bancă — dacă vrei să cumperi o casă — ori pentru călătorii. Sau, dacă vrei, să-ți cumperi niște echipamente de filmare. N-o să te îmbogățești, dar tot e mai bine decât nimic.

Miller pare pe punctul de a izbucni în plâns. Se plimbă de colo colo, prin sufragerie, încercând să nu se uite la bunicul lui. Într-un sfârșit, când îndrăznește să îl privească, are ochii roșii, însă nu plânge. Dimpotrivă: nu își poate reține hohotele de râs.

— Atâta amar de timp, mi-ai tot repetat că o să moștenesc *aerul* tău. Am crezut că pur și simplu e una dintre replicile tale ciudate.

Se apropie de bunicul lui și îl îmbrățișează. Apoi se trage înapoi.

— Cum adică ai așteptat să mori ca să aflu de chestia asta? De ce?

Bunicul dă din umeri.

— Mi s-a părut haios să mai fac o ultimă glumă, după ce mor, când te-ai fi așteptat mai puțin.

Miller dă ochii peste cap. Pe urmă se uită la mine și zâmbește. Intuiesc că ne gândim la același lucru. Nimic nu mă face mai fericită decât să știu că la anul, după ce termin liceul, eu și Miller vom locui în același oraș, învățând la aceeași facultate. Poate că vom avea cursuri în comun.

— Cred că știi ce înseamnă asta, îi zic lui Miller.

Se uită întrebător la mine și ridică din umeri.

— O să înveți la Universitatea din Texas, deci culoarea oficială a școlii tale o să fie *portocaliul*.

El și bunicul pufnesc în râs. Însă Miller nu știe că glumele încă n-au luat sfârșit. Păstrez una pentru balul de absolvire.

Am cumpărat rochia perfectă pentru evenimentul ăsta deosebit. Are cea mai urâtă nuanță de portocaliu pe care am reușit să o găsesc.

Booklist

Publishers Weekly

Kirkus Reviews

ISBN 978-606-8754-87-1

+17